

Giới thiệu Lâm Gia Thiếu Nữ

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Converter: Gà chưa online

Edit: Y lâm

Hai nam nhân, một người đề tên bằng vàng, một người nằm hấp hối trên giường

Kiếp trước nàng - đại tiểu thư Lâm gia gả cho người trước. Chính vì vậy mà bị muội muội thân sinh và phu quân hãm hại đến chết.

Sống lại một lần nữa, nàng nhất định phải gả cho vị tiểu thúc bị bệnh sắp chết kia. Chỉ cần hắn chết là nàng liền thừa kế tài sản của hắn, từng bước đòi nợ những người đã nợ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bỏ mạng

Cuồng phong trời dậy, khiến cho cỏ, cây chập chòn đong đưa. Mưa rào trút xuống.

Chấn song cửa sổ va chạm vào nhau, liên tục phát ra từng tiếng kêu kết kết.

Vào giờ phút này, sắc mặt của Lâm Cảnh Nhân đã trắng bệch, hai tay nàng cực lực nắm chặt lại, những ngón tay thon dài, xinh đẹp như ngọc đã bám sâu vào lòng bàn tay.

Trên bàn tay trắng nõn kia thoát nhìn thì mềm yếu mỏng manh, nhưng lại nổi lên từng sợi gân xanh, điều đó chứng minh được tâm tình của nàng lúc này.

Bên ngoài là tiếng mưa rơi và tiếng gió thổi vù vù, còn trong lòng của nàng thì hỗn loạn kêu than từng trận!

Cửa phòng mở ra, nàng đứng ngay cạnh bậc cửa bên ngoài, để mặc cho cơn gió lớn điên cuồng thổi bay góc áo nàng.

Bước từng bước đi vào, Lâm Cảnh Nhân sững sờ nhìn đến cảnh tượng đang phát sinh ở trên giường, màn lụa tơ vàng mỏng manh bị gió thổi lên, để lộ ra một đôi nam nữ đang vui vẻ hoan ái ở bên trong.

Khuôn mặt nam nhân tuấn tú, mặt mày phấn khởi, dung mạo nữ nhân thì nhu mì, da trắng như tuyết.

Nam nhân này không phải ai khác, đó chính là Trình Tri Hiểu, phu quân của nàng, nữ nhân kia cũng không phải ai khác, đó chính là Lâm Cảnh Nguyệt, muội muội của nàng.

Lâm Cảnh Nhân cảm thấy trong miệng của mình khô khốc và đắng chát pha lẫn chút ít mùi vị tanh ngọt của máu, nơi trái tim bé nhỏ của nàng dường như bị người dùng búa đập vào từng phát, Trình Tri Hiểu và muội muội của nàng, không ngờ hai người bọn họ lại ở bên nhau! Đây chính xác là một cuộc tình đã được ước hẹn từ trước! Chẳng trách, chẳng trách, vì sao hôm ấy, khi hắn ôm lấy nàng, hắn cứ luôn miệng gọi tên Nguyệt nhi, bản thân nàng còn ngỡ mình đã nghe lầm, bây giờ nghĩ lại, thực là tức cười quá đi mất!

Vậy lần đó, có phải hắn xem nàng là Lâm Cảnh Nguyệt, mà chiếm lấy nàng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Cảnh Nhân lại nhói lên từng cơn đau khổ.

Trong phòng, gió thổi thật to, đôi uyên ương này giờ hoang dã ở trên giường, vào lúc này đã bùng tình trở lại.

Trong nháy mắt, Trình Tri Hiểu liền nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân, sắc mặt có chút sững sờ, nhưng chỉ được một lát, liền khôi phục lại vẻ điềm tĩnh ban đầu.

Lâm Cảnh Nguyệt chuyển động cơ thể mềm mại không xương của mình, khoác lên người chiếc áo lót mỏng manh, từ trên giường bước xuống, nhìn Lâm Cảnh Nhân đang đứng đó, mềm mỏng nói ra: “Tỷ tỷ, một màn này có đặc sắc không?”

Lâm Cảnh Nhân cắn môi, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt hỏi: “Tại sao?”

Lâm Cảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Tại sao ư? Tỷ nói xem, vào năm năm trước, hai người chúng ta cùng nhau xuất giá, tỷ gả cho một người kim bằng đề tên, còn ta thì lại bị ép gả cho Trình Tri Quân, một gã chỉ biết hít lấy từng chút hơi thở, thói thóp nằm trên giường bệnh! Ta gả đi chưa được một năm, Trình Tri Quân bị bệnh lao mà chết, ta liền trở thành góa phụ, mà người thì sao? Người lại trở thành phu nhân của nhà quan!”

“Từ lúc đó, ta liền thề rằng sẽ đoạt lấy tất cả mọi thứ của ngươi!” Âm thanh của Lâm Cảnh Nguyệt tràn đầy thù hận, không còn nhu mì như trước nữa.

Lâm Cảnh Nhân chưa từng nhìn đến Lâm Cảnh Nguyệt, mà chỉ nhìn thoáng qua Trình Tri Hiểu, nàng muốn nghe hắn giải thích.

Đằng sau những gia đình danh gia vọng tộc, thường có rất nhiều chuyện dơ bẩn lọt ra bên ngoài, chỉ có hắn, một thiếu niên thành công, thăng quan tiến chức, cự tuyệt nạp thiếp, trước kia nàng còn tự hào về phu quân của mình, nhưng hiện giờ!

Biết bao nhiêu người ao ước có được phúc khí tốt như nàng, để có thể gả cho Trình Tri Hiểu không?

Cho nên, nàng dốc hết sức mình, trợ giúp Trình Tri Hiểu đứng vững một chân sinh tồn ở trên triều đình, chưa từng nghĩ... ngày hôm nay lại nhìn thấy một màn này!

Nếu Trình Tri Hiểu muốn nạp thiếp, có thể nói với nàng, nàng cũng sẽ chịu khó mà đồng ý, nhưng vì sao, hắn lại cùng Lâm Cảnh Nguyệt lén lút, còn ở bên nhau nằm chung một giường, vì sao chứ!

Phải hiểu rõ, Lâm Cảnh Nguyệt không chỉ là muội muội của nàng, mà còn là đệ muội của hắn, là phu nhân của Trình Tri Quân!

Vào lúc này Trình Tri Hiểu khẽ cười một cái, mở miệng nói ra: “Nếu nàng đã nhìn thấy, thì chuyện này chính là như vậy, cũng không có gì phải giải thích thêm.”

Lập tức, sắc mặt của Lâm Cảnh Nhân đã trắng bệch, nhìn về mặt ngạo mạn của Lâm Cảnh Nguyệt ở trước mắt, lạnh lùng nói ra: “Trình Tri Hiểu, Lâm Cảnh Nguyệt, hai người các ngươi lén lút làm ra loại chuyện này gọi là tư thông, các ngươi để thể diện của Lâm gia vào đâu đây!

“Lâm Cảnh Nhân, ngươi mới là người làm mất đi thể diện của Lâm gia nhất, thành thân đã được nhiều năm như vậy, cũng không sinh hạ được một đứa con!” Lâm Cảnh Nguyệt, giọng nói lạnh lùng, mang vẻ châm biếm.

Lâm Cảnh Nhân đưa tay che lấy bụng mình, nàng đã từng có con, nhưng đáng tiếc nàng không thể bảo trụ nó.

Lâm Cảnh Nhân nghĩ đến đây, bỗng nhiên hải hùng khiếp vía, vô cùng kinh hãi nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, nói ra: “Ngươi... đứa con của ta có phải là do ngươi hại chết không?”

Hải tử duy nhất của nàng, nó chỉ là một bé gái nhỏ, chưa đủ tháng đã liền sinh ra, bà bà đỡ đẻ nói rằng, khi bé gái được sinh hạ vẫn còn chút hơi thở, cho đến khi Lâm Cảnh Nguyệt ôm lấy hải tử rồi đi, toàn thân của nó đã xanh ngắt, tím tái.

Ngay cả tên còn chưa có, thì nó đã chết non.

Nếu là trước kia, Lâm Cảnh Nhân sẽ kiên quyết và không tin rằng Lâm Cảnh Nguyệt hại chết hải tử của nàng, bởi vì Lâm Cảnh Nguyệt không có lý do gì để làm như thế, nhưng mà hiện giờ... Lâm Cảnh Nhân không thể không nghĩ đến!

Lâm Cảnh Nguyệt liếc nhìn Lâm Cảnh Nhân một cái, lại nói: “Đó là một dã chủng, giữ lại cũng chỉ gieo họa mà thôi!”

Thân thể Lâm Cảnh Nhân có chút sững sờ nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, lời nói này có phải là ngầm thừa nhận chăng! Lại nhìn Trình Tri Hiểu, âm thanh có chút run rẩy: “Chàng nghe thấy không? Á chính là một người phụ nhân ác độc, á chính là người đã hại chết nữ nhi của chúng ta!”

Trình Tri Hiểu chỉ thoáng nhìn Lâm Cảnh Nhân, rồi nói: “Đại tỷ à, ngày trước, nàng một mình một người đi đến núi Hồ Đầu, đứa bé đó...”

Núi Hồ Đầu nằm ở ngoại thành Thanh Châu, là hang ổ của bọn thổ phỉ trú ngụ, Lâm Cảnh Nhân đích thực là có đi đến nơi đó, nhưng bởi vì mẫu thân của hắn bị bọn chúng bắt cóc mang đi! Vào lúc ấy, Trình Tri Hiểu lại không có ở nhà, mà bọn thổ phỉ lại yêu cầu nàng một mình giao tiền đến, không còn cách nào khác nàng liền phải đi.

Nàng vốn tưởng rằng, bản thân nàng liều mình mạo hiểm làm chuyện động trời, thì Trình Tri Hiểu sẽ cảm kích nàng, chưa hề nghĩ đến, hành động này lại vô hình chính là mầm mống tai họa chôn nàng xuống mồ!

Trình Tri Hiểu không tin, không tin nàng bảo toàn thân thể mà rời khỏi núi Hồ Đầu! Thậm chí hắn còn hoài nghi thân phận của đứa bé!

Chuyện này đối với Lâm Cảnh Nhân mà nói, so với việc nàng bắt gặp Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt ở bên nhau, quả thực càng khiến cho nàng đau lòng hơn.

Lâm Cảnh Nhân lão đạo, chân nọ đá chân kia, nghiêng ngả đi ra ngoài, nàng phải đi tìm lão phu nhân, đem tất cả mọi chuyện của ngày hôm nay nói ra!

Trên mặt của Trình Tri Hiểu lộ ra chút tàn nhẫn, cầm lên cái ấm trà hướng về phía lưng của Lâm Cảnh Nhân mà ném tới.

“Lâm Cảnh Nhân, trước khi mẫu thân ngươi chết đi, nhất định vẫn còn để lại cho ngươi một món đồ rất có giá trị, phải không?” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

Lâm Cảnh Nhân chuyển động thân mình, phát hiện mình đã bị trói chặt, nơi này là phòng chứa cũi.

Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt, hai người bạn họ đang sống vai đứng đối diện nàng.

Lâm Cảnh Nhân quay đầu đi, nàng không muốn nhìn thấy đôi mắt nam nữ này!

Lâm Cảnh Nguyệt cầm lên một tảng đá lớn, đi đến trước mặt Lâm Cảnh Nhân, hung ác đập thẳng xuống đôi tay của nàng: “Hiện giờ, phu quân ta phải thắng chức, cần phải có một chút bạc để đút lót, tỳ mau đem món đồ mà nương tỳ để lại cho tỳ, lấy ra đây, thì chỉ ít, tỳ không cần phải khổ sở như thế này nữa.”

Trên tay truyền đến từng trận đau đớn kịch liệt, Lâm Cảnh Nhân cắn răng nói ra: “Cho tới bây giờ, ngươi vẫn còn dự tính mưu toan chiếm đồ của ta sao! Mười tám món đồ cưới của ta, tất cả đều được các ngươi đổi sang thành bạc, đem đi đút lót cho bọn quan lại hết rồi!”

“Tỳ tỳ, ngươi đừng hồ đồ ngu xuẩn như thế, không thì ngay cả sinh mệnh của mình, ngươi cũng không còn, hiểu không? Nếu như ngươi chịu nói ra rốt cuộc món đồ đó đang ở đâu, thì ta còn có thể giảm bớt một ít đau đớn cho ngươi!” Lâm Cảnh Nguyệt mỉm cười thương lượng.

Lâm Cảnh Nhân một mực cắn chặt hàm răng không chịu nói ra, những món đồ đó từ sớm đã không còn rồi! Trước lúc mẫu thân tạ thế, đã cho người mang đến cho nàng một cái hộp, nhưng mà trong cái hộp hình hoa kia cũng không có vật gì là đáng giá cả, chỉ là những món linh tinh, chẳng qua, còn có một chuỗi Phật châu* (tràng hạt), có lẽ mẫu thân để lại cho nàng tưởng nhớ đến người.

Mười ngón tay, từng ngón bị đập đến dập nát.

Lâm Cảnh Nhân tròn mắt, oán hận nhìn Trình Tri Hiểu, làm phu thê đã nhiều năm như vậy, chẳng nhẽ hắn lại trở mặt nhìn Lâm Cảnh Nguyệt hành hạ, tra tấn, thỏa mạ nàng sao?

Trình Tri Hiểu trông thấy ánh mắt nàng, đột nhiên có chút sợ hãi.

Có điều, chỉ được một lát, sắc mặt của Trình Tri Hiểu càng tàn nhẫn hơn, hắn tự tay lấy ra một thanh đoản kiếm, đi đến trước mặt Lâm Cảnh Nhân, lướt nhẹ vài đường đao...

Trước mặt Lâm Cảnh Nhân giờ đã là một mảnh đen nhánh.

Bên tai liên tục truyền đến âm thanh nhức mả của hai người bạn họ, kèm theo là dòng máu tươi chảy xuống càng lúc càng nhiều, âm thanh xi và kia dường như đang dần dần tiêu tán, dần dần im ắng... Nhưng đầu óc nàng, càng lúc càng rõ ràng, rất nhiều chuyện trước kia nàng không hiểu, chỉ trong nháy mắt, đều trở nên sáng tỏ.

Trong bóng tối, không một tiếng động, nàng mở miệng, nói ra: “Ta có làm quý, cũng không buông tha cho các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trùng sinh

Lâm Cảnh Nhân vẫn luôn cảm thấy bản thân nàng dường như đang trải qua một giấc mộng dài.

Trong giấc mộng này, nàng hoài niệm rất nhiều thứ.

Nàng nhớ đến chuyện nàng một mực khẳng khái đòi đi đến Phật đường nơi ở của mẫu thân nàng, rồi lại nhớ đến vị nhị nương quá đối dịu dàng, còn có Lâm Cảnh Nguyệt, một muội muội đơn thuần...

Mơ tới bản thân nàng bị hai kẻ mà nàng tin nhiệm nhất cùng nhau phản bội! Rơi vào một kết cục vô cùng thê thảm, cắt tay, móc mắt. Rốt cuộc thì nàng vẫn không thể có được một cái chết yên lành.

Bên trong giấc mộng, nàng ra sức dẩy dụa, tiếp theo liền phát ra một tiếng hét vô cùng chói tai.

“Tiểu thư, tiểu thư, người sao vậy?” Một dòng âm thanh vang lên, triệt để khiến cho nàng giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng.

“Thái Liên?” Lâm Cảnh Nhân mở mắt ra, liền nhìn thấy người đứng trước mặt mình, chỉ trong chớp mắt, nàng liền khiếp sợ hô to một tiếng.

Sao lại là Thái Liên! Làm sao lại là Thái Liên a!

Thái Liên không phải đã...Không phải đã chết rồi sao?

Phải a, nàng cũng đã chết rồi, cho nên nàng và Thái Liên mới gặp tại cõi âm ty này, đúng không?

Nghĩ đến đây, khoe môi nàng kéo lên một nụ cười thê lương.

“Tiểu thư, người nằm mơ thấy ma sao?” Thái Liên sốt ruột lo lắng hỏi.

Tiếp theo, Thái Liên liền ở ngay tại chiếc giường của Lâm Cảnh Nhân vẽ một vòng tròn: “Mộng yểm* (là nằm mơ thấy ma đè), mộng yểm hãy tan đi, hồn này hồn này mau trở về.”

Đây là phương pháp gọi hồn khi gặp mộng yểm.

Lâm Cảnh Nhân nhìn mọi thứ bên trong phòng, cách bày trí đồ vật hết sức quen thuộc, Lâm Cảnh Nhân có chút sững sờ: “Chẳng phải ta đã chết rồi sao? Vì sao ta lại cảm thấy nơi này rất giống với kiếp trước?”

Thái Liên xì một tiếng, nở nụ cười khúc khích: “Tiểu thư! Người vẫn còn nằm mộng sao, cái gì mà chết với không chết, nhiều điềm xấu đó!”

Vừa đúng lúc đó, Lục Hà từ bên ngoài chạy vào, mở miệng nói: “Tiểu thư, phu nhân và nhị tiểu thư đến.”

Tiếng nói của Lục Hà vừa buông xuống, liền có một trận âm thanh của ngọc bội đeo ở đai áo va chạm vào nhau mà truyền đến, Lâm Cảnh Nhân nhìn về vị trí hướng cửa, đã nhìn thấy có hai người đang đi đến.

Dẫn đầu, là một người phụ nhân tuổi còn rất trẻ, tầm khoảng ba mươi tuổi, cả người mặc y phục màu đỏ thẫm, kiểu tóc trên đầu cài theo rất nhiều ngọc châu, hào hoa phú quý mà ung dung, dung mạo lại hiền lành và ôn hòa, lúc này đây đang rất hiền từ mà nhìn nàng.

Còn người đang nói gót theo vào...

Là một thiếu nữ thanh mảnh, duyên dáng yêu kiều, trên người là bộ y phục màu vàng nhạt, một đôi mắt trong suốt như nước hồ thu thông thường, đây là... đây là Lâm Cảnh Nguyệt rồi!

Lâm Cảnh Nhân tròn tròn hai mắt nhìn Lâm Cảnh Nguyệt ở trước mặt, bên trong ánh mắt mang theo nỗi oán hận nồng đậm! Người này dĩ nhiên chính là Lâm Cảnh Nguyệt rồi!

“Nguyên Nương, con có chỗ nào không thoải mái ư? Vì sao đến giờ này vẫn còn chưa chịu thức dậy?” Nguyên Nương là nữ danh của nàng, Trần thị Lâm phu nhân nhìn Lâm Cảnh Nhân, quan tâm thăm hỏi.

Lâm Cảnh Nhân chưa hề nói gì, vào giờ phút này trong lòng nàng có chút hỗn loạn, đầu tiên, nàng xác định bản thân nàng vẫn chưa chết, nhưng mà trong giấc mộng, nàng đã trông thấy những thứ kia, nó cũng không phải là không tồn tại, đó là... Đó là kiếp trước của nàng!

Hình như nàng đã được sống lại, trở về đôi mắt thêm một lần nữa!

Nhưng mà vào lúc này đây, Lâm Cảnh Nhân cũng không hề cảm thấy mừng rỡ hay là ngạc nhiên gì cả, Lâm Cảnh Nguyệt đang ở ngay trước mắt, nàng hận mình không thể xông thẳng lên, trực tiếp lấy đi cái mạng nhỏ của Lâm Cảnh Nguyệt!

“Tỷ tỷ, tỷ đừng dùng ánh mắt như thế nhìn ta, ta sợ...” Lâm Cảnh Nguyệt co rúm người lại, oan uất nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Trần thị thở dài một tiếng, hướng về Lâm Cảnh Nhân mà nói: “Nguyên Nương, ta biết, ta biết con thích Trình Tri Hiểu, mà Nhị nương lại bảo con nhường lại Tri Hiểu cho đứa muội muội này, trong lòng con nhất định sẽ không mấy dễ chịu, cho nên oán hận lên người muội muội con, cũng là lẽ thường.”

Nghe thấy Trần Thị nói như thế, một chút ký ức liền từ từ quay trở về.

Phải rồi, ở kiếp trước, vào thời điểm này, cũng xảy ra một chuyện như thế, thuở nhỏ Trình Tri Hiểu và nàng đã có chi phúc vi thân* (Hai bên cha mẹ, mang thai nhi trong bụng kết làm vợ chồng). Sau khi Trình Tri Hiểu khảo thi đậu thành phó bảng* (Học vị ở dưới Tiến sĩ, trên Cử nhân. Người đi dự thi Hội mà không đủ điểm đỗ tiến sĩ, được lấy đỗ thêm để khuyến khích, tên ghi vào một bảng phụ, nên gọi là Phó bảng), liền đến cầu hôn.

Đúng lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt liền có ý gả cho Trình Tri Hiểu.

Bằng mọi cách Trần thị cũng chu toàn, thiếu chút nữa chuyện này đã thành công rồi.

Chuyện này cuối cùng vì sao lại không thành? Là vì mẫu thân nàng cho người mang của hồi môn đến! Trọn bộ hồi môn là mười tám món, trong mỗi món đều là vật phẩm đẳng cấp! Mà nàng đã được ấn định phải gả cho Trình Tri Hiểu, còn Trình Tri Hiểu thì nhất định phải cưới được nàng.

Cửa hôn sự này mới được hoàn thành.

Trước kia, nàng còn cho rằng Trình Tri Hiểu là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng mà bây giờ suy nghĩ lại một chút, Trình Tri Hiểu nhất mực phải lấy được nàng, chính xác là vì của hồi môn này rồi? Bằng không, trước lúc nàng chết, hẳn cũng sẽ không ép hồi tung tích của ngân bạc.

“Tỷ tỷ, ta van cầu tỷ, ta thật rất thích Trình đại ca, tỷ nường hẳn cho ta đi, hiện giờ hẳn cứ nhất định phải cưới tỷ... Chỉ cần tỷ đi nói với hắn, tỷ không muốn gả cho hắn là được rồi!” Lâm Cảnh Nguyệt nghẹn ngào nói.

Lâm Cảnh Nhân nghe thế, mở miệng hỏi: “Chẳng phải muội muội đã được hứa gả cho Trình nhị công tử rồi sao?”

“Tỷ tỷ, hiện giờ người bên ngoài cũng chỉ biết Trình gia tới cầu hôn, đến lúc đó, ta gả cho Trình đại ca, tỷ gả cho Trình nhị công tử, sẽ không một ai nói gì cả đâu!” Lâm Cảnh Nguyệt có chút căng thẳng nói ra.

Chuyện này chính xác là khó, nhưng không phải khó cho việc Lâm Cảnh Nhân gả cho Trình Tri Hiểu, mà là bảo Lâm Cảnh Nhân gả cho Trình nhị công tử!

Toàn bộ Lâm phủ, ai mà không biết Trình nhị công tử là một người hít vào thì nhiều thở ra thì ít, là một kẻ đang mắc bệnh lao chỉ nằm chờ chết!

Vào lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã hiểu rõ được chút ít, nàng khẽ thở dài một tiếng, chính nàng cũng đâu muốn gả cho Trình Tri Hiểu, thôi thì cứ gả cho Trình nhị công tử vậy.

Nếu nàng kiên quyết hạ mình, ai cũng không gả, thì đến lúc đó không phải là không có khả năng hủy hôn, mà là về sau thì sẽ thế nào đây?

Nghĩ đến kiếp trước của nàng gặp phải cảnh ngộ như thế, trong lòng Lâm Cảnh Nhân lại dâng lên một mảnh đau đớn, một phu quân chung giường chung gối, ai mà ngờ lại có thể làm ra loại chuyện tuyệt tình đến như vậy, nàng làm sao còn có thể tin tưởng vào vị phu quân tương lai của mình được nữa?

Trình nhị công tử cũng tốt...

Hắn sẽ mau chóng chết thôi, và nàng biết được một điều, hắn cũng không thể cùng muội muội của nàng tới đây gây thêm đau khổ cho nàng nữa.

Làm một quả phụ cũng tốt, so với kiếp trước của nàng, chung quy cũng đã tốt hơn nhiều rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh Nhân mở miệng, nhàn nhạt nói ra: “Được.”

Âm thanh của Lâm Cảnh Nhân có chút mệt mỏi, một chữ “được” buông xuống rất nhẹ nhàng và thoải mái, nhưng lại vô cùng rõ ràng rành mạch rơi vào trong tai của Trần thị và Lâm Cảnh Nguyệt.

Lâm Cảnh Nguyệt vốn đang chuẩn bị một đồng lời để nói, muốn thỉnh cầu Lâm Cảnh Nhân, hi vọng trong lúc Lâm Cảnh Nhân mềm lòng, thì có thể thuận theo nước cờ của nàng, những lời này chưa kịp nói ra, không thể nào ngờ, Lâm Cảnh Nhân đã chịu đồng ý tán thành rồi!

Lâm Cảnh Nguyệt và Trần thị đưa mắt nhìn nhau, hình như bọn họ chưa từng nghĩ đến Lâm Cảnh Nhân lại dễ dàng nói chuyện đến như thế.

“Tỷ tỷ... tỷ vừa mới nói gì, ta nghe chưa rõ.” Lâm Cảnh Nguyệt cẩn thận, không dám có chút sơ sẩy hỏi lại, e sợ Lâm Cảnh Nhân đổi ý.

“Ta nói ta sẽ gả cho Trình nhị công tử, còn muội sẽ gả cho Trình Tri Hiểu, chẳng qua chỉ là, ta có vài điều kiện.” Lâm Cảnh Nhân mở miệng nói ra.

Chuyện này đặt ở ngoài sáng là nàng phải chịu khổ rồi, nếu nàng ưng thuận quá quyết đoán, có lẽ Lâm Cảnh Nguyệt rất có thể sẽ càng suy nghĩ nhiều hơn! Hơn nữa...nàng cần phải vì bản thân mình mà nắm chút lợi tức chứ.

Trần thị giật mình, hỏi ra: “Điều kiện của con là gì?”

Lâm Cảnh Nhân lại nói, “Đồ cưới hồi môn của ta là do mẫu thân ta chuẩn bị, nhưng mà ta vẫn còn cảm thấy chưa đủ, hi vọng quý phủ có thể cho ta một lòng hồi môn giống với Nguyệt nhi y đức, còn về phần đồ cưới mà mẫu thân cho ta, thì xem như là tài sản riêng của ta.”

“Chuyện này...” Trần thị có chút khó xử, phần đồ cưới này cũng không phải là số lượng nhỏ có thể lo liệu được.

“Không đồng ý thì thôi vậy, ta mệt rồi, nhị nương và nhị muội mau trở về đi.” Lâm Cảnh Nhân nhàn nhạt nói ra.

Lâm Cảnh Nguyệt liền vội giành nói trước: “Nương, người mau đáp ứng đi, Trình đại ca hiện giờ đã là...”

Trong lời của Lâm Cảnh Nguyệt cũng chưa nói hết ý, nhưng đã nhắc nhở Trần thị rằng, chẳng qua cũng chỉ là một lòng đồ cưới thôi, sau này Trình Tri Hiểu phải nhờ vào chức quan này mà tiến thân thêm, đến lúc đó, những thứ tốt hơn làm quái gì mà không có hả! Chuyện này chẳng qua là một cuộc mua bán có lời!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Khép lại cuộc thảo luận!

Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn Trần thị và Lâm Cảnh Nguyệt một cái, đem hận ý sầm đậm của mình giấu đi, sau đó liền mở miệng nói ra: “Nếu như ngay cả thành ý này mà hai người cũng không có, vậy ta vẫn nên gả cho Trình Tri Hiểu, chỉ ít cũng không cần phải trông coi một con ma ốm yếu kia, nhị nương và

muội muội cứ an tâm, chờ đến lúc đó, ta trở thành chủ mẫu của Trình gia, cứ xem như muội muội có trở thành quả ph—phụ thì, ta cũng sẽ không bỏ mặc muội muội đâu!”

Lâm Cảnh Nhân cố ý nhấn mạnh hai từ chủ mẫu và kéo dài hai từ quả phụ.

Sắc mặt Lâm Cảnh Nguyệt trắng nhợt, liền tức giận mở miệng nói: “Tỷ không được nguyên rủa ta trở thành quả phụ!”

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nhìn Lâm Cảnh Nguyệt nói: “Trình nhị công tử ở tình trạng nào, trong lòng chúng ta ai nấy cũng đều biết rất rõ, muội muốn ta giả cho hắn, thì phải thỏa mãn điều kiện của ta.”

Lâm Cảnh Nguyệt kinh hãi nhìn Lâm Cảnh Nhân, nàng không biết là vì sao, từ tận đáy lòng nàng lại dâng lên một loại cảm giác khác lạ, dường như Lâm Cảnh Nhân đã không còn giống như trước nữa.

Lâm Cảnh Nhân trước kia, chỉ cần nàng khen một lời, thì bất kể là thứ gì, cô ta cũng đều đem tặng cho nàng... Mặc dù lần này nói về vấn đề chung thân đại sự, nàng cũng nghĩ sẽ không dễ gì nói chuyện với Lâm Cảnh Nhân, nhưng thật không ngờ, chẳng những Lâm Cảnh Nhân có thể chấp nhận, mà còn bày ra bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng, đứng lý hợp tình mà cò kè mặc cả với nàng.

“Nhị nương, Cảnh Nguyệt muội muội, ta hơi mệt rồi, nếu hai người vẫn chưa hợp ý xong chuyện này, thì hãy trở về đi!” Lâm Cảnh Nhân hạ lệnh trực khách.

Nàng khoát khoát tay, sắc mặt vô cùng mệt mỏi.

Luận về dung mạo, thì Lâm Cảnh Nhân chẳng hề thua kém, đáng người kiêu diễm, sở hữu đôi mắt hạnh xinh đẹp, làn môi đỏ mọng, tựa như hoa mẫu đơn, còn Lâm Cảnh Nguyệt, đáng vẻ có hơi mảnh mai một chút, nhưng lại mang theo khí chất điềm đạm đáng yêu, tựa như hoa thược dược.

“Cảnh Nhân, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, ta sẽ cho người mang qua cho con một phần đồ cưới giống với Lâm Cảnh Nguyệt y như đúc, chuyện này cứ để ta ôm lấy là được rồi.” Trần thị nhanh chóng tạm tính giữa lợi và hại, sau đó mỉm cười nói.

“Đừng nóng vội, hai người nếu đã đáp ứng điều kiện thứ nhất của ta rồi, vậy hãy nghe ta nói thêm hai điều kiện nữa, nếu có chỗ nào không làm ta hài lòng, thì ta cũng sẽ không xuất giá.” Giọng nói của Lâm Cảnh Nhân lạnh buốt như băng mà lại lý trí.

“Con nói đi. Bất kể là thứ gì, nhị nương cũng sẽ hết lòng thỏa mãn cho con.” Trần thị nồng nhiệt nắm lấy tay nàng mà nói, đậm sâu trong đôi mắt xuất hiện một tầng khói mù, con nha đầu chết tiệt này, còn muốn được voi đòi tiên sao?

“Ta phải xuất giá, hiển nhiên sẽ mang theo một người nào đó rồi khỏi đây, hy vọng nhị nương để ta tự mình tuyển chọn, và đem khế ước bán thân gửi lại cho ta.” Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói.

Điều này là ngoài dự kiến của Trần thị, nhưng mà bà cũng không muốn nghĩ nhiều như thế, chỉ vài tên tôi tớ ti tiện, không có thì về sau mua lại cũng được, nên bà liền gật đầu đồng ý.

“Thứ ba... Ta muốn đi gặp mẫu thân, nhưng phụ thân lại không cho phép, vì thế hi vọng nhị nương có thể nói tốt vài câu giúp ta.” Lâm Cảnh Nhân có chút buồn bã, lời nói mang theo tia mất mát.

Kiếp trước nàng cũng không phải là không có oán giận mẫu thân mình, nhưng hiện giờ...

Nàng không bao giờ quên được, cảnh tượng trước khi mẫu thân nàng tạ thế, đã đem những món đồ cưới gửi cho nàng.

Chính miệng mẫu thân đã nói ra, bà thực sự rất xin lỗi nữ nhi của mình...

Giờ nghĩ lại, ở kiếp trước, mặc dù mẫu thân rất ít hỏi đến chuyện của nàng, nhưng cũng không phải là không có vì nàng mà định liệu, đã có nói qua, đồ cưới hậu hĩnh phong phú ấy cũng là do mẫu thân tự tay chuẩn bị, nếu như không có phần đồ cưới này, thì e rằng Trình Tri Hiếu sẽ không cưới nàng dưới danh nghĩa là đích nữ của Lâm gia rồi.

Sau khi hủy hôn, nàng sẽ có một cuộc sống nhàn nhã.

Chẳng qua chỉ là, chung chung mẫu thân cũng không thể nào mà ngờ đến, những món đồ cưới kia lại là mối họa dẫn đến kết cục bi thảm cho nàng!

Hiện giờ, tâm tính nàng so với ngày xưa cũng đã có nhiều thay đổi rồi, lời xin lỗi mà mẫu thân nói với nàng, giờ cẩn thận ngẫm lại, nàng làm nữ nhi có từng tận hiếu với bà chưa?

Về mặt Trần thị đích xác là vô cùng ngạc nhiên: “Cảnh Nhân, chẳng nhẽ con bị bệnh rồi ư? Đến lúc này rồi vì sao con còn nhớ đến Vương thị? Con yên tâm, nhị nương lúc nào cũng đối đãi con như chính nữ nhi của mình, chuyện con xuất giá, ta sẽ xếp đặt cho con thật tốt.”

“Nhị nương, người đối tốt với ta, ta biết rất rõ, nhưng ta phải xuất giá rồi, thân làm nữ nhi, chung quy cần phải đi gặp bà một lần.” Lâm Cảnh Nhân nhíu mày, nói ra.

Trông thấy thái độ của Lâm Cảnh Nhân đối với Vương thị chẳng có gì thay đổi, Trần thị liền gật đầu nói: “Vậy, được.” (biểu thị sự đồng ý, ta định dịch ok là chính xác nhất, mà thời đó ai lại xài ok, cho nên phải giải thích thêm).

Từ đầu đến cuối, trong lòng Trần thị cảm thấy không chút vững tâm gì cả, bà muốn nói chuyện với Lâm Cảnh Nhân nhiều hơn, để xua đi cảm giác thiếu tự tin này của bà, nhưng đành chịu thôi, vì giờ lúc này, về mặt Lâm Cảnh Nhân tựa như không muốn nhiều lời, Trần thị lại sợ nói nhiều sẽ phản tác dụng ngược lại, nên đành mang Lâm Cảnh Nguyệt rời khỏi.

Trên đường trở về, trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt kìm nén không được mà mừng rỡ vui sướng: “Nương, ta thật không ngờ, lại dễ dàng nói chuyện với cô ta như thế nha! Tốt quá rồi, ta không cần phải lo lắng mình sẽ bị gả cho con ma ốm kia nữa!”

Nhìn Trần thị lo lắng, Lâm Cảnh Nguyệt liền vội nói tiếp: “Nương, ta biết nhượng lại đồ cưới đem cho cô ta, trong lòng của người sẽ không mấy dễ chịu, nhưng nương nghĩ thử xem, sắp tới Trình đại ca liền có chức quan, đến lúc đó, ta chính là phu nhân của nhà quan rồi, thì muốn bao nhiêu bạc mà chẳng có đây?”

Trần thị vẫn về cái trán, dung mạo của bà cũng xinh đẹp tuyệt trần, mặc dù nữ nhi đã đến tuổi phải xuất giá, nhưng bà vẫn mang lại cho người khác cảm giác đầm ấm nhu mì, có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân vì sao phụ thân của Lâm Cảnh Nhân lại độc sủng một mình Trần thị.

Trần thị cau mày nói: “Ta cảm thấy con nha đầu đó nhận lời quá quyết đoán, có hơi chút kỳ lạ.”

“Nương, có gì mà kỳ lạ đâu! Cô ta chính là một kẻ ngốc, có gì mà phải lo lắng!” Về mặt Cảnh Nguyệt không cho là đúng, nói.

Trần thị lại nghĩ đến chuyện, nhiều năm qua Lâm Cảnh Nhân rất quấn quýt với bà như một đứa trẻ quấn quýt cha mẹ vậy. Còn đặt mặt ngoài mà nói, bà có được danh tiếng tốt cũng là do bà đãi ngộ cho Lâm Cảnh Nhân quá tốt mà, trên mặt lại lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo, cho dù trong bụng của Lâm Cảnh Nhân có con sâu gì đi chăng nữa, chuyện này cũng không vội, chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ nhỏ tuổi tác cũng không lớn, chẳng nhẽ còn có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của bà sao?

Lâm Cảnh Nhân nằm ở trên giường, rốt cục cũng không kìm chế được nữa mà khóc rống lên.

Nàng phải đem nỗi khổ nhục bao nhiêu năm đè ép trong lòng buông xả một lần!

Sau khi khóc xong, nàng liền lấy khăn tay lau khô đi nước mắt, nếu nàng đã được ông trời cho thêm một kiếp, vậy nàng nhất định sẽ không để người khác có cơ hội thương tổn đến mình nữa! Không, không chỉ là như vậy, mà nàng còn muốn làm cho những người đó phải trả một cái giá thật lớn!

Nàng chia bàn tay ra, nhìn đến bàn tay thon dài mà trắng nõn, trắng nõn mà dịu dàng, giờ phút này, tay nàng không có bị đập gãy, mắt nàng không có bị khoét xuống... Mọi thứ đều được quay về nơi bắt đầu... Tốt quá...

Chợt nghĩ đến bản thân mình phải gả cho Trình nhị công tử, trong lòng Lâm Cảnh Nhân vẫn có chút lo lắng.

Nói đến, nàng mới nhớ, kiếp trước chỉ gặp hắn được một lần, cũng bởi vì khi đó trong mắt nàng chỉ có một mình Trình Tri Hiểu, cho nên đối với vị tiểu thúc kia, nàng không mấy ấn tượng, hiện giờ ngồi ngẫm lại, cũng không thể nào nhớ nổi dung mạo của hắn.

Chỉ nhớ rõ một thứ, hắn là người rất nhã nhặn sâu sắc, so với Trình Tri Hiểu khí khái phẫn chấn hăm hở kia, đứng chung với nhau, sẽ cho người ta cảm giác hắn không hề tồn tại.

Kiếp trước nàng đã quá thê thảm, vừa mới sống lại, Lâm Cảnh Nhân cảm thấy thân thể mình rất mệt mỏi, vì thế liền thiêm thiếp mà chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngọc Oanh

Chờ đến lúc thức dậy, thì đã là sáng sớm tinh mơ của ngày thứ hai.

Thái Liên bụng một chén chè nắm tuyết đá lạnh đi vào, âm thanh ôn hòa, nói ra: “Tiểu thư, ngày hôm qua người cũng chưa dùng qua chén cơm nào cả, hôm nay thức dậy dùng một chút chè đi.”

Sau khi Lâm Cảnh Nhân rửa mặt chải đầu xong, liền nhấc lên một cái muống trắng bằng sứ, nhẹ hóp từng hóp nắm tuyết đá lạnh bỏ vào trong miệng, chè rất ngọt, thời tiết bây giờ đã là giữa hè, ăn được một chén chè như thế này, thật là giải nóng mà.

Thái Liên liếc mắt nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nhân, có vẻ như sắp sửa muốn nói điều gì đó, nhưng lại do dự chần chờ.

Âm thanh ôn hòa của Lâm Cảnh Nhân phát ra: “Thái Liên, em có lời gì muốn nói? Thì cứ nói đi.”

Sau một hồi phân vân lưỡng lự, vào lúc này Thái Liên mới khó xử nói ra: “Tiểu thư, em nghe nói... Nghe nói, người và Nhị tiểu thư...”

Lâm Cảnh Nhân gật đầu: “Em biết rồi sao? Nếu Cảnh Nguyệt đã thích Trình Tri Hiểu đến như vậy, thì cứ để muội ấy gả đi đi.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Thái Liên, lập tức liền dấy lên một chút căng thẳng: “Tiểu thư! Làm sao người có thể dễ dàng đáp ứng như vậy! Trình đại công tử đã ở bậc trung rồi, mắt thấy liền biết là một người sắp có công danh, mà Trình nhị công tử... Tiểu thư, người không thể để cho nhị tiểu thư lòng gặt, qua mắt được!”

Lâm Cảnh Nhân lặng lẽ trầm tĩnh nhìn Thái Liên, ở kiếp trước, Thái Liên bởi vì tội danh trộm cắp mới bị Trần thị mang đi đánh chết, bây giờ suy ngẫm lại cái chết của Thái Liên... Sợ không chỉ đơn giản là như vậy? Dù gì, Thái Liên cũng là đại nha đầu ở bên cạnh mình, làm việc rất cẩn thận, làm sao lại có thể là một kẻ trộm cắp chứ?

Đơn giản là vì, ở kiếp trước, Thái Liên ở khắp mọi nơi đều cảnh tỉnh nàng, Trần thị nhìn không lọt mắt, nên mới nghĩ đến việc giết chết Thái Liên!

Thái Liên thấy tiểu thư nhà mình không nói lời nào, nên sợ hết hồn, vội hạ thấp người cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, em biết rõ nói lời này ra có chút quá phận, nhưng mà...”

Lâm Cảnh Nhân đưa tay nâng đỡ Thái Liên, nghiêm túc nói ra: “Thái Liên, ta biết rõ, em là vì muốn tốt cho ta.”

Nói nói, nàng liền tháo ra vòng tay phi thủy màu xanh cánh trà của mình, đeo lên trên tay của Thái Liên.

“Em theo ta đã lâu, nhưng ta cũng chưa từng thưởng qua cho em vật gì cả, vòng tay này em hãy nhận lấy đi.” Lâm Cảnh Nhân ôn hòa nói ra.

Trần thị vì muốn giữ thể diện của mình thật đẹp, cho nên tại nơi này bà cũng chu cấp lượng bạc chi tiêu khá cao, cũng không quá khắt khe với nguyện vọng của nàng, vì thế những thứ đồ tinh phẩm nàng cũng có được đến hai hòm, và hiển nhiên, những thứ đồ tốt hơn mà Lâm Cảnh Nguyệt đang sở hữu thì nhiều đến đếm không xuê được.

Thái Liên càng hoảng sợ hơn: “Tiểu thư, người làm cái gì vậy, vật này em không thể nhận đâu.”

Trên mặt Lâm Cảnh Nhân tràn đầy vui vẻ: “Ta đã cho em, thì em cứ cầm lấy đi.”

“Người đối tốt với ta, trong lòng ta tất có cân nhắc, và hiển nhiên sẽ không đối xử tệ bạc với em, nếu em có việc gì khó xử, chúng chung cũng có thể nói với ta.” Lâm Cảnh Nhân cũng không hy vọng nha hoàn này trung thành và tận tâm với mình, dù gì chỉ có hai lượng bạc mà bị đánh chết, thì thật là uổng cả cuộc đời.

Thái Liên chần chừ ngập ngừng một lát, vì một cái liền quỳ rạp xuống đất, dập đầu liên tục: “Tiểu thư, Thái Liên đích xác có một chuyện muốn thỉnh cầu người...”

Lâm Cảnh Nhân có hơi chút kinh ngạc, đối với người bình thường mà nói, chắc chắn sẽ cho rằng Thái Liên cảm thấy mình được sủng ái mà sinh kiêu, chủ tử vừa mới nói như vậy, nàng liền bắt đầu thỉnh cầu chuyện, nhưng Lâm Cảnh Nhân thì chẳng hề nghĩ như vậy, ở kiếp trước, Thái Liên cũng bởi vì nàng mà đắc tội với Trần thị, cho nên mới nhận lấy một kết cục như thế.

Thái Liên nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, van cầu người đi cứu Ngọc Oanh...”

“Ngọc Oanh?” Lâm Cảnh Nhân liền nhớ đến, trước kia Ngọc Oanh cũng là nha hoàn tam cấp đi theo bên người mình, về sau mang cho Trần thị, rồi về sau nữa, dường như đã bị Trần thị mang tặng cho vị tiểu thúc, để làm di nương.

Lông mày Lâm Cảnh Nhân chau lại: “Giờ Ngọc Oanh như thế nào rồi?”

“Ngũ gia vừa ý Ngọc Oanh, nhưng mà Ngọc Oanh... Ngọc Oanh, cô ấy không muốn đi qua đó, phu nhân liền đem nhốt đi, nói rằng, nếu cô ấy không chịu nhận lời, liền đem bán cô ấy ra ngoài... Là bán vào trong kỹ viện a!” Thái Liên thấp giọng nói.

Lâm Cảnh Nhân vò vò vàng trán, trước kia nàng quả thật hồ đồ rồi, những người thân thiết bên cạnh mình, đều giao cho Trần thị, từng người từng người đều bị bà ta đồng loạt quấy nhiễu, sau đó nàng còn cho rằng Trần thị là người tốt nữa chứ.

Suy nghĩ một chút, nàng liền mở miệng nói ra: “Thái Liên, em đi đến Lăng Khê viện tìm Trần di nương, nói với bà ta, ta muốn Ngọc Oanh trở về làm nha hoàn của hồi môn.”

“Tiểu thư, người... Người thật cho rằng phu nhân sẽ mang người qua đây sao?” Thái liên có chút bất an hỏi lại.

Lâm Cảnh Nhân khẽ mi: “Thái Liên, bà ta không phải là phu nhân gì cả, nương ta vẫn còn ở đây! Chẳng qua bà ta cũng chỉ là một di nương mà thôi, về sau người cứ âm thầm mà kêu bà ấy là di nương đi.”

Giờ phút này, trong lòng Thái Liên có chút bất ổn, tính tình của tiểu thư dường như đã thay đổi thì phải? Xung hô này đã nhiều năm rồi, nhưng vì sao lại đột nhiên đổi thành di nương?

Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói: “Trần di nương đã nhận lời với ta, chỉ cần ta nhận lời gả cho Trình nhị công tử, thì nha hoàn của hồi môn là do ta tự mình chọn lấy.”

“Tiểu thư, người thật sự muốn gả cho Trình nhị công tử?” Thái Liên muốn khuyên nhủ thêm vài câu.

Lâm Cảnh Nhân gật đầu nói: “Thái Liên, em yên tâm, ta muốn gả cho Trình nhị công tử, không phải là bởi vì người nào đó đầu độc, mà là trong lòng ta muốn như vậy... Ta... Trước kia đã từng gặp qua Trình nhị công tử một lần, từ đó, trong lòng đã ngưỡng mộ hẳn từ lâu rồi.”

Hai mắt Thái Liên tròn tròn, nhìn chăm chăm nàng: “Tiểu thư! Người... Người nói, người trong lòng của mình là Trình Nhị công tử ư!”

Lâm Cảnh Nhân không biết phải giải thích chuyện kiếp trước của mình như thế nào để cho Thái Liên hiểu, nên chỉ có thể bịa đại chuyện mình thích Trình nhị công tử, vào lúc này, nàng khẽ cắn môi nói ra, “Đúng, ta thích hẳn, mặc dù rất có thể hẳn sẽ không sống được bao lâu, nhưng mà... Nhưng mà... Có thể cùng hẳn làm phu thê một ngày, ta đã mãn nguyện rồi...”

Nàng muốn tạo ra một bộ dáng si tình như thế, để tránh về sau nếu có ai muốn nàng tái giá, nàng cũng có thể dùng lý do này làm có bác bỏ.

“Em mau đi tìm Ngọc Oanh trở về đây, để chậm trễ không chừng Ngọc Oanh lại đáp ứng loại chuyện không nên đáp ứng đó.” Lâm Cảnh Nhân vội nói.

Mặc dù chỉ cần Ngọc Oanh nhận lời, thì có thể nhảy một bước lên thành chủ tử, nhưng ai mà không biết Ngũ gia của Trần gia là cái dạng gì? Ăn chơi phiêu độ* (Cờ bạc, gái điếm) cái nào cũng có, nhìn thấy cô nương nào xinh đẹp cũng liền muốn kéo về viện mình, sau khi lôi kéo về viện rồi, chơi đùa không được bao lâu, liền chán mà vứt bỏ không thèm đếm xía.

Cái này vẫn còn đỡ, tệ hơn là sau khi đùa giỡn xong liền đem ra ngoài đưa cho các huynh đệ chơi đùa tiếp.

Thái Liên vội vã đi ra ngoài, không mất bao lâu, thì đã quay về, còn mang theo một thiếu nữ có đôi mắt sưng phù cùng trở về.

Tuổi của Ngọc Oanh so với tuổi của Thái Liên vẫn còn nhỏ hơn, hiện giờ mới mười bốn tuổi, còn chưa đến tuổi cập kê, yếu ớt, sợ hãi tựa như một con thỏ nhỏ.

Nàng trực tiếp quỳ xuống đất, dùng sức đập đầu liên tục: “Ngọc Oanh đa tạ tiểu thư! Đa tạ tiểu thư!”

“Thái Liên, mau đỡ cô bé đứng lên, đầu chảy máu rồi, chớ để tướng mạo bị phá hủy như thế.” Lâm Cảnh Nhân vội nói.

“Ngọc Oanh, người về sau cứ đi theo ta, chỉ cần người trung thành, ta sẽ không đối xử tệ bạc với người, chờ người đến tuổi cập kê, ta sẽ để người tự mình lựa chọn một người phu quân tốt mà gả đi, chuyện này không phải là việc khó gì, nhưng nếu người chân ngoài dài hơn chân trong...” Lâm Cảnh Nhân giả vờ kéo dài âm điệu.

Đối với nàng mà nói, điều tối kỵ nhất chính là việc chân ngoài dài hơn chân trong* đó!

(*Lo việc làm ăn bên ngoài nhiều hơn lo cho công việc được phân công theo phận sự của mình)

Kiếp trước, sở dĩ bị hai người Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt hợp sức quấy rối được nàng, e cũng là do hai tên nha đầu kia, từ sớm đã biết chuyện rồi? Đã thế bọn chúng còn luôn luôn khua môi múa mép nói lời tốt đẹp cho Trần Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt! Và hiển nhiên đó cũng chính là người của Trần thị!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ra ngoài phủ

Nên biết, nha hoàn hồi môn của nàng ở kiếp trước đều do một tay Trần thị đặt mua.

Sở dĩ Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt biết được chuyện mẫu thân nàng mang tặng cho nàng cái hộp hình hoa kia, nói đi đâu xa, hiển nhiên là có người mật báo rồi, và không ai khác, đó chính là hai tên nha hoàn bên cạnh nàng, vì bọn chúng mới chính là người biết rõ nhất.

Lâm Cảnh Nhân không muốn mình lại phải sống hồ đồ thêm một kiếp nữa, cho nên người bên cạnh, nàng nhất định phải sử dụng một cách vừa ý nhất.

“Tiểu thư, người yên tâm! Hôm nay, người đã cứu Ngọc Oanh, về sau Ngọc Oanh nhất định sẽ vì người xông pha khói lửa, chết không hối tiếc!” Âm thanh của Ngọc Oanh tràn đầy kiên định.

Lâm Cảnh Nhân khoát khoát tay nói: “Người đứng lên đi, việc trung hay không, thì không phải ở ngoài miệng nói là được, phải xem cách làm của người như thế nào đã rồi hẵng nói.”

“Trần di nương có nói khi nào thì ta có thể ra phủ hay không?” Lâm Cảnh Nhân hỏi.

Thái Liên lắc lắc đầu, nói ra: “Không có.”

Lâm Cảnh Nhân gật gù đầu, việc này cũng nằm trong dự liệu của nàng rồi, mặc dù Trần thị có nhận lời với nàng sẽ nghĩ ra cách để cho nàng gặp được mẫu thân. Nhưng khẳng định bà ta cũng đang e ngại một chuyện, là sau khi nàng gặp được mẫu thân rồi, mẫu thân sẽ không đồng ý cho nàng gả cho Trình nhị công tử, đến lúc đó nàng lại đổi ý.

Lâm Cảnh Nhân phân phó: “Thái Liên, chuẩn bị hai phần bánh ngọt chay khác nhau, chút nữa chúng ta sẽ ra ngoài.”

Trần thị không cho nàng ra ngoài, chẳng lẽ nàng còn vâng lời Trần thị nữa sao?

Nếu là kiếp trước, tuyệt đối nàng sẽ không làm phật ý của Trần thị, nhưng bây giờ, nếu nàng còn nghe lời Trần thị nữa, thì nàng không phải là Lâm Cảnh Nhân!

Lâm Cảnh Nhân xoay người, liền thay lên mình một bộ y phục bằng bông vải mịn màu xanh nhạt, Ngọc Oanh thấy vậy vội chạy đến, nhanh chóng giúp Lâm Cảnh Nhân chải tóc thật gọn gàng, Lâm Cảnh Nhân nhặt lấy một chuỗi ngọc làm bằng hạt châu, đưa cho Ngọc Oanh cài lên tóc cho nàng, đây là trang sức cài đầu mang kiểu dáng mới lạ còn sót lại, nhưng nó cũng không thể đá động gì đến suy nghĩ ở trong lòng nàng hiện giờ.

Những trang sức rực rỡ, y phục đẹp đẽ, nếu nàng yêu thích mang lên người, để mẫu thân nhìn thấy, thì bà sẽ nghĩ như thế nào đây?

Nữ nhi là đứa con gái mà bà khổ cực mang thai mười tháng, lại có quan hệ rất tốt với cái người di nương bỏ lên giường của phu quân bà mà vui vẻ, trong lòng mẫu thân nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu, đúng không?

Lâm Cảnh Nhân nhìn vào bóng dáng mình ở trong gương, khoe môi kéo lên một nụ nhạt nhẽo.

Có điều, nàng mới chỉ được mười lăm tuổi, nhưng khi cười lên, lại khiến cho cảnh vật xung quanh sản sinh thêm tình cảm, dung mạo thanh tú, vẻ mặt trắng trẻo xinh đẹp, gò má phấn hồng, đẹp nhất là đôi mắt, tựa như là nước mắt mùa thu, mang theo một vẻ trầm tĩnh không đồng nhất.

Kiểu trầm tĩnh này, không thuộc về thiếu nữ Lâm Cảnh Nhân mới chỉ mười lăm tuổi, mà là thuộc về Lâm Cảnh Nhân, một đời trải qua rất nhiều đau khổ.

Sau khi Thái Liên trở về, chờ Thái Liên thu dọn thêm vài thứ khác nữa, Lâm Cảnh Nhân liền mang theo Thái Liên đi ra ngoài, còn về phần Ngọc Oanh, vào lúc này cần phải nghỉ ngơi nhiều thêm một chút.

Hơn nữa, Lâm Cảnh Nhân không dám quá đặc biệt tin tưởng vào Ngọc Oanh, vì dù sao Ngọc Oanh cũng đã ở bên người Trần thị một thời gian lâu rồi.

Lúc ra cửa, là đi bằng cửa sau.

Vào những ngày bình thường, cửa phía sau không có ai đi đến, chỉ khi nào cần chuyển giao một ít rau cải, củ khô hay các thứ linh tinh, thì mới có người đi ra, ở nơi này có một bà tử* (chỉ người già ở tầng lớp tâm thượng) tuổi tác khá lớn sinh sống tại đây sẵn tiện trông coi cửa ra vào.

Khi nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân đi đến, bà tử kia liền có chút hoảng sợ.

“Là Chu bà tử?” Lâm Cảnh Nhân hỏi.

“Chao ôi, chao ôi, đại tiểu thư, ta là Chu bà tử nè, vì có gì người lại hạ mình đến nơi này?” Chu bà tử rất ít khi gặp được các chủ tử ở trong phủ mình, vì thế lúc này được gặp, có phần hơi hoảng sợ.

Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn Thái Liên một cái, Thái Liên nhanh trí, theo cái liếc mắt vừa rồi của Lâm Cảnh Nhân, mau chóng móc ra một bao tiền từ trong tay áo của mình, đưa cho Chu bà tử.

Vào lúc Chu bà tử vẫn còn lưỡng lự do dự, thì Thái Liên đã nhanh tay nhét bao tiền vào tay của bà ta.

Bà mở tay ra ước lượng, nặng quá, lại bóp một cái, bên trong hẳn là ngân bạc rồi.

Chu bà tử liền khiếp sợ, vội nói: “Đại tiểu thư, người thương cho ta nhiều bạc như vậy để làm gì a? Có câu nói, không công không nhận lộc, tiền này... Bà tử không dám nhận đâu!”

Trong phủ này, Chu bà tử đã ở rất nhiều năm rồi, đương nhiên biết rõ, Lâm Cảnh Nhân không vô duyên vô cớ mà thưởng bạc cho bà.

Thái Liên xụ mặt nhìn Chu bà tử nói: “Tiểu thư mang bạc thưởng cho bà, bà cứ cầm lấy đi, còn câu nói không công không nhận lộc thì, tiểu thư căn dặn bà làm gì, bà cứ làm đó, cái này không được tính là có công sao?”

Dáng người Chu bà tử hơi tròn tròn, vào lúc này khom người xuống có chút mất sức, thấp giọng hỏi: “Thái Liên cô nương, chẳng hay tiểu thư muốn căn dặn bà từ ta làm gì vậy?”

Lâm Cảnh Nhân khẽ cười một tiếng, nói ra: “Ta sắp xuất giá, nên muốn đi ra ngoài mua vài thứ mình yêu thích và mua thêm trang sức cho mình, về điều này mặc dù mẫu thân cảm thấy không thích hợp cho lắm, nhưng mà vẫn cho ta ngân bạc... Ta từng suy nghĩ qua, chung quy ta vẫn chưa xuất giá, nếu mang bộ dạng này mà đi ra ngoài mua đồ cưới cho mình, thì cũng không tốt lắm, vì thế mới đi vòng ra cửa sau của bà...”

Chu bà tử nghe vậy liền buông lỏng người, thì ra là như vậy à.

Lâm Cảnh Nhân nhủ mảy, vẻ mặt có chút sốt ruột và lo lắng, nàng liếc nhìn Chu bà tử một cái rồi nói: “Chu bà tử, chuyện này chỉ có một mình bà biết, nếu bà đem chuyện của ta nói ra, làm hủy hoại danh tiếng của ta, cần trọng mẫu thân ta lột da bà đó!”

Chu bà tử cúi đầu, trong mắt hiện lên chút ít khinh thường, thường ngày bà tử cũng là một người rất thích tám chuyện thiên hạ, có ai mà không nói cái cô đại tiểu thư này là một kẻ ngu ngốc chứ? Phu nhân nói cái gì thì liền tin cái đó, chẳng nhẽ phu nhân lại vì danh tiếng của cô ta bị phá hủy mà bận lòng xử trí hạ nhân à?

Đúng lúc đó, bà liền nghe thấy Lâm Cảnh Nhân tự mình lầm bầm nói ra một câu: “Cánh Nguyệt muội muội và ta cùng nhau xuất giá, nếu danh tiếng của ta bị phá hủy, thì nhất định cũng sẽ làm liên lụy đến Cánh Nguyệt muội muội rồi...”

Lập tức, Chu bà tử liền bày ra bộ dáng nghiêm nghị hẳn lên, Lâm Cảnh Nhân không phải là đứa khiến bà phải lo ngại e dè, chẳng qua cô ta cũng chỉ mang một cái vỏ đại tiểu thư thôi, còn Lâm Cảnh Nguyệt lại là một cô nương được phu nhân và lão gia yêu thương nhất nha! Nếu bà làm liên lụy đến nhị tiểu thư, nói không chừng phu nhân thật sự sẽ lột da bà luôn đó chứ chẳng chơi.

Bà vội nói: “Đại tiểu thư, hay là cô ở đây đợi ta một chút, ta đi hỏi thử phu nhân, xem bà có cho phép cô ra ngoài không đã?”

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng, rồi nói: “Ta đã hứa với Cánh Nguyệt muội muội sẽ mua giúp cho muội ấy vài thứ, nếu ta ra ngoài quá muộn, vừa hay không mua được, thì phải làm sao?”

Chu bà tử vội nói: “VẬY ĐẠI TIỂU THƯ ĐI SỚM VỀ SỚM, TA SẼ GIỮ CỬA CHO CÔ.”

Lâm Cảnh Nhân sau khi ra khỏi cửa phủ, liền quay đầu lại, híp mắt cười cười nhìn Chu bà tử, nói ra một câu: “Bây giờ bà có thể đi hỏi mẫu thân ta được rồi đó, nhưng lỡ mà ta làm sai ý nguyện của mẫu thân thì... nói không chừng sẽ làm liên lụy đến bà luôn, chỉ có điều, vừa nãy ta cũng đã đền bù cho bà rồi, phải không nè.”

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền thông thả mà đi trước tầm mắt của Chu bà tử, chờ Chu bà tử hồi phục lại tinh thần, đến lúc đuổi theo, thì đã không còn thấy bóng dáng của bọn họ nữa, Lâm Cảnh Nhân và Thái Liên đã rẽ qua khúc quanh, biến mất trong một cái ngõ nhỏ.

Ngay lập tức Chu bà tử liền hiểu ra, căn bản là phu nhân không cho phép đại tiểu thư đi ra ngoài! Nhưng mà đại tiểu thư đã đi rồi? Bà có thể làm gì được nữa? Đi tố cáo ư? Người là do chính bà thả đi mà!

Bà lại vội vàng nhìn thoáng qua hai bên, phát hiện xung quanh không có một ai, liền quay về vị trí chỗ ngồi tiếp tục canh cửa, chỉ cần bà không nói ra... Giả sử đại tiểu thư có bị phát hiện đã đi ra ngoài rồi, thì cũng sẽ không một ai biết được, là từ nơi này mà đi ra!

Dù sao quý phủ cũng không chỉ có mỗi cái cửa này!

Chu bà tử tự mình an ủi mình, xem như không có gì xảy ra, lại an phận ngồi đó giữ cửa.

Lâm Cảnh Nhân kéo tay Thái Liên chạy hồng hộc một hồi rồi mới dừng lại.

“Tiểu thư, Chu bà tử sẽ không đi tố cáo chúng ta, phải không?” Thái Liên có chút lo lắng hỏi, nhưng mà, chuyện hôm nay thật sự rất kích động nha, thời gian quan tiểu thư chỉ là một cô gái nhỏ nhả yếu ớt, vậy mà lại có thể mang nàng chạy ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lần đầu gặp gỡ

Lâm Cảnh Nhân đỡ dành, nói ra: “Chu bà tử sẽ không dám đi tố cáo chúng ta, trừ phi bà ta chính là người ưa thích tìm kiếm rắc rối cho chính bản thân mình!”

Lâm Cảnh Nhân và Thái Liên, hai người ra khỏi cửa phủ, đi được một lát, liền thuê cho mình một chiếc xe ngựa để đi đến Ngọc Từ Am, Ngọc Từ Am là một ngôi miếu Quan Âm nổi danh nhất trong thành Thanh Châu, bên trong thờ phụng Quan Thế Âm Bồ Tát, chỉ tính nhang đèn thôi cũng không biết hưng thịnh đến cỡ nào, chỉ có điều, ở nơi này lại không có quá nhiều người trú ngụ.

Nói thì nói cao siêu khó lường như thế, kỳ thực nói đúng hơn là, người trú ngụ tại nơi này, mang thân phận không bình thường, có rất nhiều người xuất thân từ danh gia vọng tộc đến đây để ‘tĩnh dưỡng.’

Mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân chính là một trong số đó, là cư sĩ* phát tóc tu hành.

(*Phần lớn, từ Cư sĩ được hiểu dưới nghĩa thứ hai và đồng nghĩa với Cận sự nam (zh. 近事男, sa., pi. upāsaka), Cận sự nữ (zh. 近事女, sa., pi. upāsikā). Cư sĩ là một danh từ chỉ người theo đạo Phật nhưng vẫn giữ đời sống thế gian, đã quy y Tam bảo và giữ năm giới.)

Người của danh gia vọng tộc mà xuất hiện ở nơi này, nói một cách dễ nghe thì ở tại nơi này mà tu hành, còn nói trắng ra thì, kỳ thực chính là những người mắc phải sai lầm, đến đây mà nhận sự trừng phạt, dù gì đi nữa một số gia đình danh gia vọng tộc rất sợ mình mất đi thể diện, và chính xác hơn là thực sự không có cách nào để đưa một kẻ phạm phải sai lầm trực xuất ra khỏi cửa, hoặc là đưa tiễn vào nhà lao. Còn có một số người không cách nào giữ gìn được ý tứ chừng mực, để ở trong phủ cũng chỉ là một vết dơ bẩn, cái này mà tiễn đưa ra ngoài thì cũng không ổn, nên buộc lòng phải phóng thích lên Ngọc Từ Am mà ở.

Mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân họ là Vương thị, nhưng lại là một trong những trường hợp đặc biệt hơn so với những người này, nghe nói, bản thân bà chủ động yêu cầu đến nơi này mà tu hành.

Chỉ có điều, người khác lại không tin vào điều đó, cho rằng Lâm gia cố tình che đậy và giấu diếm, vì thế mới không đem chuyện Vương thị phạm phải sai lầm mà nói ra.

Hơn nữa loại chuyện sai quấy này, khó mà có thể mở miệng nói ra được, dám chắc hơn phân nửa tội danh là tư thông với nam nhân, hoặc là bởi vì ghen tị mà hại chết thiếp thất nào đó rồi.

Ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân đã từng nghe qua những tin đồn bịa đặt nhằm nhĩ đó, nhưng bởi vì từ nhỏ không lớn lên ở bên cạnh mẫu thân, cho nên tình cảm nàng dành cho mẫu thân cũng không quá sâu đậm, hơn nữa vào lúc đó tinh thần và lý trí của nàng cũng đã bị Trần thị một đường cải tạo dần dần, vì thế nàng rất chán ghét mẫu thân của mình.

Lâm Cảnh Nhân đứng tại chân núi Ngọc Từ Am, nhìn cỏ thơm um tùm, đường lên núi có một chút khó đi, nhẹ thở ra một tiếng, tự mình thì thầm ở trong lòng: "Mẫu thân, Cảnh Nhân đến rồi."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền sai bước đi lên núi, Thái Liên nhanh chóng chia tay đỡ lấy Lâm Cảnh Nhân, lo sợ một người chưa từng ra cổng như tiểu thư nhà mình, sẽ bị vấp ngã.

Thực tế thì, sự lo lắng của Thái Liên là không cần thiết, ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân chính là quản gia phụ nhân của Trình gia, chuyện trong ngoài gì cũng là do một tay Lâm Cảnh Nhân lo liệu, xếp đặt, cả người nàng giống như một con quay, làm gì còn bộ dáng tiểu thư yếu ớt như trước nữa chứ.

Ở phía trước, có một nam tử đang dùng một cây gậy chống đỡ, khó khăn bước từng bước đi lên phía trước, người nam tử ấy mặc bộ y phục cẩm y vệ trắng thuần, mặc dù chân bước đi có phần loạng choạng, nhưng vẫn rất kiên trì, không cần đến sự dìu đỡ của gã đầy tớ nhỏ thân mặc y phục màu đen ở bên cạnh.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua cái người đang ở đằng trước mình, lại nhìn đến đỉnh núi, chỉ còn chút nữa là sẽ đến nơi.

Đường đi lên núi rất chật hẹp, nếu nàng muốn đi vòng qua cái người ở đằng trước, thì có chút hơi phiền phức.

Hơn nữa, người ở phía trước lại không phải là một người hoàn toàn khỏe mạnh, nếu nàng làm vậy, ít nhiều gì cũng có chút áy náy. Cho nên nàng liền bước chậm lại.

Chợt Lâm Cảnh Nhân nghe thấy tiếng chuông chùa vang lên, nơi này là vùng đất của nhà Phật, đã từng sống trong cõi u minh, tăm tối của đời trước, được trùng sinh lại một kiếp, nên đối với nơi này, bản thân nàng rất có sự tôn kính, vì thế cũng không muốn ở nơi này mà xảy ra xung đột với người khác, đành chờ đợi người đó đi lên trước đã.

"Công tử, hãy để ta dìu ngài đi." Gã đầy tớ nhỏ nhìn công tử nhà mình, liền vội nói.

Công tử đó lại lắc đầu, khẽ nói: "Tự ta có thể đi."

Ở phía sau, Lâm Cảnh Nhân liền nghe được giọng nói của vị nam tử này, âm thanh của hắn róc rách tựa như nước chảy, lại tựa như dòng suối lạnh ở đầu nguồn của vùng núi mà chảy xuống, hợp vào một ngụm mát ngọt cả miệng, giọng nói đích thực rất êm tai.

Ở phía trước, dưới chân của vị công tử kia là một tảng đá, nó dường như đã nằm ở đó suốt một thời gian dài, cho nên trên mặt tảng đá phủ đầy rêu xanh, có chút trơn trượt.

Vốn hắn đi đứng đã khá bất lợi rồi, dưới chân vừa trượt, liền ngã lăn xuống đất.

Ở cách đó không xa, Lâm Cảnh Nhân quả thực không may mắn chút nào, nàng đứng ngay vị trí đằng sau của vị công tử này. Vào lúc vị công tử cảm y trắng thuần kia ngã nhào xuống, vừa hay lại trúng ngay vào người của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân cũng chỉ kịp nhìn thoáng qua thêm đã ở bên dưới, nàng biết rõ, nếu dựa theo chiều hướng này mà té xuống, thì kiếp này của nàng chưa kịp sống bù liền đã đi đâu thai mất rồi.

Lâm Cảnh Nhân nhanh tay tóm lấy vị công tử này cùng nhau ngã về hướng bên cạnh, cả hai đồng loạt lăn xuống dưới, dù có va chạm vào vật gì đi chăng nữa thì chỉ ít cũng chỉ là đất đai và cỏ cây, chứ không phải là những tảng đá cứng chắc kia.

Nhưng mà hình thế tự nhiên của ngọn núi này rất dốc, hai người bọn họ cứ lăn xuống mãi vẫn chưa thuyên giảm.

Mất thấy hai người bọn họ sắp sửa đụng vào một gốc cây cổ thụ cao to ở phía trước kia, vị công tử cảm y trắng thuần kia liền xoay người lại, lăn thêm một vòng, ôm lấy Lâm Cảnh Nhân che chở ở phía ngoài, còn bản thân hắn thì hướng về cây cổ thụ cao to kia mà đụng tới!

Chỉ nghe một tiếng đau đón thét lên, rồi sau đó thân thể của Lâm Cảnh Nhân mới ngừng hẳn lại.

Vào lúc này, sắc mặt của vị công tử cầm y trắng thuần kia đã tái nhợt, trên khóe môi dẫn ra một chút máu.

Nhìn thấy như vậy, Lâm Cảnh Nhân liền có chút sợ hãi, mặc dù nói rằng nàng bị vị công tử này liên lụy kéo té xuống cùng, nhưng vừa nãy, hắn cũng đã xả thân che chở cho nàng, vì thế nàng cũng rất khó mà ghét bỏ hắn nha.

Lâm Cảnh Nhân bò dậy, y phục trên người nàng đã bị cò cây gọt dưa không ra kiểu dáng gì nữa, chân tay vừa chuyển động, liền có một loại cảm giác đau đón lan tỏa, có điều, xương cốt thì vẫn lành lặn, còn những thứ đại loại như bị thương ngoài da thì hiện giờ Lâm Cảnh Nhân có thể chịu đựng được.

Cái loại đau đón như khoét mắt, cắt tay, nàng còn có thể chịu đựng được, huống chi chỉ là một vết thương nho nhỏ này?

Lâm Cảnh Nhân đưa tay vỗ vỗ vào vai của vị công tử cầm y trắng thuần kia, rồi mở miệng nói ra: "Nè, huynh vẫn ổn chứ?"

Vị công tử chậm rãi mở mắt ra, một đôi mắt trầm lặng, tĩnh mịch như bầu trời đêm, ngay lập tức liền khắc sâu vào trong tầm mắt của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy hắn tỉnh lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi mới quan sát đánh giá vị công tử đang ở trước mặt mình.

Dáng vẻ này của hắn...

Ngay lập tức, Lâm Cảnh Nhân liền cảm thấy vị nam tử ở trước mắt này nhìn có hơi quen mắt, nhưng rốt cuộc là gặp ở nơi nào, Lâm Cảnh Nhân lại không nhớ ra nổi.

Vị nam tử ở trước mắt này, dung mạo anh tuấn, lạnh lợi, vô cùng xinh đẹp tựa như một viên ngọc hoàn mỹ được người ta đúc nên mà thành, chỉ có điều, hắn lại mang một hơi thở muốn sống thì chết mà đến gần.

Lâm Cảnh Nhân thầm than, hắn là một viên ngọc hoàn mỹ nhưng chẳng hề có độ ấm gì cả, nói chính xác hơn hẳn chính là một viên ngọc lạnh lẽo.

"Huynh vẫn ổn chứ?" Lâm Cảnh Nhân muốn xác định lại vị nam tử này không có bị ngã mà biến thành ngọc, nên mở miệng hỏi thăm lần nữa.

"Chưa chết được." Viên ngọc lạnh lùng này đã chịu mở miệng nói chuyện rồi.

Lâm Cảnh Nhân nghe hắn nói như thế, lông mày nàng hơi nhíu nhíu, lại thấy hắn đang mang dáng vẻ yếu ớt, cho nên không thêm so đo tính toán với hắn, liền mở miệng nói ra: "Đề ta đỡ huynh đứng dậy."

Vị nam tử này lại lạnh giọng nói ra: "Không cần."

Theo đó hắn liền chuyển động cơ thể, từ từ hướng về phía trên để đứng lên.

Những giọt mồ hôi to đùng giống như hạt đậu từ từ xuất hiện trên đầu của hắn, dựa vào đó nàng có thể xác định được tình trạng của hắn bây giờ có vẻ không được tốt cho lắm, chắc chắn là đau đớn đến khó mà nhìn được.

Cuối cùng Lâm Cảnh Nhân cũng động lòng trắc ẩn, nếu không phải hắn là người xả thân che chở cho nàng, thì giờ phút này, có lẽ thất lung của nàng đã bị chặt mất đi phân nửa rồi, tượng tượng đến chuyện thất lung nhỏ bé yếu ớt của nàng mà đụng phải cái cây kia thì, cơ thể của Lâm Cảnh Nhân nhìn không được liền run lên một cái.

Nàng đưa tay ra, nhìn hắn mà nói, giọng của nàng trong vắt mà du dương: "Huynh đã như thế này rồi, đừng cố mà thể diện như vậy nữa!"

Dường như hắn chẳng hề nhìn đến Lâm Cảnh Nhân, tự mình nắm lấy nhánh cây cỏ thom ở phía trước, mượn lực của rễ cỏ, hướng lên phía trên mà ngồi dậy, hoàn toàn tách khỏi cái cây cổ thụ cao to kia.

Lâm Cảnh Nhân cúi mắt nhìn hắn, cảm thấy tên này đúng là quái nhân rồi.

Có điều, nếu hắn đã không cần ai hỗ trợ, vậy nàng cũng không nên mặt dày mày dạn để người ta ghét bỏ mình làm chi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Là hắn

Chỉ là, khi nhìn thấy hắn như thế, Lâm Cảnh Nhân không có cách nào khiến bản thân mình cho rằng cái gì cũng không nhìn thấy được. Bởi vì ở phía sau lưng của vị nam tử cầm y trắng thuần kia có một cành cây đang cắm vào. Có lẽ ngay lúc ngã nhào té xuống, đã không cẩn thận nên bị cành cây đó đâm

trúng, hiện giờ ở phía trên thân nhánh cây, đang nhỏ xuống từng giọt máu tươi, cũng không biết nó đã cắm vào bao sâu rồi.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng chạy đến gần, vị công tử này có ăn chút ít khổ đau, đối với nàng mà nói cũng chẳng can hệ gì, nhưng nếu hấn chết ở đây, thì quả thực nàng sẽ cảm thấy có chút áy náy nha.

Lâm Cảnh Nhân đã được chết qua một lần, tất nhiên hiểu rõ sinh mệnh đối với một người có ý nghĩa biết bao nhiêu.

Lâm Cảnh Nhân bước tới, bản thân nàng biết rõ, cho dù nàng có nói gì đi chăng nữa, thì vị nam tử này cũng không để cho nàng dúi dờ, ngay từ lần đầu nàng gặp hấn, nhìn thấy hấn ở phía trước nàng mà đi, thà hấn té ngã xuống đất chứ không để cho mình nhận sự hỗ trợ từ một ai khác, điều này nói cho nàng biết rõ, mặc dù cơ thể hấn đang mang thương tật, thế nhưng lại có một khí chất cứng cỏi, kiên cường.

Nghĩ lại, có lẽ hấn không phải là loại người dễ dàng đón nhận sự giúp đỡ của người khác.

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng, hấn đã bị thương thành ra dạng này rồi, dám chắc đánh không lại nàng, vậy còn gì phải sợ nữa!

Nghĩ như thế, Lâm Cảnh Nhân liền đưa tay mình nhấn lên người của vị công tử cầm y trắng thuần kia.

Cơ thể của vị công tử cầm y trắng thuần có chút chấn động, liền mở miệng nói ra: "Cô nương, muốn làm gì?"

"Nằm sấp xuống, đừng cử động!" Lâm Cảnh Nhân hừ hừ một tiếng, nói ra.

Vị công tử cầm y trắng thuần đó lại càng hoảng sợ hơn, thế nhưng vào lúc này tay của Lâm Cảnh Nhân đã đè lên trên miệng vết thương của hấn, cuối cùng là do thương thế quá nặng, lông mày của hấn nhướn lên, trông có vẻ rất là đau đớn.

Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn vị nam tử này một cái, thật bá phúc hấn luôn rồi đó, đã đau đến như thế, vậy mà một chút rên la đau đớn cũng không có.

Lâm Cảnh Nhân trầm giọng nói ra: "Nếu không muốn chết, đừng cử động lung tung nữa."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền tháo xuống y phục cầm y trắng thuần của hấn, liền để lộ ra tám lưng trần trụi của vị nam tử.

Cơ thể của Lâm Cảnh Nhân khẽ run lên, nói cho cùng, tận sâu đáy lòng nàng cũng là một người cực kỳ thủ lễ, hiện giờ nhìn thấy tám lưng trần của vị nam tử này, vẫn có chút mất tự nhiên.

Nhưng rất nhanh, Lâm Cảnh Nhân đã giữ được bình tĩnh, trấn định trở lại.

Suy cho cùng, nàng đã sống qua một kiếp người, cho nên tâm trí của Lâm Cảnh Nhân vẫn thành thục hơn nhiều so với những thiếu nữ bình thường khác, cho đến lúc này vẫn không gây nên tình trạng hỗn loạn gì.

Lâm Cảnh Nhân nhìn xem miệng vết thương, nó thật khiến nàng phải hít một ngụm khí lạnh, nếu bây giờ mà không cầm máu lại, phỏng chừng chờ đến lúc mấy tên tùy tùng của vị nam tử này tìm được đến nơi, thì hấn đã đi đời nhà ma rồi.

Lâm Cảnh Nhân nhìn hấn, khẽ nói ra: "Cố chịu một chút nhé."

Giọng nói còn chưa hạ xuống, Lâm Cảnh Nhân đã dùng hết sức lực đem nhánh cây kia nhổ ra, tiếp theo dùng khăn tay ép chặt miệng vết thương, bên trong miệng vết thương còn có một ít mảnh gỗ vụn thật nhỏ, nhưng hiện giờ cũng không thể kịp thời xử lý được.

Máu ở vết thương này được Lâm Cảnh Nhân ép xuống, tốt xấu gì thì cũng đã ngừng lại rồi.

Từ đầu đến cuối vị nam tử đó vẫn không hề lên tiếng.

Hấn cảm nhận được ở phía trên bờ của lưng hấn truyền đến một lực đạo, trong lòng có chút kinh ngạc, làm thế nào nữ tử này lại có lá gan lớn đến như thế?

Nghĩ lại cũng đúng, dù gì Lâm Cảnh Nhân cũng đã trải qua cảnh ngộ bị người ta khoét mắt, cắt tay, đau đớn thống khổ biết dường nào, tình cảnh hiện giờ chỉ là một trường hợp nhỏ mà thôi, nỗi đau đớn tạm thời này so ra còn kém xa sinh mệnh đáng trân quý, và đương nhiên...nàng sẽ không chần chừ do dự, trực tiếp ra tay.

"Nè, vì sao huynh lại không nói chuyện? Chẳng lẽ chết rồi sao?" Lâm Cảnh Nhân nhin không được liền hỏi.

Nãy giờ hấn vẫn chưa lên tiếng, khiến Lâm Cảnh Nhân có chút lo lắng và bất an, ngộ nhờ người này mà hôn mê ngất đi, thì thực sự là một chuyện vô cùng phiền toái rồi nha.

"Ta...Chưa có...Chết." Âm thanh của hấn có chút buồn bực nói ra, trong giọng nói còn mang theo hơi chút bất đắc dĩ.

Lâm Cảnh Nhân cười một cái, rồi nói: "Chưa chết là tốt rồi, vậy bây giờ chúng ta cần phải làm một chuyện, đó chính là ngồi ở nơi này chờ người đến tìm chúng ta."

Thái Liên vẫn còn ở phía trên núi, cho nên nhất định sẽ nghĩ ra cách đến tìm nàng, đối với lòng trung thành của Thái Liên, Lâm Cảnh Nhân vẫn rất tin

tướng, hơn nữa vào lúc này, cũng chưa có người muốn lấy mạng nàng.

Kẻ địch lớn nhất của nàng chính là Trần thị, bà ta đang đợi nàng gả vào Trình phủ một cách suôn sẻ nhất.

Nói cách khác, không có ai gả cho Trình nhị công tử đó, thì vận mệnh tương lai của Lâm Cảnh Nguyệt thực sự rất đáng lo rồi.

Nói cho cùng phu quân của Lâm Cảnh Nguyệt đã được định là Trình nhị công tử, có nàng thay cô ta đi gả thì còn dễ nói, nếu không có nàng? Thì Lâm Cảnh Nguyệt chỉ còn có thể dựa vào sự an bài ban đầu mà gả đi.

Cho nên, Lâm Cảnh Nhân không hề lo lắng nàng sẽ bị bỏ lại nơi rừng núi hoang sơ này để mà tự sinh tự diệt.

Có điều, cái gọi là họa vô đơn chí, nhà đột còn gặp mưa to là...

Người đến cứu lấy Lâm Cảnh Nhân, lại là một con thú ngang tàng.

Ở phía trước Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy con vật ấy đang nhìn mình chăm chăm.

Nó so với cẩu còn to hơn một chút, ánh mắt của nó vô cùng sắc bén và ác liệt. Nàng thầm thở dài một tiếng, thật là xúi quẩy quá đi, máu trên người của hắn, không ngờ lại là mùi hương dẫn con dã lang này đến.

Lâm Cảnh Nhân và con dã lang nhìn nhau, lại quay đầu nhìn về phía vị nam tử cầm y trắng thuần kia.

Suy nghĩ trong lòng nàng nhanh chóng vụt qua, nếu vào lúc này mà chạy trốn, khẳng định là nàng có thể thoát khỏi nguy hiểm, nhưng chắc chắn một điều, con dã lang này sẽ chuyển hướng nhào tới, vô lên người hắn, bởi vì trên cơ thể hắn đang có mùi máu hấp dẫn nó....

Có điều đừng người khác để cứu mạng mình, loại chuyện như vậy, Lâm Cảnh Nhân nàng không thể làm được.

Nàng nghĩ rằng, mình mình chỉ trung tự hữu thiên ý*. Hiện giờ, nàng có thể sống sót quay trở về, nếu muốn trả thù thì phải trả cho kẻ thù của mình, không nên để người vô tội làm vật hi sinh cho chính mạng sống của mình.

(*tất cả mọi việc xảy ra đều có an bài, đều do trời định)

Hơn nữa, vào lúc Lâm Cảnh Nhân té ngã nhào xuống, hắn cũng đã xả thân che chắn cho nàng, vì vậy nàng cũng không đành lòng nhẫn tâm mà làm như thế.

Rất nhanh, Lâm Cảnh Nhân đã đưa ra quyết định, nàng lùi về sau một bước.

Từ trên chiếc mũ quan ngọc cố định ở trên đầu của vị nam tử cầm y trắng thuần kia có gắn một cây trâm ngọc, nàng liền đưa tay gỡ bỏ cây trâm đó xuống.

Hắn nhìn thấy động tác này của Lâm Cảnh Nhân thì có chút sững sờ, liền hỏi: "Vì sao cô nương lại không chạy?"

Lâm Cảnh Nhân trầm giọng nói: "Im miệng, lẽ nào huynh lại cảm thấy ta là người như vậy sao?"

"Hiện giờ cô nương chạy đi, thì vẫn còn có cơ hội để sống." Nam tử kia lại lắc nhai nói ra, lời nói mang theo ý tứ bảo Lâm Cảnh Nhân chạy trốn.

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng: "Huynh là một người nói nhiều như vậy sao."

Nói tới đây, Lâm Cảnh Nhân không nhịn được nữa mà nhiều chuyện hỏi thêm một câu: "Hai người chúng ta rất có thể sẽ cùng nhau đi gặp Diêm vương gia đó, vậy huynh tên là gì? Lỡ như thật sự không sống được nữa, đến lúc đó trên đường hoàng tuyền lại có thêm một người bạn vẫn tốt hơn."

"Trình Tri Quân." Dường như hắn nhận ra Lâm Cảnh Nhân không có ý muốn chạy trốn, giọng nói liền ôn hòa lại.

Lâm Cảnh Nhân nghe vậy, có chút sững sờ, nàng cảm nhận được trong đầu nàng dường như có một âm thanh như sấm vang lên, Trình Tri Quân? Thăng nhai này chính là Trình Tri Quân sao?

Trình Tri Quân là người phương nào đây?

Trình Tri Quân chính là vị tiểu thúc của nàng, vì mất bệnh nên qua đời sớm ở kiếp trước mà! Và kiếp này là người nam nhân sắp sửa trở thành phu quân của nàng đó!

Nàng thật sự muốn mình gả đi, để sau đó được làm quả phụ, nhưng mà nàng không muốn mình chưa gả đi, thì Trình Tri Quân đã đi đòi nhà ma rồi nha, nếu là như vậy, chẳng phải nàng sẽ trở thành quả phụ trước khi cưới sao, còn nữa nha, nếu lúc đó nàng vẫn gả được cho Trình gia thì còn đỡ.

Nếu không gả được, bản thân nàng sẽ mang danh tiếng là kẻ khác chết phu quân tương lai của mình.

Tiếp theo là, nàng cũng sẽ không còn nhân duyên tốt đẹp gì nữa. Hơn phân nửa sẽ bị người ta mang gả cho các nam nhân đã bị góa vợ, hoặc là các loại nam nhân lung tung gì đó để mà tái giá! Theo cách nói trên, đó là khả năng xui xẻo nhất mà nàng bị rơi vào, đến lúc đó quả thảm cho nàng rồi!

Giờ phút này, Lâm Cảnh Nhân không còn dám buông lỏng ánh mắt nhìn con sói ở trước mặt mình nữa, nàng không còn có gì để không thể không cứu lấy Trình Tri Quân được.

"Cô nương gọi là gì?" Trình Tri Quân nhin không được, hỏi lại một câu.

Lâm Cảnh Nhân còn chưa kịp trả lời Trình Tri Quân, thì con dã lang đó đã đợi không nổi, liền nhào tới.

Lâm Cảnh Nhân cảm lấy cây trâm bằng ngọc, tận lực cân trọng tính toán khả năng phòng thủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Giết chết dã lang

Vào thời khắc quan trọng, từ trên mặt đất, Trình Tri Quân đã nhặt lấy một nhánh cây có đầu bén nhọn, đi về phía trước, dùng hết sức mình ném ra.

Lâm Cảnh Nhân còn chưa kịp nhìn thấy rõ, thì nhánh cây đó, đã cắm vào một bên mắt của con dã lang kia.

Con lang hung dữ gào to lên một tiếng, cơ thể hơi ngừng lại, chung chung là vì nó không muốn để con đầu dọa cho hoảng sợ, nên đã đứng im tại chỗ.

Lâm Cảnh Nhân bị hù một chút liền đã hoảng sợ, trên con mắt của dã lang kia, máu tươi liên tục chảy ra, cảnh tượng này khiến lòng nàng hoảng sợ đến ngơ ngẩn, nàng chợt nhớ đến cảnh tượng trước khi chết của mình ở đời trước.

Vào lúc Lâm Cảnh Nhân còn đang ngây ngốc ngơ ngẩn như con gà tre bằng gỗ, thì Trình Tri Quân đã trầm giọng nói ra: "Cô nương! Mau ra tay!"

"Nếu không muốn chết, thì vào lúc này hãy thừa dịp mà động thủ!" Âm thanh Trình Tri Quân có chút gấp rút, thúc giục Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân liền hồi phục tinh thần lại, nhìn con lang hung dữ kia, biết rõ nếu chờ nó hồi phục tinh thần lại, thì nó sẽ trở thành một con lang hung dữ điên cuồng, nếu để đến thời điểm đó, thì hết thấy mọi thứ đều đã muộn rồi.

Vì vậy, Lâm Cảnh Nhân không chút do dự cầm chặt cây trâm ngọc ở trong tay mình, hướng về vị trí trên cổ của con lang hung dữ mà đâm tới!

Xi xì, đó là âm thanh của máu từ trên cổ của con lang kia trào ra, cây trâm ngọc ấy đã cắm vào chính xác vị trí mục tiêu mà nàng đã đề ra.

Con lang hung ác vùng vẫy cơ thể một cái, nó muốn chạy đến cắn Lâm Cảnh Nhân, chỉ có điều, Lâm Cảnh Nhân đã nhanh nhẹn linh hoạt lùi về sau một bước, cho nên đã né tránh được đòn công kích của con lang hung ác! Nàng lại rút cây trâm ngọc ra, đâm vào lần nữa.

Đâm một nhát, lại tăng thêm một nhát.

Chợt nàng lại nhớ đến cảnh tượng trước lúc nàng chết ở kiếp trước, liền đem con lang hung ác ở trước mắt mình, biến thành Trình Tri Hiếu và Lâm Cảnh Nguyệt!

Một nhát, lại một nhát đâm vào! Rất nhiều máu tươi bắn tung tóe lên trên người của Lâm Cảnh Nhân.

Ở tại nơi đất bằng phẳng, Trình Tri Quân đang nhìn Lâm Cảnh Nhân động thủ, tay hắn nắm chặt nhánh cây, có hơi buông lỏng xuống.

Nhìn Lâm Cảnh Nhân này ở trước mặt hắn, Trình Tri Quân có chút kinh ngạc lẫn khiếp sợ, người con gái ở trước mặt hắn, là thiếu nữ chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi ư? Rõ ràng cô nương ấy ra tay không chút lưu tình, so với thứ đồ tể* còn tàn nhẫn hơn!

(*là kẻ sát sinh, chuyên giết loài vật rồi đem bán lại)

Chờ đến lúc con lang hung tàn kia đã triệt để chết đi, nhưng nàng vẫn chưa chịu buông tay, một nhát lại một nhát đâm xuống.

Rốt cuộc Trình Tri Quân cũng nhin không được nữa, liền nói: "Cô nương, lang đã chết."

Dường như Lâm Cảnh Nhân hoàn toàn không nghe thấy lời hắn nói, động tác trên tay vẫn chưa hề buông lỏng.

"Cô nương!" Âm thanh của Trình Tri Quân tựa như ngọc châu từ khay đĩa mà rớt xuống, lại dẫn theo chút ít cường độ âm thanh, vì thế đã mang Lâm Cảnh Nhân từ trong giấc mộng của kiếp trước mà kéo ra ngoài!

Tinh thần của Lâm Cảnh Nhân liền hồi phục trở lại, mơ hồ nhìn thấy vết máu của dã lang ở trước mắt, nàng nhin không được liền hét to một tiếng, tiếp theo là té ngã lùi về sau hai bước, vì không cẩn thận mà tay của nàng đã chạm phải lên tay của Trình Tri Quân.

Trình Tri Quân hơi nhú nhú mày, đem tay mình rút ra, cũng không nói gì thêm.

Lâm Cảnh Nhân quan sát Trình Tri Quân, lại nhìn thoáng qua đã lang mà nàng đã giết chết, bộ dạng chết hiện giờ của đã lang vô cùng thê thảm, nàng có chút chột dạ.

Đáng vẻ vừa rồi của nàng khi giết chết đã lang, nhất định là rất tàn bạo? Vậy chẳng phải đã để cho Trình Tri Quân nhìn thấy hết rồi sao?

Vừa nghĩ đến việc Trình Tri Quân đã nhìn thấy toàn bộ hành động vừa nãy của nàng, khiến cho Lâm Cảnh Nhân có chút bất an và lo lắng. Bởi vì nàng còn phải gả cho Trình Tri Quân nha...

Tuy rằng dựa theo tình trạng cơ thể hiện giờ của Trình Tri Quân mà nói, thì nàng với Trình Tri Quân không có cách nào để trở thành phu thê chân chính được. Hơn nữa, nàng cũng không có ý nghĩ này, chỉ là, nàng muốn trong thời gian Trình Tri Quân còn sống được bao nhiêu ngày, thì nàng vẫn hy vọng, nàng và hắn có thể làm bằng hữu tốt của nhau...

Cũng chẳng ai ngờ những chuyện phiền phức sẽ đến tìm mình, không phải sao?

Nếu ở trong lòng của Trình Tri Quân giữ lại một bóng mờ, thì về sau chắc chắn sẽ đối lập với nàng, vậy chẳng phải cuộc sống sau này của nàng ở trong Trình Phủ sẽ không mấy gì dễ chịu ư!

Tâm tư của Lâm Cảnh Nhân xoay chuyển một vòng, liền dè dặt cẩn thận nói ra: "Vừa nãy ta sợ quá, ta..."

"Đây là lần đầu tiên cô nương trông thấy đã lang? Bị dọa đến xuất hồn cũng là chuyện bình thường, sau khi trở về, cô nương nhớ uống một ít canh an thần là được." Âm thanh của Trình Tri Quân cũng không lên không xuống, trong giọng nói cũng nghe không ra có chỗ nào là không thích hợp cả.

Nếu hiện giờ Trình Tri Quân đã không có biểu hiện gì khác, thì đương nhiên Lâm Cảnh Nhân nàng sẽ không chủ động đi tìm chuyện phiền toái cho bản thân mình.

Nàng nhìn đã lang kia, lại nhìn nhánh cây mà Trình Tri Quân khi nãy ném vào vẫn còn ở trên mắt nó, Trình Tri Quân... Khi nãy hắn ra tay như thế nào vậy?

Lâm Cảnh Nhân liền nhìn Trình Tri Quân, tìm tòi nghiên cứu.

Đối với hiểu biết về Trình Tri Quân, nàng cũng chỉ biết vèn vện trong giới hạn Trình Tri Quân trong thời kì niên tráng* liền bị bệnh nằm liệt trên giường rồi mất sớm mà thôi.

(*Nói đàn ông đang ở tuổi sung sức nhất)

Hơn nữa cũng chỉ là phu thê trên danh nghĩa của Lâm Cảnh Nguyệt, không phải là phu thê đúng nghĩa, lúc đó toàn bộ Trình phủ đều lan truyền chuyện này ra bên ngoài, thậm chí là vì chuyện này mà Lâm Cảnh Nguyệt đã chạy đến nàng khóc than mấy lần, vì thế nàng vẫn luôn cho rằng Lâm Cảnh Nguyệt rất đáng thương, rồi càng chăm sóc và quan tâm vị muội muội này nhiều hơn, hiện giờ ngẫm nghĩ lại, đúng là nàng đã nuôi ra một con bạch nhãn lang* rồi.

(Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có 'điều bạch nhãn' thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.)

Tạm thời không nói đến Lâm Cảnh Nguyệt, mà là nói đến Trình Tri Quân, theo như nàng biết, thì hắn chính là người yếu ớt không thể sử dụng một lực đạo như vậy được.

Vừa nãy nhánh cây kia được ném ra, nếu người không có chút bản lĩnh gì, thì làm sao có thể dùng lực đạo một cách chính xác như vậy chứ?

Chỉ có điều, vào lúc này nàng cũng không tiện hỏi ra nghi vấn ở trong lòng mình, vì dù sao ở trong ký ức của hắn hoàn toàn không biết đến nàng, nếu nàng hỏi nhiều quá, lại dễ dàng khiến người khác sinh ra nghi ngờ.

Mà bản thân nàng cũng không muốn người khác biết đến chuyện nàng trùng sinh trở về, để người khác biết được, đến lúc đó người ta sẽ cho rằng nàng là yêu ma quỷ quái mà đánh chết, thế chẳng phải là nàng đã mình bạch mà quay về âm ty địa phủ sao!

"Cô nương, tên gọi là gì?" Đột nhiên Trình Tri Quân hỏi đến tên nàng.

Lâm Cảnh Nhân liếc mắt nhìn Trình Tri Quân một cái.

Ngay lập tức, Trình Tri Quân liền cảm giác được câu hỏi này của mình hình như có hơi chút đường đột, vì hắn là một nam nhân lại đi hỏi khuê danh của một cô nương có vẻ không được tốt cho lắm, cho nên nhất thời trên khuôn mặt liền xuất hiện một chút lúng túng và xấu hổ. Thật ra hắn không có ý tứ gì khác, chỉ là cảm thấy vị cô nương này không giống với những vị nữ tử khác, làm cho hắn sinh ra một chút hiếu kỳ.

Lúc này, nàng cũng đã mở miệng nói ra: "Ta gọi là A Nguyên."

Lâm Cảnh Nhân không muốn mang tên thật của mình nói ra, nên chỉ nói cho Trình Tri Quân biết nữ danh của mình.

Nàng lo lắng rằng, nếu để Trình Tri Quân biết quá nhiều, về sau ngộ nhỡ hắn không muốn cưới nàng, nàng có thể làm gì bây giờ? Uhm, nàng đã nghĩ tới nghĩ lui rất nhiều lần rồi, hiện giờ chỉ có Trình Tri Quân mới chính là đối tượng thích hợp nhất với mình mà thôi!

Còn về tại sao lại thích hợp với nàng nhất? Là vì thân thể Trình Tri Quân đang mang trọng bệnh, chờ sau khi nàng gả qua đó, nếu hắn bệnh mà chết, thì người khác cũng không oán trách được lên người nàng đâu nha!

Còn về phần trở thành quả phụ thì? Đây chính là mục tiêu theo đuổi của nàng nha!

Điều quan trọng nhất là, gả cho Trình Tri Quân, còn có thể đi vào Trình gia, thù ở kiếp trước, kiếp này nàng tất phải báo! Nỗi oán hận của nàng đối với Trình Tri Hiếu và Lâm Cảnh Nguyệt, đã trở thành cái khúc mắc ở trong lòng nàng rồi, đây đã là chấp niệm của Lâm Cảnh Nhân nàng.

Nếu không báo thù, đối với nàng mà nói, được trùng sinh một đời, cũng không còn là ý nghĩa gì to tát nữa.

Có thể nói, thù hận chính là cách để nàng chống đỡ từng bước đi về phía trước.

"A Nguyên? Có phải là chữ 'nguyên' trong nguyên thủy không?" Trình Tri Quân tò mò hỏi.

Âm thanh của Lâm Cảnh Nhân vô cùng trong trẻo, mang theo nét riêng của người con gái xinh đẹp: "Sở dĩ ta được gọi tên này, nguyên nhân là vì ta là đứa hải tử nhỏ nhất của mẫu thân, và lại ta còn là nữ tử, các trưởng bối còn nói, tính tình ta tương đối khá giống với nước, vì vậy nên dùng tự này! Không phải là nguyên thủy gì gì đó."

Bỗng chốc Trình Tri Quân liền nở một nụ cười hiếm thấy, vị cô nương ở trước mặt hắn, mỗi lời nói, hay mỗi nụ cười đều rất là khác biệt.

Lâm Cảnh Nhân cau mày nhìn thoáng qua con dã lang kia, vết máu trên thân của dã lang khiến cho trong lòng Lâm Cảnh Nhân có chút không thoải mái, hơn nữa, nhìn thấy dã lang này nàng lại chột dạ không biết bao nhiêu lần, liền mở miệng nói ra: "Ta đỡ huynh rồi khỏi đây, đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chung sống

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Cảnh Nhân không muốn tiếp tục kéo dài thời gian ở đây thêm nữa. Lỡ như chốc lát có người tìm đến, nhìn thấy thi thể của dã lang chết thật thê thảm này thì...

Cho dù Trình Tri Quân có dùng mọi cách để đánh lừa người khác, thì vốn dĩ họ sẽ không tin, mà nếu lỡ như bọn họ bịa đặt tin đồn nhảm, thì nàng sẽ càng không thể chịu đựng nổi.

Hiện giờ vận mệnh của nàng còn bị bắt chẹt trong tay người khác, đương nhiên nàng không muốn có thêm chuyện gì ảm ỉ xảy ra nữa, tất cả mọi thứ đều phải đợi đến lúc nàng gả đi một cách an an ổn ổn rồi mới tính sau được.

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh Nhân liền liếc mắt nhìn Trình Tri Quân một cái.

Không biết là vì sao, trong lòng Lâm Cảnh Nhân lại sinh ra một chút lo lắng và bất an, vị phu quân tương lai của mình, dường như không đơn giản như nàng đã nghĩ!

Chỉ có điều, ngẫm đi ngẫm lại, Lâm Cảnh Nhân cũng an tâm được chút ít. Trong lòng nàng thầm kêu hừ hừ một tiếng. Trình Tri Quân, hắn không đơn giản thì sao chứ? Chẳng phải hắn sẽ mau chóng đi đời nhà ma sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt của nàng nhìn Trình Tri Quân vào lúc này tựa như là đang nhìn thấy người chết vậy.

Trình Tri Quân khẽ nhíu mày. Chung quy, hắn vẫn cảm thấy nha đầu này ở trước mặt hắn luôn mang cho hắn một loại cảm giác không giống với người khác, cái loại cảm giác cổ cổ quái quái, cụ thể quái gở như thế nào thì Trình Tri Quân vẫn không thể nói rõ ra được.

Lúc này Trình Tri Quân mới mở miệng nói ra: "Cũng được, ở nơi này mùi máu tanh quá nồng, lỡ như chốc nữa lại gặp phải dã vật khác, e rằng chúng ta sẽ không đủ vận tốt như thế nữa."

Thấy Trình Tri Quân không cự tuyệt sự giúp đỡ của mình. Cho nên, vào lúc này nàng liền vươn tay muốn đỡ lấy Trình Tri Quân. Nhưng vừa đưa tay,

liền nhìn thấy cây trâm bằng ngọc của Trình Tri Quân đang ở trong tay nàng, trên thân cây trâm vậy đầy máu của dã lang, hình dáng nó bây giờ nhìn trông vô cùng thê thảm.

Lâm Cảnh Nhân có chút thẹn thùng xấu hổ, đành lấy ra khăn tay xoa xoa, lau đi lau lại cây trâm bằng ngọc của hắn.

Trình Tri Quân nhìn thấy, hơi nhú mày, nói ra: "Vứt nó đi."

Lâm Cảnh Nhân nhìn cây trâm ngọc ở trong tay mình, đánh giá nó một chút. Mặc dù ở trên bề mặt cây trâm có một ít vết rạn nứt, nhưng là loại ngọc mang chất lượng vô cùng tốt. Lỡ tiện tay rồi, nên nàng bỏ luôn vào trong ống tay áo của mình. Ít nhiều gì cũng bán được hơn mười lượng bạc đó nha.

Về sau, nàng phải làm quả phụ. Đến lúc đó, về phía nhà chồng, thì không có ai là người trong sạch. Hơn nữa, không còn nhà mẹ đẻ ủng hộ, chống lưng, nếu không có bạc, thì làm sao có thể sinh sống qua ngày được chứ?

Trình Tri Quân nhìn thấy động tác này của Lâm Cảnh Nhân, lông mày liền khiêu lên. Dường như có chút khó hiểu là vì sao Lâm Cảnh Nhân lại làm như thế.

Có điều, Trình Tri Quân cũng không hỏi đến việc đó nữa.

(Ta nói nha tỷ lấy đồ trắng trơn ghê, mà huynh bỏ rồi, thì tỷ cứ vô tư mà lượm thôi 😊 😊 😊)

Lâm Cảnh Nhân chìa tay đỡ lấy Trình Tri Quân, bản thân Trình Tri Quân cũng dùng chút ít sức lực, nhưng vừa động, miệng vết thương của hắn lại vỡ ra lần nữa.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng đưa tay ra, giữ chặt lại.

Trình Tri Quân quan sát Lâm Cảnh Nhân, thoáng có ý định tìm tòi nghiên cứu nàng, nói ra: "Lá gan của cô nương cũng rất lớn."

"Hả?" Lâm Cảnh Nhân có chút khó hiểu.

Trình Tri Quân mạnh mẽ giữ vững bàn tay của nàng đi về phía trước, cũng không nói thêm gì nữa. Chẳng qua, hắn chỉ cho rằng, nếu một cô nương bình thường nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, thì nhất định sẽ bị hù cho hồn bay phách lạc. Vậy mà, cái cô nương có tên gọi A Nguyên ở trước mặt này. Tuy rằng có bị dã lang hù cho một ít, nhưng bộ dáng của nàng lúc giết chết dã lang hung ác kia, thì lại không có sợ hãi gì cả.

Hiện giờ, còn có thể tĩnh lặng diu diu chờ hắn rời khỏi đây, đích thực là có chút kỳ lạ.

Hai người đi được một khoảng xa, Lâm Cảnh Nhân liền dắt Trình Tri Quân đi tìm một chỗ bằng phẳng mà ngồi xuống.

"Trình nhị công tử, hiện giờ huynh cảm thấy thế nào rồi?" Lâm Cảnh Nhân niềm nở, ân cần hỏi hắn một câu.

Bỗng nhiên đôi mắt của Trình Tri Quân tràn đầy lãnh ý, hắn liền bắt lấy một tay của Lâm Cảnh Nhân, khí lực trên tay rất lớn, khiến Lâm Cảnh Nhân cảm thấy, chỉ cần hắn dùng thêm một chút lực nữa, thì cánh tay của nàng chắc chắn liền sẽ bị phế bỏ.

Lâm Cảnh Nhân nhin không được thở nhẹ một tiếng, sau đó liền mở miệng nói ra: "Đau, huynh muốn làm gì?"

Trong mắt Trình Tri Quân hiện lên nét u ám lạnh lẽo, hắn lạnh giọng hỏi: "Cô là ai?"

"Hả? Chẳng phải ta đã nói cho huynh biết, ta gọi là A Nguyên rồi sao?" Lâm Cảnh Nhân nhú nhú lông mày, nói ra.

Trình Tri Quân ở trước mắt nàng vào lúc này không còn một chút gì là nhả nhặn sâu sắc nữa, cũng không còn là một viên ngọc xinh đẹp, mà trái lại hắn chính là một thanh đoản kiếm vừa mới được rút ra khỏi vỏ.

"Ta đang hỏi thân phận thực sự của cô! Và vì sao cô lại biết ta chính là Trình nhị công tử?" Trong giọng nói của Trình Tri Quân mang chút chất vấn lẫn phòng bị.

Lâm Cảnh Nhân lặng lẽ quan sát Trình Tri Quân. Chợt phát hiện, sở dĩ hắn phát sinh thay đổi như thế, là vì từ lúc nàng bắt đầu gọi hắn một tiếng Trình nhị công tử ư.

Lâm Cảnh Nhân liền thử giải thích: "Ta đương nhiên là biết huynh rồi, huynh chính là Trình nhị công tử! Bởi vì ta và Lâm Cảnh Nguyệt chính là khuê trung mật hữu, đã từng nghe cô ấy nhắc đến huynh."

Lâm Cảnh Nhân liền đem Lâm Cảnh Nguyệt ra làm lá chắn cho mình. Bởi vì chỉ có cô ta là thích hợp nhất. Dù sao Trình Tri Quân cũng chưa biết được. Chỉ vì Lâm Cảnh Nguyệt muốn gả cho Trình Tri Quân, mà hủy đi hôn ước với hắn đâu.

"Lâm Cảnh Nguyệt?" Trong đôi mắt của Trình Tri Quân ánh lên chút nghi hoặc.

Lâm Cảnh Nhân kinh ngạc nhìn Trình Tri Quân: "Huynh đừng nói là mình không biết Lâm Cảnh Nguyệt nha?"

Trình Tri Quân hơi sững sờ nói: "Ta phải biết cô ta sao?"

"Chẳng phải huynh và Lâm Cảnh Nguyệt đã có hôn ước rồi sao? Sắp tới còn phải đi đến cửa cầu hôn nữa! Vậy mà, hiện giờ huynh vẫn còn chưa biết hả?" Lâm Cảnh Nhân vô cùng kinh ngạc! Dù gì cũng là cô dâu sắp về nhà hắn, thế nhưng hắn lại không biết Lâm Cảnh Nguyệt!

Khí lực trên tay của Trình Tri Quân đã buông lỏng ra, kéo theo là sự bùng nổ của tâm trí, lúc này hắn mới mở miệng nói: "Là Lâm gia..."

Vào lúc này Trình Tri Quân mới nhớ đến cái người tên là Lâm Cảnh Nguyệt kia, chỉ có điều, hàng lông mày của hắn nhíu chặt lại, đích xác là cực kỳ không vui. Đường như hắn đối với Lâm Cảnh Nguyệt có nhiều sự chán ghét, uhm, hoặc có lẽ là đối với Lâm gia.

Trình Tri Quân buông Lâm Cảnh Nhân ra, rồi nói: "Vừa nãy là ta đường đột."

"À, không sao, chỉ là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi mà!" Lâm Cảnh Nhân vội nói.

Nếu một người xa lạ mà nàng không quen biết, dám đi đắc tội với nàng, thì loại chuyện vừa rồi nàng sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế. Nhưng về sau nàng còn phải sống chung với Trình Tri Quân dưới một mái nhà nha! Hơn nữa địa vị của hắn ở Trình gia nhất định sẽ cao hơn nàng, trước khi Trình Tri Quân chết, nàng tuyệt đối không thể đắc tội với Trình Tri Quân được.

Mặc dù nàng không có tức giận gì về việc làm vừa nãy của Trình Tri Quân. Nhưng Lâm Cảnh Nhân cũng không ngốc, phản ứng kỳ lạ khi nãy của hắn, đã để nàng chú ý rồi. Nàng cảm thấy, Trình Tri Quân quả thực cũng không đơn giản như nàng nghĩ.

Trong lúc vô tình, nàng chỉ hô lên một tiếng Trình nhị công tử, không ngờ hắn lại có phản ứng lớn như thế.

Trên trán Trình Tri Quân đã rịn ra một ít mồ hôi, cơ thể vốn không tốt, nay lại bị thương, dưới tình huống hiện giờ Trình Tri Quân cũng không khá hơn được chút nào cả.

Lâm Cảnh Nhân nhìn nhìn, trong lòng có chút lo lắng. Cứ để hắn như vậy thì hắn có thể sẽ chết.

Nếu người khác chết đối với nàng không quan trọng, nhưng hắn chính là phu quân tương lai của nàng! Hơn nữa...

Lâm Cảnh Nhân cứ nghĩ tới chuyện Trình Tri Quân phải chết, thì nàng không thể trở thành quả phụ được. Trong lòng liền bất an sốt ruột.

Nếu bây giờ Trình Tri Quân biết được trong lòng Lâm Cảnh Nhân đang nghĩ như thế, thì thật không biết hắn có cảm tưởng gì nữa đây.

Chỉ có điều, không cần biết nàng nghĩ như thế nào, mục đích chính của nàng là không muốn nhìn thấy Trình Tri Quân xảy ra chuyện.

Ở cách đó không xa, dường như có tiếng nước chảy, nàng nghe thấy được, liền mở miệng nói ra: "Ta đi tìm nước mang đến, huynh ở nơi này chờ ta một chút nha!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tạm biệt

Lâm Cảnh Nhân đi đến cạnh bờ suối. Điều đầu tiên mà nàng muốn làm là rửa tay thật sạch. Vì trên tay nàng dính đầy máu, nên lúc rửa nàng cảm thấy được có chút sền sệt. Tiếp theo nàng liền kéo vạt áo ở trong y phục của mình, mà giặt sạch sẽ.

Trong dòng suối, Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy hình dáng phản ngược của mình thời còn xuân xanh. Mây liễu mắt hạnh, nhìn vô cùng xinh đẹp. Thật khiến nàng cũng phải rung động mà ngẩn ngơ một hồi.

Nàng đưa tay véo má mình một cái, lúc này tinh thần mới hồi phục trở lại. Nàng thực sự đã trở về rồi! Hơn nữa còn gặp được Trình Tri Quân!

Lâm Cảnh Nhân hận người của Trình gia. Nhưng chỉ có một người duy nhất khiến nàng không thể hận nổi, đó chính là Trình Tri Quân. Mà sự thật thì, nàng không có lý do gì để mà hận hắn cả, vì ở kiếp trước, hắn và nàng cũng không có bất kì khúc mắc gì cả, kiếp này hắn cũng gần tới thọ mệnh rồi.

Lâm Cảnh Nhân chẳng những không có giận chó mà đánh mèo, mà ngược lại đối với Trình Tri Quân, nàng vẫn có chút đồng tình thương cảm.

Thằng nhãi này, hắn còn chưa biết bản thân mình sống được bao lâu nữa đâu!

Lâm Cảnh Nhân đem đồ đạc này nọ quay lại, liền nhìn thấy bàn tay của Trình Tri Quân ấn trên nền đất. Có lẽ hắn biết rõ, cho dù có giấy dựa phản kháng cũng không ích lợi gì.

Lâm Cảnh Nhân bắt đầu tiến hành, thận trọng xử lý miệng vết thương cho Trình Tri Quân.

Đối với việc xử lý vết thương nàng cũng không mấy cảm thấy khó khăn gì cả. Bởi vì nàng cũng biết chút ít phương thức xử lý cơ bản mà.

Nàng cẩn thận từng li từng tí, lấy đi những cái gai nhỏ trên lưng của hắn.

Trình Tri Quân cảm nhận được có một lực đạo rất nhẹ nhàng mềm mại đặt lên phía sau bờ lưng của hắn. Khiến hắn có chút hơi mất tự nhiên, bên trong sự đau đớn, lại mang theo chút yêu thương và ngửa ngáy....

"Ê! Người đang làm gì công tử nhà ta!" Một âm thanh bén nhọn truyền đến.

Ngay lập tức nàng liền trông thấy có một đoàn người lao đến đứng vào bên vai phải nàng, khiến Lâm Cảnh Nhân lao đảo một cái, ngồi ngã ngồi xuống đất.

Lâm Cảnh Nhân nhìn người vừa đến, liền mơ hồ nhớ ra, đây là tên tiểu tử áo đen đi theo bên người Trình Tri Quân đây mà.

"Tà Kiếm, không được vô lễ!" Âm thanh Trình Tri Quân trầm xuống.

Tà Kiếm liền nhìn xem chủ tử nhà mình, vào lúc này chủ tử nhà hắn đang nằm sấp trên nền cỏ xanh, y phục ở sau lưng, bị người tháo xuống, để lộ tám lưng trần trụi và một vết thương dữ tợn. Lại nhìn về thứ đồ mà cô nương kia đang nắm ở trong tay, đó là chiếc khăn tay đã bị nhuộm đầy máu, và hiển nhiên là cô ta đã giúp chủ tử hắn xử lý miệng vết thương rồi.

Tà Kiếm tuổi vẫn còn rất nhỏ, ước chừng khoảng mười tuổi, vào lúc này, trên mặt của hắn quét qua một vầng mây ửng đỏ, lúng ta lúng túng nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Đôi tay thì không biết để ở đâu cho đúng, thấp giọng nói một câu:"Cô...Cô nương, thực xin lỗi nha, cô người là người đại nhân đại lượng, chắc sẽ không tính toán so đo với ta, phải không?"

Tà Kiếm có nước da ngăm đen, hai mắt to to vô cùng có thần, trên đầu được chải một búi tóc nhỏ, nhìn trông rất là sạch sẽ và nhanh nhẹn.

Kiếp trước, Trình Tri Quân và Lâm Cảnh Nhân tiếp xúc cũng không nhiều. Cho nên, những ký ức về hắn nàng cũng rất mơ hồ, và cũng không thể nhớ được tên tiểu tử tùy tùng bên cạnh Trình Tri Quân này đâu.

Từ trên nền đất, nàng khó khăn đứng dậy, nhìn Trình Tri Quân rồi nở nụ cười rục rờ, nói ra:"Không sao cả, ta không trách vị tiểu ca nhỏ tuổi này."

Mặt mày Trình Tri Quân vẫn rất lạnh lùng, cứ tự hỏi lòng, vì điều gì mà vị cô nương này lại có thể ân nhân như thế? Nghĩ như vậy, ánh mắt Trình Tri Quân liền liếc qua chiếc khăn tay mà nàng đang nắm chặt. Và đương nhiên là, hắn biết rõ trong lòng nàng đang rất bức tức, nhưng nàng vẫn hết sức nhẫn nại, ngậm chịu đựng.

"Tiểu thư! Tiểu thư! Tiểu thư!" Âm thanh của Thái Liên hơi đứt quãng truyền đến.

Lâm Cảnh Nhân nghe tiếng, liền vui mừng không thôi, nàng hít một hơi dưỡng thần* rồi hô lớn:"Thái Liên! Ta ở đây, ở trong này nè!"

(*nghỉ ngơi; dưỡng thần (giữ trạng thái thăng bằng của của cơ thể và tâm lý)

Thái Liên nghe được âm thanh của Lâm Cảnh Nhân, liền thở phào nhẹ nhõm. Tiếp theo nàng nhanh chóng chạy tới. Khi nhìn thấy trang phục của Lâm Cảnh Nhân rất tán loạn và chật vật. Ngay lập tức, Thái Liên liền kinh hãi, thảm thán nhẹ, hô to một tiếng:"Tiểu thư!"

Thái Liên nắm lấy tay của Lâm Cảnh Nhân, quan sát nàng từ trên xuống dưới, phát hiện vết máu trên người của Lâm Cảnh Nhân không phải là do trên cơ thể nàng chảy ra, liền có chút an tâm lại.

Chỉ là, nàng vẫn hồi hộp căng thẳng nhìn mớ tóc hỗn độn kia, y phục của tiểu thư đã bị cây cỏ gọt cho hư rồi, mà người của tiểu thư lại đầy máu, liền hỏi:"Tiểu thư, người như thế nào rồi? Có cảm thấy chỗ nào không được thoải mái không?"

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu. Bày tỏ bản thân nàng hiện giờ không có chuyện gì cả. Chỉ có điều, gân cốt bị thương, nhất định phải tịnh dưỡng mấy ngày mới được.

Lúc này Thái Liên mới thực sự hoàn toàn an tâm. Sau đó lại quay sang trừng mắt với Tà Kiếm đang đỡ Trình Tri Quân đứng dậy, nàng tức giận nói ra:"Người, cái người này nha! Lúc đi đường vì sao lại không cẩn thận chú ý chứ, bản thân mình tự rơi xuống thì thôi, còn hại tiểu thư của ta té xuống nữa!"

"Tiểu thư nhà ta là thiên kim tử nhỏ được yêu thương chiều chuộng, thân thể cảnh vàng lá ngọc, người đụng hóng rồi thì thường nổi sao?" Về mặt Thái Liên hẳn thù, trợn mắt nhìn Trình Tri Quân.

Lông mày Tà Kiếm hơi nhíu lại, trừng mắt nhìn Thái Liên, nói ra:"Nha đầu người nha, tính tình như vậy thì không tốt chút nào! Công tử nhà ta không cần thận trọng chân té xuống, ai mà biết đằng sau lại có người chứ?"

Mắt thấy hai người bọn họ sắp sửa cãi nhau ầm ĩ, Lâm Cảnh Nhân liền vội mở miệng nói: "Thái Liên, chúng ta không thể ở đây làm lỡ chuyện nữa, hiện giờ phải mau lên núi thôi."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân chấp tay, nói một câu: "Trình nhị công tử, sau này chúng ta còn gặp lại!"

Sau đó Lâm Cảnh Nhân liền mang Thái Liên rời đi, để lại một cái bóng lưng cho Trình Tri Quân.

Trình Tri Quân thích thú, ý tứ không rõ hàm xúc nhìn thoáng qua bóng dáng của Lâm Cảnh Nhân. Lúc này mới mở miệng nói: "Tà Kiếm, chúng ta cũng đi lên thôi."

"Công tử, hiện giờ ngài đã thành ra dạng này rồi, làm sao mà lên núi được?" Tà Kiếm lo lắng trùng trùng nói ra.

Trình Tri Quân giấu cợt cười một tiếng: "Người nghĩ ta mang bộ dạng này trở về, thì ở nhà có thể dưỡng tốt thương thế sao?"

Tà Kiếm nghe vậy không dám mở miệng nữa.

"Đi lên thôi, ở trên núi còn có Tĩnh An sư thái, bà ấy vẫn biết chút y thuật." Trình Tri Quân mở miệng nói.

Lúc này Tà Kiếm liền đỡ lấy Trình Tri Quân đi lên trên núi.

Vừa mới này Lâm Cảnh Nhân còn chưa cảm thấy gì cả, nhưng hiện giờ, phải bước đi nhanh về phía núi, mới phát hiện cơ thể mình có chút đau nhức, nghĩ cũng phải, từ trên cao như vậy lăn xuống, mặc dù ở bên ngoài không bị thương, nhưng không có nghĩ là không có nội thương nha.

Muốn không có bị thương, e là kì quái rồi!

Đợi đến lúc tới được Ngọc Từ Am, Lâm Cảnh Nhân liền thấp giọng phân phó một câu: "Nếu mẫu thân có hỏi tới, em phải nói ta là không cẩn thận mà ngã té xuống, còn trên thân đầy máu, là do ta gặp phải dã lang."

Dù sao thì, vào lúc này có lẽ thi thể của dã lang kia đã bị con vật hoang dã nào đó đem đi chia ăn hết rồi.

Bản thân nàng giết chết dã lang, tuy có để lại chút ít ấn tượng, khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn chưa đủ để người khác chăm chú để ý gì đâu.

"Còn chuyện của vị công tử vừa này, một chữ em cũng không được nói ra, hiểu không." Lâm Cảnh Nhân căn dặn.

Thái Liên vội gật đầu nói: "Tiểu thư, em biết nguyên tắc ở nơi này, em bảo đảm chuyện này đã bị em nuốt như vào trong bụng rồi, sẽ không ai biết đâu!" Ngày đại hôn của tiểu thư sắp đến, để người khác biết rõ tiểu thư nhà mình cùng với nam tử khác dùng chân ở nơi núi rừng hoang vắng này thì, loại chuyện này mà bị truyền ra bên ngoài để người ta bàn tán thì danh tiếng của tiểu thư liền bị phá hủy.

Lâm Cảnh Nhân có chút hài lòng, liền gật đầu nói: "Đi gõ cửa thôi."

Lâm Cảnh Nhân gõ gõ vào cánh cửa của Ngọc Từ Am, không mất bao lâu thì đã có một vị tiểu ni cô trẻ tuổi, dung mạo thanh tú đi ra mở cửa cho Lâm Cảnh Nhân. Lúc tiểu ni cô nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân, thì sợ đến phát khiếp.

"Nữ...Nữ thí chủ, cô đây là..." Bàn tay của tiểu ni cô không từ chủ được mà nắm chặt cây chổi đang ở trong tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mẹ con gặp nhau

Lâm Cảnh Nhân vội mở miệng nói ra: "Khi ta lên núi, đã không cẩn thận, nên mới té xuống sườn núi. Máu trên người ta, chính là của dã lang."

Nghe được Lâm Cảnh Nhân giải thích như thế, tiểu ni cô đã bình tâm trở lại. Thế nhưng liền chụp lấy người của Lâm Cảnh Nhân, mà cân nhắc quan sát. Phát hiện ra trên y phục của Lâm Cảnh Nhân, có một ít lông của loài vật. Vào lúc này, nàng mới tin vào lời nói của Lâm Cảnh Nhân.

Mặc dù, Ngọc Từ Am là nơi ai cũng có thể đến được, nhưng người con gái này lại lịch không rõ ràng. Hơn nữa, tiểu ni cô vẫn nên có chút đề phòng, liền hỏi: "Không biết, hai người đến đây là có việc gì?"

"Ta là cô nương của Lâm gia, lần này ta đến đây, là muốn gặp Lâm phu nhân." Lâm Cảnh Nhân giải thích.

Tiểu ni cô lặng im suy nghĩ, rồi chợt vui mừng, mở miệng hỏi: "Có phải là đại tiểu thư của Lâm Gia? Lâm Cảnh Nhân không?"

Lâm Cảnh Nhân liền vội gật đầu, nói: "Là ta."

Nhưng nàng lại hoài nghi, hỏi thêm một câu: "Vì sao tiểu ni cô lại biết ta?"

"Tình hiền thái sư có nhắc đến cô." Tiểu ni cô giải thích.

Lâm Cảnh Nhân nghe được tên gọi này, liền có chút sững sờ, nhưng rất nhanh nàng đã kịp phản ứng trở lại. Đây là pháp danh của mẫu thân nàng mà, mặc dù mẫu thân ở đây để tu hành, không có xuất gia làm ni, nhưng vẫn có một pháp danh để gọi.

Rốt cuộc, tiểu ni cô kia đã buông lỏng cảnh giác, dẫn Lâm Cảnh Nhân và Thái Liên đi vào bên trong.

Tiếp theo là dẫn vào một gian phòng trống không, rồi nói: "Hai người ở đây chờ nha, ta đi gọi Tình Hiền thái sư đến."

Lâm Cảnh Nhân quan sát gian phòng đơn sơ này. Ở bên trong, chỉ có một tấm ván gỗ làm thành giường. Ở trên là được lót bởi tấm vải bó màu xám, và còn có một cái bồ đoàn* được đặt ở trên tấm gỗ, ngoại trừ mấy thứ này, thì cũng chỉ có một cái ngăn tủ mà thôi. Những thứ đồ vật như là gương hay bàn trang điểm, hoặc các thứ này nọ, cũng không có.

Bồ đoàn. Bồ là một thứ cỏ, đoàn là vật hình tròn. 蒲团 (bồ đoàn) là dụng cụ để nằm (gọi là pho bồ đoàn pho 敷蒲团) hoặc ngồi (gọi là toạ bồ đoàn 座蒲团), hoặc để đắp như cái chăn (gọi là quai bồ đoàn 掛蒲团).

Ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân chưa bao giờ đi đến Ngọc Từ Am. Hiện giờ, lại được nhìn thấy chỗ ở bản khổ của mẫu thân mình, trong lòng nhói lên một chút đau đớn.

Tại nơi này, mẫu thân phải sống kham khổ qua ngày, thế nhưng đã để lại cho nàng rất nhiều đồ cưới, không phải là bà không yêu thương nàng, mà bởi vì bà không khéo về cách biểu đạt ở bên ngoài. Hơn nữa, nàng lại bị chính Trần thị đầu độc, cho nên đã khiến hai mẹ con nàng phải ly tâm.

Không mất bao lâu, nàng liền nghe cửa động. Tiếp đó có một người nữ tử từ ngoài cửa đi vào.

Nữ tử này khoảng chừng ba mươi tuổi, một đầu tóc đen được phát lên, trên thân vận một tầng bào màu xám.

Về mặt bà có chút lãnh ngạo, mặc dù trên người đã khoác lên một bộ áo tăng bào, nhưng vẫn khó nén được khí chất xuất chúng của bà. Nếu có ai mà nhìn thấy cũng đều phải thán ca một tiếng "đáng tiếc", một nữ tử xuất chúng như vậy, lại đi nương tựa nơi cửa chùa.

Và hình dáng của Lâm Cảnh Nhân với bà đích xác là có vài phần giống nhau. Chỉ có điều, Lâm Cảnh Nhân ít đi vài phần ôn hòa, nhưng lại có nhiều phần lãnh ngạo, tựa như hoa mai lạnh lẽo giữa trời đông lạnh giá, là một hoa mai nở rộ trong mùa đông gió tuyết.

Từ trước đến nay, Lâm Cảnh Nhân không thích mẫu thân của mình. Là bởi vì, nàng cảm nhận được mẫu thân chẳng những lãnh ngạo mà còn bất chấp lý lẽ. Hiện giờ gặp được mẫu thân, cũng không còn dạng suy nghĩ này nữa.

Lúc Vương thị vừa tới, thì đã trông thấy Lâm Cảnh Nhân toàn thân là máu, trên nét mặt đã có chút kinh hãi. Tiếp theo liền bước nhanh về phía trước, thế nhưng khi nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân vẫn khỏe mạnh đứng đó, bộ dáng có vẻ không giống như là đang bị thương, Vương thị liền dừng bước lại, đứng ngay tại chỗ nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Trông thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi và ánh mắt lo lắng thân thiết kia của Vương thị, khiến cho Lâm Cảnh Nhân có chút kìm lòng không được, tiếp đó là nước mắt từ trên gương mặt mà rơi xuống, nàng kêu lên một tiếng buồn bã, bị thương: "Nương!"

Vương thị có chút sững sờ, đã bao lâu rồi bà không nghe được nữ nhi của bà gọi bà một tiếng 'mẹ' này?

Vương thị còn chưa kịp hồi phục tinh thần, thì lâm Cảnh Nhân đã nhào tới, ôm lấy Vương Thị nghẹn ngào nói: "Nương, nương. A Nguyên đến thăm người, A Nguyên rất nhớ người! Nương..."

Nghe Lâm Cảnh Nhân gào to từng tiếng 'mẹ'. Rốt cuộc, Vương thị cũng không chịu nổi nữa, liền duỗi tay ôm lấy nữ nhi của mình.

Lâm Cảnh Nhân không ngừng được nước mắt đang chảy xuống của mình, nàng muốn khóc thật nhiều, muốn đem nỗi nhớ thương và nỗi hổ thẹn mà kiếp trước nàng đã đối với mẫu thân nàng, nàng muốn khóc thật to, muốn đem hai kiếp người ủy khuất mà khóc cho thỏa lòng mình.

Những người thân thiết của nàng, có ai đã từng thật tâm đối tốt với nàng đâu chứ? Chỉ có mỗi mẫu thân nàng, mới thật sự yêu thương nàng mà thôi!

"A Nguyên, con thế nào rồi, đừng khóc nữa." Âm thanh của Vương thị hòa hoãn lại, hỏi thăm nàng.

Mặc dù âm thanh của bà rất trong trẻo lạnh lùng, nhưng trong đó cũng đã mang âm điệu dịu dàng hơn.

Lâm Cảnh Nhân nắm lấy y phục của Vương thị, nước mắt nói ra: "Nương, con không sao, chỉ là con rất nhớ người, lúc té xuống sườn núi, con rất lo lắng mình sẽ không được gặp người."

Vương thị nghe nói như thế, bà làm sao mà không hiểu, toàn thân Lâm Cảnh Nhân thảm hại đến như thế là vì điều gì chứ.

Bà cảm nhận được, nữ nhi mà bà yêu thương lại ôm lấy mình khóc to một trận, khiến bà cũng phải mềm lòng, nói cho cùng đó chính là da thịt ở trên người bà rót ra. Cho dù nhiều năm qua, bà không thể nhìn thấy được nữ nhi của mình trưởng thành, nhưng hai người chính là huyết mạch tương liên, điều này không ai có thể thay đổi được sự thật đó.

Trước kia, không phải Vương thị không muốn thân cận với nữ nhi của mình. Mà bởi vì khi đó Lâm Cảnh Nhân không hiểu được chuyện, điều gì cũng nghe lời của Trần thị, nhưng cũng không thể trách Lâm Cảnh Nhân được, từ nhỏ nó đã lớn lên ở bên cạnh Trần thị mà.

Lúc nàng còn nhỏ, nhìn thấy Trần thị đối với mình rất tốt, rất dịu dàng, nàng cảm thấy Trần thị xem nàng như chính nữ nhi ruột của mình. Còn về phần mẫu thân mình, nàng đã không cần trọng mà nghe lời của Trần thị, đã cho rằng mẫu thân của nàng làm ra loại chuyện bậy bạ không rõ minh bạch! Vì thế, nàng ngày càng chán ghét mẫu thân mình, còn cảm thấy mẫu thân mình chính là một vết dơ bẩn.

Hiện giờ suy nghĩ lại, nàng đúng là một nữ nhi bất hiếu, đã nợ mẫu thân nàng rất nhiều. Trong lòng nàng thầm nói, nếu đã được làm lại từ đầu, vậy kiếp này, nhất định nàng sẽ làm một nữ nhi thật tốt, không để cho mẫu thân phải bị tổn thương nữa.

Còn về Vương thị, khi nhìn thấy nữ nhi của mình thân thiết với mình. Kỳ thật mà nói, trong lòng bà rất vui vẻ, thậm chí có chút không thể tin được.

Chỉ có trời mới biết được, mỗi lần bà nhìn thấy nữ nhi của mình đi chung với Trần thị, thì trong lòng bà như đang có hàng ngàn kim châm đâm vào tim bà đến nhói đau.

Có ai làm mẹ mà không quan tâm đến nữ nhi của mình đâu chứ?

Vương thị dùng tay lau đi nước mắt trên gương mặt của Lâm Cảnh Nhân. Sau đó mở miệng nói ra: "Thân con toàn là máu, có bị thương chỗ nào không?"

Lâm Cảnh Nhân vội vàng giải thích: "Nương, người đừng lo lắng, con không có bị thương, máu này là của dĩa lang."

Nghe có dĩa lang, Vương thị nhin không được liền thở nhẹ một tiếng: "Vậy, không có chuyện gì xảy ra với con?"

Lâm Cảnh Nhân lại nói: "Dĩa lang kia vốn đã bị thương, nên cũng không dũa thương đến con."

Vương thị thở phào nhẹ nhõm, quan sát Lâm Cảnh Nhân từ trên xuống dưới, phát hiện trên người của nữ nhi mình không có vết thương gì cả, lúc này mới an tâm.

"A Nguyên, sao con đến Ngọc Từ Am?" Vương thị hỏi.

Bà cảm thấy rằng, đột nhiên nữ nhi của mình xuất hiện ở nơi này, nhất định là đã có chuyện gì rồi. Huống chi, thái độ của A Nguyên đối với bà, hình như đã có thay đổi lớn.

Vương thị nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng liền trầm xuống, không phải là Trần thị đã làm gì A Nguyên rồi chăng? Nếu không, sao A Nguyên lại có biến đổi lớn như thế, còn đột ngột xuất hiện tại nơi này?

Lâm Cảnh Nhân nhìn mẫu thân. Trước kia, nàng cảm thấy mẫu thân rất lạnh lùng, hiện giờ ngắm kỹ, trong ánh mắt ấy, tràn đầy vẻ từ ái.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Giội nước bẩn

Lâm Cảnh Nhân dịu dàng nói ra: "Nương, con nhớ người, nên liền đến đây nhìn người một chút."

Vương thị có chút sững sờ. Dường như bà chưa hề nghĩ đến việc bà và nữ nhi của mình có thể thân thiết với nhau như thế này được. Thế nhưng, lời nói vừa rồi đã hàm xúc bao nhiêu điều mà nữ nhi của bà muốn nói ra.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy dáng vẻ này của Vương thị, trong lòng liền có chút khổ sở. Sau đó, nhỏ giọng nói ra: "Nương, trước kia là do A Nguyên không hiểu chuyện, đã để người phải đau lòng. Người yên tâm, về sau, A Nguyên nhất định sẽ hiểu thuận với người thật nhiều."

Trong lòng Vương thị liền trầm xuống, giọng nói có chút hòa hoãn lại, rồi hỏi tiếp: "A Nguyên, có phải Trần thị đã làm gì con rồi phải không?"

Chắc hẳn Trần thị đã làm gì thương tổn đến A Nguyên rồi! Mới khiến A Nguyên đột nhiên thay đổi đến như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương thị liền có một chút áy náy. Đáng lẽ ra bà không nên bỏ mặc nữ nhi mình như thế! Lúc trước, khi bà bảo Trần thị hãy đối đãi với A Nguyên thật tốt, bắt kẻ là thật hay giả, chỉ cần A Nguyên có thể ở trong phủ mà lớn lên, cũng đã đủ rồi.

Cho dù, bà biết rất rõ việc Trần thị đối đãi với nữ nhi của mình chỉ là giả, thì cũng không quan trọng.

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu, nói ra: "Bà ta không làm gì con cả. Chỉ là, con sắp đến tuổi cập kê, cũng không thể lại là một người không hiểu chuyện giống như trước kia được. Và tất nhiên liền hiểu, cho dù Trần thị đối đãi tốt với con nhiều hơn bao nhiêu nữa, cũng không thể là thân nương của con."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền dựa sát vào trong lòng của Vương thị."A Nguyên biết rõ, con và mẫu thân tuy không thể gặp mặt nhau thường xuyên, nhưng trong lòng mẫu thân sẽ luôn luôn nhớ đến con."

Vương thị vô cùng xúc động ôm lấy Cảnh Nhân, trong hốc mắt đã đỏ lên rồi.

Tựa như chỉ trong một đêm, nữ nhi của bà đã trở nên hiểu chuyện, thật khiến trong lòng Vương thị ấm áp hẳn lên.

Vương thị bật khóc, Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy, cũng không kìm được nước mắt của mình. Hai mẹ con thẳng thẩn ôm nhau cùng khóc.

"A Nguyên, con có thể nghĩ được như thế, thật sự khiến cho nương cảm thấy rất vui." Vương thị lau đi nước mắt của mình. Ngay lập tức bà liền cảm thấy, đã nhiều năm như thế, chỉ có hôm nay, bà mới thật sự là hài lòng nhất.

Hai người vốn dĩ là mẹ con, thì làm sao có thù hận được.

Ngày xưa, mặc dù hai người có chút hiểu lầm. Nhưng hiện giờ, hiểu lầm đó cũng đã được gỡ bỏ!

Chờ Vương thị ép chặt cảm xúc, bà liền kéo tay của Lâm Cảnh Nhân mà hỏi:"A Nguyên, có phải Trình gia đã cử người đến cầu hôn?"

Lâm Cảnh Nhân gật đầu nói:"Đã đưa người đến, qua ít ngày nữa, sẽ đưa sính lễ qua."

Vương thị liền vui mừng nói ra: "Mặc dù ta và phụ thân nói chuyện với nhau không hợp, nhưng cửa hôn sự này, ta vẫn nên phải cảm ơn hẳn. Đại công tử của Trình gia là một người tuấn tú nho nhã, hiện giờ đã có công danh, nửa đời sau của con, xem như đã có nơi để nương nhờ vào. Còn về phần Trần thị... Ta cũng không sợ cô ta cản trở con, con chính là đích nữ của Lâm gia, từ sớm ta đã chuẩn bị phần đồ cưới rồi! Bên phía Trình gia chỉ mong sao mau chóng cưới được con vào nhà nữa là!"

Nói xong, Vương thị liền thở dài một tiếng:"Chỉ cần con sống thật tốt, nương đã yên tâm rồi."

Lâm Cảnh Nhân do dự một chút, tiếp theo liền nhỏ giọng nói ra: "Không phải là đại công tử của Trình gia, mà là... là... Là nhị công tử."

Lời nói của Lâm Cảnh Nhân vừa hạ. Ngay lập tức, Vương thị liền có chút sừng sờ, ngây ngẩn cả người. Tiếp đó là vì nhịn không được nữa, giọng nói mang theo lửa giận, âm điệu tăng cao:"Sao hả? Là Trình nhị công tử? A Nguyên! Con còn dám nói là Trần thị không ức hiếp con! Không phải là Trình nhị công tử kia đã định ra hôn sự với Lâm Cảnh Nguyệt rồi sao? Hiện giờ, tại sao lại muốn con gả cho hắn?"

"Từ sớm ta đã đoán được, nhất định cô ta sẽ không an lòng mà để nữ nhi của ta gả đi làm phu nhân của nhà quan chức gì?" Trong giọng nói của Vương thị tràn đầy lửa giận.

Vào lúc này, bà đã đứng dậy, vội vã chuẩn bị đi ra ngoài, nhìn bộ dáng này, nhất định là quyết đi tìm Trần thị tính sổ rồi!

Lâm Cảnh Nhân vội vờn tay ra, bắt lấy tay của Vương thị. Rồi âm giọng nói ra: "Nương, người trước hết đừng có gấp, hãy nghe con nói hết lời."

Lúc này Vương thị mới bình tĩnh trở lại, bên tai chỉ nghe giọng nói nhu hòa, nhỏ nhẹ của Lâm Cảnh Nhân vang lên: "Nương, chuyện này thật sự không có liên quan đến Trần di nương, là vì con tự nguyện gả đi."

Đầu lông mày của Vương thị liền nhảy dựng lên, vẻ mặt không thể tin được nhìn Lâm Cảnh Nhân, mở miệng hỏi lại: "A Nguyên! Con có biết vị Trình nhị công tử kia..."

"Nương, ta biết rõ, thân thể của Trình nhị công tử không tốt., Có lẽ, không bao lâu lâu nữa, hắn sẽ chết." Lâm Cảnh Nhân thản nhiên nói ra, đối với lời nói của Vương thị, việc này không có gì là bất ngờ với nàng cả.

Vương thị cau mày: "A Nguyên, có phải Trần thị đã nói gì với con không? Đã mê hoặc con gả đi chăng?"

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu, nói ra: "Nương, người đừng lo lắng, mặc dù bà ấy có muốn con gả đi, con cũng không muốn. Cho nên bà ấy làm sao có thể ép con được? Muốn gả cho Trình Tri Quân, đó thật sự là chủ ý của con."

"Nhưng vì cái gì? Dù sao con cũng phải nói cho ta biết lý do?" Vương thị không hiểu hỏi lại.

Lâm Cảnh Nhân biết rõ, chuyện này nếu nói cho ai nghe, thì bọn họ cũng sẽ cảm thấy khó hiểu. Dù sao, Trình Tri Hiểu thoát nhìn cũng còn tốt hơn là Trình Tri Quân mà.

Lâm Cảnh Nhân cắn cắn môi, thấp giọng nói ra: "Nương, từ sớm Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt đã có...Có tư tình rồi."

Kỳ thật, Lâm Cảnh Nhân nói điều này ra không biết có chính xác hay không nữa. Vì vào lúc này, hai người đó vẫn chưa có gì, nhưng mà, đối với đôi cậu nam nữ này, thì sớm muộn gì cũng sẽ tư thông thôi. Hiện giờ nàng nói như vậy, cũng không tính là tin đồn vô căn cứ, vì không có lừa làm sao có khó đây.

Hiện giờ, vì để mình có thể triệt để hoàn toàn rời xa Trình Tri Hiểu, mà gả cho Trình Tri Quân, thì hy sinh một Lâm Cảnh Nguyệt cũng không tính là gì cả!

Trong lòng Vương thị trầm xuống, tiếp đó là tức giận nói ra: "Con nói cái gì? Bọn họ đã có tư tình từ trước sao? Chuyện này...Ta cũng không lạ! Trần thị là một người không ra gì, sinh ra một tiểu tiện nhân cũng không an phận. Cũng là lẽ thường tình!"

Mặc dù Vương thị lạnh lùng, xinh đẹp đến thoát tục, nhưng khi mắng chửi người, cũng không chút lưu tình.

Lâm Cảnh Nhân biết rất rõ tính tình của mẫu thân mình, nên cũng không lạ gì cả. Bởi vì tính tình của mẫu thân như vậy, cho nên mới có chỗ cho Trần thị chui vào, và được phụ thân sủng ái đến mức mê mẩn!

Trần thị nhõng nhẽo yêu kiều, cười lên như một đóa hoa trắng nhỏ, khóc lên thì nước mắt như mưa, nam nhân nào thấy thế mà không thể thích cho được?

Mẫu thân tính tình cứng cỏi, cố chấp. Nói kiên cường như thế, nhưng kỳ thật lại có chút đơn thuần, không hiểu những loại...kia, chỉ biết làm âm ỉ, cho nên mới gặp phải cảnh ngộ như thế.

Sống lại một đời, rất nhiều chuyện Lâm Cảnh Nhân đã nhìn thấu triệt để.

Lâm Cảnh Nhân gật đầu, làm vẻ mặt ưu sầu nói: "Bọn họ đã có tư tình từ trước, con gả đi thì tính là gì? Chờ con gả đi, cô ta cũng gả cho Trình nhị công tử. Chẳng nhẽ cô ta sẽ đoạn tuyệt tư tình với Trình đại công tử ư? Nếu đến lúc đó, bọn họ cùng nhau cấu kết lại, thì thể diện của con để ở đâu?"

Lâm Cảnh Nhân vừa nói như thế, Vương thị liền cau mày nói ra: "Nếu thật sự là như vậy, thì đương nhiên là không thể gả!"

Vương thị xuất thân từ danh gia vọng tộc. Cho nên chịu nền gia giáo* rất tốt, và tất nhiên nhìn không được chuyện tư thông kia rồi! Chuyện này so với việc nạp thiếp còn đáng giận hơn vạn phần!

*gia giáo (sự giáo dục của cha mẹ đối với con cái).

"Chúng ta không thể cứ nuốt trôi cục tức này được. Hiện giờ, ta phải trở về hỏi cho rõ ràng, cần phải cho người đem tiểu tiện nhân Lâm Cảnh Nguyệt đi trầm lòng heo*!" Trong ánh mắt của Vương thị, còn bám thêm vài tia ngạo lệ!

Từ sớm, bà đã tâm tàm ý lạnh, căn bản cũng không muốn cùng Trần thị tranh thủ tình cảm. Vì vậy, mấy năm gần đây, bà vẫn luôn tịnh tu ở Ngọc Từ Am.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Khuyên bảo

Chỉ là, khi Vương thị nghe được Trần thị ức hiếp nữ nhi của mình. Ngay lập tức, bà liền nổi giận. Ngày hôm nay, bà đã không nhịn nổi nữa rồi.

Lâm Cảnh Nhân vội vươn tay giữ chặt lấy tay của Vương thị, gấp gáp nói ra: "Nương! Người không thể đi như vậy được, nếu hiện giờ người đi, chúng ta lại không có bằng chứng xác thực, Lâm Cảnh Nguyệt chịu thừa nhận sao?"

"Đến lúc đó, Trần di nương sẽ đánh trả lại. Rồi sẽ cho rằng chúng ta có ý vu oan cho họ." Lâm Cảnh Nhân vội vã nói.

Vương thị nghe xong, có chút sững sờ. Sau đó liền hồi phục tinh thần lại, cau mày nói ra: "Nhưng chuyện này cũng không thể dễ yên như vậy được!"

"Nương, con không biết rõ là nương có nghĩ tới điều này hay không. Nếu để cho người khác biết được Lâm Cảnh Nguyệt tư thông với Trình đại công tử, vậy điều đó cũng sẽ phá hủy luôn danh tiếng của con ..." Trong giọng nói của Lâm Cảnh Nhân mang chút ủy khuất.

Vương thị nghe vậy, liền hiểu rõ ý tứ mà Lâm Cảnh Nhân muốn truyền đạt.

Tiếp đó, Vương thị liền nói ra: "Dựa theo lời con nói. Đại công tử của Trình gia đích xác là một phu quân không ra gì, nhưng trình nhị công tử thì..."

Nói đến đây, Vương thị có chút ngập ngừng: "Trình nhị công tử này cũng không phải là lựa chọn tốt đẹp! Nương lại không muốn con còn trẻ mà phải thủ tiết rồi!"

Lâm Cảnh Nhân thở dài, nói ra: "Nương, nữ nhi vẫn cảm thấy Trình nhị công tử chính là một sự lựa chọn tốt nhất."

"A Nguyên, Trình đại công tử này, chắc chắn ta sẽ không gả con cho hắn. Nhưng Trình nhị công tử, cũng không thể gả đi. Mặc kệ mất mặt nhiều tới bao nhiêu, nương cũng phải đi tìm cha con nói cho rõ ràng, không thể để con rơi vào hố lừa mà chết được!" Ngữ khí Vương thị kiên định, trong lòng bà thật sự quan tâm đến Lâm Cảnh Nhân.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân dâng lên một chút cảm động, càng cảm thấy bản thân mình đã mắc nợ mẫu thân rất nhiều, nếu nàng có thể chăm sóc quan tâm mẫu thân nhiều hơn, thì mẫu thân đâu thể nào bơ vơ, không chốn nương tựa, cơ cực mà mất bệnh qua đời chứ?

Lâm Cảnh Nhân thu hồi suy nghĩ của mình, phấn chấn tinh thần, hăng hái nói ra: "Nương, cho dù ta có thể gả được cho một đức lang quân như ý, thì như thế nào đây? Nam tử ở thiên hạ, lắm kẻ bạc tình, rồi lại phải cùng người ở trong trạch viện tranh đấu tình cảm với nhau, vậy chẳng bằng, chờ Trình Tri Quân chết đi. Đến lúc đó, được làm quả phụ, con sẽ nghĩ ra biện pháp thoát khỏi Trình gia, và hoàn toàn có được sự tự do mà con mong muốn!"

Vương thị nghe thấy Lâm Cảnh Nhân nói như thế, liền kinh ngạc, khiếp sợ nhìn Lâm Cảnh Nhân: "A Nguyên! Vì sao con lại có ý nghĩ này!"

Lâm Cảnh Nhân nghe thấy Vương thị hỏi như vậy. Trong lòng giật cả mình, hiểu rõ bản thân có chút đắc ý mà đã quên mất một việc. Nàng đã vô ý đem tâm tư của mình nói ra cho mẫu thân biết, tất nhiên mẫu thân làm sao có thể đã thông được chuyện này cơ chứ.

Lâm Cảnh Nhân thở dài một tiếng: "Nương, cho dù bây giờ người bảo cha tìm cho con một gia đình tốt, nhưng ông có thể tìm cho con một gia đình tốt không? Hay là muốn dùng con đổi cho bản thân ông một chút lợi ích? Đến lúc đó, dựa theo tính tình của con, làm sao có thể sống trong một hậu trạch nước sôi lửa bỏng được? Đợi đến lúc đó..."

Lâm Cảnh Nhân dừng một chút, lại liếc nhìn Vương thị, sau đó tiếp tục nói ra: "Chi bằng cứ dựa theo ý nghĩ của chính mình mà lựa chọn con đường tự do."

Vương thị hơi sững sờ, hiểu rõ Lâm Cảnh Nhân nói lời này là có ý gì, không phải bà cũng là một vật hi sinh trong việc tranh đấu hậu trạch sao?

Nghĩ đến đây, tinh thần vương thị có chút chán nản và thất vọng.

"Nhưng mà, A Nguyên, con còn trẻ như vậy, cuộc sống của con không phải là như thế được!" Vương thị có chút không cam tâm nói ra.

"Nương, bây giờ con và người đi tìm cha nhao nháo một trận, cha cũng không dễ dàng thuận theo ý chúng ta đâu..." Lâm Cảnh Nhân, chỉ cần nói một câu cũng đã nói toạc ra mẫu cốt của vấn đề rồi.

Vương thị hơi nhú mồm, sắc mặt có hơi đen lại, tựa như đang hồi tưởng lại một điều gì đó không tốt cho lắm.

Lâm Cảnh Nhân cầm lấy tay của Vương thị: "Nương, con biết rõ, người vì con mà đã chuẩn bị rất nhiều của hồi môn, có chút ít của hồi môn ở bên người, con có thể hoàn toàn tạo lập môn hộ*(địa vị trong xã hội), đến lúc đó con sẽ có một cuộc sống ung dung tự tại thôi!"

Vương thị nghĩ đến khả năng này, nếp nhăn trên trán cũng đã giãn đi chút ít.

"Nương, người nhận lời con nha, nếu như bệnh của Trình Tri Quân có chuyển biến tốt hơn, thì con và hần nhất định sẽ có một cuộc sống tốt đẹp. Nhưng nếu hần chết, thì cũng đã là ý nguyện của con rồi. Còn về phần Trình Tri Hiểu, mỗi lần nghĩ đến hần và Lâm Cảnh Nguyệt ở cùng nhau... Trong lòng con vô cùng chán ghét và ghê tởm, con kiên quyết, tuyệt đối không gả cho hần." Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói.

"Con để ta suy nghĩ lại đã." Vương Thị vẫn không muốn để nữ nhi của mình gả cho Trình Tri Quân.

Lâm Cảnh Nhân khẽ cắn môi nói ra: "Nương, con nói thật với người, con thích Trình Tri Quân!"

Vương thị kinh ngạc, nhìn Lâm Cảnh Nhân: "Con thích Trình Tri Quân sao?"

Lâm Cảnh Nhân gật đầu nói: "Phải, nương, con rất thích Trình Tri Quân! So với Trình Tri Hiểu, thì hần tốt hơn rất nhiều lần!"

Vương thị trầm tư, lặng im suy nghĩ, rồi nói: "Nương hiểu rồi, chuyện này, chúng ta nên trì hoãn lại đi."

Lâm Cảnh Nhân hiểu rõ, nàng không thể ngay lập tức lay động mẫu thân liền được, nhưng mục đích duy nhất của nàng đã đạt được rồi, đó chính là mẫu thân không còn ép nàng phải gả cho Trình Tri Hiểu nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng của Lâm Cảnh Nhân vô cùng dễ chịu và vui sướng.

Vương thị nắm lấy tay của Lâm Cảnh Nhân rồi nói ra: "A Nguyên, mấy năm nay nương thật sự đã không quan tâm chăm sóc cho con thật tốt, những tưởng con ở trong phủ vô cùng tốt, chưa hề nghĩ rằng, đức lang quân của con lại bị nữ nhi của Trần thị cướp đi... Trong lòng nương quả thật rất hổ thẹn!"

Lâm Cảnh Nhân rơi nước mắt, trong giọng nói mang theo vài phần thoải mái, nhẹ nhàng: "Nương, trước kia là A Nguyên không hiểu chuyện, bị Trần thị mê hoặc. Ngày sau, A Nguyên nhất định sẽ làm một đứa bé hiếu thuận."

Vương thị xúc động một lần nữa, nhìn Lâm Cảnh Nhân, ánh mắt kiên định, nói ra: "A Nguyên, nương phải trở về phủ."

Lâm Cảnh Nhân nghe vậy, có chút sững sờ, mẫu thân đã nhiều năm không trở về phủ, thế nhưng hôm nay lại nói ra những lời này, hiển nhiên là vì nàng rồi?

"Nương...Nương...Nếu người thích ở lại đây để mà thanh tịnh..., thì cũng không cần..." Lâm Cảnh Nhân ngập ngừng nói ra, nàng đến đây, là chỉ muốn gặp mặt mẫu thân mình, tuyệt đối không có ý định muốn mẫu thân buông bỏ đi cuộc sống của bà, rồi ra mặt giúp nàng.

Cái gọi là người mẹ quy tắc, cổ chấp, cứng cỏi, vì thế mới khiến cho Lâm Cảnh Nhân không thể ở bên cạnh Vương thị suốt mấy năm nay. Vương thị gần như cũng đã quên mất đi hình dáng của nữ nhi mình, cho nên tâm tư cũng mang thêm chút ít lạnh nhạt. Nhưng hôm nay, nhìn thấy nữ nhi của mình bị

người ta ức hiếp. Lại nghe nữ nhi của mình luôn miệng nói rằng sẽ hiếu thuận với bà. Cho nên bà càng không thể tiếp tục làm người ngoài cuộc nữa.

Vương thị lạnh giọng nói ra: "Nương muốn cho nữ nhi của mình phải phong quang* mà xuất giá! Cho dù, con có gả cho Trình nhị công tử kia, thì cũng phải làm một lễ cưới lớn hơn, phô trương hơn cái loại thứ muối kia!"

(* Một đường thuận lợi, vui vẻ, sáng láng).

Lâm Cảnh Nhân nhìn Vương thị, nhỏ giọng nói: "Nương... Tính tình của người như vậy, sau khi trở về, sợ nhện không nổi liền sẽ cùng với bà ta..."

"Ta chỉ sợ ả không làm được thôi!" Vương thị nhướn mày, trong giọng nói mang đầy lãnh ý.

Tính tình của Vương thị không đến nỗi là yếu đuối, nhu nhược. Chỉ là, không có tâm cơ âm trầm như Trần thị mà thôi.

Lâm Cảnh Nhân thở dài một tiếng, nói ra: "Hiện giờ, bên nhà ngoại tổ cũng không có ai, chúng ta như thế này, cũng chỉ có thể áp chế được Trần thị, nhưng cũng không có cách nào ép phụ thân khuất phục được..."

Nghe Lâm Cảnh Nhân nói thế, Vương thị liền hoảng hốt, mất một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, thần sắc mang chút cô đơn, hieu quạnh nói ra: "Nương đã hiểu, nhưng ta sẽ không để con phải nhận lấy ủy khuất."

Thật ra Vương thị chính là một người nữ tử có tính tình cực kỳ kiên cường, ở trên núi chờ đợi nhiều năm như thế, kỳ thật chính là không muốn mất mặt mà trở về.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Quyết định của Vương thị

Lâm Cảnh Nhân nhẹ thở dài một tiếng, cảm thấy cánh ngò của mẫu thân và mình vào lúc này thật phần khó xử.

Vương thị khẽ cắn môi nói ra: "Lần này, nương đã nghĩ thông suốt rồi, nếu cứ mãi ở trên núi này tui thân chờ chết, thì chi bằng trở về đấu một trận thật lớn với Trần thị kia vậy!"

Lâm Cảnh Nhân nghe nói như thế, ánh mắt liền sáng bừng lên. Kỳ thực mà nói, nàng cũng mong muốn mẫu thân nàng trở về, nếu cứ nán lại ở nơi rừng sâu núi thẳm này mãi, cuộc sống cũng rất bần hàn. Dù sao mẫu thân nàng cũng xuất thân từ danh gia vọng tộc, hiện giờ chịu khổ như vậy...

Nếu nói ra, thì quả thực rất là ủy khuất.

Dường như Vương thị đã hạ quyết tâm, bà muốn cùng Lâm Cảnh Nhân trở về.

"A Nguyên, lần này ta trở về, con cứ an tâm mà chờ, nương sẽ mau chóng làm chủ cho con, sẽ không để người khác khi dễ hoặc xem thường con nữa!" Trong giọng nói của Vương thị tràn đầy kiên định.

Lâm Cảnh Nhân suy nghĩ một hồi, trong lòng cũng đã có quyết định.

Nếu mẫu thân đã muốn trở về. Vậy nàng sẽ trợ giúp mẫu thân một tay. Hiện giờ, đối với mọi chuyện, nàng nên cẩn thận suy tính, nhất định sẽ không để mẫu thân phải chịu thêm bất kì ủy khuất nào nữa!

Lâm Cảnh Nhân ở lại dùng cơm trưa, món ăn thì có chút hơi khác biệt, trên cái xanh cũng không hề có dầu mỡ. Trong lòng nàng có chút buồn ngủ, tâm lại không vui, nàng quyết định sẽ không để mẫu thân mình phải sống cơ khổ một mình nữa. Dù sao, mẫu thân cũng là nữ nhi của đích thất nhà họ Vương. Năm đó nhà họ Vương tiếng tăm lừng lẫy! Thậm chí còn có một vị hoàng phi! Chỉ có điều, sao khi vị hoàng phi kia mất bệnh qua đời, nhà họ Vương liền tuột dốc, địa vị sa sút. Rồi về sau, lại xảy ra vài chuyện, khiến cho nhà họ Vương hoàn toàn bị bỏ quên.

Hiện giờ, gia chủ họ Vương, chỉ còn lại vài người, dựa vào cửa hàng nhỏ mà duy trì kế sinh nhai.

Còn về phần Lâm gia, ngày càng phát triển thịnh thế hơn. Hiện giờ, Trình gia sắp kết thông gia, cũng có thể nói là đã phát triển rất nhanh rồi. Còn phụ thân của Lâm Cảnh Nhân là Lâm Tân Mẫn, lại có thái độ không thích Vương thị ra mặt, cho nên cũng không muốn nhìn thấy Vương thị.

Dùng xong bữa trưa, Lâm Cảnh Nhân buộc phải trở về, với thân phận của nàng hiện giờ mà nói, vẫn không thể ở bên ngoài quá lâu được.

Mặc dù Vương thị có chút không nỡ xa rời nữ nhi của mình, nhưng bà biết rõ, bây giờ không phải là lúc cùng nữ nhi ôn lại chuyện cũ.

Trong lúc trở về, Lâm Cảnh Nhân vô ý lơ đãng nhìn thấy Tả Kiếm, người hầu bên cạnh Trình Tri Quân, trên tay hắn hình như đang cầm một xấp giấy vàng, đang rẽ vào khúc quanh mà đi.

Lâm Cảnh Nhân đứng lại, nhìn thoáng qua, lông mày hơi nhíu lại.

Tiểu ni cô dẫn Lâm Cảnh Nhân ra ngoài, cảm thấy Lâm Cảnh Nhân nhìn vị nam tử kia có chút không vui, thì liền giải thích: "Đó là người hầu bên cạnh của Trình nhị công tử. Lần này, Trình nhị công tử đến đây là để dâng hương."

Lâm Cảnh Nhân hiểu kỳ, hỏi thêm một câu: "Là dâng hương cho ai?"

Dù sao, Trình Tri Quân cũng sắp trở thành phu quân của nàng. Vì thế, nàng nhiều chuyện hỏi thêm một câu, nàng vẫn nên tìm hiểu kỹ một chút về hắn nha.

Tiểu ni cô thở dài, rồi nói: "Là mẫu thân của hắn."

Lâm Cảnh Nhân kinh ngạc, hỏi: "Mẫu thân hắn sao?"

"Phải, là thân mẫu, nghe đầu vị kia ở trong phủ... Không phải là thân mẫu của hắn." Tiểu ni cô cẩn trọng nói.

Lần này, Lâm Cảnh Nhân cũng phải giật mình kinh ngạc. Kiếp trước, nàng ở trong Trình phủ được mấy năm, thế nhưng cũng không biết được điều này nha! Nàng còn nghĩ rằng Trình Tri Quân và Trình Tri Hiểu là huynh đệ thân sinh, không ngờ, bên trong còn có ẩn tình khác.

Tiểu ni cô không muốn nói nhiều, cho nên Lâm Cảnh Nhân cũng không hỏi thêm gì nữa.

Vì vậy, nàng cùng Thái Liên đi xuống núi.

Lúc trở về, Chu bà tử đang ở trước cửa chờ, thấy Lâm Cảnh Nhân trở về, ánh mắt liền sáng lên: "Tiểu cô nãi nãi của ta ơi, rốt cuộc người cũng đã trở về rồi!"

Nói xong, Chu bà tử liền kinh ngạc nhìn Lâm Cảnh Nhân, rồi hỏi: "Đại tiểu thư, cô..."

Trên người của Lâm Cảnh Nhân đã thay hẳn một bộ trang phục mới, nhưng vẫn để lại chút ít vết thương ở trên người. Chỉ là, nhìn chung cũng không chật vật như lúc ban đầu.

Lâm Cảnh Nhân nhìn Chu bà tử, hừ lạnh một tiếng, nói ra: "Nếu có người lan truyền ra ngoài, làm hư đi danh tiếng của Cảnh Nguyệt muội muội, cần trọng mẫu thân ta cắt luôn lưỡi của bà!"

Đương nhiên, Chu bà tử biết rõ, trong miệng Lâm Cảnh Nhân nhắc tới hai từ mẫu thân là đang nói đến Trần di nương. Vì vậy, Chu bà tử cũng không dám nói gì nữa.

Ở nơi này, chuyện của hậu trạch, có những chuyện nên nói và những chuyện không thể nói.

Ngay lập tức, Chu bà tử vội cúi đầu, nói ra: "Đại tiểu thư, cô mau vào đi, xem như hôm nay ta không nhìn thấy ai cả."

Nói xong Chu bà tử còn bổ sung thêm một câu: "Người chưa từng ra khỏi cửa."

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nhìn Chu Bà tử, rồi nói: "Chuyện này, ta phải xem thử, bà là người thông minh hay không. Nếu bà thuận theo ý ta, đương nhiên ta cũng không làm chuyện lớn thêm. Nhưng nếu bà không thuận theo ý ta. Ta sẽ nói với mẫu thân, thu hết bạc của bà, rồi đuổi bà ra khỏi phủ."

Lâm Cảnh Nhân khúc khích cười một cái: "Ta là một cô nương sắp phải lập gia đình, dù có xảy ra chuyện gì, phụ thân và mẫu thân cũng sẽ vì sĩ diện mà không nghiêm trị ta, nói lùi một bước thì, ta vẫn là một vị tiểu thư con của đích thất ở trong Lâm phủ này. Chắc hẳn bọn họ cũng sẽ không vì chuyện ta ra ngoài lần đầu, mà xử phạt ta! Nhưng một nô tài như bà, thì sao hả, có khả năng là bà xúi quẩy rồi."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền thân nhiên đi vào.

Để lại Chu Bà tử đứng ngây người tại chỗ, kinh sợ nghĩ về bóng dáng của Lâm Cảnh Nhân. Bà ngậm miệng im lặng, tựa như ve sầu mùa đông, không dám nói thêm gì nữa.

Trong lòng bà thầm nghĩ, cảm giác này là sao đây? Đại tiểu thư đã đổi tính rồi sao? Trước kia, tính tình của đại tiểu thư nhu hòa, thiện lương rất dễ bắt nạt, là một người mà ai đó cũng có thể giẫm lên một cước, nhưng hiện tại...

Trên đường trở về, Thái Liên hưng phấn nói ra: "Tiểu thư, lúc nãy người hù dọa Chu bà tử, em cảm thấy người không giống như trước nha, thật sự quá là lợi hại!"

Lâm Cảnh Nhân mỉm cười nói: "Về sau, ta sẽ không để ai bắt nạt em nữa!"

Sau khi trở về, thì đã nhìn thấy Ngọc Oanh ở trước cửa nhìn quanh.

Lâm Cảnh Nhân ngụ ở một viện nhỏ, gọi là Tĩnh viện. Cái tên cũng đã nói lên, nơi này đích xác là một nơi yên tĩnh vô cùng. Trong phủ không ai đi đến đây, một nơi rộng rãi, cũng đủ để người ta hiểu được, Trần thị không hề khắt khe với nàng, mà là cho rằng nàng yêu thích sự yên tĩnh.

Nếu ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân sẽ nghĩ Trần di nương vì nàng mà sắp đặt.

Nhưng kiếp này suy nghĩ cẩn thận hơn thì, nàng ở trong viện này, lại cách nơi ở của phụ thân rất xa, điều này cũng đã nói rõ là bà ta không muốn nàng trở thành vật chứng ngại cho bà rồi.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua, rồi mới hỏi Ngọc Oanh: "Ngọc Oanh, có người nào đến không?"

Ngọc Oanh lắc đầu nói: "Phụ nhân có mời tiểu thư đi qua chọn đồ, em nói tiểu thư đã ngủ, không muốn đi ra ngoài, nên đã đuổi người đi rồi ạ."

Lâm Cảnh Nhân gật đầu: "Em làm rất tốt."

Sắc mặt Ngọc Oanh ửng hồng, có chút ngượng ngùng nhìn Lâm Cảnh Nhân: "Tiểu thư, người chớ khen em, em làm những điều này cũng là lẽ đương nhiên."

Lâm Cảnh Nhân rất hài lòng, mở miệng nói: "Thái Liên, Ngọc Oanh, hai em trở về nghỉ ngơi đi, tạm thời ở đây, ta không cần các em hỗ trợ."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền nằm trên giường nghỉ ngơi.

Thái Liên và Ngọc Oanh rốt cuộc vẫn không chịu rời đi, mà thay phiên nhau canh giữ cửa.

Lâm Cảnh Nhân muốn nhắm mắt ngủ một chút, nhưng trong đầu, lại hiện lên bóng dáng của Trình Tri Quân.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lâm đầu gặp Trình Tri Hiểu

Qua ba ngày, quý phủ liền có khách đến viếng thăm.

Không phải ai khác, đó chính là người mang sính lễ đến.

Lâm Cảnh Nguyệt lo lắng việc Lâm Cảnh Nhân trước khi lâm trận sẽ đổi ý. Cho nên, từ rất sớm đã đến tìm Lâm Cảnh Nhân.

"Tỷ tỷ, tỷ xem vòng tay này, tỷ đeo thật là đẹp." Lâm Cảnh Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp. Vô cùng niềm nở cầm vòng tay đeo lên tay của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân khẽ mỉm cười nói ra: "Cảm ơn."

Khi bàn tay của Lâm Cảnh Nguyệt đụng đến tay nàng, nàng nhìn không được mà liền nhớ đến kiếp trước của mình. Bàn tay nàng bị Lâm Cảnh Nguyệt dùng đá đập đứt từng ngón. Thân mình nàng run lên một cái, kìm chế xuống lửa giận ở trong lòng.

Hiện giờ, tất cả mọi thứ đã được lặp lại, vận mệnh ở kiếp trước, nàng nhất định sẽ không để nó xảy ra!

"Tỷ tỷ, trâm bộ váy lụa này là muội có ý chuẩn bị mang đến cho tỷ đó. Hôm nay, chúng ta mặc bộ váy này đi ra ngoài nha!" Lâm Cảnh Nguyệt lấy ra một bộ váy. Bộ váy đó rất hoa lệ, có màu đỏ thắm, trên mặt váy còn có thêu thêm một bông hoa mẫu đơn bằng tơ lụa vàng. Có điều, bộ váy này mà mặc lên người thật khiến người ta nhìn đến cảm thấy có chút tầm thường và tục khí.

Lâm Cảnh Nhân trào phúng cười lạnh, lại nhìn bộ váy màu thủy lam mà Lâm Cảnh Nguyệt đang mặc trên người. Nàng nghĩ, nếu nàng mặc y phục đó mà đứng chung với Lâm Cảnh Nguyệt, chắc chắn là chỉ có thể đứng đó mà làm nền cho cô ta. Bởi vì không duyên không có, sao lại đem bộ y phục trông có vẻ lớn tuổi mang đến cho nàng được.

"Tỷ tỷ, chớ lát nữa, chúng ta sẽ nhìn thấy hai vị công tử của Trình gia. Đến lúc đó, tỷ đừng nói gì cả, đừng nói lời nào được không? Muội sẽ đem tất cả mọi thứ xử lý một cách thỏa đáng nhất!" Tựa như Lâm Cảnh Nguyệt đang muốn bàn bạc với nàng.

Lâm Cảnh Nhân không đồng ý, nhưng cũng gật đầu, trong giọng nói lại có chút phản khởi: "Vừa hay, ta lại không muốn nói chuyện, có muội muội phối hợp, trong lòng ta cũng thực sự rất an tâm!"

Trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt hừ lạnh, từ sớm nàng đã biết vị tỷ tỷ của mình là một kẻ nhu nhược, yếu đuối dễ bắt nạt, chỉ cần mang cho ả vài thứ tốt thì đã có thể lừa được rồi, nhưng nàng vẫn thiết thiết nói ra: "Tỷ tỷ, ở trong phủ này, hai ta đều là tỷ muội, đợi đến lúc gả được vào Trình gia, thì chúng ta lại trở thành thực lý*, ta phối hợp với tỷ cũng là điều nên làm!"

"Thực lý" 妯娌 tiếng chị em dâu xưng hô với nhau.

Lâm Cảnh Nhân cười cười, dưới đáy mắt ánh lên nét trào phúng.

Ở kiếp trước, nàng hiền lành, yếu đuối, cho nên mới bị người bán đứng, rồi số bạc kia của nàng cũng bị người khác lấy đi, nhưng kiếp này, mọi thứ sẽ không giống như trước nữa!

Quốc hiệu hiện giờ là quốc gia Đại Thuận, bá tánh thường dân cũng cởi mở hơn. Cho nên, những nữ tử trước ngày thành thân, cũng không cần phải giấu mặt với vị phu quân tương lai của mình nữa.

Và tất nhiên, việc lên lút gặp mặt không còn được đề cập đến nữa, thời điểm đem sính lễ qua, cũng là lúc các trưởng bối làm chứng cho buổi gặp mặt, cũng là cho phù hợp lễ nghi.

Mặc dù Lâm Cảnh Nhân đã đoán ra được tâm tư của Lâm Cảnh Nguyệt, nhưng vẫn cứ dựa theo lời của Lâm Cảnh Nguyệt mà làm trước đã.

Vào lúc này, nàng không còn hi vọng cứ mãi khẳng khái giữ lấy Trình Tri Hiểu nữa đâu, cách tốt nhất chính là Trình Tri Hiểu cứ liếc mắt nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt luôn cho rồi.

Lúc đó, nàng liền có thể vui mừng mà gả cho Trình Tri Quân.

Oh ha, còn về phần Trình Tri Quân này? Lâm Cảnh Nhân cảm nhận rằng, hẳn chính là một người mắc bệnh đang chờ chết, khẳng định sẽ không tranh giành với Trình Tri Hiểu, nếu Trình Tri Hiểu nhìn trúng Lâm Cảnh Nguyệt, thì Trình Tri Quân đành phải chấp nhận mà nhường lại thôi, còn cái hữu danh tục khí kia. Hừ...

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh Nhân liền nở nụ cười vui vẻ.

Lâm Cảnh Nguyệt có chút không hiểu rõ lắm, mỗi lần nàng đưa cho Lâm Cảnh Nhân những đồ vật mới, thì ả cũng không cần, chỉ là lắc đầu cười như thế, nhưng giờ...!

Tận sâu trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt kìm nén nổi khinh bỉ với Lâm Cảnh Nhân. Tính tình cô ta như thế, bị nàng bắt nạt cũng là đáng đời! Cô ta ngốc như vậy, thì làm sao có thể xứng đôi với Trình Tri Hiểu chứ?

Lúc này, ở bên trong phòng khách của Lâm gia. Lâm Tân Mẫn đã bắt đầu chiêu đãi người của Trình gia.

Trần thị đi bên cạnh Lâm Tân Mẫn, nhìn thấy Trình Tri Quân đứng ở phía trước, liền mỉm cười.

Hôm nay, Trình Tri Hiểu vận một cẩm bào màu tím khảm viền vàng, trên đầu đội mũ ung quan bay liệng, trên tay còn có một chiếc quạt trắng bằng ngọc. Cả người toát lên vẻ phong lưu, khôi ngô, hăng hái.

Còn về phần Trình nhị công tử, thì không thấy xuất hiện.

Nếu là trước kia, Trần thị khẳng định sẽ rất tức giận. Nhưng vào lúc này, Trần thị lại cảm thấy, Trình nhị công tử kia không đến thì vẫn tốt hơn, đỡ phải chường mặt bà.

"Thế bá, tiểu diệt* đã mang đến sính lễ!" Trình Tri Hiểu giơ tay hành lễ, đằng sau là vài cái rương màu đỏ thẫm.

(tiếng cháu xưng hô với bác).

Lâm Tân Mẫn là một nam tử khoảng chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi niên kỷ. Khuôn mặt nho nhã, thoát nhìn thì nét đẹp này tựa như đã được tu dưỡng, trên mặt luôn mang nụ cười nhẹ. Hiện giờ, nhìn thấy những kiện đồ cưới ở phía sau, thì trên mặt Lâm Tân Mẫn đã nở nụ cười lớn hơn, vội mở miệng nói ra: "Hiền diệt, con mau ngồi xuống đi, bây giờ đã đậu yết bằng, chắc hẳn con cũng rất bận rộn với những buổi tiệc xã giao thân mật. Vào lúc này, mà bắt con phải tự mình đến đây xin cầu hôn, thật khiến ta cảm thấy có chút áy náy."

Lâm Cảnh Nhân đang trên đường đi đến, liền nghe được Lâm Tân Mẫn nói ra câu này.

Lâm Cảnh Nhân nở nụ cười trào phúng. Kiếp trước, nàng còn cho rằng Trình Tri Hiểu là một người trọng tình trọng nghĩa. Hiện giờ suy nghĩ, nếu hẳn có nhiều những buổi tiệc xã giao thân mật kia, thì hẳn cần gì phải tự mình đem đồ cưới đến chứ?

Bây giờ Lâm gia đã không còn tham gia vào triều chính, nhưng việc làm ăn thì lại không ít, là một Lâm gia vô cùng giàu có và niên phú.

Mà mẫu thân nàng, đã từng là hậu nhân của nhà họ Vương tiếng tăm lừng lẫy một thời. Lúc mẫu thân nàng gả cho phụ thân, là mười dặm hồng trang, là một câu chuyện đề đời, khiến mọi người phải khen ngợi, ca tụng, khiến cho biết bao người ghen tức đến chết.

Trình Tri Hiểu biết rõ, nếu hẳn có những thứ này, thì về sau sẽ là bàn đạp giúp hắn tiến lên. Cho nên, hắn mới nhanh chóng tự mình dẫn thân đến đây mà xin cầu hôn.

Giờ phút này, mũi chân của Lâm Cảnh Nguyệt đã muốn vênh lên, đôi mắt phát sáng nhìn Trình Tri Hiểu, bộ dáng tựa như nóng lòng muốn nhào đến ngay nhưng lại không thể.

Ánh mắt của Lâm Cảnh Nhân cũng đặt ở trên người Trình Tri Hiểu.

Trình Tri Hiểu rất khôi ngô, tuấn lãng, khắp người đều mang khí chất hăng hái. Là một người tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ rộng mở. Lúc hấn nở nụ cười, thì ánh mắt lại hàm chứa từng sợi tình ý.

Ở kiếp trước, cũng chính vì tình ý này, mà nàng từng bước, từng bước bị kéo xuống vực sâu thẳm.

Hai tay nàng găt gao nắm chặt thành quả đấm, móng tay liên tục ấn mạnh vào lòng bàn tay mình, ngấm ngấm chịu đựng.

Lâm Cảnh Nguyệt quay đầu nhìn lại, thì liền bắt gặp bộ dáng của Lâm Cảnh Nhân như thế. Ngay lập tức, nàng liền đề phòng. Mặc dù Lâm Cảnh Nhân đã nói là sẽ nhường người cho nàng, nhưng ai mà biết, lúc Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy Trình Tri Hiểu, thì sẽ hối hận hay muốn làm phản với nàng thì sao?

Dù gì Trình Tri Hiểu cũng là một nam nhân ưu tú thế kia mà!

Lâm Cảnh Nguyệt nghĩ tới đây, liền nhanh chóng thân thiết nắm lấy tay của Lâm Cảnh Nhân mà bước vào.

Chờ đi vào giữa đại sảnh của phòng khách, Lâm Cảnh Nguyệt dừng bước, cánh môi hồng cong lên, cả người hướng về phía trước, trực tiếp ngã vào người của Trình Tri Hiểu.

Bởi vì xảy ra quá đột ngột, lại chưa kịp chuẩn bị, Trình Tri Hiểu liền vươn tay ra, ôm lấy cái người đang ngã về phía hấn.

Một cơ thể mềm mại, mùi hương thơm ngát, giờ phút này đã nằm lòn gọn ở trong ngực của Trình Tri Hiểu.

Lâm Cảnh Nguyệt dùng tay chống đỡ, cố gắng đứng lên, nhưng tựa hồ không có sức lực, cả người lại rơi xuống lần nữa, tiếp đó cơ thể mới từ từ vững vàng trở lại.

Lúc này tay chân của nàng có chút luống cuống nhìn Trình Tri Hiểu, sau đó lùi về sau vài bước, gìn giữ khoảng cách lễ nghĩa, về mặt ủy khuất nhìn Lâm Cảnh Nhân nói ra: "Tỷ tỷ! Tại sao tỷ lại đột nhiên đẩy ta vậy?"

Lâm Cảnh Nhân ngạc nhiên. Từ khi nào mà nàng đẩy Lâm Cảnh Nguyệt chứ?

Ở kiếp trước, nàng thật sự quá ngu ngốc rồi, chưa từng phát hiện ra một Lâm Cảnh Nguyệt thoát nhìn vô cùng ngây thơ và đơn thuần như vậy, lại chính là một người có tâm cơ khó lường nhất.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tặng lễ

Lâm Cảnh Nhân trào phúng cười một tiếng. Hừ, Lâm Cảnh Nguyệt này thật chẳng biết xấu hổ gì cả, tự mình đi quyến rũ Trình Tri Hiểu, nhưng lại không quên kéo theo nàng làm tấm đệm lưng cho ả.

Lâm Cảnh Nhân chỉ đứng ở đó, vẫn chưa nói gì, chỉ cúi đầu nhìn mũi giày của mình. Xem ra nhìn nàng bây giờ với ngày thường cũng không mấy gì khác nhau, muốn nhu hòa, hiền diệu, dễ bắt nạt bao nhiêu thì liền có bấy nhiêu.

Tiếp đó, Lâm Cảnh Nguyệt liền dịu dàng thì lễ với Trình Tri Hiểu, ủy ủy khuất khuất, tựa như thỏ trắng nhỏ bị người ta làm cho giật mình kinh hãi, nói ra: "Phải rồi, thực xin lỗi, không phải là muội cố ý, mà là tỷ tỷ..."

Trình Tri Hiểu mỉm cười nói: "Không nghiêm trọng, cô nương cẩn thận một chút, lỡ như té ngã nữa thì không hay."

Lâm Tân Mẫn tự mình đánh giá đôi trai gái này. Bọn chúng đều được ví von như hoa kiêu, tự trong lòng ông rất là hài lòng.

Cho đến khi ánh mắt của ông dừng lại trên người của Lâm Cảnh Nhân, thì tận trong đáy mắt của Lâm Tân Mẫn xuất hiện một tia chán ghét mà người khác khó mà phát giác ra được.

Tiếp theo, hấn liền trầm giọng nói ra: "Con đi đứng cũng không chịu để ý gì cả, tỷ tỷ làm sao có thể đụng vào con được chứ? Nếu con để mình bị thương thì phải làm sao?"

Lâm Cảnh Nhân chỉ nhàn nhạt nhìn Lâm Tân Mẫn một cái, đây là người cha trên danh nghĩa của nàng.

Nàng và phụ thân của mình, từ xưa đến nay không có gần gũi và thân thiết. Chỉ là tới lui thăm hỏi một chút, nhưng sự quan tâm của phụ thân dành cho Trình Tri Hiểu thì rất lớn, cho nên ông ta mới quan tâm đến nàng, còn về phần thân tình giữa cha con thì không hề có.

Lâm Cảnh Nguyệt không vừa lòng, nói ra: "Rõ ràng là..."

"Cảnh Nguyệt." Trần di nương tựa như đang muốn nhắc nhở Lâm Cảnh Nguyệt.

Lâm Cảnh Nguyệt lập tức không nói nữa.

Trình Tri Hiểu lại là một người có tâm tư rộng rãi, cho nên liền lên tiếng hòa giải: "Tri Hiểu tiếp kiến hai vị cô nương."

Lúc này, Trần di nương mới mỉm cười nói: "Đây là con gái lớn của ta, Lâm Cảnh Nhân. Còn đây là con thứ hai của ta, Cảnh Nguyệt."

Ở mặt ngoài, từ trước đến giờ Trần di nương cũng không để người khác mượn cớ hạ đài bà, cho nên ở phần giới thiệu cũng không quên đi Lâm Cảnh Nhân.

Ánh mắt của Trình Tri Hiểu đặt trên người Lâm Cảnh Nhân, rồi lại đặt trên người của Lâm Cảnh Nguyệt. Dường như vẫn còn cảm nhận được trên người mình lưu lại chút ít mùi thơm ngát, trong lòng hần nhấp nhô chút rung động. Chỉ có điều, rất nhanh hần đã nhận xuống được, liền gạt đầu mỉm cười với Lâm Cảnh Nhân.

Ở kiếp trước, bởi vì hình dáng này của Trình Tri Hiểu mà khiến Lâm Cảnh Nhân bị mê muội suốt một kiếp người.

Hiện giờ, Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy Trình tri Hiểu, rung động ư, dù chỉ là một chút cũng chẳng hề có, thì làm gì mà có si mê đây?

"Trình công tử, mau an tọa." Trần di nương chào hỏi.

Tiếp theo lại hô to: "Cảnh Nguyệt, còn không mau lại đây châm trà cho Trình công tử?"

Lâm Cảnh Nguyệt nũng nịu nói ra: "Nương, con biết rồi."

Nói xong, liền chậm rãi đi về phía trước, bước đến châm trà cho Trình Tri Hiểu, bàn tay trắng nõn nà khẽ lật, vừa cười, vừa nói: "Đây là trà ta nấu vào sáng sớm tinh mơ, huynh nếm thử xem."

Trình Tri Hiểu không hề bị lay động chỉ mỉm cười nói: "Cô nương quả thực rất sáng dạ và khéo tay."

Hần không có uống trà.

Trình Tri Hiểu không ngốc, tất nhiên đoán được ý đồ của Trần di nương, nhưng, hiện tại cô nương mà hần muốn kết hôn, chính là người bên nhà họ Vương, không phải là nhị tiểu thư của Lâm gia.

Ai mà không biết, năm đó Vương thị gả đến quý phủ, có biết bao nhiêu là trân phẩm, hần cũng đã tra qua, những vật quý giá này, Vương thị không có dùng đến. Tổng cộng là mười phân đồ cưới, hiện giờ, bà ta dùng để làm của hồi môn cho Lâm Cảnh Nhân.

Trình Tri Hiểu cũng không muốn làm ra loại chuyện này, nhưng nghĩ đến những người khác khảo thí cùng mình đều ứng cử. Phần do nhà hần lại không có tiền, hiện giờ, lỡ sa chân một bước, trong lòng hần tất nhiên không cam lòng rồi.

Lâm Cảnh Nhân kia, cứ như một người ngốc đứng ngây ở đó.

Trình Tri Hiểu liền hóa giải đi vẻ lúng túng của Lâm Cảnh Nhân, mở miệng nói ra: "Lâm đại tiểu thư, nàng đứng đó làm gì? Lại đây ngồi đi."

Lâm Cảnh Nhân liền mỉm cười đi tới, nàng đã đoán được Trình Tri Hiểu đang muốn làm gì rồi.

Vừa đến bên cạnh Trình Tri Hiểu, nàng liền nhìn thấy Trình Tri Hiểu lấy ra một cái hộp gỗ tinh xảo từ trong tay áo, hần mở miệng nói ra: "Vật này là do mẫu thân ta dặn mang đến cho nàng."

Lâm Cảnh Nhân đón nhận cái hộp gỗ kia, nhưng cũng chưa có ý định mở ra xem.

Bên trong là một cây trân ngọc bằng cổ xưa, trước kia nàng còn thật sự tin rằng, vật đó là do mẫu thân của Trình Tri Hiểu tặng nàng. Nhưng về sau, nàng mới nghe được, vật này là do Trình Tri Hiểu ở bên ngoài tùy tiện mua được mà thôi.

Chỉ có điều, khi đó nàng đã là chính thê của Trình Tri Hiểu rồi, còn có thể làm gì được? Chỉ có thể tự trách mình không biết rõ chuyện mà thôi.

Lâm Cảnh Nhân cũng phải thừa nhận, Trình Tri Hiểu rất biết lấy lòng người.

Lúc này ánh mắt của Lâm Cảnh Nguyệt tựa như con dao nhỏ sắc bén đặt ở trên mu bàn tay đang cầm cái hộp của Lâm Cảnh Nhân.

Nếu vật này đưa cho Lâm Cảnh Nhân mà nói. Thì về phía vụng trộm riêng tư là mang đến hiềm khích, còn về phần danh nghĩa mẫu thân thì, có thể nịnh nọt được với Lâm gia, còn có thể nịnh nọt Lâm Cảnh Nhân, cái này còn được xem là một mũi tên bắn hạ hai con nạn đó.

Ở kiếp trước, cũng chính vì vật này, mà khiến Lâm Cảnh Nhân phải rung động.

Kiếp này của nàng, nàng phải giữ lại mọi thứ!

Nhất định phải giữ lại!

Và tất nhiên là không phải nàng giữ lại để tưởng nhớ đến Trình Tri Hiệu, mà giữ lại để nhắc nhở nàng rằng, ở bất cứ thời điểm nào nàng cũng đừng bao giờ quên hận ý của mình đối với Trình Tri Hiệu!

"Tỷ tỷ, bên trong là thứ gì vậy? Có thể cho Cảnh Nguyệt xem một chút không?" Về mặt Lâm Cảnh Nguyệt hiếu kỳ, lại tựa như là một thiếu nữ ngây thơ đơn thuần.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nguyệt, cười giễu cợt.

Đúng lúc, Lâm Tân Mẫn cũng vừa cười vừa nói: "Muội muội con đã hiếu kỳ như thế, thì con hãy cho nó xem một chút đi."

Nói xong, Lâm Tân Mẫn nhìn đứa con gái thứ hai của mình nói thêm một câu: "Cảnh Nguyệt là một đứa trẻ nhỏ, so với Lâm Cảnh Nhân cũng không nhỏ tuổi hơn bao nhiêu, nhưng nó mãi mãi cũng là một đứa nha đầu không lớn nổi, thỉnh Trình công tử bỏ qua cho."

"Nhị tiểu thư là một người mơ mộng ngây thơ, con làm sao có thể trách móc được." Trình Tri Hiệu âm giọng nói ra.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân thầm oán một câu, quả không hổ danh là người thi đấu phó báng, nói chuyện lúc nào cũng văn chương nho nhã, một từ nói ra toàn lời khách sáo thôi.

Lâm Cảnh Nhân tiện tay mở cái hộp kia ra, bên trong là một cây trâm bằng ngọc phi thủy cổ xưa, trên thân cây trâm còn có những đường viền cổ, nhìn tựa như là một vật cù ki của người già.

Nếu đồ vật này mà trực tiếp đưa cho Lâm Cảnh Nguyệt, hẳn ả sẽ cảm thấy rất chướng mắt. Nhưng mà, vật này chính là của Trình Tri Hiệu mang đến, là 'đồ gia truyền'. Đối với ả mà nói, ý nghĩa không giống rồi.

Lâm Cảnh Nguyệt cực kỳ hâm mộ nhìn thoáng qua cây châm. Rốt cuộc cũng không có ý định đưa tay xin đồ.

Căn bản nàng cũng không muốn mất mặt, với lại cũng chưa muốn Trình Tri Hiệu biết rõ lòng nàng.

"Hôm nay xá đệ không thể đến đây được, nên sinh lễ của nhị cô nương, con đã mang đến luôn rồi." Trình Tri Hiệu nhìn Lâm Tân Mẫn nói ra.

Lâm Tân Mẫn có chút bất mãn, vì ông phải đem nữ nhi của mình gả cho vị Trình nhị công tử kia. Vạn lần ông ta cũng không vui nổi, nhưng giờ Lâm gia đã có một Trình Tri Hiệu, ông cũng không thể sĩ diện nhiều quá được.

Đành phải ậm ờ nói ra: "Đã làm phiền rồi."

Ông cũng không thèm hỏi đến chuyện của Trình Tri Quân.

Dựa theo phong tục của quốc gia Đại thuận, lúc đưa sinh lễ đến, bên nhà gái sẽ giữ nam tử ở lại dùng cơm.

Trên dưới Lâm phủ, đã rộn ràng hẳn lên.

Lâm Tân Mẫn cùng Trần di nương liền lập tức rời đi, để lại bọn trẻ có cơ hội chung đụng với nhau.

Dù sao, nếu không có việc kết giao thành thân, thì nam nữ cũng khó mà gặp mặt nhau để giao lưu, giờ giao lưu một chút, về sau cũng sẽ tốt hơn, người trong Đại Thuận, đều là dựa vào lễ nghi như thế mà làm.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ân cần

Lúc này, bên trong phòng chỉ còn lại ba người là Lâm Cảnh Nhân, Lâm Cảnh Nguyệt và Trình Tri Hiệu mà thôi.

Vốn dĩ ngay từ đầu Lâm Cảnh Nguyệt đã rất bất mãn với Lâm Cảnh Nhân, cho nên chỉ nhìn thoáng qua. Sau đó, lại nhìn Trình Tri Hiệu đến ngây ngốc.

Lâm Cảnh Nhân bắt gặp một màn này, liền cảm thấy rất là chướng mắt, vì vậy đã đứng dậy, nói ra: "Thân thể ta có chút khó chịu, đành phải xin phép về trước, Cảnh Nguyệt muội muội, nhờ muội ở lại bồi Trình đại công tử thay ta nha."

Đây là Lâm Cảnh Nhân muốn tạo ra cơ hội cho hai người bọn họ. Để xem thử Trình Tri Hiểu có còn khăng khăng muốn cưới nàng nữa hay không. Chỉ sợ là bọn họ cảm dỗ nhau còn không kịp nữa là... Chẳng lẽ bảo nàng nhảy vào hồ lửa thêm một lần nữa hả?

Ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt sáng lên: "Tỷ tỷ, nếu tỷ đã không thấy thoải mái, vậy mau trở về đi."

Lúc này, Trình Tri Hiểu cũng đã đứng dậy, nhìn Lâm Cảnh Nhân nói ra: "Đại tiểu thư, ta đưa nàng trở về nhé."

Lâm Cảnh Nguyệt trừng to hai mắt, rồi nói: "Trình công tử, huynh định đi đến khuê phòng của tỷ tỷ ta sao? Chuyện này thì không thể được!"

Nghe vậy, Trình Tri Hiểu ngượng ngùng ngồi xuống, sau đó liền giải thích: "Ta không có ý gì khác, chẳng qua..."

Lâm Cảnh Nhân không mặn không nhạt, nhìn thoáng qua Trình Tri Hiểu rồi nói: "Ta không cần huynh bồi ta, huynh cứ ở lại đây trò chuyện với Lâm Cảnh Nguyệt đi." Nói xong, trực tiếp rời đi, dù chỉ một lần Lâm Cảnh Nhân cũng không thêm nhìn Trình Tri Hiểu.

Trong ánh mắt của Trình Tri Hiểu chợt lóe qua một tia mắt tự nhiên, hắn không hề nghĩ rằng, Lâm đại tiểu thư lại có thái độ này đối với hắn. Chẳng lẽ hắn không hấp dẫn được người sao?

Nhưng khi hắn nhìn thấy bộ dáng của Lâm Cảnh Nguyệt nhìn hắn đến si ngốc, liền ngầm nghĩ lại thái độ của Lâm Cảnh Nhân đối với hắn khi này, thì lòng tự trọng của hắn tựa như bị tổn thương và có chút bất mãn.

Nhưng thật sự mà nói thì hắn vẫn thích Lâm Cảnh Nguyệt hơn, nhìn nàng ta như một đóa hoa, lời nói dịu dàng, chứ không giống như vị đại tiểu thư Lâm Cảnh Nhân kia, vừa tâm thường lại gần bướng, chẳng thú vị chút nào, chỉ là Lâm Cảnh Nhân có thứ mà hắn cần dùng đến mà thôi.

Xem ra, nữ nhân đối với hắn mà nói, so với đường làm quan thì...Con đường thăng tiến trước mắt vẫn quan trọng hơn.

Về sau, chỉ cần hắn có thể vượt xa mọi người, muốn nữ nhân dạng nào mà lại không có? Tội gì để cho một Lâm Cảnh Nhân như à si nhục chứ?

Lâm Cảnh Nhân cũng chưa trở về phòng của mình, mà ngồi ở trong hoa viên nghỉ ngơi một lát.

Ai mà ngờ, lúc đang ngồi xuống, lại bắt gặp Trình Tri Hiểu tìm tới.

Tay Trình Tri Hiểu lắc lắc chiếc quạt một cái, rồi đi đến bên cạnh Lâm Cảnh Nhân, hắn quả nhiên mang bộ dáng anh tuấn tài giỏi, nhưng bộ dạng này của hắn ở trong lòng Lâm Cảnh Nhân thì như là loài rắn rết khó ưa. Cho nên, Lâm Cảnh Nhân liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, Trình Tri Hiểu chìa cánh tay ra, ngăn cản bước đi của nàng.

"Cảnh Nhân..." Trình Tri Hiểu đã sửa lại xưng hô.

Lâm Cảnh Nhân nhướn mi, nhìn Trình Tri Hiểu hỏi lại: "Có việc gì sao?"

"Tại sao nàng lại có thái độ này đối với ta? Bộ dáng này của nàng, thật khiến trong lòng ta không mấy dễ chịu, ta cũng không biết rõ là đã làm gì để khiến cô nương không vui? Nhưng, cô nương cứ nói ra, ta nhất định sẽ sửa lại." Về mặt Trình Tri Hiểu ôn hòa, nói.

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng, trong lòng mình thì lớn tiếng nói ra, người chọc ta chỗ nào ư? Người và muối muối của ta tư thông! Bày kế lấy hết đồ cưới của thê thử người! Hại chết nữ nhi thân sinh của người! Người hại thê tử người phải ôm hận mà chết đó!

Nhưng lời nói này chỉ ở trong lòng của Lâm Cảnh Nhân mà gào thét, tất nhiên không có buột miệng nói ra, nhưng ánh mắt của nàng thì u ám khiến người khác nhìn đến cũng phải rung mình khiếp sợ.

Bộ dáng này của Lâm Cảnh Nhân cũng khiến lòng của Trình Tri Hiểu phải khẽ run lên, Lâm Cảnh Nhân lạnh nhạt với hắn như thế, càng khiến hắn cảm thấy rằng, hắn đã làm ra loại chuyện gì khiến nàng chán ghét hắn rồi.

Nhưng cái này thì không thể được, hắn nhất định phải nghĩ ra biện pháp, khiến Lâm Cảnh Nhân gả về cho hắn.

"Cảnh Nhân, chúng ta sắp phải thành thân, nếu nàng có bất mãn gì đối với ta, hoặc có điểm nào không vui, thì có thể nói cho ta biết." Trình Tri Hiểu lại nói, lời này nói ra là muốn nhắc Lâm Cảnh Nhân rằng, nàng phải thay đổi thái độ của mình, vì dù sao bọn họ sẽ mau chóng thành thân.

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nhìn Trình Tri Hiểu, nói: "Ai nói là ta muốn gả cho huynh chứ?"

"Nàng..." Trình Tri Hiểu kinh ngạc nhìn Lâm Cảnh Nhân, từ tận trong tâm đã cảm nhận được ý tứ khác rồi.

"Huynh nghĩ không sai, ta sẽ không gả cho huynh!" Lâm Cảnh Nhân nói ra suy nghĩ của mình, trong lòng cảm thấy rất là vui sướng.

"Chuyện này là không thể, chúng ta đã đính hôn, cho dù nàng không thích ta, thì cũng phải gả cho ta..." Thần sắc Trình Tri Hiểu có chút kích động, lúc này đã vuron tay bắt lấy tay của Lâm Cảnh Nhân.

Trong lòng của Trình Tri Hiểu cho rằng, chuyện Lâm Cảnh Nhân cự tuyệt hắn, chính là bẽ gãy mặt mũi hắn. Mà loại chuyện này cho hắn một thứ cảm giác thất bại vô cùng.

"Trình đại ca! Sao huynh lại đi tới nơi này?" Lâm Cảnh Nguyệt bước nhanh đi tới.

Nhìn bàn chân nhỏ bé bước từng bước một, bóng dáng xinh đẹp lượn lờ của Lâm Cảnh Nguyệt, Lâm Cảnh Nhân chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi quay lưng rồi đi, để lại cho Trình Tri Hiệu một bóng lưng mờ ảo.

Vừa nãy, hắn mượn danh nghĩa là đến tìm Lâm Cảnh Nhân, hiện giờ đã bị Lâm Cảnh Nguyệt phá vỡ, thần sắc của hắn có chút khó coi.

Hắn nhìn Lâm Cảnh Nguyệt như thế, đương nhiên biết rõ trong lòng của Lâm Cảnh Nguyệt đang giữ tâm tư gì.

Hắn lại nhìn về bóng lưng của Lâm Cảnh Nhân, trong lòng liền suy nghĩ, nếu theo như lời nói của Lâm Cảnh Nhân, nàng không muốn gả cho hắn, lý do là có phải do Lâm Cảnh Nguyệt cứ mãi đeo bám hắn, khiến nàng tức giận chăng? Dù sao, nữ tử ai ai cũng đều thích ăn đấm chua mà.

Nghĩ như thế, hắn liền cẩn thận ngẫm nghĩ lại mọi chuyện!

Chẳng trách vì sao Lâm Cảnh Nhân lại có thái độ như thế đối với hắn, làm cho hắn cứ cảm thấy có chút gì đó không rõ ràng cho lắm, thì ra vốn dĩ là lý do này.

Mẫu thân của nàng thì không ở trong phủ, mà Trần thị lại muốn Lâm Cảnh Nguyệt gả về cho hắn, nói không chừng là Lâm Cảnh Nhân đã bị bà ta ép buộc, cho nên khiến nàng tức giận, mà giận chó đánh mèo lên người hắn, oh, có lẽ cũng là vì ghen đây mà.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trình Tri Hiệu liền cảm nhận được máu chột của vấn đề là ở đâu, cho nên tâm tình cũng vui vẻ hẳn lên.

Trình Tri Hiệu khẽ lắc cây quạt ở trong tay mình, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Lâm Cảnh Nguyệt nghĩ rằng Trình Tri Hiệu mỉm cười vui vẻ như thế là bởi vì nhìn thấy nàng. Cho nên, nhất thời cũng quên mất chuyện Lâm Cảnh Nhân gặp Trình Tri Hiệu vừa rồi, nhưng cũng không phải là đã quên hẳn đi.

Ngay từ thời điểm bắt đầu, nàng đã cảm nhận được Trình Tri Hiệu đến đây chỉ để tìm Lâm Cảnh Nhân. Nàng cảm nhận được ngoài mặt Lâm Cảnh Nhân nói sẽ nhường Trình Tri Hiệu cho nàng, nhưng kỳ thực thì lại đi vụng trộm, cảm dỗ quyến rũ Trình Tri Hiệu!

Hừ, quả nhiên là một nữ nhân bí ối vô liêm sỉ mà! Trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt nhìn không được mà mắng chửi Lâm Cảnh Nhân một trận.

Chỉ là, vào lúc này Lâm Cảnh Nhân thì ngược lại. Nàng không thèm nghĩ đến đôi câu nam nữ này dù chỉ một lần. Không phải là nàng không có ý định báo thù, mà là bởi vì vào lúc này, nàng chỉ là một nữ tử không có nơi để nương tựa, nếu nàng phát tác cơn tức giận này chỉ để báo thù thì cũng không có năng lực.

Nàng cần phải chờ đến thời cơ thích hợp, sau đó liền nghĩ ra biện pháp, để cho đôi câu nam nữ Trình Tri Hiệu và Lâm Cảnh Nguyệt này biết rõ, cái gì là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Nhưng bây giờ, nàng phải bảo vệ tốt bản thân nàng đã!

"Tiểu thư, Trình nhị công tử cũng đã tới quý phủ rồi." Đến thời điểm dùng ngọc thiện, Thái Liên liền đi đến bẩm báo cho Lâm Cảnh Nhân biết.

Thái Liên cũng chưa có nhìn thấy người của Trình nhị công tử, nhưng nghe được từ lời người khác nói.

Lâm Cảnh Nhân liền nghĩ đến Trình Tri Quân, hắn hoàn toàn không giống một kẻ đang bị bệnh sắp chết, trên khuôn mặt của hắn còn mang theo một nụ cười tỏa nắng nữa chứ.

"Tiểu thư, người sẽ không thật sự thích Trình nhị công tử chứ?" Thái Liên có chút khản trương hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Gặp nhị công tử Trình Tri Quân

Lâm Cảnh Nhân chỉ mỉm cười hỏi lại: "Trình nhị công tử có điểm nào không tốt sao?"

Thái Liên cũng không dám nói gì thêm. Dù sao chuyện này cũng là chuyện của chủ tử nhà mình, nàng chẳng qua cũng chỉ là một đũa nha hoàn mà thôi. Thái Liên lo lắng trừng trừng nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nhân, trong lòng thở dài một tiếng, đại tiểu thư là một người tốt, tại sao lại phải cứ nhất quyết gả cho Trình nhị công tử đang mất bệnh sắp chết kia chứ?

"Tiểu thư, người không muốn đi gặp Trình nhị công tử sao?" Thái Liên lại hỏi thêm.

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu, cách cư xử không lễ phép thì chỉ có một mình Lâm Cảnh Nguyệt mới có thể làm được, nàng sẽ không thể để cho người khác biết, là nàng có tâm tư tính toán lên người của Trình Tri Quân đâu.

Nếu dựa theo tính cách của Lâm Cảnh Nguyệt thì... Cho dù nàng ta không thích Trình tri Quân đi nữa, thì cũng sẽ đem tội danh nào đó gán lên người vị em rể này, còn về bản thân cô ta thì, khẳng định là sẽ nguy trang thành người bị hại cho xem.

Và kết quả cuối cùng chính là Lâm Cảnh Nguyệt thì được lợi hờ mà còn ra vẻ thông minh!

Cho dù nàng có muốn gả cho Trình Tri Quân, thì cũng sẽ không trực tiếp ra mặt. Mục đích của nàng là muốn cho Trình Tri Hiếu và Lâm Cảnh Nguyệt có một kết cục ở phía sau cơ.

"Không cần đi, chờ đến buổi tiệc đêm nay, hiển nhiên sẽ gặp thôi." Cảnh Nhân mỉm cười nói.

Ngộ thiện cũng chỉ đơn giản dùng qua vài món rồi tan, nhưng tiệc đêm mới chính là quyết định định ra hôn kỳ. Vào lúc ấy, Lâm Cảnh Nguyệt nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để Trình Tri Hiếu cưới cô ta.

Uhm, mà dựa theo tính cách của Lâm Cảnh Nguyệt thì...

Suy nghĩ của Lâm Cảnh Nhân chuyển nhanh một cái. Đã vậy thì, nàng sẽ giúp cho Lâm Cảnh Nguyệt một tay.

Vì để tăng thêm tính thần và sức lực làm những chuyện này, Lâm Cảnh Nhân liền đi an giấc một lát. Tất nhiên, nàng đã lặng lẽ phân phó Thái Liên chú ý động tĩnh của Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt rồi.

Ngày vừa tối mờ, Lâm Cảnh Nhân đã tỉnh dậy, đuổi cái lưng mệt mỏi.

Thái Liên chờ ở cửa, liền nói: "Tiểu thư, Ngọc Liễu, người bên cạnh của Trần di nương đã ra phủ một lần, lén lén lút lút trở về, trên tay còn cầm theo vật gì đó nữa.

"Hửm? Ngọc Liễu sao?" Lâm Cảnh Nhân nhíu mày, Ngọc Liễu chính là đại nô tỳ của Trần di nương, chuyện này rõ ràng là chuyện lớn rồi, cho nên bà ta mới liền bảo Ngọc Liễu ra ngoài!

Lâm Cảnh Nhân lại hỏi: "Có thể hỏi được Ngọc Liễu đi đến nơi nào không?"

"Đường như là đi đến một được đường*(tiệm thuốc) nhỏ." Thái Liên đáp

Lâm Cảnh Nhân liền suy ngẫm một lát, tại thời điểm mấu chốt Ngọc Liễu liền đi ra ngoài, hơn nữa lại đi đến một được đường nhỏ, trong này chắc chắn có chuyện mờ ám rồi! Nếu Ngọc Liễu muốn đi xem bệnh, cũng không cần đi đến một cái được đường nhỏ bé kia.

Lâm Cảnh Nhân lại nhớ đến. Ở kiếp trước, bản thân nàng không cẩn thận đã làm rơi chén canh bằng ngọc trắng kia. Trong lòng liền dấy lên suy tính.

Kiếp trước, trong buổi tiệc đêm đó, bởi vì nàng then thùng, tay chân liền luống cuống, không cẩn trọng mà đánh ngã chén canh bằng ngọc trắng kia. Khi đó, thái độ của Trần di nương cũng rất khác thường, đã quở trách nàng một trận.

Nên biết là, ở trước mặt người khác và cho đến bây giờ, Trần di nương cũng chưa từng mắng chửi nàng dù chỉ là một lời nói nặng nề, cũng chưa từng có.

Nếu không phải hôm nay nàng gặp phải loại chuyện giống như thế thì Lâm Cảnh Nhân cũng còn chưa xem loại chuyện này là có mờ ám gì.

Hiện giờ suy nghĩ lại, trong chén canh bằng sứ kia, chắc chắn là có điều mờ ám!

Trong lòng nàng rất nhanh đã có dự tính, xem ra Lâm Cảnh Nguyệt đã có biện pháp đối phó với nàng rồi!

"Tiểu thư, Trần di nương bảo người sang đây gọi chúng ta qua bên đó, chúng ta đi thôi." Thái Liên mỉm cười nói.

Lâm Cảnh Nhân gật đầu, thu dọn mọi thứ, rồi đi đến phòng khách.

Vào lúc này đã là giữa hè, vừa vặn hoa mẫu đơn ở trong phủ đã nở, trên cây còn có vài cái lồng đèn được treo lơ lửng, gió mát ẩm áp khẽ thổi qua, làm rung động đèn và hoa. Cảnh vật đêm nay quả nhiên rất đẹp.

Lâm Cảnh Nhân bước tới phòng khách, chợt có chút rụt rè, không phải là sợ Trần di nương bày kế nàng, mà là...

Nàng làm sao có thể đem chuyện xảy ra hôm trước mà quên đi được! Chỉ một chốc nữa thôi nàng liền gặp được Trình Tri Quân rồi!

Nếu nàng chưa từng gặp qua hắn, thì đã không quan trọng rồi. Nhưng cách đó không lâu, nàng đã gặp hắn ở trên ngọn núi kia, nghĩ đến tình cảnh nàng và hắn đã trải qua, chuyện không hợp lẽ nghi ấy, thật khiến nàng có chút quẩn bách.

Nàng muốn Trình Tri Quân làm phu quân của mình. Cho nên mới làm như vậy, nàng thật không thể nhìn Trình Tri Quân chết đi? Nếu hắn chết, nàng phải gả cho ai?

Có điều, người đã đến, nàng cũng không thể lùi bước.

Nàng khẽ cắn môi, Trình Tri quân kia có thể cắn nàng, ăn nàng sao? Nàng làm gì phải sợ một cái gã đang mang bệnh sắp chết kia chứ!

Nghĩ như thế, Lâm Cảnh Nhân liền sải bước đi vào bên trong!

Vừa xuất hiện, Trần di nương liền mỉm cười nói: "Ai dồ, A Nguyên, đứa trẻ nhỏ này, vào thời điểm quan trọng như thế mà vẫn có thể ngủ trưa được sao?"

Giọng nói của Trần di nương tuy oán trách nhưng lại kèm theo sùng ái, khiến người nghe thấy cũng chỉ biết Trần di nương chính là một người mẹ hiền từ phúc hậu.

Lâm Cảnh Nhân mỉm cười nói: "Di nương, ta lại để người phải lo lắng rồi."

Trong lúc ứng phó với Trần di nương, nàng cũng đã quan sát người ngồi ở đây, kể bên Trình Tri Hiểu còn có một người. Người đó thân vận thanh y viên trúc văn, tựa như một cây trúc xanh, trên người còn mang theo vài phần khô ngô, anh tuấn. Trên đầu hắn còn mang theo một cây trâm bằng ngọc, hình dáng cành mai, lúc hắn cúi đầu, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn ly trà trước mắt hắn.

Sau khi nghe thấy âm thanh của Lâm Cảnh Nhân vang lên, dường như hắn có chút khó tin, liền ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt mát lạnh rơi ngay trên người của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân cảm thấy có chút chột dạ, lần đó gặp mặt, nàng cũng không để Trình Tri Quân biết được thân phận thật sự của nàng mà.

Vào lúc này, Trình Tri Quân chắc sẽ không...

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu, nghĩ nghĩ Trình Tri Quân sẽ không nhân cơ hội này mà nói ra những lời nói gây bất lợi cho nàng, vì dù sao đi nữa tồn thất cũng không chỉ mỗi một mình nàng đâu.

Nghĩ như thế, Lâm Cảnh Nhân liền định thần trở lại.

Nhìn người con gái xinh đẹp, thanh tú đến động lòng người, thật khiến Trình Tri Quân phải há mồm kinh ngạc, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Lâm Cảnh Nhân nhẹ nhàng thi lễ, sau đó nói: "Tiếp kiến Trình nhị công tử."

"Cô nương... Không cần khách sáo đến như vậy." Vào lúc này vẻ mặt của Trình Tri Quân đã trở nên lạnh nhạt. Nữ tử này, về sau chính là phu nhân của Trình Tri Hiểu.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Trình Tri Quân nhìn Lâm Cảnh Nhân cũng mang theo vài phần lạnh lẽo.

Dường như Lâm Cảnh Nhân cũng cảm giác được Trình Tri Quân mang ý bất thiện với nàng, nhưng cũng chỉ nghĩ là do nàng không nói thật với hắn, vì thế đã đắc tội với hắn. Nàng nghĩ nghĩ, có lẽ nên tìm thời gian thích hợp giải thích với hắn một lần.

Chuyện xảy ra ở trên núi là do nàng quá hoảng sợ, nên nhất thời đành nói dối để ứng phó Trình Tri Quân mà thôi.

Hiện giờ xem ra, bản thân nàng sắp có một kết cục thảm hại... trong lòng Lâm Cảnh Nhân bi ai than lên một tiếng, có chút cảm thấy hối hận rồi.

Lúc này Trình Tri Hiểu nhìn Lâm Cảnh Nhân cười một cái rất là phong nhã.

Lâm Cảnh Nhân ngồi xuống, yên tĩnh an lành không nói một tiếng nào, còn riêng Lâm Cảnh Nguyệt thì nói líu ra líu rít không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hạ được

Lâm Cảnh Nhân biết rõ trong lòng của Lâm Cảnh Nguyệt nghĩ gì. Chẳng qua nàng ta cũng muốn biểu hiện một chút gì đó trước mặt Trình Tri Hiểu mà thôi.

Cũng không biết là, có phải do Trần di nương đang cố ý sắp đặt hay không, nhưng Lâm Cảnh Nhân lại ngồi đối diện với Trình Tri Quân, còn Lâm Cảnh thì lại ngồi đối diện với Trình Tri Hiểu.

Một cái bàn hình chữ nhật, hai cặp ngồi đối diện nhau chỉ cách một lối đi nhỏ, chỉ cần Lâm Cảnh Nhân nhẹ ngẩng đầu lên, liền có thể chạm mặt Trình Tri

Quân.

Lúc này, Trình Tri Quân đang cúi đầu uống trà, tựa như tình huống đang xảy ra vào lúc này cũng không hề có quan hệ gì với hắn. Bản thân hắn đang đắm chìm vào thế giới của mình, nếu không phải Trình Tri Quân dùng thái độ này đối với Lâm Cảnh Nhân như nàng đã mong đợi, thì nàng thật sự sẽ mạnh dạn lớn tiếng hỏi hắn một câu rằng: Trình Tri Quân, nương tử tương lai của ngươi đang thương nhớ, to tướng đến đại ca ngươi, chẳng lẽ một chút để ý đến nàng, ngươi cũng không thèm quan tâm đến sao?

Chỉ có điều, Lâm Cảnh Nhân lại thấy rằng, đáp án cuối cùng của Trình Tri Quân chính là không quan tâm. Nhìn bộ dáng của hắn hiện giờ, dường như chẳng hề đặt Lâm Cảnh Nguyệt vào trong mắt hắn.

Lâm Tân Mẫn nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ, liền mỉm cười nói: "Qua ngày hôm nay, chúng ta đã bàn bạc xong về chuyện hôn sự, vậy mọi người cùng cạn một chén nào."

Lâm Tân Mẫn rất hài lòng về việc Trình Tri Hiếu sẽ làm con rể của mình, còn về phía Trình Tri Quân, cho dù vào lúc này ông không vui cũng có thể làm được gì? Làm sao ông có thể đắc tội với Trình gia đây.

Sau khi tiệc đêm kết thúc, Lâm Cảnh Nhân vẫn không nhìn thấy chén canh bằng sứ ở kiếp trước. Liền cảm thấy có chút kỳ lạ, chẳng lẽ, sau khi nàng sống lại, sự tình phát sinh cũng sẽ thay đổi chăng?

Vào lúc này, liền có người đến châm rượu, người đến rót rượu không phải ai khác, đó chính là Ngọc Liễu.

Nhìn bình rượu xanh ngọc, khoe môi của Lâm Cảnh Nhân quyền rũ ra một đường cong rất đẹp mắt, xem ra, trong bình rượu này đã có thuốc để hạ nàng rồi, phải không?

Có điều, ở kiếp này và kiếp trước có chút thay đổi. Vì kiếp này là bỏ thuốc vào rượu, nhưng mà, bất kể bên trong là thứ gì, Lâm Cảnh Nhân ta đây cũng không có trúng chiêu đâu. Kiếp trước do cơ duyên xảo hợp khó mà tránh khỏi, nhưng kiếp này, nàng nhất định phải cho Lâm Cảnh Nguyệt biết rõ, cái gì gọi là lấy đá đập vào chân mình!

Lâm Cảnh Nhân nhìn Lâm Cảnh Nguyệt một cái, thấp giọng nói ra: "Cảnh Nguyệt muội muội, hình như Trình đại công tử đang nhìn muội kìa!"

Lâm Cảnh Nguyệt nghe thế liền vui mừng, lập tức ngẩng đầu nhìn sang.

Lâm Cảnh Nhân nhanh chóng lấy tay áo của mình, che lấp hai ly rượu, đem rượu đổ đi, tiếp theo nàng liền cầm lấy ly rượu nâng lên, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt nói ra: "Muội muội, tình cảm tỷ muội của hai ta từ trước đến nay vẫn luôn rất tốt, hiện giờ lại còn có thể cùng nhau gả vào Trình gia, vậy về sau hai ta nhất định phải sống hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau nhé!"

"Cái này là đương nhiên rồi!" Lâm Cảnh Nguyệt liền lập tức nhận lời.

Kèm theo đó chính là âm thanh chạm cốc vang lên, hai người đều đem ly rượu của mình uống một hơi hết sạch.

Một lát sau, Lâm Cảnh Nhân liền vuốt vuốt bờ trán của mình nói ra: "Cảnh Nguyệt muội muội, ta...nhức đầu quá..."

"Tỷ tỷ, vậy để ta đưa tỷ trở về nha." Lâm Cảnh Nguyệt liền đỡ lấy Lâm Cảnh Nhân trở về.

Còn về phía Trần di nương, bà cũng đã phân phó người của mình an bài chỗ nghỉ ngơi cho Trình Tri Quân và Trình Tri Hiếu lưu lại trong phủ, lại phái người đỡ Lâm Tân Mẫn quay trở về phòng.

Sự tình tiếp theo liền sẽ như nước chảy thành sông, rất nhanh Lâm Cảnh Nguyệt đã bị mê lực của thuốc làm cho mơ màng, Lâm Cảnh Nhân bảo Thái Liên mang Lâm Cảnh Nguyệt đưa đến chỗ ở của Trình Tri Hiếu, chuyện còn lại thì, rất đơn giản mà.

Dựa theo tâm tư của Lâm Cảnh Nguyệt đối với Trình Tri Hiếu thì nhất định ả sẽ đến tìm hắn.

Cho dù có chút mất mặt đi nữa, nhưng ả sẽ mau chóng cùng hắn gao nấu thành com thôi, chung quy cũng là một cái tốt thôi!

Lâm Cảnh Nhân nghĩ như thế, liền thân nhiên đi trở về. Chỉ còn chờ đợi đúng thời điểm để đi bắt gian mà thôi.

Lâm Cảnh Nhân quay về phòng của mình, vừa định ngồi xuống, liền cảm giác được trong phòng nàng dường như đang có thêm một người.

Nàng hơi sững sờ, khiếp sợ đến giật bắn cả người, vén lên cái màn che treo ở trước giường nàng, liền bắt gặp Trình Tri Quân, sắc mặt hắn nghiêm chỉnh nhưng hơi ửng đỏ đang nằm ở trên giường của nàng đây mà!

Trong lòng nàng thầm kêu lên một tiếng 'không tốt' rồi, không ngờ hắn cũng trúng chiêu! Nhưng mà, ban nãy cũng đâu thấy hắn uống bao nhiêu rượu đâu chứ, rốt cuộc Ngọc Liễu làm cách nào đưa rượu cho hắn uống đây...

Vào lúc này, nàng cũng đâu kịp suy nghĩ vì sao hắn lại đến được chỗ của nàng, việc cấp bách bây giờ là, phải nghĩ ngay biện pháp đem Trình Tri Quân rời khỏi đây một cách bí mật, thần không biết quỷ không hay! Nói cách khác, chính là phải đưa Trình Tri Quân rời khỏi viện của nàng một cách an toàn, không khéo, kẻ sách mà nàng chuẩn bị, lại đập ngược lại nàng, thì sẽ đi tong!

Ngay lúc này, Trình Tri Quân đã mở mắt, ánh mắt hần nhìn Lâm Cảnh Nhân sáng rực, cắn răng nói ra: "A Nguyên sao? Cô được lắm, được lắm!"

Hai tiếng được lắm này hàm chứa biết bao nhiêu ý tứ nghiêng cả răng lợi, Lâm Cảnh Nhân vội vàng giải thích: "Ta nói cho huynh biết, huynh bị như thế không phải là do ta hại nha. Mau chóng rời khỏi phòng ta! Nếu không đừng trách ta kêu người đến!"

Ngay lập tức, từ trên giường, Trình Tri Quân đột nhiên ngồi dậy.

Vào giờ khắc này, trên người hần lại mang theo một khí lạnh thấu xương, hần duỗi tay ra, liền đã bắt được Lâm Cảnh Nhân, cả người nàng nhào vào lòng hần. Sau đó, hần trầm giọng nói ra: "Không cần phải lớn tiếng như thế. Nếu không, để người khác nhìn thấy chúng ta như vậy, ta liền sẽ không giúp đỡ được cô đâu!"

Khuôn mặt của Lâm Cảnh Nhân đã đỏ hồng đến cả mang tai, nhìn Trình Tri Quân nói ra: "Huynh muốn làm gì? Ta nói cho huynh biết, đừng có làm bậy đó nha!"

Mặc dù ban đầu nàng vốn định gả cho Trình Tri Quân, nhưng vào lúc này, nàng thật sự chưa muốn dâng hiến cho Trình Tri Quân đâu nha...

Ý mà khoan đã! Hần căn bản không hề có khả năng mà!

Ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nguyệt và Trình Tri Quân cơ bản đâu có viên phòng, khi đó, Lâm Cảnh Nguyệt còn nói, bản thân muốn có một người con, dù cho là nam hay nữ, nên đã hạ được với Trình Tri Quân, nhưng Trình Tri Quân cũng không chạm vào nàng ta!

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh Nhân có chút sững sờ, lập tức định tâm lại!

Trên mặt của Lâm Cảnh Nhân mang theo nụ cười cổ quái, hehe, bản thân Trình Tri Quân có rất nhiều bệnh mà!

Cho dù vào lúc này, nàng có muốn gì, thì hần cũng không thể có chức năng kia, chẳng phải sao?

Nghĩ như thế, sắc mặt của nàng liền bình tĩnh hẳn lên.

Ánh mắt Trình Tri Quân sâu thẳm nhìn nàng, trong lòng có chút tức giận, nữ nhân này á, thật sự chẳng biết xấu hổ gì hết! Bị một nam tử ôm đến như vậy, mà sắc mặt vẫn còn có thể bình tĩnh thong dong được!

Bỗng Trình Tri Quân chợt nhớ đến cảnh tượng ở trên núi lúc trước, hành vi và cử chỉ của nàng không một chút e dè, rồi lại không bỏ được mà có chút phiền lòng! Xem ra nữ nhân này, căn bản cũng không thêm đề ý đến danh tiết của mình!

Trình Tri Quân nào biết được, Lâm Cảnh Nhân có thể bình tĩnh đến như vậy. Là do nàng hoàn toàn cảm thấy rằng, căn bản hần không có làm được điều mà các nam nhân thường làm. Nếu hần mà biết nàng nghĩ như thế, không biết Trình Tri Quân sẽ có cảm tưởng gì nữa.

Vừa lúc đó, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân.

Lâm Cảnh Nhân vừa định mở miệng hỏi có phải là Thái Liên hay không, định nhờ Thái Liên mau chóng cho người đến đây mang người rời đi, nhưng nàng đã bị Trình Tri Quân kéo về, ôm lấy nàng lăn xuống gầm giường, động tác của Trình Tri Quân lại vừa nhanh vừa dứt khoát, hoàn toàn không có chút do dự.

Nhưng mà, cái miệng của nàng bây giờ cũng đã bị một bàn tay to lớn che lấp đi rồi.

Âm thanh của Trình Tri Quân khàn khàn, ở cạnh bên tai của nàng vang lên: "Nếu muốn giữ danh tiếng, thì đừng mở miệng!"

Nàng lập tức không dám mở miệng nữa, nhưng nếu tình hình này mà để cho Thái Liên bắt gặp, không biết nàng phải xấu hổ bao nhiêu đây.

Ngoài cửa bước chân ầm ầm, hỗn loạn cả lên. Nàng hơi nhú mày, lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chung đụng

Hóa ra ở phía sau, đã có người theo dõi. Chờ đến đúng thời điểm để đến bắt gian đây mà!

Ngay lập tức, Lâm Cảnh Nhân không dám cử động nữa. Vào lúc này, nếu để người khác phát hiện ra nàng và hần ở chung một phòng thì xúi quẩy cho nàng rồi.

Mặc dù nàng và hần không làm gì cả, nhưng tin tức bị truyền đi, thì sẽ là nàng quyến rũ hần. Kết cục, chính là danh tiếng của nàng sẽ bị hủy hoại một

cách triệt để.

Và chắc chắn một điều là nàng không thể gả cho Trình Tri Hiểu. Tuy rằng nàng thật sự không muốn gả cho kẻ phụ bạc đó, nhưng nàng không muốn phải thông qua tình cảnh này mà đạt được mục đích.

Ở phía dưới giường không gian vô cùng yên tĩnh. Cho nên, nàng có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của Trình Tri Quân. Hơn nữa, cơ thể dựa sát vào nàng đang truyền đến một độ ấm nóng rực, thật khiến nàng có chút không được tự nhiên, vì chịu đựng không nổi, nên cơ thể nàng liền giãy giụa một cái.

Ngay lập tức, nàng cảm nhận được bàn tay của Trình Tri Quân đang ôm lấy nàng càng xiết chặt lại. Lúc này, nàng liền hiểu rõ, Trình Tri Quân đang nhắc nhở nàng, chớ nên lộn xộn.

Trên bờ trán trắng nõn của nàng đã nhỏ ra từng giọt mồ hôi nho nhỏ, nàng cắn răng kiềm chế, nhẫn nại chờ đợi. Nàng xưa giờ đâu có thói quen chung đụng với hân như thế này chứ.

Cơ thể của Trình Tri Quân càng lúc càng nóng, thật khiến cho nàng có chút bất an, đừng nói là thuốc ấ đã phát huy tác dụng rồi nha? Có điều, chỉ trong một giây, nàng liền phủ định quan điểm của mình, một lần, rồi lại một lần tự nói với mình, Trình Tri Quân không thể viên phòng!

Cho nên càng không thể làm gì nàng được!

Bên trong phòng giờ đã có nhiều tiếng bước chân hỗn loạn đi vào, Lâm Cảnh Nhân liền lập tức ngừng lại tiếng hít thở.

Âm thanh của Thái Liên truyền đến: "Phu nhân, đại tiểu thư đã đi vào giấc ngủ."

"Đi ngủ sao? Vậy người đâu?" Âm thanh của Trần di nương nghe qua có vẻ không vui truyền đến.

Thái Liên vội nói: "Có thể tiểu thư đã đi ngoài*(đi tiểu tiện), nô tỳ cũng không để ý nữa."

Trần di nương tức giận nói ra: "Vậy người ở đây làm gì hả? Tiểu thư nhà mình làm gì người cũng không màng để ý đến! Đúng là đồ ăn hại mà!"

Thái Liên cúi đầu nói ra: "Sau khi tiểu thư đi ngủ, chúng nô tỳ liền đi làm việc của mình, và lại căn bản vào giờ này chúng nô tỳ đã có thể làm một chút chuyện cho riêng mình, không biết phu nhân tìm tiểu thư là có việc gì, cứ nói với nô tỳ, nô tỳ sẽ chuyển cáo lại."

"Hừ! Không cần đến người!" Trong giọng nói của Trần di nương rõ ràng là đang rất tức giận.

Ở mặt ngoài, lời nói của Thái Liên đối với Trần di nương nghe qua trông rất là kính cẩn ngoan ngoãn, nhưng tận đáy lòng của nàng thì lại không xem Trần di nương là một người quan trọng gì cả, nàng không sợ đắc tội với Trần di nương. Nếu nàng sợ, thì nàng đã không hồi báo lại động thái của bà ta cho tiểu thư rồi.

Huống chi, nàng đã trở thành nha hoàn hồi môn của tiểu thư rồi, nàng nhất quyết một lòng một dạ cùng tiểu thư rời khỏi đây. Khế ước bán thân của nàng đã ở trong tay của tiểu thư, vậy chẳng phải Trần di nương không thể làm được gì nàng sao?

Ngày trước, có lẽ nàng thật sự sợ Trần di nương, bởi vì tiểu thư của nàng lúc đó rất yếu ớt, nhu nhược, nàng thật sự lo lắng rằng, ngay cả bản thân của tiểu thư còn để mặc cho Trần di nương bắt nạt, thì làm sao có thể che chở bảo vệ nàng. Nhưng chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi... Thái Liên liền cảm nhận được, tiểu thư nhà nàng đã có những thay đổi rất lớn. Tựa hồ không còn ngoan ngoãn phục tùng Trần di nương như hồi xưa nữa, thậm chí còn có chủ kiến riêng, những việc làm của tiểu thư đều che giấu không để Trần di nương biết được.

Đối với sự thay đổi lớn như vậy, thật khiến cho Thái Liên cảm thấy có chút kỳ lạ. Nhưng nàng cũng không thể lý giải được vì sao tiểu thư của mình lại thay đổi thành như thế. Mặc dù, nói Trần di nương ép tiểu thư phải gả cho Trình nhị công tử, nhưng vào lúc đó, tiểu thư chẳng những không nói gì, cũng rất vui vẻ nhận lời. Có phải, trong lòng tiểu thư cảm thấy không thoải mái, vì thế đối với Trần di nương cũng không còn tôn kính như trước kia.

Mặc dù, Thái liên không tán thành việc tiểu thư của mình gả cho Trình nhị công tử, nhưng đối với sự thay đổi tâm tính của tiểu thư nhà mình thì... nàng sẽ vẫn luôn hết lòng giúp đỡ tiểu thư.

So với việc Thái Liên không sợ hãi lo lắng thì vào lúc này Lâm Cảnh Nhân đã tỏ ra thấp thòm, bất an rất nhiều. Nếu để người ta phát hiện ra nàng và hân hai người đang ở dưới gầm giường ôm nhau như thế này thì... Sau này, nàng làm sao mà ngẩng đầu làm người nữa đây?

Vừa lúc đó, Lâm Cảnh Nhân cảm nhận được nơi vị trí gờ cổ của mình, có gì đó khẽ động động, dường như có một thứ lông xù đang kéo tóc nàng.

Nàng tùy tiện lấy tay sờ sờ lên cổ, cứ sờ như vậy, Lâm Cảnh Nhân liền biết, trên tay nàng bắt được một thứ, nó tuyệt đối là một con chuột không nhỏ!

Là người của hai kiếp, vật mà nàng sợ nhất chính là rắn, côn trùng, kiến, và chuột. Vào lúc này nàng sờ đến nó, đương nhiên là quá mức sợ hãi rồi.

Nhưng cũng may Lâm Cảnh Nhân vẫn còn chút lý trí, cắn chặt hàm răng, cố gắng chịu đựng không để mình hét lên.

Nhưng mà, Lâm Cảnh Nhân lại kìm không được sự sợ hãi trong lòng, cơ thể liền run rẩy.

Và đương nhiên, Trình Tri Quân cũng cảm nhận được Lâm Cảnh Nhân có gì đó không được bình thường. Hân không nói lời nào, chỉ vỗ vỗ tấm lưng của

nàng mà trấn an.

Tạm thời không nói đến việc hai người đang quấn lấy nhau như hai con châu chấu trên một sợi dây. Mà nếu như Lâm Cảnh Nhân xảy ra vấn đề thì hẳn cũng không thể thoát được.

Nhưng khi nhìn thấy cơ thể của nàng cứ run lẩy bẩy như thế, thật khiến cho hắn cũng không thể hạ quyết tâm được.

Vô tình, Trình Tri Quân lại nhớ đến vẻ mặt không đổi sắc của Lâm Cảnh Nhân khi liên tục đâm chết con sói kia, nhưng người con gái đang ở trong ngực của hắn thì lại đang sợ đến mức run lẩy bẩy, tựa như con chim nhỏ trong trời đông giá rét.

Trong đôi mắt hắn chợt lóe qua một tia sáng như mạch nước ngầm, không hiểu nàng ấy sống qua ngày ở đây như thế nào nữa? Vì có làm sao, chỉ một vị di nương lại có thể khiến nàng run sợ đến như vậy?

Từ sớm, Trình Tri Quân đã biết Lâm Cảnh Nhân sống trong phủ này cũng không được như ý nàng. Vì dù sao, trong một gia đình bình thường mà nói, ở đâu lại chui ra một thứ muội di quyến rũ phu quân của tỷ tỷ mình công khai đến như vậy? Trừ phi, nàng chính là một đích nữ ở trong gia tộc này không có vị thế gì cả.

Nghĩ như vậy, Trình Tri Quân cũng không còn cảm thấy chán ghét nàng nữa. Nói cho cùng, hôn sự này, cả hai người bọn họ cũng đều ghét bỏ.

Và điều hiển nhiên, Lâm Cảnh Nguyệt nhìn hắn chường mắt, thì hẳn cũng không hề muốn thú Lâm Cảnh Nguyệt!

Trình Tri Quân nào biết được, nàng thật sự sợ nhưng không phải là sợ Trần di nương, mà là sợ cái con chuột nhỏ đang liên tục túm lấy tóc nàng!

Ở trong phòng, Trần di nương cứ đi tới đi lui. Mặc dù, trong lòng Lâm Cảnh Nhân đang rất sợ hãi nhưng phải cố đè nén xuống cổ họng.

Vừa lúc đó, đột nhiên Lâm Cảnh Nhân cảm giác được, dường như có người đang muốn nhấc lên tấm khăn trải giường, như muốn nhìn xem ở phía dưới giường có vật gì không! Nàng vô cùng kinh hãi, chợt Lâm Cảnh Nhân lại cảm nhận được một lực kéo rất lớn, đang lúc ngạc nhiên, cả người nàng đã bị Trình Tri Quân ôm sát vào người, bám chặt vào phía trên của tấm ván giường.

Vào lúc này, ở phía sau, cả người Trình Tri Quân đã dính sát vào người nàng, cách mặt đất một khoảng trống, tay hắn đang nắm chặt thanh gỗ chống đỡ tấm ván ở phía dưới mặt giường.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân giật mình kinh hãi, cái người này không phải là một kẻ đang mất bệnh nằm liệt giường, không bao lâu nữa sẽ có người đến nước sao? Vì sao nàng lại cảm thấy hắn so với những nam tử bình thường khác có phần còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần vậy?

Ngay lúc Trần di nương nhìn đến, thì con chuột ban nãy vừa quấy rầy Lâm Cảnh Nhân, liền chít một tiếng từ bên trong gầm giường nhảy vọt ra, nhắm thẳng Trần di nương mà bay đến.

Vì không kịp chuẩn bị, Trần di nương liền bị con chuột chụp một cái ngay mặt!

Ở bên cạnh, Thái Liên nhìn thấy liền có chút buồn cười, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, nghiêm trang nói: "Phu nhân, không biết là người đang tìm gì dưới đó?"

"Tiện tỳ nguoi, đã bao lâu rồi không chịu quét dọn gầm giường hả, ở dưới đã đầy chuột nhỏ kia!" Trần di nương sờ sờ khuôn mặt, cảm thấy khuôn mặt mình không có bị phá hủy, thì mừng rỡ, tức giận quát to.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Có chuột!

Làm như tòa nhà của Lâm phủ này mới được xây vậy, đã lâu như thế, làm gì lại không thể có vài con chuột nhỏ đây? Cho nên, việc quét dọn sạch sẽ hay không, cũng đâu có quan hệ gì đến nàng.

Có điều, Trần di nương đang mắng, Thái Liên cũng không dám trả lời, đành phải nói ra: "Nô tỳ sẽ quét dọn lại một lần nữa."

Ở tại nơi này, Trần di nương vẫn chưa tìm thấy Lâm Cảnh Nhân, lại bị con chuột làm cho sợ hãi. Vì thế liền đem toàn bộ tức giận đẩy lên người Thái Liên: "Về sau nguoi nên cẩn trọng, bằng không ta sẽ lột da nguoi ra!"

Từ trước đến giờ Lâm Cảnh Nhân cũng chưa nhìn thấy bộ dáng hung dữ của Trần di nương. Mặc dù, hiện giờ nàng chưa được diện kiến dung mạo gian giữ của bà, nhưng chỉ cần nghe âm thanh thôi cũng đã đủ biết, Trần di nương ở trước mặt nàng cư xử nhả nhận và bây giờ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Bởi vì Trần di nương không bắt được Lâm Cảnh Nhân, cho nên cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian, nhanh chóng rời khỏi đó. Nhưng tận sâu trong lòng bà thì thầm rằng, ta nhất định phải đem bàn chân của ả ti tiện kia lòi ra ngoài mới thôi. Bằng không, để tiểu tiện nhân kia và con đầy tớ đó hợp tác với nhau, thì thật sự không tốt chút nào!

Cũng không phải nói bà tiếc thương gì cho Lâm Cảnh Nhân, bà nói những lời ngon ngọt như thế, chẳng phải là vì Trình nhị công tử kia sao? Nếu không phải do Lâm Cảnh Nhân gánh vác trách nhiệm, thì chỉ sợ Lâm Cảnh Nguyệt đã phải ngoan ngoãn gả cho Trình nhị công tử rồi.

Thái Liên vội vàng đi theo ra ngoài, tiễn chân Trần di nương, lúc rời khỏi, cũng không quên đem cửa phòng đóng kín lại.

Đợi một lúc lâu, trong phòng chỉ còn lại hai người. Hiện giờ, nàng đã cảm nhận được hơi thở của Trình Tri Quân rất rõ ràng.

Nàng cảm nhận được cả người Trình Tri Quân đều áp chặt vào cơ thể nàng, khiến nàng có chút mất tự nhiên, vì thế liền duỗi tay đẩy hắn ra." Người đã đi hết rồi, huynh có thể thả ta xuống."

Trình Tri Quân này giờ bị động như thế, liền bỏ tay ra khỏi cây gỗ, cả người rơi ngay xuống đất. Nhưng Cảnh Nhân cũng không tốt đến mấy, cũng ngã xuống theo, vừa hay liền ngã đè lên trên người của Trình Tri Quân.

Trình Tri Quân cắn răng nói ra:"Nữ nhân này, cô muốn đập chết ta sao."

Lập tức, mặt của Lâm Cảnh Nhân đã đỏ đến tận mang tai. Tuy rằng hắn xuất hiện ở trong phòng nàng rất là phiền phức, nhưng vừa này cũng chính hắn đã bảo vệ danh tiếng cho nàng.

Điều quan trọng nhất là, một con người to lớn như hắn xuất hiện ở trong phòng nàng, khẳng định ngay cả bản thân hắn cũng không phải là cam tâm tình nguyện.

Nói cho cùng thì, Trình Tri Quân cũng rất vô tội đó chứ.

Lâm Cảnh Nhân tay chân lúng túng, cuống quýt bò từ trên người của Trình Tri Quân, từ dưới sàng giường chui ra ngoài.

Tiếp đó là thở phào một hơi thật nhẹ nhõm.

Vào lúc này Trình Tri Quân cũng đã đi ra, mượn ánh lửa ở trong phòng, nàng quan sát hắn.

Sắc mặt của hắn có hơi ửng đỏ, màu sắc này hiếm khi được nhìn thấy. Hơn nữa, trong đôi mắt hắn còn mang theo ngọn lửa tối tăm âm trầm, đang nhìn thẳng vào nàng.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng nói ra:" Chuyện kia, ta cũng không biết là đang phát sinh chuyện gì nữa, huynh là bị ai đưa đến chỗ ta?"

Nàng nhất định phải cùng Trình Tri Quân giải thích rõ ràng một lần. Mặc dù, bây giờ nàng cũng có một chút tâm tư đối với hắn, nhưng nàng không muốn hắn hiểu lầm nàng, tuyệt đối không thể để hắn nghĩ rằng nàng đang cố ý quyến rũ hắn.

Trình Tri Quân nhướn mày nói ra: "Là một nha hoàn chỉ đường, bảo ta có thể vào bên trong nghỉ ngơi."

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng:" Xem ra là có người muốn mang hai chúng ta ra làm trò cười để xem rồi!"

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân lại nghĩ đến một chuyện, trên mặt mang theo vài phần hung dữ, thú vị nói ra:" Trình Tri Quân, lẽ nào huynh không muốn biết, Lâm Cảnh Nguyệt đã đi đâu ư?"

Lâm Cảnh Nhân nghĩ tới, nếu để Trình Tri Quân đi bắt kẻ thông dâm, chắc, chắc, thế thì chuyện tình của Lâm Cảnh Nguyệt và Trình Tri Hiểu kia sẽ được chứng thực một cách chắc chắn. Với lại danh tiếng của ả cũng sẽ hoàn toàn bị phá sạch, đến lúc đó Trần di nương khó mà che hết mọi tội lỗi của nàng ta với người bên ngoài.

Chỉ có điều, đối với chuyện của Lâm Cảnh Nguyệt, Trình Tri Quân chẳng thêm để tâm. Hắn vẫn ung dung ngồi trên ghế, còn thư thả châm trà, hớp một ngụm, rồi mới hỏi: "Chuyện của Lâm Cảnh Nguyệt thì có liên quan gì đến ta?"

Nàng lập tức cứng họng ngay tại chỗ: "Cô ta là vợ chưa cưới của huynh."

"Ồ, nhưng cô ta lại không cam tâm tình nguyện gả cho ta!" Trong giọng nói của Trình Tri Quân tràn đầy vẻ khinh thường.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân trầm nghĩ, xem ra Trình Tri Quân đã nhìn thấy tâm tư của Lâm Cảnh Nguyệt rồi. Vì thế, hắn mới nói ra những lời như vậy.

"Chắc, chắc, vậy một chút huynh cũng không thêm quan tâm sao? Nhưng mà, cô ta sẽ để huynh trở thành ba ba*(là đồ rùa bị cấm sùng) đó nha!" Lâm Cảnh Nhân trêu ghẹo, hỏi lại.

Trình Tri Quân gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Cảnh Nhân, rồi lại nói: "Cô ta nhìn trúng đại ca ta, vậy...ta cũng không nên để bụng...ăn miếng trả miếng cho hắn thôi."

Lâm Cảnh Nhân nghe thấy vậy liền có chút sững sờ, lại có chút kinh sợ, vừa này hắn đã nói gì? Nàng nhìn không được liền tự hỏi chính mình.

Sau khi cẩn thận cân nhắc lời nói kia của hắn, nàng mới chợt hiểu rõ, lập tức sắc mặt đỏ bừng hẳn lên: "Huỳnh đừng có ở đó mà hồ ngôn loạn ngữ!"

"Lâm đại cô nương, so với muội muội nàng... thì nàng đối với ta lại càng cảm thấy hứng thú hơn." Ánh mắt hắn trở nên sáng rực rỡ nhìn thẳng vào nàng.

Trên vẻ mặt của nàng đã mang theo vài phần nghiêm trọng khó xử, nhẹ ho một tiếng hỏi lại: "Huỳnh là đang đùa với ta sao?"

Vào lúc này, Lâm Cảnh Nhân cũng không muốn thua thế!

Trình Tri Quân nhìn nàng, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, tiếp theo một lời tổng kết nói ra: "Không có vạn xuân lâu thì làm sao có một cô nương lớn lên xinh đẹp đến như vậy."

Lâm Cảnh Nhân nghiêng cả răng lợi nhìn hắn, hỏi vặn lại: "Vạn xuân lâu ư?"

Không nói đến hắn là đang có ý định gì, nhưng hắn cứ khinh thường đùa giỡn nàng, còn nói với nàng là loại cô nương ở xuân xuân gì đó, hắn là đang so sánh nàng với loại nữ tử trắng hoa kia sao hả. Trong lòng nàng đã tức muốn học máu rồi. Nàng tự nói với mình là hãy kiềm chế, kiềm chế, kiềm chế lại nào.

Vào lúc này nàng tuyệt đối không được đánh nhau với hắn.

Nửa đời sau của nàng còn phải trông cậy vào hắn đó! -- Trông cậy vào hắn mau chết sớm, nhanh đi siêu sinh, thì nàng mới có thể tự do được.

Chỉ là, vào giờ phút này Trình Tri Quân cũng không hiểu được nàng đang nghĩ gì ở trong lòng, nếu không thì, không biết chuyện sẽ thú vị đến như thế nào nữa.

"Huỳnh, mau ra khỏi nơi này ngay, cô nương ta đây cần được nghỉ ngơi! Hơn nữa, lúc ra ngoài thì cẩn trọng một chút, đừng để người khác nhìn thấy, nếu không, làm hư danh tiếng của ta, ta sẽ không để yên cho huỳnh!" Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh trực khách.

Ngay lúc đó, dưới tà váy của nàng, đột nhiên xông ra một thứ gì đó.

Ban đầu, nàng có chút sững sờ, tiếp theo sắc mặt đã trắng nhợt, rồi sau đó là nhảy dựng lên.

Quả nhiên, là con chuột mắt đỏ mũi hồng, đang nhìn nàng một cách chăm chú và thèm thuồng!

Lâm Cảnh Nhân không dám kêu to, vì sợ sẽ thu hút Trần di nương vừa mới rời đi liền quay lại! Vì thế, cả cơ thể nàng cứ run lên lay lay, từ từ chậm bước từng bước về phía sau để tránh né.

Có điều, con chuột kia cũng rất là lớn gan, nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân trốn tránh nó, nó liền tiến thêm vài bước nữa.

Vào giờ phút này thì nàng đã hoàn toàn hoảng loạn rồi, nàng vội vàng bước nhanh đến chỗ của Trình Tri Quân, tựa như bắt được một cọng com khô, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ nói ra: "Có con chuột!!"

Trình Tri Quân nhìn thấy thế liền phì cười, không ngờ được một Lâm Cảnh Nhân khí thế bức người như vậy, vào lúc này tựa như chú chim nhỏ nép vào người hắn.

Hắn hít một hơi cười tủm tỉm với con chuột kia, âm thanh lạnh lạnh mở miệng hỏi ra: "Ngay cả lang còn không sợ, Lâm Nguyên nương như nàng lại đi sợ vật nhỏ này ư?"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phóng hỏa

Lâm Cảnh Nhân lúng túng tròn mắt nhìn Trình Tri Quân, rồi liếc hắn một cái, nhẹ ho một tiếng, nói ra: "Chuyện đó, không giống nhau!"

Lúc này, con chuột nhỏ đã đứng ngay cạnh bên chân của Lâm Cảnh Nhân, nàng nhìn hết nỗi liền chụp lấy người kẻ bên mà ôm chặt. Bởi vì cảm nhận được cơ thể mềm mại tiếp xúc lên thân thể mình, trong đôi mắt của Trình Tri Quân ánh lên vài phần âm trầm tăm tối.

Đối với Trình Tri Quân mà nói, thuốc kia không phải là không có hiệu quả. Mà bởi vì hắn đã tự động vận công khắc chế nó. Cho nên không có động thái gì đối với nàng.

Nhưng hiện giờ, nàng lại tự mình ôm chặt hắn, thật khiến hắn có chút không khắc chế được.

Ánh mắt hần âm trầm nhìn thoáng qua con chuột kia, trong tay lóe qua một tia sáng. Ngay sau đó, chỉ còn nghe chuột con kêu lên hai tiếng chít chít, rồi nằm lăn ra đất.

Lâm Cảnh Nhân giật mình, vội xoay người nhìn về phía con chuột kia, phát hiện một cây ngân châm rất nhỏ đã cắm vào đầu con chuột kia.

Trình Tri Quân cũng không muốn đi đến đó rút lại cây ngân châm, tổng thể là vì cảm thấy cây ngân châm kia bản quá rồi.

Hần đưa tay đẩy nạng ra, trầm giọng nói: "Đứng cho vững!"

Nàng cảm nhận được mình đang bị ghét bỏ. Cho nên có vài phần lúng túng, trong lòng lầm bầm một câu: Tuyệt đối không thể cùng hần so đo tính toán được, người này có hội chứng thái giám, cho nên chán ghét nữ nhân cũng là phải thôi!

Nghĩ như vậy, nàng liền mở miệng nói: "Cảm ơn huynh, hiện giờ huynh có thể đi rồi."

Cùng hần ở chung một phòng, thật khiến nàng có phần không được an tâm cho lắm.

Ngộ nhớ Trần di nương kia nửa đường quay lại, thì phải làm sao?

Trình Tri Quân nhìn nàng một cái thật sâu, liền đi ra ngoài, chân hần có chút nghiêng lệch, bước đi khập khiễng. Hôm nay, hần cũng không có mang theo cây gậy, thoát nhìn có chút xót xa trong lòng.

Trong lòng nàng thảm than một tiếng, thật đáng tiếc, vốn là một người đẹp như ngọc khác, vậy mà bây giờ tựa như ngọc đá bị người phá hư.

Trình Tri Quân rời đi, Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua con chuột kia, rồi vội kêu Thái Liên đi vào.

Thái Liên vừa thu dọn con chuột, rồi vừa nói: "A? Trên đầu con chuột tại sao lại có một cây châm bạc?"

Lâm Cảnh Nhân giả vờ ho nhẹ một tiếng, rồi nói: "Cái không biết, em cũng chớ nên hỏi, mau giải quyết con chuột này đi, còn nữa, nhớ là phải gỡ cây châm kia ra, rồi ném nó xuống đáy hồ."

Thái Liên gật đầu nói: "Đã hiểu rõ."

Bởi vì quan tâm Lâm Cảnh Nhân, cho nên có đôi lúc Thái Liên cũng nói rất nhiều. Nhưng nàng làm việc thì vô cùng lưu loát và nhanh nhẹn. Những chuyện này, chỉ trong chốc lát liền đã nhanh chóng hoàn thành hết.

Về phần cái này hãy nói sau. Tạm thời nói đến chuyện Trình Tri Hiếu đặt chân ở lại Hòa Xuân viên.

Vào lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt đã mơ mơ màng màng đẩy cửa đi vào.

Nàng chỉ cảm giác được toàn thân nàng nóng rang không ngớt. Vừa mở cửa ra, liền đã nhìn thấy Trình Tri Hiếu nằm ở trên giường, màn che một nửa đã được buông xuống.

Lâm Cảnh Nguyệt có chút sững sờ. Vào lúc này, dường như hiểu được chút xú vẩn đề, đại khái là nàng đã bị trúng độc. Có điều, lý trí của nàng hiện giờ đã mơ hồ, căn bản cũng không kịp suy nghĩ: Thuốc này là để hạ lên người Lâm Cảnh Nhân, vì sao lại trúng vào người nàng.

Vào lúc này nàng có thể rời đi, nhưng cả cơ thể nàng đã bị dục niệm khống chế rồi. Nàng trầm nghĩ, nếu rời đi vào lúc này, gặp phải một nam tử khác, vậy nàng thà đi tìm cái chết còn hơn.

Nàng lại nhìn Trình Tri Hiếu đang nằm im ở trên giường kia. Ngay lập tức, nàng cảm giác được miệng và đầu lưỡi của mình khô khốc, đắng chát.

Nàng do dự một hồi, quyết định đi đến bên giường.

Đây cũng là tâm tâm niệm niệm của nàng đối với hần a.

Trong lúc Trình Tri Hiếu nửa mê nửa tỉnh, hần cảm giác được có một cơ thể ấm áp, thơm ngát mùi hương đang nhích lại gần hần.

Bỗng chốc hần bị dọa đến mắt cũng phải mở to.

Lúc nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt xuất hiện ở tại nơi này, hần giật mình vội nói: "Nhị tiểu thư, sao cô nương lại ở đây!"

Lâm Cảnh Nguyệt cũng không hồi đáp, ừm ừm một tiếng, liền hướng về hần mà cuồng nhiệt hôn lấy.

Lập tức, hần liền đẩy nàng ra xa. Bởi vì, hần biết rõ, hần đến Lâm phủ với mục đích gì. Cho nên tuyệt đối không thể ở chung một phòng với Lâm Cảnh Nguyệt được. Nếu không, con đường làm quan của hần sẽ rất xa vời.

Nhưng Lâm Cảnh Nguyệt đã nhanh tay phối hợp kéo ra y phục của mình, cơ thể trắng như tuyết đã bày ra trước mặt Trình Tri Hiếu,

Hần khó khăn nuốt từng ngụm nước miếng xuống yết hầu, có thể hần cảm thấy nữ nhân không phải là thứ trọng yếu, nhưng hần không phải là hòa thượng

ăn chay. Cho nên, khi nhìn thấy cơ thể xinh đẹp của Lâm Cảnh Nguyệt tựa như nụ hoa mới chớm nở, một bông hoa trắng nhỏ đang chờ người đến hái, cả cơ thể hần vào lúc này cũng đã nóng ran lên rất nhiều.

"Trình đại ca, muội thích chàng, hãy muốn ta đi..." Âm thanh mềm mại vang lên bên tai của Trình Tri Hiếu.

"Trình đại ca, là muội tự nguyện, muội đảm bảo, sau khi hai ta ở cùng nhau, muội sẽ không nói với ai hết." Lâm Cảnh Nguyệt mau chóng nói ra lời thề sắt son để đảm bảo, còn về phần kế tiếp, cũng không còn kịp để cho Lâm Cảnh Nguyệt suy tính nữa rồi.

Hiện giờ nàng chỉ dự đoán mình sẽ cùng người nam nhân ở trước mặt này mà ân ân ái ái! Sau đó sẽ được gả đi, và làm phu nhân của nhà quan mà thôi.

Lâm Cảnh Nguyệt lại nhớ tới mẫu thân đã từng dạy nàng những chuyện vụng trộm kia, nàng liền lập tức duỗi tay về phía người của Trình Tri Hiếu mà sờ soạng.

Nói cho cùng, Trình Tri Hiếu cũng là một nam tử trẻ tuổi huyết khí phương cương* (có huyết khí, có tính lực). Hơn nữa, bản thân hần cũng không phải là người có đủ kiên trì, còn định nói với Lâm Cảnh Nguyệt, về sau đừng dây dưa với hần nữa. Nhưng chưa nói gì, thì hần đã nhanh chóng ôm lấy Lâm Cảnh Nguyệt. Áp chế dưới thân mình.

Chuyện kể tiếp liền như nước chảy thành sông.

Còn về phía Lâm Cảnh Nhân, nàng đã ngủ được một lát. Cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, liền lặng lẽ phân phó Thái Liên đi đến Hòa Xuân viên làm một chút chuyện.

Chuyện này đối với Thái Liên có chút thấp thỏm và lo lắng, nàng không ngờ tiểu thư lại bảo nàng đến Hòa Xuân viên phóng hỏa a.

Nhưng rốt cuộc Thái Liên cũng phải đi.

Sau khi phóng hỏa xong, Thái Liên liền lớn tiếng hô to: "Cháy! Cháy rồi!"

Không mất bao lâu, liền có một đám gia nhân tụ họp lại đây để mà chữa cháy.

"Chuyện gì đã xảy ra!" Lâm Tân Mẫn có chút hoảng sợ nhìn ngọn lửa ở trong sân nhỏ.

"Nô tỳ, nô tỳ phụng mệnh của đại tiểu thư mang canh giải rượu đến cho Trình đại công tử, nhưng khi đến đây đã nhìn thấy lửa cháy rồi." Thái Liên có chút căng thẳng, có điều vẫn dựa theo lời căn dặn của Lâm Cảnh Nhân mà làm.

Bởi vì trời tối, nên không ai nhìn thấy Thái Liên đang căng thẳng, lại đang có cháy nhà, nên tất cả mọi người cũng đều tập trung chữa cháy. Vì thế, đâu còn ai có tâm tư mà chú ý một tên nha hoàn còn con con như Thái Liên chứ.

"Có ai không, mau chữa cháy!"

"Trình đại công tử còn ở trong đó, chưa có ra ngoài!" Trong đám người, không biết là ai đang hô to một câu này.

Khóe môi của Lâm Cảnh Nhân kéo ra một nụ cười, tiếp theo xoay người đi về phía trước, Ngọc Oanh thấy thế liền kéo nàng lại: "Đại tiểu thư, người đang muốn làm gì?"

Trên khuôn mặt của Lâm Cảnh Nhân đã đầy nước mắt, âm thanh nghẹn ngào nói ra: "Ta muốn đi cứu Trình đại ca!"

Thái Liên vội khuyên can: "Đại tiểu thư! Việc này quá nguy hiểm rồi!"

"Không, hần chính là phu quân tương lai của ta, ta nhất định phải cứu hần, cho dù hai người bọn ta có đi trên đường hoàng tuyền, thì cũng phải đi chung!" Âm thanh của Lâm Cảnh Nhân thật khiến người ta không tự chủ được mà có chút rung động.

Trong lòng ai nấy cũng đều nghĩ rằng, Trình đại công tử này quả thực là có phúc khí rất tốt, có thể khiến một người nữ tử đối đãi thật lòng đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bắt kẻ thông dân

Lâm Cảnh Nhân cố ý làm ra bộ dáng như thế, mục đích chính cũng chỉ muốn để cho tất cả mọi người biết rõ rằng, đại cô nương của Lâm gia si tình đến cỡ nào, mà vị hôn phu của nàng lại tuyệt tình đến như thế!

Danh tiếng tốt thì ai mà chẳng muốn chứ? Nếu nàng đã có cơ hội giã đạp đôi cẩu nam nữ kia, lại được đòi lấy một danh tiếng tốt, có sao lại không

làm?

Mặc dù Lâm Tân Mẫn chẳng hề để ý quan tâm gì đến đứa con lớn này, nhưng nàng vẫn là nữ nhi của hắn, hơn nữa còn phải gả cho Trình Tri Hiểu, nếu để nó xảy ra chuyện gì, vậy nhân duyên của bọn họ với Trình gia sẽ như thế nào đây?

Lâm Tân Mẫn khoác tay áo, ra lệnh: "Hai người các ngươi đi vào đó, cứu người ra đây!"

Mặc dù phòng đang bị cháy, nhưng không quá lớn. Muốn đem người ra ngoài bình yên vô sự, cũng không mất quá nhiều sức lực.

Lâm Cảnh Nhân không phải không nghĩ đến chuyện, sẽ để đôi câu nam nữ này bị thiêu cháy ở trong phòng, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi. Vì người mới vừa đến, lại chết ở trong phủ, chuyện này mà nói ra nhất định sẽ kinh động đến quan phủ. Có thể sẽ không liên lụy đến nàng. Nhưng mà, nếu Trình Tri Hiểu chết trong phủ Lâm gia, thì Trình gia chắc chắn sẽ không muốn nữ nhi của Lâm gia gả vào, vậy nàng làm sao mà gả cho Trình Tri Quân được.

Và lại dầu gì đi nữa, thù ở kiếp trước, nàng bị móc mắt cắt tay, làm sao mà không thể không báo đây. Nàng bắt bọn họ phải chết, nhưng không thể có cái chết nhanh gọn lẹ như vậy đâu.

Có khi chết cũng không phải là loại chuyện đau khổ gì, nhưng sống thì lại có hàng ngàn hàng vạn lần biện pháp khiến cho bọn họ phải đau khổ gấp trăm lần.

Không mất bao lâu thời gian, chỉ trong chớp lát người đi vào đã dẫn theo hai người đi ra.

Hai người đó quần áo không chỉnh tề, rõ ràng chính là Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt. Hiện giờ hai người đó vẫn đang mặc áo trong, không để lộ thân thể ra ngoài, nhưng người sáng suốt vừa nhìn liền biết. Bên trong đó, hai người đã làm cái gì.

Chiếc áo này là do hai người bọn họ tạm thời mặc vào! Nếu không, chẳng lẽ mang cả thân thể trần truồng mà đi ra ngoài gặp người sao.

Bởi vì nơi này có cháy, cho nên người xúm lại cũng không ít, Trình Tri Quân cũng tới đây, đang đứng trong đám người, cười có như không nhìn một màn này ở trước mắt.

Lâm Cảnh Nhân bắt gặp ánh mắt của Trình Tri Quân đang nhìn nàng, cơ thể khẽ run lên. Mặc dù, người này có nói không quan tâm Lâm Cảnh Nguyệt, nhưng nàng đang hăm hại đến nương tử chưa lập gia đình của hắn, hắn sẽ không ghi hận lên nàng đó chứ?

Lâm Cảnh Nhân cảm thấy, bản thân nàng không thể nhìn thấu trong lòng của Trình Tri Quân đang suy nghĩ cái gì.

Nàng nhìn qua hai người ở trước mắt mình, chớp mắt một cái, liền thê lương lên tiếng: "Cảnh Nguyệt! Vì sao hai người các ngươi lại ở cùng nhau!

Vừa nãy mọi người còn chưa có phản ứng, lại nghe được tiếng gào thê lương của Lâm Cảnh Nhân. Ngay lập tức tinh thần của mọi người liền hồi phục trở lại, phải nha, nhị tiểu thư sao lại ở chung một phòng với Trình đại công tử chứ!

Về mặt và bộ dáng hiện giờ của nàng vô cùng đau khổ, tiếp theo là, thân thể khẽ run một cái, liền té xuống.

Lúc nàng ngã xuống, trong lòng nàng còn có suy nghĩ. Là nghĩ đến chuyện không mất bao lâu nữa toàn bộ thành Thanh Châu sẽ dấy lên một tin đồn. Đó là chuyện của vị đại tiểu thư phủ Lâm Gia bị chính muội muội thân sinh của mình ngang ngược cướp đi vị hôn phu. Khiến nàng tức đến độ phải ngắt xiu, vị cô nương này thật sự rất đáng thương a.

Ở bên ngoài, Trần di nương rất giỏi giả vờ. Nếu ngày kia đến, nàng muốn đối phó với Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt sẽ khó tránh việc bị người ta nể nang cho một câu bạch nhãn lang, nhưng chuyện này mà phát sinh rồi, cho dù nàng đối xử với Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt ra sao đi nữa, thì mọi người cũng sẽ không cảm thấy Lâm Cảnh Nhân nàng không biết tri ân báo đáp.

Cướp đoạt phu quân của người ta, chẳng lẽ còn trông cậy người ta cùng với người chung chồng sao?

Lúc rơi xuống đất, nàng dùng tốc độ chậm chậm để té xuống, nàng không muốn mình bị đau. Vừa hay, Trình Tri Quân lại nhanh chân bước đến, vươn tay đỡ lấy Lâm Cảnh Nhân vào trong lòng mình.

Chỉ là vừa đỡ được chút xíu, thì đã nhìn thấy Thái Liên chạy đến.

Thái Liên vội chạy đến đỡ lấy tiểu thư từ trong tay Trình Tri Quân.

Thái Liên có chút không thể lý giải được nhìn Lâm Cảnh Nhân, những chuyện phát sinh này đều là do tiểu thư nhà mình phân phó, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy tiểu thư nhà mình đang đau lòng đến độ phải ngắt xiu? Chớ không phải là, mặc dù tiểu thư làm như vậy, nhưng vẫn không nỡ buông bỏ Trình đại công tử chăng?

Nghĩ đến đây, Thái Liên lại liếc nhìn quần áo không chỉnh tề của Trình Tri Hiểu, trong lòng nổi lên một tia chán ghét. Vốn còn cho rằng hắn sẽ là phu quân của tiểu thư nhà nàng, không ngờ, ngày hôm nay, hắn và Lâm Cảnh Nguyệt lại quấn quýt ở cùng nhau.

Nếu hắn thật sự vì tiểu thư mà suy nghĩ, thì cứ cho là nhị tiểu thư kia có ý mãi bám lấy hắn, thì hắn cũng có thể cự tuyệt mà. Chuyện giờ xảy ra như thế, thì tính được gì đây!

Lâm Cảnh Nguyệt thấy người ở đây, lập tức liền hiểu rõ, chuyện của nàng và Trình Tri Hiểu, đã bị người khác biết hết rồi, nàng liền la lên một tiếng, tiếp theo chạy đến bên cạnh của Trần di nương, nước mắt tuôn như mưa.

Trần di nương cũng đã bị chuyện phát sinh làm cho giật mình, chỉ có trời biết, nàng vừa mới đi khắp nơi để tìm Trình Tri Quân và Lâm Cảnh Nhân, hy vọng sẽ bắt được hai người đó, để Lâm Cảnh Nguyệt có thể được gả cho Trình Tri Hiểu.

Và lại, Lâm Tân Mẫn đâu biết kế hoạch của Trần di nương là gì. Hoặc giả là, cơ bản Trần di nương cũng không có bàn bạc với ông ta về kế hoạch của bà. Mà bà dĩ nhiên sẽ không để cho Lâm Tân Mẫn biết được bà đối xử như thế với Lâm Cảnh Nhân đâu.

Vì thế, bà định dùng cách bắt gian, để khiến cho Lâm Cảnh Nhân không thể không gả cho Trình nhị công tử.

Nhưng ai mà ngờ, chẳng những không tìm được sai lầm của Lâm Cảnh Nhân, mà lại nhìn thấy nữ nhi của mình ở cùng với Trình Tri Hiểu.

Mặc dù bà đang rất tức giận, nhưng nói cho cùng cũng là nữ nhi của mình, vào lúc này bà con phải suy nghĩ cho Lâm Cảnh Nguyệt, nữ tử quan trọng nhất là danh tiếng, nếu để danh tiếng bị phá hủy, Trình phủ không giữ lời thì làm sao bây giờ?

Lập tức, Trần di nương liền ôm lấy Lâm Cảnh Nguyệt, khóc lóc la hét nói ra: "Nguyệt nhi đáng thương của ta, con như vậy là vì sao?"

Trần di nương lại giận dữ nhìn thoáng qua Trình Tri Hiểu: "Trình đại công tử, vì sao ngươi lại có thể ra tay với Nguyệt nhi như vậy! Nguyệt nhi chính là muội muội của Cảnh Nhân, nếu chuyện này truyền đi, ngươi nói xem, nó làm sao mà ngẩng đầu làm người đây hả?"

Trình Tri Hiểu nhìn một màn trước mắt, cũng có chút lúng túng. Mặc dù, nói Lâm Cảnh Nguyệt chủ động quyến rũ hắn, nhưng hai người dù sao cũng đã gao nấu thành cơm. Vốn dĩ hắn còn nghĩ hai người bọn họ chỉ là cặp uyên ương ngắn ngủi mà thôi!

Nhưng ai mà ngờ, lại để nhiều người bắt gặp đến như vậy.

Bị Trần di nương nói những lời này, chẳng phải có ý muốn nói chính hắn là một kẻ không công, chà đạp lên nữ nhi của bà ấy sao!

Trình Tri Hiểu muốn mang chuyện Lâm Cảnh Nguyệt đi quyến rũ hắn mà nói ra. Nhưng suy nghĩ lại, hắn vẫn nên nhịn xuống, chuyện đã đến nước này, thì đã không còn đường lui rồi. Hắn không thể để cho người khác nói rằng hắn đã ngủ với nhị cô nương của Lâm gia, rồi lại còn dự định phải bỏ không nhận.

Đến lúc đó, chẳng những danh tiếng của Lâm Cảnh Nguyệt bị mất, mà hắn cũng sẽ tiêu luôn.

Vì vậy, hắn lập tức bày ra bộ dáng đứng đắn, chấp tay nhìn Trần di nương nói ra: "Tri Hiểu làm ra chuyện sai, nguyện ý lĩnh phạt, cũng nguyện ý chịu trách nhiệm, thỉnh bá mẫu hứa hôn Cảnh Nguyệt gả cho ta!"

Đúng lúc này, Lâm Cảnh Nhân liền 'thong thả tỉnh dậy', mặt mũi tràn đầy đau khổ, suy yếu vô lực nhìn Trình Tri Hiểu, tức giận nói: "Trình Tri Hiểu, ngươi làm như vậy, còn ta thì để ở đâu đây?"

Trình Tri Hiểu thoáng nhìn qua Lâm Cảnh Nhân, vẻ mặt có vài phần khó xử. Nếu không phải mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân chính là nữ nhi của nhà họ Vương, sở hữu đồ cưới cực phẩm, thì với hắn, nữ nhân này chẳng cần phải có kỹ gì. Nhưng giờ khắc này mà nói, Trình Tri Hiểu không thể không để ý đến cảm nghĩ của Lâm Cảnh Nhân được.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lựa chọn

Mặc kệ là ra sao, bị nói như thế nào. Hắn nhất định phải cưới được Lâm Cảnh Nhân!

Vì thế, Trình Tri Hiểu liền nhìn đến nàng, vẻ mặt ảo não, nói ra: "Cảnh Nhân, ta biết sai rồi, xin nàng hãy tha thứ cho ta đi."

Âm thanh của Lâm Cảnh Nhân có vài phần run rẩy: "Các người đã như vậy rồi, bảo ta phải tha thứ như thế nào đây?"

Ngay lúc Trình Tri Hiểu đang định nói gì đó, thì Lâm Tân Mẫn đã trầm giọng nói ra: "Những người không liên quan đều lui xuống hết đi!"

Hôm nay, thể diện của Lâm phủ đã hoàn toàn bị mất hết! Lâm Tân Mẫn rất tức giận.

Lâm Cảnh Nguyệt và Trình Tri Hiểu được an bài đi đổi lại y phục mới.

Còn Lâm Cảnh Nhân, vào lúc này, đã được an bài ngồi chờ tại gian nhà chính.

Hiện giờ, còn ai dám nói, Lâm Cảnh Nhân rất suy yếu, không thể ngồi lâu đâu chứ?

Lâm Tân Mẫn ngồi tại vị trí chủ vị, Trần di nương đang đứng cạnh bên. Tiếp theo ở phía dưới, là Trình Tri Quân và Lâm Cảnh Nhân đang ngồi đối diện nhau.

Vào lúc này, âm thanh của Trần di nương đang rất buồn bã, thỉnh cầu Lâm Tân Mẫn: "Lão gia, Cảnh Nguyệt nó vô tội, chàng không thể nhất thời hồ đồ, mà xử tội Cảnh Nguyệt!"

Lâm Cảnh Nhân nghe vậy, trong lòng liền cười lạnh. Chuyện đã phát sinh đến như thế, mà vẫn còn nói, Lâm Cảnh Nguyệt vô tội ư? Nếu đổi lại góc độ mà nhìn, chuyện này xảy ra trên người nàng, e là Trần di nương, sẽ không nói nàng vô tội rồi, phải không?

Hiện giờ, Trình Tri Quân vẫn đang ung dung thưởng thức một ngụm trà. Đường như, chuyện đang xảy ra, không có quan hệ gì đối với hắn cả.

Lâm Cảnh Nhân dè dặt, cẩn trọng nhìn thoáng qua Trình Tri Quân. Hiện giờ, hết thảy mọi chuyện đều phát triển dựa theo kế hoạch của nàng. Duy chỉ có một thứ khiến nàng cảm thấy không an tâm, đó chính là Trình Tri Quân kia.

Lỡ như Trình Tri Quân, hắn chết sống cũng không muốn cưới nàng, thì nàng phải làm sao?

Nàng thật sự không muốn gả cho một người nam nhân nào khác đâu.

Chẳng lẽ, đến lúc đó, nàng lại đi hạ độc giết chết phu quân mình? Nàng không thể làm như thế được.

Cho nên, suy đi nghĩ lại, Trình Tri Quân chính là lựa chọn tốt nhất!

Nếu là kiếp trước, nàng tuyệt đối sẽ không cần phải lo lắng hay đắn đo như bây giờ.

Nhưng nghĩ lại mà nói, cơ thể hắn đang có bệnh, còn sắp sửa đi gặp Diêm vương gia, thì làm gì còn có quyền được lựa chọn.

Đáng lẽ, nàng chịu gả cho hắn, hắn phải nên vui mừng mới đúng à.

Chỉ có điều, sau những ngày chung đụng với hắn, nàng cũng không dám nghĩ như thế nữa.

Trình Tri Quân hiện giờ so với kiếp trước, rõ ràng là mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Trên người hắn, dường như đang có một lớp sương mù bao phủ, thực khiến người ta nhìn không thấu, hiểu không ra, vị nam nhân này thật sự là người như thế nào nữa.

Ấy dà, bất kể là như thế nào, thì ở kiếp trước, đích xác Trình Tri Quân phải chết trắng cảng, đối với điểm này nàng không thể nghi ngờ. Cho nên, mặc kệ hắn là hạng người gì, chỉ cần nàng gả đi, dù phải bắt nàng chịu đựng nửa năm hay một năm, cũng không là gì to tát cả.

Vào lúc này, Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt đã mặc lên người y phục tử tế, quay trở lại.

Đôi mắt của Lâm Cảnh Nguyệt đã đỏ hồng, nàng quỳ xuống đất mà khóc nức nở.

Nghe tiếng nàng khóc, thật khiến người ta phải đau lòng, đứt cả ruột gan!

Lúc này, Trình Tri Hiểu đang quan sát Lâm Cảnh Nhân.

Chỉ thấy, nàng đang cúi đầu, ánh mắt rồi rầm, nhẹ cau mày.

Một màn này rơi vào trong mắt hắn, thực khiến hắn không thể không nghĩ: Hắn đã tổn thương nàng biết bao nhiêu.

"Cảnh Nhân, ta biết, bản thân ta thực sự rất có lỗi với nàng, nhưng tình cảm ta đối với nàng, đều là thật lòng!" Trình Tri Hiểu tha thiết, chân thành nói ra.

Thiếu chút nữa nàng đã bật cười ra tiếng rồi. Đã từng tị với muội muội của nàng, vậy mà còn dám nói là thật lòng với nàng hử. Xem ra, không phải là Trình Tri Hiểu muốn thật lòng với nàng, mà là đang thật lòng với phần đồ cưới của nàng thôi!

"Trình đại công tử, Cảnh Nguyệt đã thành ra như thế này rồi. Ngươi nói thử xem, nên làm như thế nào đây." Trần di nương nhìn thấy thái độ của Trình Tri Hiểu đối với Lâm Cảnh Nhân như thế, liền cảm thấy có chút chướng mắt. Vì vậy, mau chóng cắt đứt lời nói của Trình Tri Hiểu.

Trình Tri Hiểu ngập ngừng, do dự một lát. Rồi chấp tay nhìn Trần di nương và Lâm Tân Mẫn, nói: "Bá phụ, bá mẫu, Tri Hiểu biết mình đã làm sai, về phần Cảnh Nguyệt, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Nhưng đối với Cảnh Nhân thì ta tuyệt đối không thể phụ lòng nàng ấy!"

"Hửm? Vậy ý của ngươi là?" Lâm Tân Mẫn vui mừng hỏi.

Trình Tri Hiểu chấp tay, nói ra: "Thỉnh bá phụ hứa hôn Lâm Cảnh Nhân và Cảnh Nguyệt cho ta! Ta nhất định sẽ đối đãi thật tốt với hai tỷ muội nàng ấy!"

Lâm Tân Mẫn nghe vậy cũng không có nổi giận, mà chỉ là đang suy nghĩ.

Ông âm thầm quan sát:

Trình Tri Quân, không phải là đứa con rể mà hẳn mong đợi.

Trình Tri Hiểu mới thật sự là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, Lâm Cảnh Nhân, đứa nhỏ này lại quá hiền lành, nếu gả nó cho Trình Tri Hiểu, chỉ sợ nó quản không nổi hẳn.

Chi bằng, cứ để hai tỷ muội nó cùng gả về cho Trình Tri Hiểu. Về sau, chúng nó liên thủ lại, cũng dễ dàng giữ chặt lòng hẳn hơn!

Lâm Cảnh Nhân nghe thế, suýt chút nữa là đã nhảy dựng lên rồi. Hiện giờ, nàng muốn bay đến tặng cho hẳn một cái bạt tay nha! Hai nữ hầu một chồng, nào của hẳn lớn cỡ nào vậy! Chuyện vô sỉ như thế mà cũng dám đem nói ra ư!

Tuy rằng, từ sớm nàng đã biết được Trình Tri Hiểu rất ư là vô sỉ. Nhưng vào giờ khắc này đây, nàng không khác chế được, máu nóng đã dâng lên cuộn trào rồi!

Lâm Tân Mẫn đồng ý, nhưng Trần di nương lại không đồng ý.

Nếu để Lâm Cảnh Nhân gả đi, với thân phận hiện giờ của ả, khẳng định sẽ được làm chính thê.

Bản thân bà đã bị mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân đè ép cả đời, làm sao có thể để nữ nhi mình bị Lâm Cảnh Nhân áp chế cả đời được?

Vì vậy, Trần di nương liền dịu dàng, nói: " Lão gia, ta cảm thấy chuyện này vẫn không ổn. Hiện giờ, Cảnh Nguyệt đã bị Tri Hiểu chiếm đoạt, tất nhiên phải gả nó cho Tri Hiểu rồi, nhưng Cảnh Nhân thì sao? Còn Trình nhị công tử nữa? Trình nhị công tử cũng có hôn sự với Lâm phủ chúng ta. Ban đầu đã được định ra như thế, nếu giờ, một đứa nữ nhi nhà Lâm gia cũng không gả cho hẳn. Chẳng phải, sẽ để người khác nghĩ rằng, vì hẳn mang trọng bệnh, mà Lâm gia chúng ta ghét bỏ hẳn sao?"

Có vẻ Trần di nương cũng không kiêng kỵ mặt mũi cho Trình Tri Quân gì cả, chuyện hẳn có bệnh cũng có thể ngang nhiên nói trước mặt mọi người.

Dù sao, gả đi cũng đâu phải là nữ nhi của bà, gả đi cũng chỉ có thể là Lâm Cảnh Nhân. Xem như Trình Tri Quân có ghi hận với Lâm gia đi nữa, thì cuối cùng cũng chỉ biết trả thù lên người Lâm Cảnh Nhân mà thôi.

Trình Tri Quân nhướn mày, nhìn thoáng qua Trần di nương. Trong lòng mang theo chút hương vị trào phúng, nhưng hẳn cũng không mở miệng nói thêm gì.

Lâm Tân Mẫn cẩn trọng, cân nhắc lại lời nói của Trần di nương. Chi im lặng cảm lấy ly trà uống một ngụm. Ánh mắt chột sáng, nhìn người ở phía dưới.

Sau đó, ông lại quay sang nhìn Lâm Cảnh Nhân, mở miệng hỏi: "Cảnh Nhân, con nghĩ thế nào?"

Không nghĩ tới Lâm Tân Mẫn lại đi hỏi nàng một câu như vậy, nhưng nghĩ nghĩ thì đã hiểu rõ.

Mục đích của ông, chính là không muốn để người khác cảm thấy rằng Lâm gia bức nàng gả cho Trình Tri Quân.

Không, cũng không phải là ý này!

Suy nghĩ vụt thoáng qua, Lâm Cảnh Nhân liền triệt để thấu hiểu mọi thứ.

Chỉ có một lý do để ông hy vọng nàng chọn Trình Tri Hiểu, chính là:

Không phải Lâm gia ghét bỏ Trình Tri Quân, mà là do nàng, vị đại tiểu thư, chết sống gì cũng kiên quyết gả cho Trình Tri Hiểu.

Đến lúc đó, tin này truyền đi, ông vừa được lợi, lại còn bảo toàn danh tiếng của Lâm gia.

"Cảnh Nhân, con đừng sợ, bất kể lựa chọn ra sao, cha cũng sẽ không để con phải ủy khuất!" Lời này của ông là đang an ủi. Nhưng sự thật là bảo nàng hãy chọn Trình Tri Hiểu. Ông sẽ giúp nàng an bài mọi thứ thật tốt, nàng đừng lo lắng!

Vào giây phút này, trên mặt nàng đã mang theo nụ cười rạng rỡ, rơi vào trong mắt mọi người, nụ cười ấy lại chính là kiên cường, chính là mạnh mẽ.

Nhìn hai vị nam tử ở trước mặt mình, Lâm Cảnh Nhân biết rõ. Đã đến thời điểm để nàng thật sự lựa chọn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Mọi thứ đã kết thúc rồi

Một người, bằng vàng đề tên, từng bước mây xanh, Trình Tri Hiểu.

Một người, bệnh nặng quần thân sẽ phải xuống mồ, Trình Tri Quân.

Nàng muốn lựa chọn ai?

Kiếp này, nàng sẽ không tái diễn lại sai lầm của kiếp trước!

Hiện giờ, trong ánh mắt của Trình Tri Quân mang chút trào phúng.

Theo hần dự đoán, căn bản không cần chọn, thì hần cũng đã biết đáp án rồi.

Chỉ có điều, hần có chút khó hiểu. Lúc này, vì sao Lâm Cảnh Nhân lại bảo hần cùng đi bắt kẻ thông dâm..

Nghĩ nghĩ, hần cũng có vài phần nhìn không thấu, rốt cuộc trong lòng nàng là đang suy nghĩ điều gì.

Hần lặng lẽ nhìn nàng.

Vừa lúc đó, giọng nói thanh thanh trong trong của Lâm Cảnh Nhân vang lên:" Ta sẽ gả cho Trình nhị công tử."

Nghe vậy, Trình Tri Quân có hơi sững sờ, nàng ấy, thật sự chọn hần sao?

Về phía Lâm Cảnh Nguyệt và Trần di nương, vừa nghe được như thế, liền thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ còn đang lo lắng Lâm Cảnh Nhân sẽ ngoan cố đòi gả cho Trình Tri Hiểu!

Vào lúc này, về mặt Lâm Tân Mẫn có chút khó tin nhìn Lâm Cảnh Nhân, mở miệng nói ra:"Cảnh Nhân, có phải con đang lo lắng chuyện con và muội muội cùng nhau gả đi, sẽ chịu nhiều ủy khuất không? Con là đích nữ của ta, tất nhiên sẽ được làm chính thê. Còn Cảnh Nguyệt, về sau cũng chỉ là thiếp thất... Hiện giờ, hai tỷ muội các người..."

Lâm Cảnh Nhân liền nhanh chóng cắt đứt lời nói của Lâm Tân Mẫn, cất giọng nói ra: "Phụ thân, lòng con đã quyết. Cuộc đời này ta với trình đại ca là có duyên mà không có phận. Ta không thể để cho phụ thân khó xử, lại không thể để Lâm gia phải khó xử, ta muốn gả cho Trình nhị công tử!"

Lời này của Lâm Cảnh Nhân rất là đường hoàng, nhưng lọt vào tai của Trình Tri Quân, thì lại trở thành lời nói không thật lòng. Hừ, xem ra, nàng đã có trù tính từ trước rồi. Và sự thật là nàng ấy không hề muốn gả cho đại ca hần.

Có điều là, Trình Tri Quân nghĩ mãi cũng không ra, vì có gì Lâm Cảnh Nhân lại trù tính như thế: Bỏ đi Trình Tri Hiểu, mà lựa chọn hần?

Trình Tri Quân liền âm thầm quan sát nàng, tìm tòi nghiên cứu.

Lâm Cảnh Nhân không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Trình Tri Quân.

Dưới ánh nhìn của hần, dường như nàng đang cố che giấu vài thứ cảm xúc gì đó.

"Cảnh Nhân, nàng..Ta biết, nàng chỉ nhất thời tức giận thôi. Về sau, ta bảo đảm sẽ đối tốt với nàng, trừ hai tỷ muội nàng ra, ta sẽ không nạp thêm bất kỳ ai làm thiếp nữa!" Trình Tri Hiểu vội nói.

Lâm Cảnh Nhân nhướn mày nhìn Trình Tri Hiểu, âm thanh lạnh nhạt: "Trình đại công tử, tìm ta đã bị người đâm một nhát, ta tuyệt đối, không gả cho người!"

Tin vào lời nói của hần, chỉ bằng đi tin lời của quý còn tốt hơn! Kiếp trước, hần cũng chưa từng dùng lời thề sắt son này mà hứa hẹn với nàng. Nhưng kết quả cuối cùng mà nàng phải gánh chịu là gì đây hả?

"Cảnh Nhân, ta phải làm gì mới khiến nàng bằng lòng gả cho ta?" Trình Tri Hiểu, hần tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho Lâm Cảnh Nhân.

Đây là một núi vàng còn sống!

Vì con đường làm quan, dù có phải liều mạng, hần cũng phải cưới nàng về.

"Cảnh Nhân..Tri Hiểu, nó cũng đã biết sai..." Lời nói của Lâm Tân Mẫn còn chưa nói dứt.

Thì Trình Tri Quân, người mà này giờ chưa từng lên tiếng, đã đứng dậy, đi ra ngoài cửa. Vừa đi, vừa lạnh giọng nói:"Xem ra, chuyện này không phải là chuyện của ta rồi."

Vào lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã bị dọa đến hết hồn rồi, nàng chỉ muốn hét lên một tiếng, Trình Tri Quân đừng đi, đừng đi nha! Lỡ hần cự tuyệt cưới

nàng, vậy nàng phải làm sao, làm sao bây giờ?

Ngay tại thời khắc ấy, ánh mắt của nàng và Trình Tri Quân đã giao nhau.

Trong đôi mắt của nàng còn mang theo chút khẩn cầu.

Hắn không nói gì, chỉ dò mắt nhìn đến Trình Tri Hiểu, cười một tiếng chế giễu: "Ngày mai, ta sẽ đi gặp Thái tổ mẫu, kể cho người nghe một chút chuyện vui của ngày hôm nay. Đại ca đã chiếm đoạt nhị tiểu thư, lại còn muốn chiếm luôn vị đại tiểu thư nhà người ta. Haizz, quả nhiên, ham muốn quá lớn!"

Trình Tri Hiểu nghe thấy Trình Tri Quân nhắc đến thái tổ mẫu của mình, trên mặt chợt lóe qua một chút sầu não. Hừ, sao hắn lại quên mất, phía trên còn có một lão bà yêu tinh!

Ánh mắt Trình Tri Quân vô cùng lạnh lùng, nhìn Lâm Tân Mẫn nói ra: "Lâm bá phụ, ta biết, ông rất xem thường một người bệnh nặng như ta. Cho nên, ông mới không muốn đem nữ nhi của mình gả đi! Chuyện này cũng không đáng ngại, không gả thì thôi vậy. Có điều, ta lại là người thích hàn huyên tâm sự. Lỡ như, ra ngoài rồi, ta có lỡ miệng nói rằng nhị tiểu thư đã vứt bỏ ta, rồi đi quyến rũ tỷ phu của mình, hay đại loại là ông đã ép buộc vị đại tiểu thư đây phải gả cho đại ca ta thì...! Chắc, chẳng qua, ta cũng chỉ là kẻ thân mang trọng bệnh, có mất mặt chút cũng chẳng sao. Nếu chuyện này mà truyền đi, làm cho tất cả các người ở đây phải mất vui, có tức giận, thì ta cũng chẳng buồn để tâm đến!"

Nghe Trình Tri Quân nói thế, trái tim đang treo lơ lửng trên cành cây của Lâm Cảnh Nhân đã được đặt xuống, thì ra là hắn muốn giúp nàng!

Uh! Tuy lời nói của hắn có hơi vô lại, nhưng cũng chỉ để đối phó với một số người còn vô si hơn thôi! Nếu hắn không bày ra bộ dạng bình nứt không sợ vỡ, thì quả thực có chút khó đối phó nha!

"Lão gia, chuyện đã thành ra thế này, nhị công tử cũng đã nguyện ý cưới Cảnh Nhân, Cảnh Nhân lại không cảm thấy ủy khuất, cũng nguyện ý gả cho nhị công tử. Vậy, chuyện này chúng ta cứ quyết định vậy đi!" Trần di nương vội nói.

Lâm Tân Mẫn hiểu rõ, bản thân ông rất xem thường Trình nhị công tử. Tuy rằng hắn không tốt, nhưng cũng là người của Trình gia. Vạn nhất, vì chuyện nhỏ này lại đi đắc tội với Trình gia, thì nhân duyên với Trình Tri Hiểu cũng sẽ hư luôn, đã không có lợi còn thêm tai hại.

Nghĩ nghĩ như vậy, Lâm Tân Mẫn liền gật đầu, nói: "Uhm, cứ làm thế đi. Nhị công tử, ta biết chuyện của Cảnh Nguyệt đã khiến người phải chịu uất ức, nhưng Cảnh Nhân là đích nữ của ta, hiện giờ hứa hôn cho người, cũng coi như là ta đền bù tổn thất cho người."

"Nếu người không có ý kiến gì thêm, thì chuyện này cứ quyết định như thế, chờ mùa đông đến, hôn sự liền sẽ cử hành." Lâm Tân Mẫn tiếp tục nói.

Ánh mắt của Trình Tri Quân lại nhìn về phía Lâm Cảnh Nhân, ma xui quỷ khiến, hắn liền gật đầu.

Hôm nay, kỳ thực, hắn có thể hoàn toàn danh chính ngôn thuận rồi đi, nhưng không hiểu vì sao, hắn lại giúp nàng.

Mà thôi, hôm nay không cưới Lâm Cảnh Nguyệt, thì cũng sẽ cưới người khác, chi bằng cưới Lâm Cảnh Nhân luôn cho xong.

Mặc dù, trong lòng mọi người đều mang những tâm tư khác nhau, nhưng cuối cùng mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi. Bất kể là ai, Lâm Cảnh Nhân hay là Trần di nương, thì hiện thời, bọn họ vẫn rất hài lòng với kết quả này.

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nhìn thoáng qua vẻ mặt vui sướng của Lâm Cảnh Nguyệt. Nàng muốn xem xem, Trình Tri Hiểu sẽ đối xử với Lâm Cảnh Nguyệt như thế nào!

Dường như, Trình Tri Hiểu có điều muốn nói, nhưng đã bị Lâm Cảnh Nhân mở miệng nói trước: "Ta hơi mệt, xin phép đi trước!"

Trình Tri Quân cũng đi theo ra ngoài.

Vào lúc này, Trần di nương nhện không nổi nữa mà châm thêm vài câu với Lâm Tân Mẫn: "Chàng xem, hài tử này, thật sự không có quy tắc gì cả, nói rồi đi, thì liền rồi đi như thế sao?"

Hiện giờ, trong lòng Lâm Tân Mẫn cũng đâu được thoải mái, lại nghe được Trần di nương nói thế, ông liền mặt lạnh, nói ra: "Nàng như vậy là sao đây? Chuyện giờ đã xảy ra như vậy, chẳng lẽ còn không cho phép Cảnh Nhân nó tức giận sao?"

Lâm Tân Mẫn tức giận nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nguyệt. Mặc dù, tất cả mọi người ai cũng cảm thấy Lâm Cảnh Nguyệt là bị Trình Tri Hiểu chiếm lấy. Nhưng hắn không có hồ đồ, cũng không có ngu xuẩn. Đây chính là nơi ở của Trình Tri Hiểu, nếu không phải do Lâm Cảnh Nguyệt đi qua, lẽ nào hắn đi cưỡng ép Lâm Cảnh Nguyệt qua đây?

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dụ dỗ Ngọc Liễu

Mà thôi, cho dù Cảnh Nguyệt có bị người hiểu lầm đi chăng nữa. Thì chuyện cũng đã được xóa sạch, nuốt trôi xuống bụng hết rồi.

Lâm Tân Mẫn có bất bình hay tức giận thì cũng không phải là vì Lâm Cảnh Nhân.

Ông cảm thấy rằng, việc gả nữ nhi nào đi đến Trình gia, thì kết quả cũng đều như nhau. Chỉ là, để chuyện nháo loạn thành ra như vậy, về sau, chắc chắn danh tiếng của Lâm gia cũng khó mà giữ được.

Bởi vì điều này, Lâm Tân Mẫn cũng có chút tức giận với Trần di nương.

Liên mượn chuyện của Lâm Cảnh Nhân, quở trách bà một phen.

...

Lại nói về hai người...

Lâm Cảnh Nhân và Trình Tri Quân.

Hiện giờ, hai người bọn họ, một trước một sau, bước về nơi ở của từng người.

Nhưng để đến được phòng của mình, thì phải cùng nhau đi qua hoa viên nhỏ.

Bước được vài bước, Lâm Cảnh Nhân liền dừng lại, hướng người về phía Trình Tri Quân mà thì lễ, nói ra: "Chuyện hôm nay, rất đa tạ huynh."

Trình Tri Quân mỉm cười, ánh mắt hân hoan tràn đầy về tìm tòi nghiên cứu, còn có chút giễu cợt: "Có thật là không muốn gả cho đại ca ta? Và nàng là thật lòng muốn gả cho ta?"

Nghe vậy, trong lòng nàng thâm lâu bầu một tiếng: 'Gả cho người cũng tốt. Rất nhanh thôi, người sẽ phải đi báii kiến Diêm vương gia rồi. Ha, ha...Đến lúc đó, nàng sẽ có thứ mà nàng muốn.'

Có điều, ở ngoài miệng, đương nhiên là nàng sẽ không nói như vậy. Chỉ mở miệng nói ra: "Chỉ cần ta thấy mặt bọn họ, thì đã tức muốn chết rồi. Gả cho huynh cũng có cái tốt, ít nhiều gì, trước khi thành thân, huynh cũng không có đối xử với tỷ muội ta như thế!"

Trình Tri Quân đi lên trước một bước: "Hừm. Dường như, nàng rất có lòng tin đối với ta!"

Lâm Cảnh Nhân thâm oán, đối với một kẻ bị bệnh sắp chết, có thể không có lòng tin sao? Cho dù, hắn có muốn cái kia, thì cũng đâu có cái chức năng ấy!

"Điều đó là đương nhiên. Ta nói cho huynh biết nhé, khi huynh và Trình Tri Hiểu đứng cạnh nhau. Thì ta chỉ có thể nói rằng, cả con người huynh đều toát lên một khí chất xuất chúng, vừa nhìn đã biết, huynh là người tinh lạng, luôn biết kiềm chế bản thân. Chắc, chắc, so với Trình Tri Hiểu mặt người dạ thú kia thì hoàn toàn khác xa!"

Lâm Cảnh Nhân không chút do dự, ca hát nịnh hót hân.

Dù sao, hai người bọn họ cũng sắp trở thành phu thê rồi. Chẳng nhẽ, nàng còn phải đi quản hắn có xem tình này là tình hư ý giả, hay là khi gió gì không há. Có thể chung sống với nhau hòa thuận là tốt lắm rồi.

Trình Tri Quân nghe thế, liền mỉm cười.

Trong khoảnh khắc đó, nụ cười ấy của hắn như xua tan cả mây đen, mang đến cho bầu trời một mảnh trong xanh và rực rỡ, thực khiến nàng cũng phải thất thần một phen.

Đứng trong khoảng cách gần như thế, nàng có thể quan sát được khuôn mặt của Trình Tri Quân rõ ràng nhất. Trừ bỏ đi cơ thể hơi gầy, và khuôn mặt yếu ớt của hắn. Thì nàng không thể không thừa nhận, luận về tướng mạo, hắn còn đẹp hơn Trình Tri Hiểu rất nhiều.

Khuôn mặt của hắn mang một vẻ đẹp nhẹ nhàng mà sâu sắc, phần lông mày lại có thêm vài phần anh khí. Một đôi mắt trầm tĩnh to thêm nét an bình, môi hồng răng trắng. Quả thực là một tướng diện tốt, sự ngạo mạn của hắn tựa như đoá hoa mai nở trong tuyết trời lạnh giá.

Lời nàng vừa nói khi nãy, tuy chỉ muốn nịnh hót, nhưng cũng nói không sai, trên người hắn thật sự có loại khí chất tao nhã ấy, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chỉ đáng tiếc, một người như vậy, lại bị què một chân, cơ thể lại mang bệnh, hơn nữa còn là một người đoản mệnh.

Thậm chí, nàng kiếm lòng không được mà phải tiếc hận một phen.

Có điều, rất nhanh, nàng đã trở lại trạng thái bình thường. Vì sớm hay muộn, người đó cũng phải chết thôi, nàng tuyệt đối không thể có tình cảm với hắn! Nếu không, hắn chết rồi, trong lòng nàng sẽ cảm thấy rất là đau khổ.

Hơn nữa, nam nhân trong thiên hạ, được mấy người tốt?

Từ phụ thân của nàng, rồi đến Trình Tri Hiểu, đều cũng như nhau!

Thà rằng, nàng sống một cuộc đời quả phụ, an an bình bình cả đời hưởng thụ. Chứ cũng không màng chạm đến chuyện yêu đương nam nữ ấy.

"Nè, ta mệt rồi, chúng ta...Ngày khác gặp lại." Lâm Cảnh Nhân nói xong, liền bước nhanh rời đi.

Để lại một mình Trình Tri Quân đứng đó, hần nhìn xem bóng dáng của nàng có phần bối rối, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, quả là một cô nương thú vị.

Hần khập khiễng bước đi. Dưới bầu trời đêm, ánh trăng chiếu rọi khắp cả người hần.

Dưới ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt của hần lại càng trở nên thoát tục, càng kiều ngạo và lạnh nhạt, so với Trình Tri Hiểu, quả thực đẹp hơn nhiều!

...

Sau khi trở về, Lâm Cảnh Nhân cảm thấy hơi đói, liền phân phó Ngọc Oanh mang thức ăn đến cho nàng. Còn về phần Thái Liên, hôm nay cũng đã vất vả nhiều rồi, nên Lâm Cảnh Nhân cho phép nàng trở về nghỉ ngơi.

Nói về sự can đảm, thì Ngọc Oanh so với Thái Liên có chút không bằng. Cho nên, nàng không hề có ý định phân phó Ngọc Oanh đi làm những chuyện quan trọng thay nàng.

Hôm nay, mọi chuyện đã phát sinh thành ra như thế. Nàng cảm thấy con đường phía trước đang chào đón nàng. Rốt cuộc, nàng cũng không cần gả cho Trình Tri Hiểu nữa rồi!

Thậm chí, vì quá phấn kích, vui mừng quá độ, nàng liền uống thêm một ly rượu nữa cơ!

Ăn uống no đủ, tất nhiên, việc phải làm sau đó, chính là ngủ một giấc thật ngon.

...

Còn về phía Lâm Cảnh Nguyệt, cũng đang có một giấc ngủ an lành.

Mặc dù đối với loại chuyện này, nàng không hy vọng nó sẽ xảy ra, nhưng nàng cũng có thể an tâm. Vì cuối cùng, nàng cũng được gả cho Trình Tri Hiểu, chứ không phải là một kẻ bị bệnh sắp chết kia!

...

Còn Trình Tri Hiểu thì...

Một đêm chẳng chợp mắt nổi, trong lòng hần đang có cảm giác hối hận tràn trề.

Khi đó hần nên đẩy Lâm Cảnh Nguyệt ra, thì sẽ không xảy ra loại chuyện lớn như vậy!

Đều tại Lâm Cảnh Nguyệt! Nếu không phải nàng dẫn dụ hần, thì hần làm sao có thể mất đi Lâm Cảnh Nhân?

Nghĩ đến Lâm Cảnh Nguyệt, trong lòng Trình Tri Hiểu lại không tránh khỏi việc tưởng nhớ đến thân thể của nàng, cái loại cảm xúc khiến người ta phải trầm mê trong đó.

Trên người hần lại dấy lên một dòng nhiệt nóng.

Vừa lúc đó, Trần di nương đã sai Ngọc Liễu đem quà đến tặng.

Mặc dù nói Trình Tri Hiểu là loại người xấu xa, nhưng vẫn là đối tượng cho các thiếu nữ phải đem lòng nhớ nhung.

Ngọc Liễu nhìn Trình Tri Hiểu, cũng không khỏi có chút thẹn thùng.

Dáng người Ngọc Liễu cao gầy, tuổi của nàng lớn hơn Lâm Cảnh Nguyệt cũng không nhiều, nhưng sớm trở mã, trước sau đều lỗi lồm.

Trình Tri Hiểu thấy thế, liền một phen bắt lấy Ngọc Liễu, rồi hôn tới tấp.

Thường ngày, hần cũng không phải là dạng người háo sắc, nhưng hần cũng là nam nhân, và đó chính là bản tính.

Hơn nữa, hôm nay, hần rất bức bối người của Lâm gia!

Hần cũng đâu phải là kẻ ngốc, tất nhiên nhìn ra, mục đích chính của Lâm gia, chính là muốn đem Lâm Cảnh Nguyệt giao cho hần!

Hiện giờ, người nha hoàn này chính là người bên cạnh của Trần di nương, trong lòng hấn liền dấy lên tà niệm.

Lâm Cảnh Nguyệt đã làm ra loại chuyện này để hại hấn. Hấn cũng chỉ là ăn miếng trả miếng với đứ nhà hoàn này thôi, có gì là to tát đâu chứ!

Ngọc Liễu bất gặp Trình Tri Hiểu ôm mình như vậy, trong lòng liền tràn ngập sự vui sướng, cả người liền mon trốn đi lên.

Nàng cũng không muốn cả đời phải làm nha hoàn! Hiện giờ lại có cơ hội, làm sao mà không bắt lấy đây.

Vào lúc này, Trình Tri Hiểu lại có chút chần chừ, ở trong nhà của nhạc phụ tương lai, ngủ với nha hoàn của người ta quả thực cũng không được tốt cho lắm.

Nhưng, Ngọc Liễu đã trêu chọc hấn, khiến lòng hấn trở nên ngứa ngáy và rạo rực rồi.

Hấn lại nghĩ đến Trần di nương, cảm thấy rằng Lâm Cảnh Nguyệt cũng không có gan to như thế, nhất định ở phía sau đã có Trần di nương sai sử, vậy hấn phải bắt nha hoàn của bà đền bù tổn thất thôi!

Nghĩ như vậy, Trình Tri Hiểu liền không chút do dự mà chiếm lấy Ngọc Liễu.

Tất nhiên hấn không hề kiên nhẫn dịu dàng gì với nàng, thậm chí là có vài phần mạnh bạo và thú tính.

Và hiển nhiên là, Ngọc Liễu cũng ăn không ít sự đau đớn! Có điều, để có thể làm di nương, nàng cảm thấy mọi thứ nàng chịu đựng đều đáng giá!

...

Sáng ngày hôm sau, Trình Tri Hiểu và Ngọc Liễu cùng nhau tỉnh dậy, hấn nhìn thấy Ngọc Liễu, không khỏi có chút tức giận. Hiện giờ đối với người trong Lâm gia, trong lòng hấn có chút oán giận.

"Người thu dọn xong, trở về đi." Trình Tri Hiểu thản nhiên nói.

Ngọc Liễu do dự một chút, nũng nịu hỏi: "Có thể..."

"Chẳng lẽ ngươi lại muốn ta đi tìm người của Lâm gia, rồi nói rằng ta muốn thú ngươi? Hiện giờ, cũng chưa phải lúc ngươi có thể đến phủ của ta. Nếu ta nói ra, vậy cuộc sống ở trong Lâm phủ, những ngày sau này ngươi có thể thuận lợi sao?" Trình Tri Hiểu hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đế Vương thị trở về

Nghe được Trình Tri Hiểu nói như thế, trong mắt của Ngọc Liễu đã tràn đầy tình ý: 'Phải nha, vẫn lại đại công tử suy nghĩ chu toàn. Nếu để phu nhân biết được, nàng và nhị tiểu thư cùng chung một phu quân, thì chỉ sợ là, ở tại nơi này, nàng cũng khó mà sống nổi qua ngày rồi.'

Ngọc Liễu vội nói: "Nô tỳ đã hiểu, đa tạ công tử đã vì Ngọc Liễu mà suy tính."

Và hiển nhiên, Ngọc Liễu đã sai, hấn đâu có vì nàng mà suy tính.

Sau khi hấn tỉnh táo, hấn lại không muốn chuyện này bị truyền đi. Vì sợ sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của hấn. Cho nên, mới dùng kế hoãn binh.

Chờ khi Ngọc Liễu đi theo Lâm Cảnh Nguyệt về phủ Trình gia, hấn muốn nàng, cũng là chuyện hiển nhiên thôi.

....

Ngày hôm nay, mặt mày Ngọc Liễu hiện lên nét xinh đẹp rạng rỡ khác hẳn với thường ngày.

Ngọc Liễu quả thực chẳng may mắn chút nào.

Trần di nương đã nhìn thấy Lâm Tân Mẫn ngắm nhìn Ngọc Liễu rất lâu. Cũng vì điều này, đã dấy lên khúc mắc ở trong lòng của bà.

Nữ nhân này không thể lưu lại ở trong phủ nữa, nếu để lão gia nhìn trúng, thì càng không tốt rồi.

Ở mặt ngoài, Trần di nương không phải là người chuyên ăn phải dấm chua. Bởi vì, bà không muốn Lâm Tân Mẫn thấy thế mà chán ghét bà.

Cho nên, bà mau chóng đẩy Ngọc Liễu đưa qua Lâm Cảnh Nguyệt làm nha hoàn của hồi môn. Chờ đến lúc rời khỏi phủ, thì bọn họ cũng không thể tư

thông rồi.

Trần di nương chỉ cần ra tay, thì đã giải quyết xong vấn đề, quả là cao siêu.

Đương nhiên, Ngọc Liễu nào dám ý kiến gì. Vì dù sao, nàng cũng mong ước được đến Trình phủ.

Khi đến Trình phủ rồi, nàng sẽ trở thành di nương, vị trí này cũng đã tốt hơn rất nhiều so với vị trí nha hoàn không có tiền đồ ở Lâm phủ này.

Trần di nương nào đâu biết, một tay chiếu xuống nước cờ rất cao minh kia, lại chính là quả báo, báo ứng lên người nữ nhi của bà.

...

Về phần Lâm Cảnh Nhân, nàng đang suy nghĩ, nên làm cách nào để đề nghị phu thân đồng ý cho mẫu thân trở về nhà.

Kỳ thực mà nói, từ sớm Vương thị có ý muốn quay trở về rồi, nhưng chỉ còn chờ đợi cơ hội mà thôi.

Vương thị cũng có thể ương bướng, ngang nhiên mà quay trở về. Bởi vì, bà vẫn là chính thê, Lâm Tân Mẫn cũng không ngăn cản bà được, chỉ là...

Lâm Cảnh Nhân không hề muốn sự tình phát triển theo nước này, cách tốt nhất, chính là vẫn nên tìm lý do gì đó để phụ thân phải đồng ý cho mẫu thân trở về mới được.

Nếu mẫu thân nàng quay về, nàng nhất định sẽ không để Trần di nương ức hiếp người.

Sẽ đem mọi chuyện mà nàng đã sắp đặt từ trước an bài một lần cho xong.

Hiện giờ, nàng phải tìm cơ hội nào đó, để mẫu thân thuận lợi mà trở về.

...

Lúc này, nàng đã ở tại thư phòng của Lâm Tân Mẫn, ông đang xem văn kiện.

Lâm Cảnh Nhân vẫn rất yên tĩnh, an lặng đứng đó, không nói lời nào.

Một lúc sau, Lâm Tân Mẫn mới bỏ văn kiện trong tay mình xuống, quan sát Lâm Cảnh Nhân.

Từ xưa đến nay, ông không hề thân cận với nữ nhi của mình. Hiện giờ nhìn thấy nàng, lông mày nhíu lại: "Nguyên nương, con đến đây tìm ta là vì chuyện gì?"

Đôi mắt của Lâm Cảnh Nhân đã đỏ hồng, dùng tay lau đi nước mắt, cũng không nói lời nào.

Cảnh khóc lóc này, thực khiến Lâm Tân Mẫn cũng có chút mềm lòng, nói cho cùng nó cũng là nữ nhi của mình, Lâm Tân Mẫn liền mở miệng nói: "Chớ khóc."

Nghe thế, nàng liền quỳ gối xuống đất, nghẹn ngào, mở miệng nói ra: "Phụ thân, hôm qua, không phải Nguyên nương không muốn chọn gả cho Trình Tri Hiếu, mà bởi vì..."

Nói đến chuyện này, trong lòng ông còn mang chút tức giận. Đứa con gái lớn này lại không chịu theo ý ông chọn gả cho Trình Tri Hiếu, mà lại đi chọn cái gã phế vật kia!

Mái tóc đen dài của Lâm Cảnh Nhân rũ xuống, che đi khuôn mặt của nàng, âm thanh nàng vẫn nghẹn ngào: "Đó là bởi vì, bởi vì, mấy ngày trước đây, mẫu thân đã đến tìm con, bảo con rằng hãy vì muội muội, mà nhường Trình đại công tử cho nó."

Nàng lại ra vẻ ủy khuất, lau đi nước mắt trên mặt mình: "Tất nhiên, con không có đồng ý, ai mà đi nguyện ý gả cho kẻ mất bệnh sắp chết kia chứ? Nhưng lúc đó, mẫu thân đã không vui, còn nói là, bà đã chăm sóc con nhiều năm như thế..."

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của Lâm Cảnh Nhân, sắc mặt của Lâm Tân Mẫn đã đen lại.

Sao lúc đó, hắn lại không nghe Trần di nương nói gì cả.

Hiện giờ, nghe nàng nói như thế, thật khiến ông đối với Trần di nương, bất mãn càng lớn.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân thì đang cười lạnh một tiếng, ha..., đây là hiệu quả mà nàng mong muốn.

Tiếp theo, nàng vẫn điềm đạm, nhu mì nói ra: "Con còn nhớ, mẫu thân luôn đối tốt với con. Ngày xưa, dù có cái gì, con cũng không tranh giành với muội muội. Nhưng chuyện phu quân là một chuyện không nhỏ, lại liên quan đến cả đời mình. Tất nhiên, con không thể nào đơn đơn giản giản mà nhường đi được. Còn nói, sẽ để con suy nghĩ kỹ càng, nhưng mà chưa kịp suy nghĩ, thì đã..."

"Không ngờ, bà ấy lại đi sử dụng thủ đoạn này, ép con phải nhường Trình đại công tử gả cho muội muội..." Lâm Cảnh Nhân thở dài một tiếng, dường

như rất thất vọng về Trần di nương.

"Dù là như thế, người cũng không cần phải hoàn toàn buông bỏ, người nên biết, gả vào đó, người vẫn là chính thê!" Lâm Tân Mẫn liền nói ra điểm mấu chốt.

Nước mắt của Lâm Cảnh Nhân như hạt châu mà rơi xuống: "Mặc dù, con rất tức giận mẫu thân đã làm ra loại chuyện như vậy, nhưng con không thể để Cảnh Nguyệt muội muội chịu ủy khuất được. Nếu con làm chính thê, chẳng phải Cảnh Nguyệt phải chịu làm tiểu thiếp sao? Cảnh Nguyệt muội muội tài mạo xuất chúng, nếu để nó phải chịu như vậy, thật sự quá ủy khuất rồi!"

"Con lựa chọn như thế, xem như cũng là báo đáp ân tình nhiều năm qua của mẫu thân đã chăm sóc chiếu cố cho con. Cũng như là thành toàn tâm nguyện cho Cảnh Nguyệt muội muội... Thành phụ thân có thể hiểu cho con, con biết rõ, là con đã phụ đi tâm ý của người, trong lòng người nhất định rất tức giận, xin người cứ trách phạt!" Lâm Cảnh Nhân vừa khóc, vừa nói.

Lâm Tân Mẫn gật đầu, mặc dù hắn không thích nữ nhi này, nhưng nó nói không sai.

Ông có chút thương cảm, nhìn Lâm Cảnh Nhân, rồi thở dài một tiếng: "Nói như vậy, chuyện này đã làm khó con rồi."

Mục đích của nàng, chính là muốn cho Lâm Tân Mẫn nghĩ rằng, nàng không phải là đứa con ngỗ nghịch, những thứ nàng làm đều là vì Lâm Cảnh Nguyệt!

Mà hôm qua, những lời nàng cự tuyệt Trình Tri Hiếu. Kỳ thực, cũng chỉ là điều mà nàng bất buộc phải nói ra!

"Nữ nhi không cảm thấy khó xử, chỉ là... Nữ nhi sắp phải xuất giá, cũng không muốn để mẫu thân phải chạy đến dạy con quy củ, con muốn... Con muốn để cho..."

Nói đến đây, Lâm Cảnh Nhân dừng lại một chút, nhìn Lâm Tân Mẫn, rồi mới nói tiếp: "Con muốn Vương thị trở về chỉ dạy cho con!"

Hiện giờ, Lâm Cảnh Nhân còn phải nể mặt Lâm Tân Mẫn, nên phải gọi Trần di nương là mẫu thân, còn gọi mẫu thân của mình là Vương thị.

Tất nhiên, nàng không cam lòng, nhưng nàng tin rằng, một ngày nào đó, nàng có thể quang minh chính đại mà gọi mẫu thân của mình một tiếng-- mẫu thân!

Nghe đến tên Vương thị, sắc mặt ông lập tức đen lại: "Vì sao người lại nhớ tới bà ta?"

Về mặt nàng suy sụp nói ra: "Vương thị là một gia tộc lớn, dạy cho con quy củ cũng là thích hợp nhất... Còn về phía mẫu thân, rốt cục, con cũng không phải là... Không phải là... con gái ruột của bà. Hiện giờ, muội muội được gả cho Trình đại công tử, sắp sửa là phu nhân của nhà quan. Kháng định, mẫu thân còn phải lo lắng rất nhiều. Vì thế, đâu còn chỗ nào mà để ý con đây?"

Nếu là ngày xưa, nàng mà nói như thế, Lâm Tân Mẫn nhất định sẽ cho rằng nàng vong ân bội nghĩa, không để ý đến tình cảm của Trần di nương.

Nhưng hiện giờ, rõ ràng Trần di nương ép nàng phải nhường phu quân cho muội muội, lại đem danh phận chính thất nhường cho nó nữa, bản thân lại chịu thiệt gả cho một phế vật... Trong lòng nó có bất mãn cũng là chuyện bình thường.

Cho dù Trần di nương có đối tốt với nó, nhưng cũng không cần phải chịu hy sinh lớn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đón mẫu thân

Ông nhìn Lâm Cảnh Nhân, thần sắc có chút mất tự nhiên.

Qua một hồi lâu, ông mới mở miệng nói ra: "Nhưng Vương thị..."

Lâm Cảnh Nhân mỉm cười, về mặt túi thân nói: "Tuy Vương thị không tốt, nhưng về khía cạnh này, lòng bà sẽ hướng về con..."

Tiếp theo, nàng liền thanh thanh nhẹ nhẹ bồi thêm một câu: "Thường ngày, mẫu thân đều phải phụ trách và trông coi tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ở trong phủ. Hiện giờ, còn phải lo chuyện xuất giá cho nhị muội nữa, con không muốn mẫu thân vì con mà lo âu quá độ, lại sinh bệnh. Nếu Vương thị có thể trở về chia sẻ một ít với mẫu thân, chắc hẳn mẫu thân sẽ nhẹ nhõm hơn phần nào."

Lâm Cảnh Nhân mờ mờ ảo ảo, ám hiệu cho Lâm Tân Mẫn rằng, hiện tại, Trần di nương đã một tay che trời ở quý phủ rồi, thậm chí còn có thể mặc kệ thể diện của Lâm gia chỉ để vì muốn an bài cho nữ nhi mình thật tốt!

Và tất nhiên, khi Lâm Tân Mẫn nghe được điều này, thì lại đối với Trần di nương tăng thêm vài phần buồn bực, phải cắt giảm một chút quyền lực của

nàng, ít nhất, cũng phải để nàng biết mà nhớ lâu một chút, phép tắc một chút.

Hơn nữa, đối với đứa con gái này, ông cũng có chút đau lòng.

Hiện giờ, nó lại đưa ra yêu cầu như thế, ông cũng không tiện cự tuyệt.

Làm nữ nhi, đã chịu nhiều tủi thân, ủy khuất nhiều như vậy. Lúc này, chẳng qua nó cũng chỉ muốn mẫu thân nó trở về nhìn nó xuất giá một lần, loại yêu cầu nhỏ nhỏ này, cũng là lẽ thường của con người, cũng hợp tình hợp lý.

Lâm Tân Mẫn nghĩ vậy, liền gật đầu nói: "Vậy cứ dựa theo lời người nói mà làm."

Lâm Cảnh Nhân quỳ ở dưới đất, dập đầu với Lâm Tân Mẫn: "Đa tạ phụ thân, ngày mai A Nguyên sẽ đi đón Vương thị trở về, chuyện còn lại phụ thân không cần lo lắng, A Nguyên tự biết làm tốt chuyện!"

Ngay lập tức, nàng phải giành quyền chủ động vào chính tay mình.

Không thể để cho Lâm Tân Mẫn giao việc dàn xếp chuyện của mẫu thân cho Trần di nương được. Nếu không, đến lúc đó, không biết Trần di nương sẽ làm gì mẫu thân nàng.

Lâm Tân Mẫn nhìn thấy nàng hiểu chuyện như thế, liền bùi ngùi nói thêm một câu: "Tính tình người xưa nay thiện lương, nhu hòa, thật khác xa với Vương thị, người thật giống nhị nương."

Trong lòng nàng cười cười trào phúng. Phải thôi, cả đời này, nàng sẽ cho phụ thân nàng biết rõ, Trần di nương, bản tính là như thế nào!

Cái gọi là khẩu Phật tâm xà, lời đẹp giấu kim châm! Khiến người ta khó lòng mà phòng bị!

...

Ngày hôm sau, Lâm Cảnh Nhân liền ra khỏi phủ.

Lần này ra phủ, là quang minh chính đại. Có điều, Trần di nương cũng chưa hề hay biết, đơn giản là vì, vào lúc này, Trần di nương đang an bài, lo lắng cho nữ nhi của mình rồi!

Mặc dù, chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Nhưng mục đích của hai mẹ con nàng cuối cùng cũng đã đạt được. Cho nên, hai người đều đem 'kẻ hy sinh' là Lâm Cảnh Nhân, quên đi mất.

Trần di nương và Lâm cảnh Nguyệt còn chưa nghĩ tới chuyện, ly rượu có thuốc kia chính là Lâm Cảnh Nhân đã đổi. Còn cho rằng, đó là chuyện ngoài ý muốn.

Dù gì, tính tình của Lâm cảnh Nhân quá lương thiện nhu hòa, nhu hòa thiện lương đến độ có thể bị người đập xuống một cước. Căn bản, Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt đâu có đặt Lâm Cảnh Nhân vào trong mắt.

...

Mà vào lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã mang người đi đến Ngọc Từ Am.

Đợi đến khi nhìn thấy Vương thị một thân váy trắng đang đứng trước cửa Ngọc Từ Am, Lâm Cảnh Nhân liền nghiêm túc nói ra: "Mẫu thân, con đến đón người về nhà."

Vương thị nghe vậy, nơi hốc mắt đã đỏ hần lên: "Nguyên nương...Nguyên nương, mấy năm nay nương đã để con phải chịu ủy khuất. Bây giờ, con còn vì nương làm ra những chuyện này, trong lòng nương rất hổ thẹn!"

Hai mẹ con đứng ôm nhau, khóc không thành tiếng. Nàng mới là người bất hiếu, bản thân thì ở trong phủ ăn sung mặc sướng, còn mẫu thân thì phải ở tại nơi hoang vu, sống cực khổ qua ngày, mà nàng lại chẳng quan tâm gì đến mẫu thân mình.

Từ sớm, Vương thị đã quyết định cùng Lâm Cảnh Nhân trở về, cho nên cũng không nói gì thêm, đi vào bên trong bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Một tiểu ni cô liên tục đi theo bên cạnh Vương thị, giúp đỡ Vương thị bận bịu tứ phía, nhìn Vương thị khuôn đồ, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy tiểu ni cô này tuổi tác so với mình cũng nhỏ hơn một chút, liền đi qua, hỏi: "Tiểu ni cô tên gọi là gì?"

"Pháp danh của ta là Tĩnh An." Tiểu ni cô thấp giọng trả lời.

Lâm Cảnh Nhân cười hỏi: "Tuổi của người còn nhỏ như vậy, vì sao lại xuất gia?"

Lúc này, Vương thị đi tới, thở dài một tiếng: "Tĩnh an, đứa hài tử này cũng là một người có số khổ, mẫu thân của nàng...Aizz, từ khi ở Ngọc Từ Am sinh hạ nàng, liền đã chết, Ngọc Từ Am liền nuôi nấng nó cho đến bây giờ."

Trực giác của Lâm Cảnh Nhân mách bảo rằng, hài tử Tĩnh An này làm việc có nề nếp. Nàng nhìn Tĩnh An, rồi lại nhìn sang Vương thị, hỏi: "Tĩnh An, người có nguyện ý đi theo chúng ta không?"

Ánh mắt của Tĩnh An liền sáng lên, nhìn sang Vương thị.

Lâm Cảnh Nhân vừa cười, vừa nói: "Nương, bên cạnh người, còn chưa có ai là lan lợi thông mi cả, con thấy Tĩnh an này cũng không tệ. Hãy cho phép nàng về phủ đi, dù sao chúng ta cũng không thể tin dùng người của họ được!"

Trong miệng của Lâm Cảnh Nhân nhắc đến từ 'họ', chính là Trần di nương.

Vương thị âm giọng nói: "Tĩnh An, nếu con muốn đi theo ta, theo danh phận, con cũng chỉ là đầy tớ của Lâm gia, thật khó cho con rồi, không biết con có nguyện ý không?"

Ánh mắt Tĩnh An sáng bừng, liền quỳ gối xuống đất, mở miệng khẩn cầu: "Phu nhân, tiểu thư, con được hai người mang đi, không cầu thân phận gì. Chỉ cần có thể rời khỏi Ngọc Từ Am, đừng nói là nha hoàn, có làm trâu làm ngựa, con đều nguyện ý!"

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua Tĩnh an mà thương xót, một đoá hoa thiếu nữ, làm sao có thể nguyện ý ở Ngọc Từ Am được?

Vương thị gật đầu, nói: "Con mau đứng lên, chỉ cần con thật lòng đi theo ta, đợi đến lúc con xuất giá, ta tất nhiên sẽ không để con phải chịu ủy khuất!"

Bởi vì Vương thị chỉ ở nơi này tịnh dưỡng, cũng không có quý y. Vì thế, Thái Liên đang giúp Vương thị chải đầu búi tóc.

Trong trí nhớ của nàng, mẫu thân xưa nay đều là váy đỏ như lửa. Lúc nào, trong người cũng mang khí chất cao ngạo, luôn thích gây sự với người khác. Hiện nhiên, trang phục ngày trước đã không còn thích hợp với Vương thị hiện giờ.

Vương thị ở Ngọc Từ Am đã nhiều năm như thế, tâm cảnh cũng đã thay đổi rất nhiều. Hiện giờ, cũng đã nghĩ ra vì sao bản thân mình lại thua Trần di nương đến thảm bại.

Cũng bởi vì nàng quá ngạo khí, quá khoe khoang.

Đích nữ nhà họ Vương của kinh thành, gả cho một nhi tử của thương hộ nhỏ trong thành Thanh Châu. Tất nhiên, nàng luôn có một loại cảm giác cao cao tại thượng rồi.

Nhưng xác thực rằng, người như Lâm Tân Mẫn cũng không xứng với Vương thị.

Có điều, có nam nhân nào lại tự nguyện ý thừa nhận, bản thân mình không bằng một nữ tử đâu? Đó cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến hai người bọn họ ly tâm.

Một nam nhân, không cần một người nữ tử muốn áp chế quản lý hắn, mà cần một đoá hoa hiền diệu, hiểu biết lý lẽ.

Vương thị là một ngọn lửa hồng liên, thì Trần di nương chính là đoá hoa trắng tinh khiết, thông tình đạt lý.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lần đầu giao phong

Nhìn xa, có lẽ, nam nhân sẽ thích màu sắc tươi đẹp của ngọn lửa hồng liên.

Nhưng hiện thực khi sống chung, thì các nam nhân thường thường cũng sẽ thích một đoá hoa hiền chuyện như Trần di nương.

Hai mẹ con cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa. Trên đường trở về, liên tục ôn lại chuyện xưa.

Chờ sau khi về đến phủ, Lâm Cảnh Nhân liền an bài cho Vương thị ở Tĩnh viên của nàng. Ở nơi này, cho dù, Trần di nương muốn đến hãm hại mẫu thân, thì cũng phải đi qua cửa của nàng đã.

Lúc Lâm Cảnh Nhân ra khỏi phủ, Trần di nương không hề hay biết. Nhưng khi Lâm Cảnh Nhân mang Vương thị trở về. Chuyện này là chuyện lớn động trời, nên từ sớm đã có tùy tùng chạy tới báo tin cho bà.

Vào lúc này, Trần di nương đang chuyên tâm may vá đồ cưới cho Lâm Cảnh Nguyệt, nhận được tin, bà kinh hô một tiếng.

Tiếp đó, là nhìn đứa nha hoàn đang khiếp sợ quỳ dưới kia, trầm giọng nói ra: "Người nói sao? Vương thị trở về ư?"

Tiểu nha hoàn đang quỳ trên đất, không ngừng nói ra: "Nô tỳ không dám lừa gạt phu nhân, nô tỳ thật sự nhìn thấy, đại tiểu thư dẫn Vương thị đi vào trong phủ."

"Đại tiểu thư?" Trần di nương có chút kinh ngạc.

"Phải a, đại tiểu thư còn mang Vương thị an bài ở trong viện của nàng." Tiểu nha hoàn lại nói.

Sắc mặt Trần di nương càng lúc càng âm trầm. Bà mơ hồ cảm thấy, dường như Lâm Cảnh Nhân đã có thay đổi, nó đã không còn là một đứa trẻ dễ dãi mà bà có thể nắm được ở trong bàn tay bà.

"Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi." Trần di nương cũng không nói gì thêm, cho lui tiểu nha hoàn.

Vào lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai người, Lâm Cảnh Nguyệt lo lắng trùng trùng hỏi: "Nương, vì sao Vương thị lại trở về? Chắc sẽ không..."

Trần di nương hừ lạnh một tiếng: "Mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân cũng chỉ là một kẻ phế vật, không đáng lo. Năm đó, ả đã không đầu lại ta, hiện giờ có thể tạo ra bọt sóng gì?"

Lâm Cảnh Nguyệt được Trần di nương an ủi, tạm thời cũng an tâm lại phần nào.

"Cảnh Nguyệt, con mau bảo đệ đệ đến, chúng ta sẽ đi xem Vương thị." Trên mặt Trần di nương tạo ra một nụ cười cổ quái.

Ồ, thì ra, bà còn có một đứa con trai. Trong phủ này, điều quan trọng nhất là có nhi tử ở bên cạnh mình.

Vương thị cũng có một đứa con trai, nhưng đứa con ấy... lại có xuất thân không rõ ràng. Hiện giờ, đã bị đuổi ra ngoài, cho làm con thừa tự! Ha, đứa con trai này nói chung không có tư cách thừa kế gia nghiệp to lớn của Lâm gia bọn họ!

Vào lúc này, mang nhi tử của mình qua thăm Vương thị, rõ ràng là Trần di nương muốn đánh một chiêu vào mặt Vương thị rồi.

Nhi tử của Trần di nương tên là Lâm Cẩm Phong. Trong Lâm Gia, xếp hàng thứ ba, cũng chính là Tam công tử.

Mặc dù chỉ là một đứa con thứ, nhưng Lâm Tân Mẫn rất mực yêu thương dốc lòng bồi dưỡng.

Tuy rằng Vương thị không có ở vương phủ đã được nhiều năm rồi, nhưng Trần di nương không bao giờ quên hận ý của bà đối với Vương thị.

Bà có thể không hận sao? Đã nhiều năm như vậy, con gái đã sắp đi xuất giá.

Vương thị chỉ là một phế vật, mà vẫn chiếm được danh tiếng đích phu nhân, biến bà trở thành một người phụ nữ danh bất chính, ngôn bất thuận. Trong lòng bà còn có thể vui vẻ sao?

Vương thị và Lâm Cảnh Nhân vừa sắp xếp xong, Trần di nương đã đến trước cửa.

Khi nhìn thấy Trần di nương, Ánh mắt của Vương thị đã tràn ngập lửa giận, nữ nhân này, hại nữ nhi của bà cách xa bà nhiều năm như thế! Hại nhi tử bà, cho đến bây giờ, cũng không biết nó đang ở đâu!

Nhìn Vương thị có chút không kiềm chế nổi, Lâm Cảnh Nhân liền vội nắm lấy tay của Vương thị.

Trên người truyền đến hơi ấm từ đôi tay của Lâm Cảnh Nhân, đã khiến Vương thị an định lại một chút. Thầm nghĩ trong lòng, từ sớm Nguyên nương đã có nói với bà. Vừa hồi phủ, tuyệt đối không thể vì Trần di nương khiêu khích mà mất đi lý trí.

Vương thị nhìn về mặt tỏa sáng của Trần di nương, về mặt lạnh nhạt, chỉ híp nửa mắt, cũng không nói gì.

Thái độ này của Vương thị, thật khiến Trần di nương phải kinh ngạc. Tính tình của bà ta xưa nay không tốt, nhìn thấy được nàng, là đã nổi điên rồi. Vì sao đến lúc này, nàng lại không thấy gì nữa?

Trần di nương mỉm cười nhìn Vương thị, đi lên phía trước một bước: "Tỷ tỷ, thật sự đã trở về."

Nói xong, Trần di nương liền xoay qua oán trách Lâm Cảnh Nhân: "A Nguyên, hài tử này thật là, mang tỷ trở về, cũng không thèm báo cho ta một tiếng."

Lâm Cảnh Nhân chỉ cười nhẹ một cái, dịu dàng nói: "Nhị nương, là con thấy ngươi bận bịu lo hôn sự cho Cảnh Nguyệt muộn muộn, vì thế cũng không dám đến quấy rầy người."

Có mặt mẫu thân nàng ở đây, Lâm Cảnh Nhân chẳng muốn kêu Trần di nương là một tiếng mẫu thân gì cả. Nhưng hôm đó, đến cầu Lâm Tân Mẫn cho mẫu thân trở về. Thì nàng cũng đã hiểu rõ, Lâm Tân Mẫn không hề thích mẫu thân nàng. Cho nên, mới có kiểu đối đãi khác nhau đến như thế.

Kỳ thực, nghiêm túc mà nói, một tiếng nhị nương này, nàng không cần thiết phải kêu!

Gì mà nhị nương? Một tiếng xưng hô chẳng ra gì!

Trần di nương chẳng qua cũng chỉ là thiếp thất trong phủ! Thậm chí đích nữ có thể coi một di nương là hạ nhân mà tùy ý sử dụng!

"Cánh Nguyệt, Cẩm Phong, mau đến đây gặp qua đại nương đi". Trần di nương gọi.

Lâm Cẩm Phong chỉ là thiếu niên mới mười ba tuổi, bộ dáng cũng thanh tú.

Nhưng trên mặt lại mang vẻ âm u lạnh lẽo, khiến người ta nhìn vào cũng không được thoải mái.

Hắn cũng không tình nguyện, chỉ đi qua hô lên một tiếng: "Đại nương."

Trong lòng Lâm Cảnh Nhàn cười nhạt một tiếng, Trần di nương đang tuyên thệ chủ quyền, nhi tử của bà ta không được gọi Vương thị là mẫu thân!

Lâm Cảnh Nhàn cau môi nhìn Trần di nương, nàng tin rằng, không mất bao lâu, nàng sẽ bắt Cẩm Phong phải sửa đổi cách xưng hô!

"Tỷ tỷ, tỷ ở Ngọc Từ Am chịu khổ qua ngày. Mà muội muội như ta, lại không đến thăm tỷ. Cũng bởi vì quý phủ quá bận rộn, ta lại phải giúp đỡ lão gia trông coi Lâm phủ, còn phải dạy dỗ bọn nô tỳ, rồi hiếu thuận với lão phu nhân. Hơn nữa, ta còn có một đám hài tử cần ta quan tâm, thực sự là không có thời gian rồi đến thăm tỷ." Trần di nương dịu dàng nói.

Vương thị nắm chặt quả đấm của mình.

Lâm Cảnh Nhàn thấy thế, mở miệng cười: "Nương, chúng ta phải cảm ơn nhị nương đó. Nương không ở trong phủ đã nhiều năm, nhị nương lại giúp người lo toan những chuyện này, có đúng không?"

Đơn giản, Trần di nương đang có ý định khoe khoang bản thân bà rất quan trọng đối với Lâm phủ, chính mình đã nghiễm nhiên trở thành chủ mẫu quán gia.

Nhưng Lâm Cảnh Nhàn đã đánh vỡ ảo tưởng của Trần di nương rồi! Làm nhiều hã, không phải là vì phải làm thay cho Vương thị sao? Và bà ta cũng là một kẻ vô danh không phận thôi!

Nhất thời thần sắc của Trần di nương có chút gượng gạo.

Vàng trán của Vương thị cũng đã giãn ra, bà nhìn nữ nhi của mình, cũng đã hiểu được, đối phó với Trần di nương thì không thể dùng cách trực tiếp! Nếu không, sẽ bị Trần di nương xoay chuyển một phen, khiến bà cũng không phải là bà nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chuyện cũ

Trần di nương nghe được Lâm Cảnh Nhàn nói thế, sắc mặt liền lạnh lẽo. Tiếp đó là, quan sát Lâm Cảnh Nhàn.

Bà xác thực rằng Lâm Cảnh Nhàn đã thay đổi rồi.

Mặc dù, bà cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cũng không hiểu, vì sao Lâm Cảnh Nhàn lại có sự thay đổi lớn đến như thế. Trong lòng Trần di nương trầm nghĩ, tiểu tiện nhân này thay đổi, chắc có lẽ, là vì chuyện của Trình Tri Hiểu rồi.

Dù sao, đối với bất kỳ nữ nhân nào, nhường lại Trình Tri Hiểu, cũng sẽ đau thấu trong lòng.

Nhưng bà đây chẳng sợ một Lâm Cảnh Nhàn nhỏ nhoi này, chỉ cười duyên một tiếng, nói ra: "A Nguyên, hài tử này, nói gì mà cảm ơn hay không cảm ơn chứ, chúng ta đều là người một nhà, ta làm những chuyện này, đều là để tỷ tỷ an tâm mà tĩnh dưỡng tại Ngọc Từ Am. Cho dù, có mệt mỏi một chút, ta vẫn cảm thấy mọi thứ đều là đáng giá cả!"

Đến Ngọc Từ Am tĩnh dưỡng, không phải là chuyện về vang gì. Trần di nương vốn định chọc đến chỗ đau của Vương thị đây mà.

Nhưng vào lúc này, Vương thị đã hiểu cách đối phó với Trần di nương ra sao rồi, bà chỉ thần nhiên cười: "Ngọc Từ Am là nơi thanh tịnh, nếu không vì nghĩ đến muội muội, ta cũng không trở về đâu."

Nhìn thấy Vương thị phản ứng như thế, khiến Trần di nương cảm thấy như đang đánh vào một tấm bông vải. Trong lòng liền dâng lên một cơn tức giận, nhưng lại không được phát tiết ra.

Lại nhìn đến thần sắc của Vương thị, tựa như rằng ả rất thích sống ở Ngọc Từ Am, nhưng câu sau ả nói ra, thì lại tựa như đang có ý khiêu khích.

Trần di nương liền hiểu rõ, chỉ cười nói: "Theo ta thấy, tỷ tỷ mới vừa hồi phủ, chắc cũng mệt rồi."

Lâm Cảnh Nhân cũng vừa cười vừa nói: "Đó là chắc chắn rồi, nhị nương, nếu không còn chuyện gì nữa, hãy về trước đi, ta phải chăm sóc cho nương ta nghỉ ngơi."

Về mặt Trần di nương ôn hòa, từ ái nhìn Lâm Cảnh Nhân: "A Nguyên vất vả rồi, nếu thiếu thứ gì, cứ bảo người đến báo cho ta một tiếng, ta sẽ cho người mang tới chỗ con."

Trần di nương lần nữa tuyên thệ chủ quyền của bà, cho dù Vương thị có trở về, cũng không có gì là to tát cả. Hừ, có ngồi được trên bàn tiệc đâu chứ, cho dù đang giữ danh tiếng của đích thất thì có thể làm gì?

Vẫn còn một đầu đề bà áp chế được mà, những vật dụng trong quý phủ này, muốn có cũng phải được sự đồng ý của bà thôi.

Nói xong, Trần di nương liền mang theo nữ nhi và hài tử của mình rời khỏi.

Chờ Trần Di nương ra khỏi cửa, hiếm khi thấy được Vương thị dùng giọng nói quan tâm với nàng, nói ra một câu: "Muội muội, muội cẩn thận tí, không lại té ngã!"

"Tỷ tỷ, tỷ cứ an tâm, đường ở Tĩnh viên rất là bằng phẳng, ta sẽ không té ngã ở đây được!" Trần di nương cười nhẹ một cái.

Lâm Cảnh Nhân cũng cười một cái: "Vậy cũng không hẳn, đi đêm nhiều, ai biết được sẽ không bị té nhào đâu chứ?"

Trần di nương nhìn Lâm Cảnh Nhân. Mặc dù, ánh mắt vẫn rất từ ái, nhưng nếu nhìn kỹ lại, trong đó đại chất chứa vài phần lãnh ý.

Trần di nương đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Vương thị và Lâm Cảnh Nhân.

Nhìn mẫu thân mình dung mạo xinh đẹp, nàng liền nắm lấy tay bà. Sau đó âm giọng nói ra: "Nương, người an tâm, ta sẽ không để cho người khác khi dễ người đâu."

Vương thị sờ sờ lên đầu Lâm Cảnh Nhân, âm giọng, vui mừng nói ra: "Nguyên nương, con đã lớn rồi, không cần nương quan tâm nữa, nương rất vui mừng. Có điều, về sau, cái gì nương cũng phải để con che chở rồi, Trần di nương kia...Nếu ả có can đảm dám đến đây tìm ta, ta nhất định sẽ không để ả sống tốt hơn!"

Chờ Vương thị sắp xếp ổn thỏa, bà sẽ đi gặp Lâm Tân Mẫn.

Nhớ đến Lâm Tân Mẫn, trong mắt Vương thị ánh lên vài phần lạnh lẽo. Và điều hiển nhiên, đối với cái người trên danh nghĩa là phụ quân bà, bà cũng đâu thật sự là vừa lòng. Cũng phải thôi, vì nếu hai người có tình cảm tốt, thì Vương thị sẽ không đến Ngọc Từ Am mà sống qua nhiều năm đến như vậy.

...

Hai mẹ con cùng nhau đi đến thư phòng, HIện đang ở bên ngoài.

Vương thị thay một bộ y phục màu xanh lá cây, đứng ở đó, tựa như lá sen xanh ở trong nước, tuy không đẹp để tươi sáng, nhưng lại có phần mộc mạc.

Còn Lâm Cảnh Nhân, nàng đang vận y phục màu nhạt.

Dường như, Lâm Tân Mẫn đang bận xử lý công việc, nên cũng không có thời gian gặp các nàng.

Nếu vào lúc trước, Vương thị sẽ xông vào ngay, hoặc là phẩy tay áo rời đi, nhưng hiện giờ bà đã khác xưa rồi, cứ yên tĩnh, an lặng đứng đó mà chờ.

Ước chừng qua nửa canh giờ, ở bên trong Lâm Tân Mẫn mới kêu lên một tiếng, cho hai người đi vào.

Vương Thị đi phía trước, Lâm Cảnh Nhân đi theo ở đằng sau.

Sau khi Vương thị vào phòng, liền nhìn thấy Lâm Tân Mẫn.

Lúc này, Lâm Tân Mẫn đang ở trên án bàn, ánh mắt của hai người liền giao nhau.

Ánh mắt Vương thị nhu hoà bình thân, tiếp theo bà liền cúi đầu, dường như có vài phần bất an và băn khoăn.

Lâm Tân Mẫn quan sát Vương thị ở trước mắt mình, trong trí nhớ của hắn, Vương thị trước giờ đều là hồng y như lửa, chuyên đi gây sự. Đứng bên cạnh nàng, dường như hắn sẽ bị chưng thành máu khô, có chút cảm giác khó khăn.

Nhưng hôm nay, nhìn thấy Vương thị thanh lịch tựa như trúc xanh mới được hồi sinh.

Trong ánh mắt nàng, mặc dù vẫn mang chút ngạo khí, nhưng so với bộ dáng hung hăng vênh váo trước kia, cũng đã tốt hơn rất nhiều.

"Duệ chi, thiếp đã trở về." Âm thanh nhu hoà hiếm thấy của Vương thị vang lên.

Duyệt chi là tên tự của Lâm Tân Mẫn.

Khoảng thời gian trước, hai người cũng đã từng có một đoạn tình nồng mật ý.

Khi đó Vương thị cũng gọi Lâm Tân Mẫn như thế.

Hiện giờ, nghe thấy Vương thị gọi như vậy, làm ông lại nhớ tới chuyện cũ.

...

Khi đó, ông cũng chỉ là một người con trong một gia đình tiểu thương, được đi học xa, vừa hay lại được kết giao với vị công tử của nhà họ Vương, công tử ấy lại là Đường ca của Vương thị.

Lần đầu tiên, khi ông nhìn thấy Vương thị, là vào một ngày đến chơi tại nhà họ Vương. Trong hoa viên to lớn ấy, Vương thị đang ngồi trên xích đu, làn váy tung bay theo gió phiêu lãng, để lộ ra một thiếu nữ cô cùng xinh đẹp không gì sánh được, cao quý đến độ không thể với tới.

Từ trước cho đến giờ, hần cũng chưa từng nghĩ, bản thân như hần lại có một ngày có thể cưới được nàng!

Cho đến, cho đến khi..

Cho đến ngày, thiên tử muốn tuyển tú, nữ tử chưa xuất giá của nhà họ Vương đều được đề tên trong danh sách.

Vì thế Vương thị không thể không vội mà mau chóng lập gia đình.

Theo lý mà nói, cho dù Vương thị có vội chọn gia đình để mà hôn phối, cũng không tới lượt hần.

Dù sao, Vương thị cũng còn rất nhiều vương tôn công tử đang ở ngoài mà chờ đợi!

Nhưng lòng hần đã động, không kiềm chế nổi liền tiếp cận Vương thị, nhưng không ngờ hần lại lọt vào mắt xanh của nàng.

Và như thế, hần liền có thể cưới được nàng mang về.

Năm đó, hần cảm thấy rất thích bộ dáng cao quý không thể xâm phạm của nàng, nhưng sau khi nàng trở thành nương tử của hần. Hần lại cảm thấy có vài phần chênh lệch.

Hần không cần một nữ nhân để mà cung phụng như thánh nữ. Cái hần muốn chính là một nữ nhân có thể sinh con dưỡng cái, cái gì cũng đều phải nghe hần nói.

Cho đến khi, Trần di nương xuất hiện, hần càng thêm dao động.

Sau đó, từng chút một, mỗi một sự việc phát sinh, liền khiến bọn họ ngày càng cách xa.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Xoa dịu quan hệ

Từ yêu thương, biến thành chán ghét, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Đặc biệt là sau khi Vương thị sinh ra đứa con đầu lòng, nhưng lại bị Lâm tân Mẫn cho làm con thừa tự, đẩy ra ngoài.

Chuyện này đã khiến bà cảm hận Lâm tân Mẫn cho đến bây giờ.

Rồi đến khi Lâm Cảnh Nhân vừa ra đời, thì liền được Lâm Tân Mẫn mang qua cho Trần di nương.

Cho nên từ xưa đến nay, đó cũng là nguyên nhân dẫn đến Vương thị không thể tiếp cận được Lâm Cảnh Nhân.

Hiện giờ, Lâm Tân Mẫn nhìn một Vương thị ở trước mắt. Đúng là phải khiến cho hần cảm nhận được một loại cảm giác trong sáng, mà từ xưa đến giờ hần chưa từng cảm nhận qua.

Vương thị, người trước mắt này, như là đóa hoa đồ quỳ thanh lịch và dịu dàng.

Kiểu diễm nhưng không mang khí thế bức người kia, khiến trong lòng Lâm Tân Mẫn phải tìm kiếm nơi định tâm.

"Huệ nương, nàng đã trở về." Trên mặt Lâm Tân Mẫn có phần vui vẻ, chào hỏi.

Huệ nương chính là khuê danh của Vương thị.

Vương thị học theo bộ dáng của Trần di nương, dịu dàng cười một tiếng.

Sau đó, bước lên phía trước một bước, ngẩng đầu nhìn Lâm Tân Mẫn: "Duyệt chi, những ngày qua, ta không ở đây, chàng sống tốt không?"

Chung quy bởi vì từ trước đến nay Vương thị cũng chưa từng có kiểu lời nói nhỏ nhẹ, dịu dàng với Lâm Tân Mẫn như thế, hiện giờ thật khiến cho Lâm Tân Mẫn mang theo vài phần cảm giác được sủng mà sinh lo.

Hắn vội đáp: "Ta vẫn rất tốt, nhưng nàng lại gầy đi không ít."

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân cười lạnh một tiếng, phụ thân có thể sống không tốt sao? Đã có Trần di nương ở cạnh bên, cả ngày lẫn đêm, nếu lần này mẫu thân không trở về, có lẽ người phụ thân như ông sớm đã quên mất người vợ đích thất của mình rồi!

Tùy tiện vứt bỏ người mà mình đã từng kết tóc se tơ, để mặc người ấy phải sống ở một nơi như Ngọc Từ Am, trải qua một cuộc sống khổ cực bần hàn, còn để con gái của người ấy cho vị di nương kia bắt nạt, cuối cùng dẫn đến một kết cục như thế. Mặc dù, nói nàng rất bị kịch, nhưng cái này không phải là do phụ thân nàng một tay tạo nên sao? Nàng đối với vị phu thân này chung quy vẫn là hận.

Ở đời trước, nàng phải tro mắt nhìn mẫu thân chết trước mặt mình. Khi đó, cứ xem như nàng không thân cận tiếp xúc với mẫu thân, cũng đã dàn xếp ổn thỏa hậu sự cho bà, nhưng ông, ngay cả lúc hạ táng mẫu thân, ông còn không thèm đến nhìn một lần!

Vậy cũng chẳng gì lạ, nhưng không lâu sau, ông liền nâng đỡ Trần di nương!

Khi đó, mẫu thân nàng mới qua đời, chỉ có ba tháng, hài cốt vẫn còn chưa lạnh!

Tuy rằng, lúc đó nàng không nhìn ra Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt lòng lang dạ thú, nhưng cũng vì chuyện đó, ít nhiều nàng cũng cảm thấy không chút vui vẻ.

Vào lúc này, Vương thị mở miệng nói ra: "Nguyên nương, chúng ta là người một nhà, rất ít khi ở cùng nhau, con mau đi phân phó người chuẩn bị rượu và thức ăn đi."

Lâm Cảnh Nhân biết rõ, mẫu thân có lời gì đó muốn nói với phụ thân mình. Nàng lo lắng trừng trừng nhìn thoáng qua Vương thị, lo lắng bà sẽ xúc động mà làm ra loại chuyện không nên làm.

Về mặt Vương thị vui vẻ nhìn Lâm Cảnh Nhân, trong ánh mắt hàm ý bảo rằng nàng cứ an tâm.

Lâm Cảnh Nhân suy nghĩ một chút, lại cảm thấy mẫu thân đã thay đổi rồi, có lẽ cũng không tranh cãi với phụ thân nữa.

Nghĩ vậy, liền quay đầu bước đi.

Ánh mắt Vương thị từ ái nhìn Lâm Cảnh Nhân, rồi nói với Lâm Tân Mẫn: "Đã qua nhiều năm, Nguyên nương cũng đã lớn đến như thế. Thiếp vốn còn tưởng rằng, nhiều năm qua thiếp không làm trọn chức trách của mẫu thân, hài tử này nhất định sẽ xa lạ với thiếp, không ngờ, nó lại hết mực nương tựa vào thiếp."

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bên trong chỉ còn lại hai người, Lâm Tân Mẫn và Vương thị.

Nghe thế, ánh mắt Lâm Tân Mẫn cũng nhu hòa lại, hỏi tiếp một câu: "Nếu nàng đã nhớ đến hài tử như thế, đã nhiều năm như vậy, vì sao còn không quay về?"

Vương thị mím môi, về mặt tủi thân nhìn Lâm Tân Mẫn: "Ta vốn tưởng rằng... Tưởng rằng... Chàng sẽ đón ta về."

Từ đó đến giờ, Vương thị chưa từng có cách đối xử như thế. Hơn nữa, cho dù hắn có cho người đến đón nàng về, nàng cũng sẽ không trở về. Lần này không phải bởi vì Lâm Cảnh Nhân, nàng sẽ không trở về.

Hiện giờ, nàng nói như vậy, đơn giản là muốn để cho Lâm Tân Mẫn cảm thấy đau lòng!

Quả nhiên, Vương thị đã đoán trúng. Lâm Tân Mẫn nghe được nàng nói như vậy, trên mặt có phần hơi mất tự nhiên, hắt hơ một tiếng, sau đó hỏi: "Có thật là nàng nghĩ như thế không?"

Vương thị duỗi tay kéo lên chiếc vạt áo, hiện giờ nhìn đến bà cũng mang chút thần thái của người thiếu nữ.

Bà đứng đó không nói một lời, khiến Lâm Tân Mẫn có chút thương cảm.

Ông chia tay nắm lấy tay của Vương thị, rồi nói: "Chút ít năm qua, đã để nàng phải chịu khổ rồi."

Trong mắt bà đã ngấn lệ, mím môi nói ra: "Năm đó là thiếp không hiểu chuyện, đối với chuyện giữa chàng và Trần muội muội, thiếp không nên quá ghen tức như thế... Về sau, chúng ta đã là người một nhà, sẽ hòa thuận tốt đẹp... Thiếp sẽ không giống như trước nữa."

Lâm Tân Mẫn được Vương thị một lời bảo chứng, cho nên rất là dễ chịu, còn cho rằng Vương thị ở bên ngoài đã chịu khổ nhiều năm như thế, liền nghĩ thông suốt mọi thứ.

Vì vậy, hần liền nói: "Chắc hẳn Trần thị đã biết nàng trở về, nếu nàng thiếu cái gì, thì hãy đi nói với nàng ấy... Nàng ấy vẫn luôn coi nàng là tỷ tỷ ruột thịt mà đối đãi, hiện giờ, nếu biết được trong lòng nàng đã thông suốt như thế, tất nhiên, trong lòng sẽ cảm thấy vui mừng không thôi."

Ánh mắt nàng chợt lóe qua tia lãnh ý, dựa theo tâm tính ngày xưa của nàng, khẳng định sẽ gạt bỏ tay của Lâm Tân Mẫn ra, sau đó sẽ tức giận hỏi lại một câu: "Có phải người đã bị mù rồi không?"

Một Trần di nương tính tình như thế, lại có thể đối đãi với nàng như tỷ tỷ thân sinh sao? Đây quả thực là một câu nói mà nàng nghe rất là nực cười đó!

Có điều, Vương thị biết rõ, nàng vừa mới trở về, trong thời gian ngắn khó mà thay thế vị trí của Trần di nương. Vì dù sao, mười mấy năm qua, Trần di nương cũng đã quản lý rất tốt đó chứ.

Điều mà nàng muốn hiện giờ là, tìm lại một khởi đầu mới tốt đẹp hơn.

Vương thị cười một cái, rồi nói: "Thiếp tính tu nhiều năm như thế, từ sớm cũng đã bỏ đi tật xấu kia rồi. Tất nhiên, sẽ không đối chọi gay gắt với Trần muội muội nữa, ngày xưa, suy cho cùng, thiếp phải thực sự xin lỗi muội ấy, đã làm cho muội ấy nhận không ít sự ủy khuất."

"Nàng có thể nghĩ như thế, ta thật vui mừng." Trên mặt Lâm Tân Mẫn đã nở nụ cười vui vẻ.

Dạng nam tử như Lâm Tân Mẫn, tất nhiên là có lòng tham không đáy, ngày xưa, tâm tính của Vương thị như thế, hần đã chán ghét không thôi, nhưng hiện giờ nhìn thấy Vương thị như vậy, hần rất là thích thú.

Hơn nữa, đừng nói về dung mạo, về phần tài trí, Vương thị cũng đã hơn người! Có nữ tử này bên cạnh mình, tất nhiên hần rất là nguyện ý.

Còn về phía Trần di nương, hần tin chắc, tính tình nàng ta nhu hòa thiện lương như thế, khẳng định sẽ không để ý đến chuyện có thêm một nữ nhân bên cạnh hần.

Hần hy vọng, bản thân mình có thể hưởng thụ một cuộc sống giàu sang, phú quý.

Nếu đem suy nghĩ trong lòng của Lâm Tân Mẫn để Trần di nương biết rõ, cũng không biết Trần di nương có cảm khái một câu, tự làm bậy thì không thể sống không nữa. Nàng không để ý? Nàng là rất để ý đấy! Chỉ là, để ý cũng phải tự nói với chính mình, chỉ cần mỉm cười để tiếp nhận, ít nhất là bên ngoài không biểu hiện cảm xúc mà thôi.

Bởi vì Trần di nương biết ả nham, lại có tâm cơ khó lường, cho nên mới được Lâm Tân Mẫn sủng ái suốt nhiều năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Kỳ nhi

Lâm Tân Mẫn nhìn Vương thị, lời nói dịu đi: "Ta biết rõ, đã để cho nàng chịu nhiều uất ức gần đây năm qua, nhưng nàng cũng phải hiểu rõ... Tình hình năm đó... Thực sự ta cũng không muốn xảy ra như vậy..."

Dừng một chút, Lâm Tân Mẫn lại nói: "Chuyện của Kỳ nhi, trong gia tộc đã lên tiếng, ta còn cách khác để làm sao?"

Nói xong, Lâm Tân Mẫn liền nhìn Vương thị, nói tiếp: "Nàng hẳn còn oán hận ta về chuyện của Kỳ nhi chẳng?"

Vương thị nghe vậy, trong lòng nàng rét lạnh, cười lên một tiếng, Kỳ nhi? Nó là đứa con lớn của nàng!

Vừa mới sinh ra nó, liền bị người mang đi. Nói dễ nghe, thì là cho nó làm con Thừa tự, rồi mang ra ngoài. Nói khó nghe thì, đơn giản chính là dùng con của nàng đổi lấy tiền đồ của Lâm Tân Mẫn!

Nghĩ đến một Vương thị như nàng, là cô nương nhà họ Vương, năm đó tiếng tăm lừng lẫy được gả đi, rồi sinh hạ nhi tử, lại là trưởng tử của Lâm phủ, nhưng cuối cùng thì rơi vào kết cục như thế này!

Tin này truyền đi, thật khiến người ta phải chê cười!

Vào lúc này, nàng cực kỳ muốn chất vấn Lâm Tân Mẫn một câu, lẽ nào hắn không sợ bị người ta chê cười, châm biếm sao? Vì tiền đồ của mình, mà có thể bán đi nhi tử để cầu vinh?

Chuyện nhỏ này, phải nhắc lại khoảng thời gian mười mấy năm trước rồi.

Số mệnh của Vương thị cũng không tốt, vừa gả đến Lâm gia, vị quý phi nhà họ Vương ở trong cung đúng lúc qua đời, kèm theo là tiểu hoàng tử của quý phi vừa mới được sinh hạ, liền nối gót theo sau.

Lúc ấy, nhà họ Vương nhận được vinh sủng nhiều như thế, nguyên nhân chính cũng bởi vì vị quý phi nương nương kia.

Mặc dù không được một người ba nghìn sủng ái, nhưng cũng rất được vinh sủng! Đại bá của Vương thị, đương nhiệm chức quan nhất phẩm, còn phụ thân nàng, mặc dù chỉ là chức quan nhân hạ ở Hàn Lâm viện, nhưng cũng được người người tương truyền rằng là vị quan tài trí song toàn.

Từ khi quý phi sinh bệnh, phụ thân của Vương thị là Vương Cần Chính, liền tính toán đường lui cho nữ nhi của mình.

Ông tuyệt đối không để cho nữ nhi của mình đi vào trong cung trở thành vị quý phi nương nương thứ hai.

Với lại...

Quý phi một thời, thì nữ nhi của hắn cũng chỉ có thể là một thời.

Năm đó, lúc vị quý phi nương nương vừa mới vào cung, trong hậu cung cũng không có nhiều người, tất nhiên, vị quý phi kia có thể dựa vào tài sắc mà chiếm được vị trí nhất phẩm.

Nhưng cũng chỉ là khi đó, tình thế bây giờ lại không lạc quan mấy.

Quý phi nương nương kia bệnh nặng quắn thân, Đương kim hoàng thượng lại có nghi kỵ với nhà họ Vương, nếu vào lúc này, để Vương thị vào cung, quả thực cũng chỉ có thể là một cái bánh bao thịt như chó mà thôi, một đi không trở lại!

Vương Cần Chính yêu nhất chính là nữ nhi của ông, tất nhiên sẽ không thể để nữ nhi của mình nhảy vào hổ lửa.

Ông thấy được kết cục nhà họ Vương phải suy bại như thế nào, nếu để nữ nhi của mình gả đi đến một gia đình lớn, vào lúc này thì nữ nhi của mình cùng gia đình đó sẽ là môn đăng hộ đối, nhưng về sau thì sẽ như thế nào? Đến lúc nhà họ Vương không còn một người nữa thì sao?

Không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, Vương thị ở lại gia đình nhà chồng, có thể sống được trôi chảy thuận lợi sao?

Nghĩ vậy, ông liền cho Vương thị ba chân bốn cẳng kén chồng, hơn nữa đối tượng nàng chọn và kén chồng phải trực tiếp tránh các vương công quý tộc ở kinh đô.

Sau khi thương lượng, Vương Cần Chính cùng nữ nhi của mình liền chọn trúng một người không có chức quan gì cả, chỉ là một tiểu tử nhà thương nhân ra ngoài đi học, là Lâm Tân Mẫn.

Như vậy, cho dù có gả đi, cũng thấp kém hơn Vương thị.

Cho dù, nhà họ Vương có suy bại, một tiểu tử nhà thương nhân, cưới được Vương thị, cũng phải một lòng xem trọng Vương thị, sẽ không gây khó dễ cho nàng.

Nếu giờ Vương Cần Chính còn sống ở trần gian, thì cuối cùng chuyện mà ông hối hận nhất, chính là nhìn sai Lâm Tân Mẫn.

Trở lại chuyện chính, không nói đến nguyên nhân nhà Vương gia suy bại, chỉ nói một chút về Kỳ nhi của Lâm gia.

Nhà Lâm gia vốn là một gia tộc lớn, Lâm Tân Mẫn chỉ là một chi, tuy rằng vẫn còn được xem là dòng chính, nhưng đã là dòng chính mà khác chi* (ý là cùng họ, nhưng khác nhánh rồi, nhà này là tộc nhiều người, gia phả nhiều nhánh), chi biết từ đường của Lâm gia đặt đúng theo quy cách, thì sẽ không có Lâm Tân Mẫn ở trong đó.

Gia chủ* (người có quyền quyết định) của Lâm gia, từ sớm đã đoạn tuyệt liên hệ với Lâm tân Mẫn.

Cho đến khi hay tin Vương thị đang có mang, gia chủ mới chủ động liên hệ với Lâm Tân Mẫn.

Nên biết, Gia chủ kia đang ở kinh đô, tiếng tăm vô cùng lừng lẫy. Sau khi, Vương gia suy bại, Lâm gia trực tiếp một đường lên đỉnh, trở thành một trong số hai đại gia tộc.

Gia chủ Lâm Chi, mặc dù hưng thịnh, nhưng theo thế hệ của Lâm Tân Mẫn thì cũng chỉ còn lại ba vị đường huynh.

Ba vị đường huynh là đều là con nối dõi, nhưng số mệnh lại bạc bẽo mỏng manh.

Một là vị Lâm Tam Lang, xuất chinh không về, chết thẳng nơi xứ người.

Lâm lão phu nhân ở kinh đô, vì thương tiếc cho tức phụ*(con dâu) của Tam nhi kia, không có một mụn con, liền suy tính cho nàng một đứa con riêng.

Hai vị huynh trưởng của Lâm Tam Lang, chỉ có một đứa cục cưng, cũng như bảo bối, làm sao có thể nhường lại?

Lão phu nhân liền nghĩ đến, chút ít cũng phải tìm một đứa nhỏ cùng họ khác chi để nhận làm con thừa tự. Cho nên, bà liền tìm đến Lâm Tân Mẫn.

Điều quan trọng là phu nhân của Lâm Tân Mẫn chính là Vương thị, Lâm phu nhân biết rất rõ về Vương thị này, biết rõ người của nhà họ Vương, xưa nay đều là người phi phạm.

Hiện giờ, nếu muốn nhận một đứa tôn từ ở đây làm con thừa tự, thì đương nhiên bà cũng phải đắn đo suy tính để đổi lại một đứa "tôn từ tốt" này chứ.

Vì vậy, bà liền nhắm vào ngay Vương thị.

Từ huyết mạch, đến xuất thân, hài tử của Vương thị lại là thích hợp nhất.

Có điều, Vương thị nào chịu đáp ứng chuyện đem hài tử của mình ra làm con thừa tự đây?

Lúc đầu Lâm Tân Mẫn cũng không đồng ý!

Kỳ Ca là đứa con trai nhỏ nhất của hần, cho dù là khi đó, hần và Vương thị có sự ngăn cách, nhưng hần cũng không muốn đem con mình ra ngoài để làm con thừa tự?

Nhưng bên Gia chủ thúc giục, lại tạo áp lực, xưa nay dân đầu với quan thì làm gì có chuyện êm thấm. Lâm lão phu nhân kia nhìn trúng hài tử trong bụng của Vương thị, làm sao có thể thông thả buông tay? Đường như Lâm gia rơi vào thế nguy ngập rồi.

Lâm gia ở kinh đô không chỉ ép bức Lâm Tân Mẫn, mà còn tiến hành dụ dỗ.

Kể từ đó, Lâm Tân Mẫn liền dao động, hài tử không có, nhưng sẽ lại có, cho dù hần có muốn giữ lại đứa bé này... Gia chủ Lâm Chi, làm sao có thể buông tha cho bọn họ?

Nếu nói đến Lâm gia ở kinh đô muốn xử lý Lâm gia ở Thanh Châu, thì cũng như nghiền chết một con kiến, vô cùng dễ dàng.

Sau khi Lâm Tân Mẫn cân nhắc thiệt hơn, thì liền ra sức cố gắng đi thuyết phục Vương thị, nhưng tính tình của Vương thị nghe tên cũng biết là cô chấp, cương trực rồi.

Mặc dù Lâm Tân Mẫn ngày ngày đeo bám dai dẳng, nhưng cũng không tác động được gì, liền nghĩ ra kế thiêu thân... Ngay lúc Vương thị sinh nở, hần liền ôm đứa hài tử có tên gọi là Kỳ Ca mang đi, để lại cho Vương Thị một nỗi đau chết lặng.

Còn về phía hài tử Kỳ Ca, thì đã bị Lâm Tân Mẫn mang đem ra ngoài làm con thừa tự.

Vừa làm xong, hiển nhiên Lâm Tân Mẫn cũng phải làm nốt luôn chuyện bịt miệng người...

Điều đương nhiên, chuyện đem con của mình dâng đi, cũng không phải là chuyện gì tốt cả, Lâm Tân Mẫn cũng chỉ là con của một thương hộ nhỏ, là một gia đình bị vứt bỏ ở Thành Thanh Châu, làm nghề dệt tơ để sinh sống mà thôi.

Tuy nhiên, Lâm gia cũng là chỗ béo bở, mặc dù không có chức quan gì, nhưng thường ngày Lâm Gia phải tranh đấu trên thương trường, khiến cho những kẻ là địch phải a dua nịnh bợ cả nhà họ Lâm.

Tuy việc đem con đi cũng khiến cho Lâm Tân Mẫn rất thống khổ, nhưng rất nhanh hần đã hoàn toàn quên đi.

Còn về phía Vương thị, bởi vì chuyện này, bà triệt để oán hận Lâm Tân Mẫn, sau đó liền mang thai Lâm Cảnh Nhân.

Vương thị đã mất đi một đứa con, cho nên đối với Lâm Cảnh Nhân, rất cực kỳ yêu thương.

Nhưng bà cũng không hề ngờ đến, chuyện về Lâm Cảnh Nhân, khiến bà thực sự bị đả kích, triệt triệt để để thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng đối với người nam nhân Lâm Tân Mẫn này.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lấy lui làm tiền

Nói về thời điểm Lâm Cảnh Nhân được hạ sinh.

Lúc ấy, Vương thị vì phải nghĩ cách, cầu xin nhà họ Vương tìm người quen biết, mang đứa con Kỳ Ca từ Kinh đô trở về.

Chuyện này đã chọc đến lão phu nhân của Lâm gia.

Lão phu nhân Lâm Chi, đã sai người ám hiệu cho Lâm Tân Mẫn, nếu hắn muốn giữ vững chức quan kia, thì hãy đi quản cho tốt nữ nhân của mình.

Cho nên, Lâm Cảnh Nhân vừa ra đời, Lâm Tân Mẫn cũng liền nghĩ ra biện pháp mang đi, đưa cho Trần di nương giám hộ chăm sóc.

Còn về phía Vương thị, do đã không còn nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, phu quân lại chèn ép nàng, ngày qua ngày làm sao trôi qua thuận lợi được?

Về sau, Trần di nương lại dùng mưu để lừa, thọc gậy bánh xe hãm hại Vương thị, mưu hại bà làm hại đứa con trong bụng của nàng, Vương thị giằng co, tội danh liền được gán lên mình.

Lâm Tân Mẫn không dám thẳng thắn vứt bỏ vợ mình, vì dù sao, hủi thê cũng không phải là loại chuyện hào quang sáng chói gì.

Nhưng Vương thị đã bị bức ép đi đến tuyệt lộ, cuối cùng tuyệt vọng, tức giận tìm đến Ngọc Từ Am, tình duyên! Tất nhiên, chuyện này truyền đi, cũng sẽ không ai nói Lâm Tân Mẫn đã hủi thê, cũng không để cho Vương thị giờ ra kể sách thiêu thân. Dù gì, nàng cũng cư xử với hắn rất an bình, hủi thê đối với hắn không hề có lợi.

Còn về phía Vương thị, mặc dù nói rằng nàng không thân thiết với Lâm Cảnh Nhân, nhưng dù gì cũng là khối thịt từ trên người nàng rớt ra đó. Nếu nàng bị hủi, thì địa vị trong phủ của Lâm Cảnh Nhân cũng sẽ có biến hóa, vị trí đích nữ kia, có thể khiến cho người khác cảm thấy buồn cười, nếu nó có một người nương bị hủi, thì về sau, làm gì còn có được hôn sự tốt?

Sự thực thì Vương thị rất nản lòng thoái chí, thật lòng muốn xuất gia, cũng bởi vì nữ nhi của mình, nên bà đành phải làm một chuyện cuối cùng, đó chính là chiếm lấy vị trí phu nhân ở Lâm phủ, mặc kệ người trong quý phủ có cảm thấy nàng thất sủng ra sao, hay cảm thấy nữ nhi của mình như thế nào, thì chuyện này mang ra ngoài, Lâm Cảnh Nhân vẫn là đích nữ của Lâm phủ!

Còn về phía Lâm Cảnh Nguyệt, cho dù được Lâm Tân Mẫn sủng ái thì sao? Về thanh danh, bất luận ra sao cũng chỉ là một đứa thứ nữ mà thôi.

Lần này trở về, Vương thị cũng là vì nữ nhi của mình, nếu không phải nàng cảm giác được nữ nhi của nàng ở trong phủ bị bắt nạt quá thảm, thì nàng tuyệt đối cũng không thêm quay trở lại nhìn mặt đám người ở trong Lâm phủ này.

Còn về phía Lâm Cảnh Nhân, để Vương thị trở về, không phải là vì nàng cần bà hỗ trợ, mà vì không muốn bà phải cô đơn quanh về ở Ngọc Từ Am. Sau khi nàng xuất giá, bên cạnh mẫu thân không có một ai để chiếu ứng, trông nom.

Nếu ở kiếp trước, mẫu thân có thể quay về Lâm phủ, cứ xem như người trong Lâm phủ không muốn thấy mẫu thân, nhưng cũng không thể nào mà ngồi yên không nghĩ đến, nếu bà được trông nom cẩn thận, thì làm sao có thể có kết cục như vậy?

Hơn nữa...Lâm Cảnh Nhân cũng mong muốn mẫu thân lấy lại vị trí kia, còn về phần Trần di nương? Nàng nhất định sẽ không cho bà ta có thêm cơ hội gây thương tổn cho mẫu thân thêm lần nữa.

Tuy suy nghĩ cá nhân của hai mẹ con không đồng nhất, nhưng mục tiêu đều quá rõ ràng.

Vị trí trong Lâm phủ kia, hãy để cho bọn tiểu nhân kia tìm chỗ mất mề mà ngồi đợi đi.

Lúc này, Lâm Tân Mẫn đã ôm Vương thị vào trong lòng, nói với Vương thị: "Huệ nương, Kỳ nhi hiện giờ sống rất tốt, tiền đồ so với trong Lâm Phủ của chúng ta cũng khá hơn rất nhiều, năng hãy an tâm."

Vương thị xuất sắc không để lại bất kì dấu vết lạ gì, từ trong ngực của Lâm Tân Mẫn đứng ra, nhìn khuôn mặt tuấn dật nho nhã của Lâm Tân Mẫn, trên mặt bà mang theo một nụ cười nhẹ: "Duê chi, chàng nói cái này làm gì nữa, chuyện cũng đã qua rồi, không cần đề cập lại, thiếp cũng sẽ không vì thế mà tìm Kỳ nhi nữa, thiếp biết rõ, thiếp mà đi tìm nó, cũng chỉ mang lại cho nó thêm phiền toái..."

Tất nhiên, nàng không muốn để Lâm Tân Mẫn nhắc đến chuyện của Kỳ nhi, vì nàng sợ, để nàng nghe thấy rồi, sẽ không không chế nổi, liền bộc phát tính tình.

Đó là nhi tử của nàng, mười tháng hoài thai mới sinh hạ, nàng làm sao có thể cam tâm tình nguyện mang đứa hài tử này cho người khác đây?

Lâm Tân Mẫn nghĩ rằng Vương thị đã suy nghĩ thông suốt, trên mặt tràn đầy vui sướng và mừng rỡ: "Huệ nương...Nàng yên tâm, khi Nguyên nương xuất giá, thân làm cha như ta nhất định không bạc đãi nó...Mặc dù, nó gả cho nhị công tử của Trình gia, nhưng đồ cưới thì sẽ không thua gì Cảnh Nguyệt."

Vương Thị chỉ cười lạnh một tiếng, chỉ một câu không hội bạc đãi là xong, quả nhiên là một người bạn cùng phòng quá tốt!

Đích nữ của Lâm gia, đồ cưới lại đồng nhất với thứ nữ?

Vào lúc này, Vương thị cũng chưa có nói chuyện mang đồ cưới của mình cho Lâm Cảnh Nhân, chỉ mở miệng nói ra: "Đã lâu, ta không có gặp được mẫu thân và vài vị đệ muội, vào cơm tối đêm nay, ta có thể cùng dùng cơm với họ hay không? Ta cũng mong muốn gặp mẫu thân để thỉnh tội, vài năm qua,

đã không thể tận hiếu."

Tuy nàng nói như thế, nhưng mục đích chính là, nàng muốn cho mọi người biết rằng, nàng trở về, lấy thân phận là Lâm phu nhân, không cần phải ẩn trốn, hay là không thể đem ra ngoài cho người khác nhìn.

Lâm Tân Mẫn vừa mới bị Vương thị rót nước giặt lửa, lúc thấy Vương thị thủ thi nói ra những chuyện này, trong lòng liền cảm thấy âm áp, nhất là khi nghe được Vương thị nói ra câu kia, nàng muốn cùng lão phu nhân xin lỗi, thực khiến cho Lâm Tân Mẫn vô cùng mừng rỡ.

Nên biết, lão phu nhân và Vương thị, trước kia hai người bọn họ không đối đãi với nhau đơn giản đến như vậy, bọn họ chính là thiên lôi kết hợp với địa hỏa, gặp mặt chỉ có thể đối chọi gay gắt.

Hai người bọn họ không phải là đèn đã cạn dầu, Lão phu nhân muốn Vương thị phải "chế định quy củ", nhưng Vương thị vốn xuất thân từ gia đình lớn, dĩ nhiên hiểu quy củ còn nhiều hơn so với lão phu nhân, hiển nhiên đôi khi cũng có trong nóng ngoài lạnh.

Quan hệ của hai người trong lúc đó cũng không khá hơn chút nào.

Hiện giờ, Vương thị muốn cúi đầu, Lâm Tân Mẫn làm sao mà lại không vui chứ.

Hơn nữa, lúc bắt đầu, hẳn cũng chỉ định nhờ Vương thị dạy Lâm Cảnh Nhân quy củ đề xuất giá, sau đó liền đưa Vương thị đi, nhưng lời nói vừa rồi của Vương thị, đã để hẳn dao động một phen, muốn để Vương thị tiếp tục ở lại trong phủ.

Vương thị ở lại vương phủ, tuy là thê tử danh chính ngôn thuận, nhưng cũng không có thực quyền, nhưng cũng là phu nhân hẳn, tất nhiên hẳn cũng mong muốn cho phu nhân của mình sống hòa hảo với lại mẫu thân.

Nghĩ như thế, Lâm Tân Mẫn lập tức giơ tay tán thành lời nói của Vương thị, liền nói: "Huê nương, nàng vẫn là người luôn suy tính chu toàn, không ngờ, nàng có thể thấu hiểu triệt để như thế..."

Vương thị mỉm cười một tiếng, giống như hoa nở trong mưa, thẹn thùng để cho người phải thương hoa tiếc ngọc: "Diệu chi, trước kia thiếp không hiểu chuyện, nhưng nhiều năm như vậy, thiếp ở Ngọc Từ Am tu tâm dưỡng tính, thiếp hiểu rõ chuyện trước kia thiếp làm là không đúng..."

Chỉ điểm này, Vương thị thực sự không có nói dối, trước kia, nàng còn không có nghĩ đến, nay bị nữ nhi làm mình cảnh tỉnh, cũng bởi tính tình của nàng trước kia nên mới đẩy nàng và Lâm Tân Mẫn đi xa. Mặc dù, nguyên nhân chủ yếu là Lâm Tân Mẫn bạc tình, nhưng nàng cũng không phải là không có lỗi sai.

Nhà họ Vương suy bại, nhưng nàng vẫn là người mang khí chất kiêu ngạo của nhà họ Vương, nếu người nhà họ Vương vẫn còn, thì người trong Lâm phủ có dám kiêu căng ương ngạnh với nàng như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Họ hàng

Nhưng nhà họ Vương đã suy tàn, bà vẫn mang theo dáng vẻ kiêu ngạo đó, nhất định sẽ khiến người ta tìm được cơ hội mà giẫm xuống.

Suy cho cùng, bất kể thân phận bà là gì không phải ai cũng có thể dùng một thái độ để đối xử với bà.

Lúc trước khi Vương Thị vừa mới gả đến, Lâm Tân Mẫn làm sao mà không cẩn trọng chăm sóc? Che chở bà như một kho báu trong lòng bàn tay đây? Chính bởi vì lúc đó nhà họ Vương vẫn còn, Quý phi nương nương vẫn còn sống, mặc dù nhà họ Vương lúc đó đã có dấu hiệu suy tàn, nhưng Lâm Tân Mẫn vẫn không thể nào vung tay phản nài.

Hắn là con trai của một thương nhân, có thể kết hôn với danh môn quý nữ, đó chính là điều mà cả thành Thanh Châu này đều phải phát rồ hâm mộ a.

Thế nhưng đang là danh môn quý nữ, lại bị biến thành bần hàn nghèo khổ, Lâm Tân Mẫn liền thay đổi, thái độ đối với Vương Thị cũng không còn tốt như trước kia nữa.

Vương Thị và Lâm Tân Mẫn trò chuyện thêm một lúc, chẳng qua cũng chỉ là bàn luận chuyện xuất giá của Lâm Cảnh Nhân.

Về phía chuyện của Lâm Cảnh Nhân và Trình Tri Quân, Vương thị đã có dàn xếp rồi.

Mặc dù trong lòng Vương thị không muốn, nhưng khi nghĩ đến chuyện dây dưa của Lâm Cảnh Nguyệt và Trình Tri Hiểu vừa rồi, Vương thị liền cảm thấy, vạn vạn không thể để Lâm Cảnh Nhân gả cho Trình Tri Hiểu được.

Liệu một gã nam nhân có thể làm ra loại chuyện bê bối như vậy, trong tương lai có thể đối xử tốt với Lâm Cảnh Nhân sao?

Thời điểm dùng bữa, Lâm Cảnh Nhân đã đến rất sớm, phát hiện những người đến lần này, không chỉ là nhóm người ở đại phòng Lâm phủ, mà còn có một vài vị được gọi là họ hàng mà nàng đã lâu không gặp.

Đương gia nhị phòng của Lâm gia, hiện tại chính là Lâm Tân Dự, có phu nhân là Trương thị. Lâm Tân Dự không vào triều làm quan, hiện kế thừa và xử lý các thứ tại cửa hàng của Lâm gia.

Về phần Lâm Tam gia, ông ta không phải là nhi tử ruột thịt của Lâm Lão phu nhân, còn là con vợ lẽ, hiện giờ đang làm chủ sự ở phủ nha của Thanh Châu thành, cũng không đủ năng lực làm người đứng đầu, phu nhân gọi là An thị nhưng cũng là một loại nữ nhân nhu nhược không dám lên tiếng.

Lâm Tân Thừa của tứ phòng thì rất được Lão phu nhân yêu thích, cưới thê tử là thiên kim Chu thị của phủ Tri Châu ở Thanh Châu, tuy rằng không là đích nữ, nhưng cũng có mối quan hệ bảm vú hiem có với phủ Tri Châu.

Về phía Ngũ phòng... đương ngũ phòng chính là Lâm Tân Trắc, là một tên cặn bã, ăn nhậu, chơi gái cò bạc mọi thứ hắn đều có, nhưng quan trọng nhất chính ham mê nữ sắc, phu nhân Từ thị của hắn, căn bản là không thể nắm giữ Lâm Tân Trắc này.

Chỉ có thể mặc cho hắn càn quấy, trời sanh miệng mồm Lâm Tân Trác còn may, nếu như lão phu nhân không thích Lâm Tân Thừa của tứ phòng, thì một kẻ Lâm Tân Trác như hắn lão phu nhân còn có thể dung túng đến như vậy sao.

(Ad nói mà một tộc thiệt là lắm người...^s)

Sau khi Lâm Cảnh Nhân đi vào, đầu tiên nàng nhìn thoáng qua mọi người trong họ của mình, tuy rằng tất cả mọi người đều sống trong một cái viện, nhưng cũng hiếm khi ăn cùng nhau, ngoại trừ những dịp đón năm mới.

Cuối cùng nàng cũng đem ánh mắt của mình dừng lại trên người Lâm lão phu nhân.

Đây là mẫu thân của Lâm Tân Mẫn, không béo cũng không gầy, bà ấy mặc một chiếc váy màu đỏ tươi với họa tiết là những cành hoa nhỏ, trên đầu mang một cái trâm hoa màu bạc, mái tóc được chải rất tỉ mỉ.

Chỉ là bên trong dung mạo và đôi mắt, thì lại mang vài phần cái nghiệt, khiến cho người khác cảm thấy không dễ gì thân cận.

Đối với những người họ hàng trong nhà, Lâm Cảnh Nhân cũng không có mấy phần hảo cảm, lại nhìn sang các đệ đệ muội muội của mình, chẳng có ai là chơi được cả, vì thế nàng cứ theo lễ thói mà đường hoàng đi qua, trước tiên nàng hành lễ với mỗi người trưởng bối trong phòng, sau đó liền đi đến bên cạnh Vương thị mà ngồi xuống.

Đây là gia yên*, tất nhiên không cần quá chú ý quy tắc, bon nhỏ và trưởng bối có thể cùng nhau ngồi chung một bàn.

(*gia yên là bữa tiệc của gia đình)

Vương Thị và Trần di nương, chia ra ngồi ở bên cạnh Lâm Tân Mẫn, hai người hai khuôn mặt, một người thì kiều diễm, một người thì nhu mì, thực quả là một đôi “Hoa tỷ muội”

Trước khi dùng bữa, Vương thị là người đầu tiên đứng dậy, trước hành lễ với lão phu nhân, sau đó quỳ xuống đất nói: “Mẫu thân, con dâu bất hiếu thỉnh an người.”

Lâm lão phu nhân nâng mắt liếc nhìn Vương thi, mặt không chút cảm xúc, hiển nhiên là bà rất không thích đưa con dâu này cho lắm.

Nghĩ đến đứa con dâu này của mình, Lâm lão phu nhân liền có chút bức dọc.

Lúc Lâm Tân Mẫn vừa mới cưới Vương thị, bà còn tưởng rằng con trai cưng của bà cưới được một cục bảo bối, đây chính là nữ nhi nhà họ Vương a, nhưng có ai ngờ, bà lập tức liền nhận ra, cưới nó về chính là một mối tai họa!

Nhà họ Vương suy bại, Lâm Tân Mẫn chẳng những không mượn được chút hào quang nào từ nhà họ Vương, trái lại còn bị trách mắng.

Nói cách khác, nhánh chính của Lâm gia ở kinh đô, đã nhiều lần cảnh cáo và ám chỉ bọn họ, sự tồn tại của Vương thị đối với nhà họ Lâm rất bất lợi, nếu để thánh thượng biết, Vương gia và Lâm gia có mối quan hệ với nhau, thì ngay cả tiền đồ phát triển nhánh chính của Lâm gia ở kinh đô cũng liền sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng có thể hưu Vương Thi sao? Điều này là không thể!

Đường tỵ của Vương thị, chính là Quý phi đương triều, thậm chí Thái Tổ mẫu của Vương Thị, cũng chính là công chúa khai quốc của hoàng thất, rốt cuộc cũng là có quan hệ với hoàng thất, nếu hừ nó, chính là đánh vào thể diện của hoàng thất rồi.

Không được lợi ích gì từ nhà họ Vương, trái lại sự tồn tại của nhà họ Vương lại khiến bọn họ bị trách mắng. Ngoài ra, sau khi nhánh chính của nhà họ Lâm mang Kỳ Ca nhi rời đi, Vương thị vì lẽ đó nên đã liên lạc với tàn dư bên nhà nàng, nghĩ rằng sẽ được như ý nguyện, nhưng trái lại liền triệt để chọc giận đến lão phu nhân bên nhánh chính.

Đối với nhánh phụ bọn họ mà nói, vẫn luôn cố gắng bám víu, tìm cách leo lên vị trí nhánh chủ! Vì thế, Lâm lão phu nhân đối với Vương thi ghét càng thêm

ghét.

Không thể hừ, không thể sùng, còn có thể làm gì? Chỉ có thể nghĩ cách đuổi nàng đi Ngọc Từ am mà tỉnh tu.

Năm đó, lúc Vương Thị đi tỉnh tu, thay vì Lâm lão phu nhân có thể ngăn cản, thì trái lại bà còn âm thầm ra sức tạo dựng một số chuyện.

Nếu không có một số chuyện đó, thì lão phu nhân chắc chắn sẽ tìm cách hừ thê, tội gì phải để cho một số người âm thầm bàn tán chuyện con trai bà sùng thiếp diệt thê chứ?

Tuy nói là cho Vương thị đi tỉnh dưỡng, nhưng về mặt quốc pháp vẫn chưa tìm được lý do chính đáng để trừng trị Lâm Tân Mẫn, với thanh danh như vậy nhìn chung cũng không dễ nghe, cũng khiến cho cả nhà họ Lâm rất mất mặt!

Thậm chí còn ảnh hưởng đến vài cuộc hôn nhân của các nhi tử còn lại.

Cho nên bất kể là lúc Vương thị ở trong Lâm phủ, hay là sau khi Vương thị đi đến Ngọc từ am, thì thái độ của Lâm lão phu nhân đối với nàng cũng đều là chán ghét mà thôi!

Có thể nói, thân phận của Vương thị vẫn còn rất khó xử.

Hiện giờ Vương thị đã trở lại, trong lòng Lâm lão phu nhân cảm thấy vui sao?

Tất nhiên là không thể cho Vương thị một vẻ mặt vui vẻ gì rồi!

Chỉ là, năm đó nhà họ Vương bại trận, thời gian cũng đã qua mười mấy năm, đương triều thánh thượng tuổi tác cũng lớn, càng thêm hồ đồ, rất nhiều chuyện lớn nhỏ đều không màn quan tâm đến, thậm chí cũng đã quên mất chuyện nhà họ Vương. Hôm nay, Vương thị trở về, trái lại cũng không còn ảnh hưởng gì đến Lâm Tân Mẫn nữa.

Hiện giờ, vây cánh của tộc họ Vương đã bị diệt trừ hoàn toàn, Bình Thuận đế đương triều, tất nhiên sẽ không còn để ý đến đứa cô nhi nhỏ nhỏ như Vương thị nữa.

Chính vì lẽ đó, không muốn Lâm Lão phu nhân bên dòng chính nghe thấy Vương thị trở về, cho nên mới đành nhờ đến nữ nhi của mình đuổi Vương thị ra ngoài.

Thấy lão phu nhân không động đây, Vương thị lại nói: “Mẫu thân, trước kia là do con không hiểu chuyện, khiến người phải nhọc lòng lo lắng, hiện giờ nếu con đã trở về, con nhất định sẽ không làm ra những chuyện khiến cho mẫu thân không vui nữa.”

.”

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tìm người

Lão phu nhân liếc mắt nhìn Vương thị một cái, thấy được thái độ thành khẩn của nàng, lúc này mới xua tay nói: “Thôi, đứng lên đi, quý ở đây làm gì, chẳng khác nào người làm mẹ chồng như ta đang ức hiếp người vậy.”

Lâm Cảnh Nhân hơi có chút tức giận, khi nghe được trong lời của Lâm Lão phu nhân còn xen lẫn mùi dao kiếm.

Nàng khẽ liếc nhìn mẫu thân, chỉ thấy sắc mặt của mẫu thân rất bình tĩnh, nhưng đôi tay lại có chút run nhẹ, bộ dạng như vậy hiển nhiên thấy rõ, bà đang rất là tức giận.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng đi tới, đỡ lấy Vương thị, sau đó cười nói: “Nương, người ngồi xuống đi.”

Trước mặt những người này, Lâm Cảnh Nhân gọi một tiếng nương, nàng không tin, bọn họ có thể không biết xấu hổ, làm đủ thứ chiêu trò, để khiến nàng không được gọi như thế.

Bữa cơm này, Lâm Cảnh Nhân ăn vào cũng bị mắc nghẹn* rồi.

(ad nói mà, tỷ nhà mình ăn một bữa cơm cũng không yên nổi (๑´ ₃ `๑))

Nhưng cũng may, các vị phu nhân không có phối hợp làm ra những chuyện gì khác, mặc dù cũng có một vài người đã ngầm chế nhạo Vương thị, hỏi thăm về cuộc sống sinh hoạt của Vương thị ở Ngọc Từ am, nhưng Vương thị vẫn luôn chịu đựng nhẫn nhịn mà trả lời từng người một.

Về phần Lâm Cảnh Nhân? Đương nhiên cũng phải vất vả nhẩn nhện.

Nhìn thấy dáng vẻ hai mẹ con hiện giờ giống như cái túi để cho bọn họ trút giận, phần đông số họ cũng không muốn bới móc thêm chuyện gì khác.

Sau khi Lâm Cảnh Nhân và Vương thị trở về, Lâm Cảnh Nhân liền bảo Ngọc Oanh đi chuẩn bị một ít thức ăn, nhìn thấy những người đó, còn chỗ nào mà ăn ngon cho được? Một bụng tức giận còn muốn bộc phát ra.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy vẻ mặt Vương thị trầm tư, không khỏi lo lắng liền kéo kéo ống tay của Vương thị, mở miệng nói: “Nương...Nương làm sao vậy?”

Vương Thị và Lâm Tân Mẫn không ở cùng nhau, hiện tại Vương thị vẫn sống trong sân viện của nữ nhi bà, cho dù Lâm Tân Mẫn có muốn cừu biệt thảng tân hôn, hẳn cũng không thể mặt dày mà tìm đến sân viện của nữ nhi mình.

Bây giờ đã phân phó cho Trần di nương quét dọn lại một cái sân viện khác để cho Vương thị đến ở.

Việc này rõ ràng chứng minh hẳn muốn hòa giải với Vương thị, nhưng sau khi Vương thị biết chuyện, cũng không quá vui mừng.

Vương thị nghĩ nghĩ, trầm mặc nhìn Lâm Cảnh Nhân nói: “Nguyên nương, con có cách nào xuất phủ không?”

Lâm Cảnh Nhân gật gật đầu: “Có là có nhưng...”

Lâm Cảnh Nhân không biết mẫu thân mình đang định làm gì, nhưng trên mặt bà đột nhiên xuất hiện một nụ cười kiên quyết, tựa như bà đã hạ quyết tâm rồi.

Sau đó bà trầm giọng nói: “Nguyên nương, ngày mai con hãy xuất phủ, giúp nương làm một chuyện.”

Nói xong Vương thị liền đem kế hoạch của mình nói cho Lâm Cảnh Nhân biết.

Lâm Cảnh Nhân nghe xong, lập tức liền hiểu được ý của Vương thị, tuy rằng nàng rất kinh ngạc nhưng cũng không biểu hiện ra trước mặt Vương thị, mà chỉ do dự hỏi: “Nương, người...và phụ thân... Hoàn toàn không còn khả năng nữa sao?”

Vương thị đưa tay chạm vào tóc của Lâm Cảnh Nhân: “Đứa nhỏ ngốc, lần này nương trở về, đã suy nghĩ cẩn thận rồi, dựa vào nam nhân là điều không đáng tin cậy, điều đáng tin chính là dựa vào bản thân mình. Thay vì chờ đợi một số người rũ lòng thương xót, thì chi bằng đem tất cả mọi thứ nắm trong tay mình vẫn tốt hơn.”

Thấy Vương thị nói như thế, trong lòng Lâm Cảnh Nhân cũng cảm thấy chua xót.

Nếu mẫu thân không thực sự tuyệt vọng với phụ thân, thì mẫu thân làm sao lại có thể làm ra loại chuyện như vậy!

Chuyện mẫu thân muốn nàng làm, chính là yêu cầu nàng đi tìm một người nữ tử thích hợp mang về! Giúp phụ thân nàng nạp thêm thể thiếp!

Một nữ nhân có thể làm ra chuyện như vậy, chứng tỏ trong lòng đã hoàn toàn từ bỏ người nam nhân này, cũng chỉ muốn dùng biện pháp này để không chế hấn mà thôi.

Ở kiếp trước, dù sao Lâm Cảnh Nhân cũng chính là đương gia phu nhân của nhà họ Trịnh, những kiến thức không chế các nữ tử ở trong nhà nàng cũng biết không ít.

Nếu trong phủ có một thiếp thất được độc sủng, dòng chính thất không được sủng ái, thì sẽ tìm cách nạp thêm tân thiếp, để đã kích chống lại thiếp thất được sủng ái kia.

Chiêu này của mẫu thân, rõ ràng chính là nhắm vào Trần di nương.

Mặc dù Lâm Cảnh Nhân cũng rất mong chờ nhìn thấy dáng vẻ của Trần di nương lúc đó, nhưng mẫu thân lại yêu cầu nàng giúp bà làm loại chuyện này, nàng thực sự vẫn cảm thấy rất có lỗi với mẫu thân mình.

Dường như Vương thị nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân có chút không vui, bà liền cười nhạt nói: “Nguyên nương, nạp tân thiếp về, sự phân chia sủng ái từ phụ thân con không phải là dành cho hai mẹ con ta, mà chính là Trần di nương...”

Bà dừng một chút, tiếp tục nói: “Hơn nữa, lòng ta giờ đã lạnh như nước, ta và phụ thân con vĩnh viễn không thể trở về như trước được...” Bà quyết không cùng Lâm Tân Mẫn hạ sinh thêm một hài tử nào nữa!

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy mẫu thân đối với chuyện này không quá đau lòng, trái lại còn rất thoải mái nhẹ nhàng, vì thế liền gật đầu nói: “Nương, ta đây đã biết!”

“Phía tây thành Thanh Châu, có một con phố nhỏ tên là Lịch tử, ở đó có một gia đình mang họ La, con hãy đến thăm hỏi, tìm hiểu về gia cảnh của họ, xem thử nơi đó có cô nương nào tuổi còn trẻ mà chưa hứa thân hay không?” Vương thị chợt nhắc đến người nhà họ La.

Lâm Cảnh Nhân tò mò thêm: “Nương, người biết người nhà họ La sao?”

Vương thị cười nói: “Nhà họ La này vốn dĩ là phần hồi môn của ta...”

Nhắc đến đó, Vương thị dừng lại rồi nói: “Chẳng qua, do ta tính dưỡng ở trên núi Từ am đã nhiều năm như thế, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến bọn họ mà thôi.”

Khi còn tính dưỡng ở Núi từ Am, Vương thị đã nản lòng thoái chí, nên cũng không còn tâm tư đi quản những hạ nhân này.

Về phần những người này, vốn dĩ sống ở phủ Lâm gia, nhưng từ khi Vương thị bị đưa lên núi Từ Am, những người này đều bị người của Lâm gia đuổi đi, sau đó đã ở lại an cư trong con phố nhỏ Lịch tử.

Theo nguyên tắc mà nói, những hạ nhân bị đuổi đi này, nên được trả lại cho người nhà họ Vương.

Thế nhưng nhà họ Vương đã không còn, những người này muốn trở về cũng không được.

Chỉ để lại một chút thông tin về chỗ ở cho Vương thị, báo rằng họ đang sống ở phố nhỏ Lịch tử kia mà thôi.

Muốn tìm một nữ nhân, có thể khống chế trong tầm tay, chỉ có thể là nhà họ La kia, vì khế ước bán mình của bọn họ vẫn còn ở trong tay Vương thị, hiển nhiên Vương thị vẫn có thể an tâm hơn.

Hơn nữa, nương tử của nhà họ La, gọi là Như Ý, là nha hoàn hồi môn của bà, nàng ấy là do nhà họ Vương chuẩn bị cho bà, dung mạo hơn người, chẳng qua lúc ấy bà và Lâm Tân Mẫn mới kết hôn, dĩ nhiên không muốn nhìn thấy một nha hoàn xinh đẹp cứ lay động bên người bà rồi.

Vì thế bà liền làm chủ đem Như Ý hứa gả cho nhà họ La.

Cũng bởi vì chuyện này, trong lòng Như Ý vẫn còn mang một ít hận thù với Vương thị.

Lâm Cảnh Nhân thì không biết nhiều đến như thế, nàng chỉ biết mẫu thân có ý định này, mặc kệ ra sao, nàng cũng phải đi đến đó một lần.

Nếu nhà họ La vừa hay thực sự có một cô nương biết chịu an phận, vậy dĩ nhiên là chuyện đáng để vui mừng, nếu như không có, thì nàng cũng sẽ tìm cho bằng được mới thôi!

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cảnh Nhân mặc một chiếc váy dài màu hồng cánh sen, dẫn theo Thái Liên cùng nhau đi ra ngoài.

Vẫn là lối đi cũ, cửa hông.

Chạm mặt, cũng chính là Chu bà tử kia.

Lúc Chu bà tử nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân, bà đã hoảng sợ lập tức muốn chạy trốn ngay.

Lâm Cảnh Nhân thoáng cái đã ngăn được Chu bà tử: “Bà muốn đi đâu hử?”

Chu bà tử có tật giật mình, vội vàng cười nói: “Thì ra là đại tiểu thư, nếu đại tiểu thư muốn đi dạo quanh đây, thì cũng đừng đến nơi này, chỗ này kẻ vào người ra toàn là người thô bạo, không khéo lại va phải đại tiểu thư, thì khổ.”

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tâm phúc

Lâm Cảnh Nhân neho mắt, cười nói: “Chu bà tử, ta đến đây để làm gì, trong lòng bà hẳn đã biết, hà tất còn phải ở đây giả vờ ngớ ngẩn để lừa ta?”

Chu bà tử hơi sững sờ, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Từ lần đó, bà đã cảm thấy, vị đại tiểu thư này vốn dĩ cũng không ngốc như lời đồn đại của bọn họ.

Lâm Cảnh Nhân chậm rãi lấy khăn che mặt ra, thông thả phui phui toàn bộ đám tro bụi bám trên người nàng, sau đó, trên mặt để lộ ra một nụ cười rạng rỡ, Lâm Cảnh Nhân cười nói: “Ta phải ra ngoài, chốc lát sẽ trở về, bà nhớ để ý cửa giúp ta.”

Chu bà tử nghe xong liền giật mình hoảng sợ, vội nói: “Đại tiểu thư, tôi sợ chuyện này không ổn lắm, người là cô nương chuẩn bị xuất giá, nếu lúc này xuất phủ, e rằng không tiện đâu.”

Nụ cười trên mặt Lâm Cảnh Nhân chợt tắt, thay vào đó là một vẻ mặt lạnh lùng.

Chu bà từ khinh hãi khi nhìn thấy dáng vẻ này của Lâm Cảnh Nhân, bà chỉ biết đứng đó hoảng sợ nhìn chăm chăm vào nàng.

Chỉ nghe được một câu hừ lạnh lùng từ làn môi đỏ của Lâm Cảnh Nhân, nàng nói: "Chuyện này có ổn hay không, cũng không đến lượt bà nói, bà chẳng qua cũng chỉ là một tên hạ nhân, có tư cách gì mà dạy bảo ta?"

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nói: "Bà cũng có thể đến gặp Trần di nương mà tốt cáo ta. Tiếp đó, ta chỉ cần nói với Trần di nương rằng, lần trước bà đã nhận bạc của ta, mới thả ta ra ngoài..."

Lâm Cảnh Nhân dừng một chút, lại nói thêm: "À, còn về phần bà, có lẽ bà chưa biết, lần đó ta xuất phủ để làm cái gì đâu."

Nụ cười của Lâm Cảnh Nhân có chút xấu xa, ân cần nói: "Lần ấy ta đi đến Ngọc Từ am, để gặp mẫu thân... là mẫu thân ruột thịt của ta."

Lâm Cảnh Nhân nhấn mạnh thân phận của Vương thị, sau đó lại tiếp tục nói: "Chẳng qua muốn bàn bạc với mẫu thân ta làm cách nào để quay trở về....bà thử nói xem, nếu Trần di nương mà biết, mẫu thân ta được quay về phủ Lâm gia, là do có bà góp sức, không biết bà sẽ thế nào đây?"

Chu bà từ nghe thế, đã im lặng như con ve sầu gặp đồng, sắc mặt bà có chút tái mét nhìn nàng.

Vốn dĩ bà định đi tìm Trần di nương, nhưng bây giờ...bà đành cúi đầu lẩm bẩm nói: "Đại tiểu thư, người chó gây khó dễ cho ta, nếu đã muốn ra ngoài, vậy nhanh chóng trở về sớm."

Hôm nay cái chuỗi của bà đã bị Lâm Cảnh Nhân nắm ở trên tay, bà còn có thể làm được gì?

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua Thái Liên.

Ngay lập tức, Thái Liên liền từ trong ống tay áo lấy ra một khối bạc vụn, nhét vào trong tay của Chu bà từ.

Chu bà từ nhớ đến chuyện vừa rồi Lâm Cảnh Nhân còn uy hiếp bà, tay có chút run run, không dám nhận lấy.

Bà cô nhỏ này nào có dễ chọc, bà làm sao dám đòi tiền từ cô ta chứ.

Thần sắc của Lâm Cảnh Nhân đã khôi phục lại về bình tĩnh trước đó, nàng mỉm cười nói: "Chu bà từ, bà cứ cầm lấy đi. Ta chỉ muốn bà biết rằng, nếu bà có thể thật lòng giúp ta làm việc, chút lợi ích này là không thể thiếu...Nếu bà còn tâm tư khác, ta cũng không sợ, cùng lắm thì đem những chuyện này báo cho Trần di nương biết một thể luôn cũng được."

"Cho dù vì chuyện này ta có thể bị Trần di nương ghét bỏ, thì ta vẫn là tiểu thư của Lâm gia, còn bà... Coi như Trần di nương có tha cho bà, thì ta làm chủ từ có muốn giết bà, cũng không phải là việc gì khó nhì."

Lâm Cảnh Nhân điển hình là muốn đánh một gậy rồi tặng thêm trái táo ngọt mà.

Chu bà từ sững sờ nhìn Lâm Cảnh Nhân, thật lâu sau đó mới kịp phản ứng lại, điều mà Lâm Cảnh Nhân muốn, không chỉ đơn thuần là việc xuất phủ nữa, mà chính là biến bà thành tâm phúc của nàng.

Nếu là trước kia, hiển nhiên bà sẽ không sợ vị tiểu thư này, nếu như bị ép, cùng lắm thì bà chịu mất cả chì lẫn chài*, nhưng hiện giờ, bà vụn vụn không dám coi thường Lâm Cảnh Nhân.

Bà tin chắc, những lời uy hiếp của Lâm Cảnh Nhân vừa rồi, rất có thể sẽ trở thành hiện thực.

Chu bà từ biết, hôm nay bà đã lỡ lên thuyền của giặc, thì sẽ không còn cơ hội mà bước xuống nữa.

Vì thế bà chỉ biết nghiêng răng cắn môi, quỳ xuống đất nói: "Đa tạ đại tiểu thư đã xem trọng một lão bà như ta, cửa sau bên này, ta sẽ cho người canh giữ."

Bà biết, một cái bà từ như bà, cũng không có giá trị gì để lợi dụng, ngoại trừ cái công này.

Nói xong, Chu bà từ do dự một chút, khẽ cắn răng nói: "Nhưng mà... tiểu thư dù gì cũng là một cô nương, xuất phủ vụn vụn không thể gặp mặt... gặp..."

"Gặp mặt nam tử đúng không?" Lâm Cảnh Nhân nói tiếp.

Thái Liên đứng bên cạnh liền tức giận mắng: "Bà không có mắt sao! Tiểu thư nhà ta không phải là người như vậy, lần này đi ra ngoài là có việc quan trọng cần làm. Bà yên tâm, đương nhiên tiểu thư nhà ta sẽ không làm ra loại chuyện liên lụy đến Lâm phủ và bà!"

Lúc này Chu bà từ mới yên tâm một chút.

Cho dù có lo lắng, thì bà cũng lỡ lên nhầm thuyền rồi, còn có thể bước xuống chẳng, nếu ban đầu bà đi tìm Trần di nương nhận lỗi, thì về sau có lẽ sẽ không xảy ra những chuyện như thế này.

Nhưng ai bảo bà nhát gan? Bỏ lỡ cơ hội tốt, chân như vương phải vũng lầy, càng lún càng sâu.

Lâm Cảnh Nhân mang Thái Liên rời đi.

Thái Liên hít thở một hơi thật dài, trong lòng suy nghĩ, không khí ngoài phủ vẫn trong lành hơn, nàng nhìn thoáng qua tiểu thư nhà mình, phát hiện Lâm Cảnh Nhân hiện giờ so với lúc trước trầm tĩnh hơn rất nhiều, lại có vài phần tươi tỉnh, nhất cử nhất động, đều mang ánh sáng rực rỡ phát ra từ phía, thực sự rất khác xa ngày trước.

Sau khi Lâm Cảnh Nhân ra ngoài, lo lắng người khác sẽ nhận ra mình, nàng liền lấy ra hai chiếc mũ có rèm che đã mang sẵn từ trước đội vào.

Chiếc mũ có rèm che là màu tím nhạt, không hề cản trở tầm mắt của Lâm Cảnh Nhân, nếu để người quen bắt gặp, cũng không sợ bị bọn họ nhận ra.

Lâm Cảnh Nhân và Thái Liên, hai người không chút do dự, liền một đường bốn ba đi thẳng đến con phố nhỏ Lịch từ kia.

Sở dĩ con hẻm nhỏ có tên gọi Lịch Từ là vì, ở đây có rất nhiều hàng quán chuyên bán hạt dẻ rang bên đường, vừa mới đi đến đầu hẻm Lâm Cảnh Nhân đã ngửi thấy được một mùi hương thơm nồng ngọt mùi của hạt dẻ rồi.

Nàng hỏi thăm một chút, liền đã tìm được nhà của La gia.

Nhà họ La ở gần con hẻm Lịch từ nhất, ngôi nhà nhìn trông có chút tồi tàn đơn giản, so với một gia đình giàu có như Lâm phủ, thì kém xa ngàn dặm.

Lớp sơn mài đỏ trên cánh cửa gỗ cũng không được tốt, sau khi bị nước mưa xối vào, cánh cửa giờ đã loang lổ và đầy rỉ sắt.

Thái Liên bước tới gõ cửa, người đến mở cửa chính là một vị phụ nhân tầm hơn ba mươi tuổi, trên mặt không có chút tia sáng, xem ra cuộc sống của bà ta không được suôn sẻ cho lắm.

Thái Liên mở miệng hỏi: "Đây có phải là nhà của La Thuận và Như Ý?"

Người phụ nhân mở cửa ngờ ngàng một chút, sau đó gật đầu nói: "Đúng rồi, không biết các vị là..."

Lâm Cảnh Nhân nâng mũ lên và để lộ ra khuôn mặt của nàng.

Khi người phụ nhân kia nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Cảnh Nhân, nàng ta liền sững sờ một hồi, sau đó nói: "Cô chính là đại tiểu thư của Lâm gia?"

Lâm Cảnh Nhân cũng gật gù đầu.

Lúc này, vị phụ nhân không dám ngăn ở cửa nữa, trực tiếp chào hỏi hai người mời họ đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kiêu khách

Sau khi Lâm Cảnh Nhân bước vào sân viện, vị phụ nhân kia nhìn cánh cửa bên trong có phần cũ nát, xoa xoa tay nói: "Đại tiểu thư, hay là cô ngồi ở đây vậy."

Khách đến, không chào đón khách ở trong nhà là điều rất thất lễ.

Nhưng trong hoàn cảnh như nhà của họ, trong nhà lại không có lấy một chỗ ngồi, đón họ vào bên trong trái lại càng không hay.

Lâm Cảnh Nhân cũng không quan tâm lắm.

"Tiểu tiểu thư, ta vừa nhìn thoáng qua liền biết đó là cô, bộ dáng này của cô, trông rất giống phu nhân". Vị Phụ nhân mỉm cười nói.

Lâm Cảnh Nhân đã đoán ra, vị này hẳn là Như Ý.

"Nương của ta đã trở về Lâm phủ." Lâm Cảnh Nhân nhẹ giọng nói một câu, sau đó lại đưa mắt nhìn vị phụ nhân này.

Dẫu sao người nhà họ La đã qua nhiều năm không ở bên cạnh hầu hạ, hiện giờ Lâm Cảnh Nhân không thể xác định bọn họ là loại người nào, chỉ nói như vậy để dò xét thử.

Như Ý có chút sững sờ, sau đó liền vui mừng nói: "Xin chúc mừng phu nhân, chúc mừng tiểu thư."

Lúc bà nói ra những lời này, ánh mắt có chút lóe lên.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy màn vừa rồi, trong lòng có chút suy nghĩ, nàng biết người nhà họ La sẽ không chịu yên phận, nhưng không sao cả, chỉ cần bọn họ chịu yên phận, hiển nhiên nàng sẽ đối xử tốt với bọn họ, còn nếu như họ không yên phận, vậy nàng cứ đề phòng là được.

"Chẳng hay tiểu thư đến..." Như Ý thoáng nhìn qua Lâm Cảnh Nhân, giọng điệu mang chút nghi hoặc.

Lâm Cảnh Nhân cười nói: "Không biết nhà của bà còn có nữ hài tử nào chưa xuất giá không?"

Như Ý hơi dừng lại, quan sát Lâm Cảnh Nhân, nhưng cũng không có trả lời.

Dò xét hồi lâu, nàng mới mở miệng nói: "Tiểu thư muốn tuyển chọn nha hoàn hồi môn?"

Nha hoàn hồi môn này, thực tế mà nói, chính là âm thầm thông phòng, và rất có thể sẽ trở thành di nương.

Lâm Cảnh Nhân lại nở nụ cười nói: "Ta đã quyết định gả cho Trình nhị công tử, cũng sẽ sớm thành thân, về phần nha hoàn hồi môn... chỉ cần một người tay chân lanh lẹ là được, không cần phải cố ý đi lựa chọn làm gì."

Như Ý có chút ngạc nhiên khi nghe nhắc đến Trình nhị công tử: "Không phải là Trình đại công tử sao?"

Sắc mặt của Lâm Cảnh Nhân chợt lạnh đi: "Ta chỉ hỏi bà, nhà bà có nữ hài tử chưa xuất giá hay không, bà hỏi nhiều làm gì?"

Như Ý khẽ rung mình, không ngờ đại tiểu thư tuổi tác còn rất trẻ, nhưng tính khí lại khá lớn.

Tuy nhiên, do khế ước bán thân vẫn còn trong tay người ta, tất nhiên Như Ý không dám tỏ ý bất mãn gì, lúc này bà thấp giọng cười nói: "Có một nữ nhi vừa mới đến tuổi cập kê."

"Đã có hôn ước?" Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói.

Như Ý không biết Lâm Cảnh Nhân hỏi vậy là có ý gì, vì thế liền do dự nói: "Triệu lão gia tiệm vải ở trong phố đã có đến đây đề thân, muốn nạp nó làm trắc thất..."

"Ồ, vậy là vẫn còn chưa quyết định?" Lâm Cảnh Nhân hỏi lại một câu.

Sau đó Lâm Cảnh Nhân lại nói: "Vậy kiểu nhi của bà đang ở đâu? Mang nó đến đây cho ta xem thử một chút."

(*kiểu ở đây không phải là tên nha, người xưa hay gọi mấy người con gái nhỏ xinh đẹp, đáng yêu là a Kiều)

Như Ý vội vã đi vào trong phòng, không lâu sau, liền thấy bà đỡ lấy một thiếu nữ tầm mười lăm hay mười sáu tuổi đi ra.

Thiếu nữ cúi đầu, trên mặt lơ mơ còn có chút ửng đỏ, đúng là đáng vẻ vừa xấu hổ vừa rụt rè e lệ.

"Ngẩng đầu lên." Lâm cảnh nhân mở miệng nói.

Thiếu nữ kia chậm rãi ngẩng đầu, bên trong đôi mắt tựa như sương mù bao phủ, đôi môi đỏ mọng, thân hình gầy yếu không xương, thật trêu ghẹo cho người phải thương tiếc.

Lâm Cảnh Nhân rất hài lòng với vị thiếu nữ đối diện này.

Có thể thấy, La gia đã rất vất vả để nuôi dạy ra vị nữ nhi này.

Gia cảnh vốn dĩ đã nghèo khó, nhưng vị thiếu nữ này lại chân yếu tay mềm như bao tiểu thư nhà giàu khác, thoạt nhìn liền biết nàng ta không phải chịu sự khổ đau thiệt thòi gì.

Lâm Cảnh Nhân hỏi chậm lại: "Biết chữ không?"

"Biết được một vài chữ." Giọng nói yếu ớt như muỗi kêu, đều là một loại giọng nói mềm mại.

"Tên gọi là gì?"

"Ta tên Bình nhi."

Lâm Cảnh Nhân gật đầu, sau đó nhìn Như Ý nói: "Ta rất hài lòng với Bình nhi, nếu ta đã gặp người rồi, thì cũng không vòng vo với bà nữa, nương ta thấu hiểu phụ thân ta luôn bận rộn, nên muốn ta tìm một người nha hoàn chu đáo, cùng nhau giúp đỡ và chăm sóc phụ thân ta."

Lâm Cảnh Nhân khéo léo nói ra, người không ngốc cũng có thể nghe ra được, tìm nha hoàn gì chứ, đây chính là tìm cho nàng ấy một người di nương.

Như Ý biết Lâm Tân Mẫn, năm đó bà vạn phần nuôi hi vọng bản thân bà có thể trở thành thiếp thất của Lâm Tân Mẫn, bà luôn cảm thấy Lâm Tân Mẫn chính là một người nho văn nhả nhặn.

Lúc này, bà hơi sững sốt khi nghe thấy điều này, nhưng ngay sau đó, liền hồi phục tinh thần lại.

Đời này, bà hoàn toàn không có cơ hội, nhưng nữ nhi bà, trái lại liền có cơ hội sao?

Trần lão gia tiem vài, suy ra vẫn còn trẻ hơn chút, ba mươi tuổi đầu, nhưng, Triệu gia với Lâm gia, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, một người là tiểu thương gia, còn một người là gia tộc lớn có người làm quan.

Như Ý nghĩ nghĩ, trong lòng tự giễu cợt mình, năm đó phu nhân vì cảm thấy đáng về của nàng xuất chúng, nên không muốn để nàng cùng bà hầu hạ lão gia, bây giờ thì tốt rồi, nàng không cần phải chủ động, cũng có thể mang theo nữ nhi để trở về?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Như Ý vẫn không vui vẻ mà đồng ý, nàng thờ phào một hơi nói ra: "Nhưng Bình Nhi... E rằng không tiện quay trở về Lâm phủ."

Khi Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy đáng về Như Ý như vậy, trong lòng cũng đã đoán được bảy tám phần ý định của Như Ý.

Hừ, các người có thể đến nhà Triệu gia làm thiệp, nhưng đến Lâm gia, thì lại không được?

Nghĩ như thế, Lâm Cảnh Nhân liền chậm rãi ung dung nói ra: "Như Ý, bà tốt hơn nên nghĩ kỹ rồi hãy trả lời ta, suy cho cùng Bình Nhi đến ở trong phủ, cũng là người của mẫu thân ta, còn nếu người không muốn đưa Bình Nhi qua, thì cũng tốt thôi, nếu trong lòng bà đã nghĩ như vậy, thì còn ở đây bày ra đáng về giả vờ làm gì, điều đó cũng chỉ khiến cuộc sống của Bình ở con phố nhỏ Lịch tử trở nên khó khăn hơn mà thôi."

Như Ý nghe được điều này, liền tức khắc giật mình một cái.

Bà hơi nhếch mép cười, vội nhanh chóng sửa lại lời nói: "Nếu phu nhân và tiểu thư đã yêu cầu, Bình Nhi nhất định sẽ đi."

Lâm Cảnh Nhân cười như không cười nhìn Như Ý, thay vì xuyên thấu tâm tư của Như Ý, nàng lại liếc nhìn Bình Nhi và hỏi: "Lời ta vừa nói người đã nghe thấy rồi, vậy người có muốn cùng ta trở về không?"

Không đợi Bình Nhi trả lời, Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói: "Người nghĩ kỹ rồi hãy trả lời ta, nếu không muốn, thì coi như ta chưa từng đến đây."

Vị thiếu nữ này tuổi tác so với nàng cũng không lớn hơn là bao, hiện giờ lại sắp gả cho một người đáng tuổi phụ thân mình, cứ nghĩ đến chuyện này nàng lại cảm thấy mình đã làm ra một việc cực kỳ độc ác, ngay cả bản thân nàng cũng có mấy phần không đành lòng được.

La Bình Nhi liền nói: "Ta đều theo sự dặn dò của tiểu thư."

Thấy La Bình Nhi đã đưa ra câu trả lời, Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn La Bình Nhi rồi nói: "Ngày mai hãy để nương của người đưa người về Lâm phủ, cứ nói đến thăm mẫu thân ta là được."

Nếu giờ nàng trực tiếp đưa người vào phủ, thì Trần di nương kia nhất định sẽ vạn lần không đồng ý.

Dù gì Như Ý cũng đã từng sống trong một gia đình giàu có, tất nhiên liền hiểu được những khúc mắc này, nên chỉ cười nói: "Tiểu thư, người yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Bắt giữ

Lâm Cảnh Nhân để lại một ít bạc, muốn ngựa chạy, tất phải cho ngựa ăn cỏ.

Cuộc sống của nhà họ La có vẻ không được tốt lắm, để lại một ít bạc, cũng sẽ khiến họ cảm thấy thoải mái hơn, còn về chuyện của Bình Nhi, bọn họ cũng có thể yên lòng một chút.

Lâm Cảnh Nhân để lại bạc, vừa lòng thỏa ý rồi đi.

Như Ý có chút lòng thành, nói rằng hy vọng Lâm Cảnh Nhân sẽ ở lại dùng cơm, nhưng cũng chỉ là một chút lòng thành, người sáng suốt điều biết, một tiểu thư sống trong gia đình giàu có như Lâm Cảnh Nhân, thì làm sao có thể ở lại dùng bữa tại nơi này chứ?

Nhìn thấy sắp rời khỏi hẻm nhỏ Lịch tử, ánh mắt Thái Liên lướt qua các hàng quán có bán hạt dẻ.

Lâm Cảnh Nhân buồn cười nhìn Thái Liên, bản thân lại người được mùi hương thorn ngọt kia cũng có chút hứng thú, vì thế liền nói với Thái Liên: "Thái Liên, đi mua hai gói hạt dẻ đi."

Thái Liên nghe vậy, trên mặt đều là ý cười, trong lòng không thể không nghĩ, tiểu thư đối với nàng tốt quá mà.

Chờ Thái Liên mua xong hạt dẻ, hai người liền bước ra ngoài con phố.

Nhưng vào lúc này, có một bóng người vọt tới, trực tiếp đụng phải thân người Lâm Cảnh Nhân, khiến Lâm Cảnh Nhân lao đảo một cái, liền va phải Thái Liên, bao hạt dẻ trong tay của Thái Liên liền rơi xuống đất, hạt dẻ vẩy tung đầy đất.

Nhìn thấy cũng thực đáng tiếc.

Lâm Cảnh Nhân nhử mảy nhìn người đến, chờ đến khi nàng nhìn thấy rõ, liền có chút sững sốt, người này không phải là Trình Tri Quân sao...

Đúng rồi, người mà nàng nhìn thấy chính là Trình Tri Quân.

Vì sao Trình Tri Quân lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Một người luôn mang trong người căn bệnh ốm yếu, đi được vài bước đã phải thở dốc lấy hơi, lúc này chẳng phải Trình Tri Quân nên ở trong phủ tỉnh đường sao, nếu nói lần trước Trình Tri Quân đến ngọc Từ am về tình về lý có thể bỏ qua, nhưng Trình Tri Quân đến con phố nhỏ Lịch tử này làm gì?

Chẳng lẽ cũng muốn tìm thiếp thất cho Trình lão gia chăng? Đương nhiên, khả năng này tuyệt đối là không thể nào, chẳng qua là do Lâm Cảnh Nhân cố ý nghĩ bậy bạ thôi.

Lâm Cảnh Nhân do dự, hay là nàng giả vờ không quen biết Trình Tri Quân, hạt dẻ không còn, nàng còn có thể mua lại.

Nhưng nếu nàng để cho "vị hôn phu" này nhìn thấy mình chạy loạn ra ngoài, chung quy cũng không tốt lắm.

Dù sao nàng cũng đã đội chiếc mũ có rèm che, Trình Tri Quân cũng không có thiên nhãn, khẳng định sẽ không nhận ra nàng.

Suy nghĩ như vậy, nàng liền kéo Thái Liên qua, dự định rời khỏi.

Nhưng vào lúc này, dường như có người đang đến.

Trình Tri Quân liền nắm lấy tay của Lâm Cảnh Nhân, mau chóng dẫn nàng đi vào ngõ cụt, xung quanh ngõ cụt không có một bóng người, con ngõ cũng không dài chỉ có vài thước, hai bên đều là tường nhà của người khác.

Khoảng trống giữa hai mặt tường đương nhiên cũng không quá chật, nhưng đối với con phố Lịch Tử mà nói thì nó tương đối yên lặng và tách biệt hơn.

Lúc Trình Tri Quân đưa Lâm Cảnh Nhân đi, còn để lại cho Thái Liên một câu nói hung hãn: "Nếu ngươi muốn vị cô nương đây còn mạng mà sống, thì tốt nhất đừng có nói ta ở đâu!".

Nói xong, Trình Tri Quân liền mang theo Lâm Cảnh Nhân trốn vào một cái sọt.

Lâm Cảnh Nhân vùng vẫy một chút, cái tên Trình Tri Quân chết tiệt này, thật là...

Nhưng mà, Lâm Cảnh Nhân biết, hiện giờ cô đang bị Trình Tri Quân nắm nặn ở trong tay, nhất định không thể giấu được việc Trình Tri Quân sẽ biết nàng là ai... Nếu đã như vậy, chỉ bằng nàng tự mình đi tự thú, có lẽ Trình Tri Quân sẽ niệm tình mối quan hệ giữa hai người, mà xuống tay nhẹ chút.

Nếu không, vạn nhất chốc nữa người đến, Trình Tri Quân liền giết người diệt khẩu, nói như vậy, nàng đúng là gặp xui rồi.

Kiếp trước thì bị phu quân giết chết, kiếp này thì lại bị vị hôn phu giết chết, chắc toàn bộ Đại Thuận, chỉ có một mình nàng mới là người xui xẻo nhất thôi.

Lúc này tay của Trình Tri Quân đã bấu chặt trên cổ của nàng, Lâm Cảnh Nhân có chút khó thở, thở còn không nổi huống gì là nói.

Giọng nói Trình Tri Quân đầy uy hiếp: "Đừng có nhúc nhích!"

Lâm Cảnh Nhân đành phải ngoan ngoãn dựa vào sát người của Trình Tri Quân, tiếp đó bàn tay trắng nõn của nàng liền chạm vào ngực của hắn, từ trên đó viết ra một chữ "Nguyên".

(Hí hí tỷ nhà ta, biết sờ ngực người ta rồi (☆ω☆*) hehe)

Trình Tri Quân cảm thấy có một đôi tay nhỏ bé đang chọc ghẹo trước ngực mình, sắc mặt hắn tối sầm lại, dường như có chút tức giận.

Mặc dù Trình Tri Quân mới bắt đầu đính hôn, nhưng tuổi cũng không còn nhỏ, hiện giờ cũng đã ở độ tuổi hai mươi mấy rồi, thông thường nam tử ở độ tuổi mười tám, thì đã thành thân.

Thật hiếm có nam tử sau hai mươi mới kết hôn.

Nhưng, tình huống của Trình gia lại khác, một là, hai cô con gái của Lâm gia vốn đã được định thân từ sớm.

Hai là, Trình Tri Hiểu vẫn luôn muốn cố gắng để thị đậu công danh, nên không có thời gian thành thân, Trình Tri Hiểu biết, nếu hấn vẫn chưa thành thân, thì hiển nhiên Trình phu nhân sẽ biết cách cố ý trì hoãn việc hôn nhân của Trình Tri Quân.

Bằng không vị trí trường tôn* này, nếu để rơi vào trên người Trình Tri Quân, thì không dễ bàn rồi.

Hơn nữa, Trình Tri Quân vẫn luôn ốm yếu nhiều bệnh, nên sau lần trì hoãn này, tuổi sẽ lớn hơn so với những người nam tử chưa lập gia đình.

Bên người Trình Tri Quân càng không có nữ nhân hầu hạ, bây giờ, hôm nay, là lần đầu tiên hấn gần gũi tiếp xúc với một nữ nhân như vậy....Uhm, không đúng, là lần thứ hai, lần thứ nhất là lúc gặp Lâm Cảnh Nhân ở trên núi từ am kia.

Lúc đầu Trình Tri Quân còn có chút tức giận, nhưng khi hấn cảm giác được chữ "Nguyên" của Lâm Cảnh Nhân, liền có chút sững sốt, thân thể có chút cứng nhắc.

Hấn dùng tay còn lại, vén lên tấm rèm che trước mặt nàng.

Qua ánh sáng yếu ớt, hấn liền nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc của Lâm Cảnh Nhân.

Lúc nhìn thấy Trình Tri Quân, đáy mắt của Lâm Cảnh Nhân có chút ngấn nước, sắc mặt có chút ửng hồng.

Trình Tri Quân buông lỏng lực đạo trên tay, nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông nàng ra, đương nhiên, hiện giờ Lâm Cảnh Nhân đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Vào lúc này, dường như có thể nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Thái Liên và người nào đó.

"Chẳng hay cô nương có nhìn thấy một vị nam tử mặc áo đen đi ngang qua đây không?". Có người hỏi Thái Liên.

Thái Liên cúi đầu nhặt hạt dẻ dưới đất, có trời mới biết Thái Liên sợ hãi đến mức nào, tất nhiên những hạt dẻ này không có quan trọng, nhưng nó lại có thể che giấu sự lúng túng của nàng.

Thái Liên tùy tiện nói: "Vừa rồi, hình như ta có thấy người này, hạt dẻ này của ta chính là bị hấn đụng rớt! Các người biết hấn? Nếu đã biết hấn thì đền cho ta!"

"Người đó đi hướng nào?" Trong giọng điệu người hỏi mang theo sự đe dọa mạnh mẽ.

"Hình như là đã đi vào trong đó, ủa tại sao lại không thấy người rồi, có lẽ là đã đi vào nhà ai rồi chẳng." Thái Liên lại nói.

Bởi vì nơi ẩn nấp của Trình Tri Quân và Lâm Cảnh Nhân là ở ngay phía sau Thái Liên, những người đuổi theo Trình Tri Quân, cũng không đến đó xem, mà là đi thẳng vào bên trong con phố để tìm người.

Lâm cảnh Nhân cảm thấy người đã đi rồi, mới thở phào nhẹ nhõm, cả người đều dựa hết vào trên người của Trình Tri Quân.

Nhưng rất nhanh, Lâm Cảnh Nhân liền bật người dậy, nhắc tới mới nhớ, bất kể Trình Tri Quân đã gây ra rắc rối gì, hình như cũng đâu liên quan gì đến nàng chứ.

Tại sao nàng lại đi lo lắng cho Trình Tri Quân đến như vậy?

Lúc này, Trình Tri Quân đã buông Lâm Cảnh Nhân ra, đối với Lâm Cảnh Nhân nói: "Vừa rồi ta đã làm mọi sự."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bị thương

Lâm Cảnh Nhân tặng cho Trình Tri Quân một ánh nhìn khinh bỉ, sau đó nói: "VẬY, huynh mau chóng tìm cách rời khỏi đây đi, ta coi như chưa từng nhìn thấy huynh."

Lâm Cảnh Nhân không muốn hỏi Trình Tri Quân đã xảy ra chuyện gì và tại sao hấn lại bị người ta truy bắt đuổi giết.

Đôi khi, biết càng ít lại càng tốt, biết càng nhiều thì xui xẻo càng nhiều hơn.

Chỉ cần nhìn dáng vẻ hung dữ vừa rồi của Trình Tri Quân, Lâm Cảnh Nhân liền biết, Trình Tri Quân hấn là đang làm chuyện gì đó rất trọng đại, nếu biết quá nhiều, không chừng sẽ bị hấn diệt khẩu luôn.

Trình Tri Quân nhìn Lâm Cảnh Nhân thật lâu, dường như không hề cho rằng Lâm Cảnh Nhân lại dễ nói chuyện đến như thế, hơn nữa lại phải sạch hết mọi việc đến một cách tron tru đến như vậy.

Lâm Cảnh Nhân có thể không sạch sẽ tron tru được chăng? Nàng chỉ sợ bị hấn giết người diệt khẩu thôi.

Sự tò mò về một thứ gì đó, sánh ngang với cái mạng nhỏ của nàng, thì nàng đương nhiên sẽ không nghi ngờ gì mà chọn lấy cái mạng nhỏ mình của mình rồi.

Lúc này Trình Tri Quân mới xốc lên cái sọt bước ra ngoài, nhưng vào lúc này, Trình Tri Quân đột nhiên khó chịu rên hừ một tiếng.

Lúc xốc chiếc sọt lên ánh sáng liền chiếu vào, Lâm Cảnh Nhân mới nhìn thấy một đoạn vết máu chảy.

Dường như Trình Tri Quân đã bị thương.

"Này, huynh không sao chứ." Lâm Cảnh Nhân hỏi.

Trình Tri Quân liếc nhìn Lâm Cảnh Nhân, trầm giọng nói: "Không có gì nghiêm trọng."

Lúc nói câu này, thân thể Trình Tri Quân không khỏi lắc lư một chút, Lâm Cảnh Nhân thấy Trình Tri Quân như vậy, sắc mặt tối sầm lại: "Huynh đã đến nước này lại còn nói không có gì nghiêm trọng."

Lâm Cảnh Nhân rút cuộc cũng biết, kiếp trước Trình Tri Quân vì sao mà chết rồi.

Nàng nói mà, tuy rằng mọi người đều nói Trình Tri Quân là vì bệnh lao mà chết, nhưng nàng đã nhìn thấy Trình Tri Quân nhiều lần như vậy, liền phát hiện Trình Tri Quân không bệnh nặng như mọi người nghĩ, cho nên càng không thể chết nhanh đến như vậy được.

Hóa ra, cái mạng nhỏ của hấn là vì hấn tự mình lẫn lộn ở bên ngoài đến chết thôi!

Lâm Cảnh Nhân nghiêng mắt nhìn thoáng qua Trình Tri Quân, sau đó nói: "Ta làm người tốt thì sẽ làm đến cùng, giúp huynh một tay vậy, ngoại trừ Trình phủ, huynh còn chỗ nào để đến không?"

Lâm Cảnh Nhân không phải vì đồng tình thương cảm mới nghĩ sẽ giúp Trình Tri Quân nha, mà bởi vì nàng không thể không giúp hấn, nhìn dáng vẻ Trình Tri Quân như thế này, dù không bị kẻ thù bắt giết, thì hấn cũng sẽ chết thẳng cẳng vì mất máu quá nhiều.

Hấn chết cũng không quan trọng, nhưng nàng thì lại khổ rồi.

Một là không còn cách nào để trở thành góa phụ, không biết về sau nàng sẽ bị gả cho ai, hai là...nàng cũng không có cách gì để trở về Trình phủ để báo mối hận trong lòng nàng.

Nghĩ như thế, đương nhiên Lâm Cảnh Nhân chắc chắn sẽ giúp Trình Tri Quân.

Nàng ước Trình Tri Quân sẽ chết sớm, nhưng cũng phải đợi đến lúc nàng thành thân xong cái đã.

Trình Tri Quân nhìn nàng thật sâu: "Muội không sợ ta sẽ dẫn đến phiền phức sao?"

Lâm Cảnh Nhân nhướn mày, hoàn toàn giấu kín suy nghĩ của mình vào trong lòng, sau đó mở miệng nói: "Huynh chính là vị hôn phu tương lai của ta, ta giúp huynh là phải."

Trình Tri Quân chợt cúi đầu nở nụ cười, nữ nhân này, còn cho rằng hấn không biết gì sao?

Những lời nàng nói tuyệt không đơn giản như thế, nàng là muốn giúp chính bản thân nàng thôi.

Nhưng mà, nếu có người chịu giúp, dĩ nhiên Trình Tri Quân hấn rất vui lòng vừa ý.

Cuộc sống thường ngày của hấn, là không thể quá tin tưởng vào người khác, nhưng hấn cũng không hiểu bởi vì sao, khi hấn đối mặt với Lâm Cảnh Nhân, bất luận như thế nào, Trình Tri Quân lại luôn tin rằng Lâm Cảnh Nhân sẽ không làm hại đến hấn.

Lâm Cảnh Nhân lo lắng mấy người kia vẫn chưa chịu rời đi, nên trốn ở đây thêm một lát nữa, đợi đến khi Thái Liên tới tìm mình.

Thái Liên trái lại rất thông minh, không hề mở miệng hỏi những gì không nên hỏi, chỉ chạy ra ngoài thuê một chiếc xe ngựa.

Sau đó, Lâm Cảnh Nhân liền đỡ lấy Trình Tri Quân, dựa theo chỉ dẫn của Trình Tri Quân, đã tìm thấy một ngôi nhà bỏ hoang ở phía nam.

Trình Tri Quân nhìn Lâm Cảnh Nhân, sau đó lại nhìn Thái Liên, mở miệng nói: "Muội để nha hoàn này về trước đi, ta chỉ có thể dựa một mình muội vào trong đó."

Thái Liên căng thẳng nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân suy nghĩ một chút liền nói:"Thái Liên, em trước cứ đến phố Lịch tử, ở nhà họ La một lát, chờ ta trở về tìm em. Nếu đến tối ta vẫn chưa quay về, em hãy trở về phủ trước, bất luận như thế nào, em cũng phải ổn thỏa chuyện mẫu thân của ta, và đừng để người khác phát hiện ra ta không có ở trong phủ."

Thái Liên mặc dù có chút lo lắng cho Lâm Cảnh Nhân, nhưng vẫn làm theo ý của Lâm Cảnh Nhân.

Sau đó Trình Tri Quân liền kéo Lâm Cảnh Nhân một cái, cả người liền bay lên không trung, chỉ trong nháy mắt, đã ở bên trong trạch viện.

Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn Trình Tri Quân một cái, tuy rằng từ sớm đã biết, một người ung dung như hắn, thoát nhìn có vẻ đơn giản, nhưng không hề ngờ tới, tên nam nhân này công phu lại tài giỏi đến như vậy.

Sau khi bước vào, Trình Tri Quân khó chịu lên tiếng, rồi ngã hẫ xuống đất.

Mới vừa rồi Trình Tri Quân đã dùng hết sức lực rồi.

Lâm Cảnh Nhân cũng không dám chậm trễ nữa, chỉ nhìn căn nhà hoang trong chốc lát, liền cố hết sức đỡ lấy Trình Tri Quân đi vào cái sân nhỏ bên trong.

Bên trong tiểu viện có rất nhiều phòng, Trình Tri Quân chỉ vào một trong số đó.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng đỡ lấy Trình Tri Quân đi vào.

Bên trong căn phòng, cũng không rách nát như nàng tưởng tượng.

Sau đó Trình Tri Quân suy yếu nói:"Trên vách tường có ám cách*, trong đó có thuốc."

Vừa nói xong, hai mắt của Trình Tri Quân đã nhắm lại.

Lâm Cảnh Nhân nhìn Trình Tri Quân, thẳng thắn này chẳng lẽ đã ngất xỉu rồi? Lá gan cũng to nhỉ, này chẳng khác nào là trao cho nàng mạng sống của hắn mà.

Nhưng cũng may à, nàng hiện giờ vẫn còn hy vọng Trình Tri Quân còn sống, ít nhất là đợi đến khi cưới nàng rồi thì hắn hãy chết.

Lâm Cảnh Nhân nhẫn nhục chịu khó, đi lấy thuốc ra.

Sau đó lại nhìn đến y phục của Trình Tri Quân, cuối cùng nàng đành nghiêng răng bắt đầu giúp hắn cởi ra y phục.

(hí hí, ta nói tỷ mà, hết sờ tới cời..kaka)

Sau khi cởi hết y phục của Trình Tri Quân ra, Lâm Cảnh Nhân liền nhìn thấy, bên hông eo của Trình Tri Quân có một vết thương dữ tợn.

Nàng cau mày, Trình Tri Quân, hắn đã đắc tội với ai, nhát dao trên người này, rõ ràng là muốn lấy mạng của hắn mà.

Lâm Cảnh Nhân nhanh chóng đi lấy nước từ cái giếng trong sân mang lại đây, giúp Trình Tri Quân rửa sạch vết thương, sau đó đem máu đổ vào trong hồ sen, nàng không dám tùy tiện đổ ra bên ngoài, vạn nhất kẻ thù của Trình Tri Quân tìm tới, phát hiện có dấu vết để lại, chẳng phải nàng cũng sẽ xui xẻo theo hắn luôn sao?

Chờ sau khi giúp Trình Tri Quân băng bó tốt miệng vết thương xong, Lâm Cảnh Nhân tâm tư luôn tỉ mỉ, lúc hai người đến đây, tất cả những dấu vết để lại đều được nàng xử lý hết rồi.

Với giấc ngủ này, Trình Tri Quân ngủ một hơi đến lúc trời chập tối.

Đợi đến khi Trình Tri Quân tỉnh lại, Lâm Cảnh Nhân mới thở phào nhẹ nhõm:"Huynh khá hơn chưa? Huynh nói cho ta biết cách rời khỏi đây, ta đến lúc cũng phải về rồi."

Trình Tri Quân thế nhưng lại nắm được tay của Lâm Cảnh Nhân, hắn nói:"Ta bị thương nặng, không có cách nào đưa muối ra ngoài, chỉ có thể phiền muối ở lại đây chiếu cố ta một đêm."

Lâm Cảnh Nhân trừng mắt tức giận nhìn Trình Tri Quân:"Hóa ra, huynh sớm đã có tính toán rồi.Bằng không thì tại sao, huynh lại bảo nha hoàn ta về trước chứ?"

Trình Tri Quân thì thảo nói:"Ta cần một người giúp ta xử lý vết thương, người khác...Ta không tin được."

Nghe Trình Tri Quân nói như thế, trong lòng Lâm Cảnh Nhân dâng lên một chút tư vị kỳ quái, rõ ràng hai người cũng chưa quen biết nhau bao lâu, nhưng Trình Tri Quân lại có thể tin nhiệm nàng đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Chiếu cố

Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn Trình Tri Quân một cái, phát hiện sắc mặt Trình Tri Quân có chút ửng đỏ, nàng liền đưa tay ra...

Trình Tri Quân theo bản năng muốn né tránh.

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng: "Đề ta xem thử huynh có phát sốt không, huynh không phải là nữ nhi, còn làm ra dáng vẻ kì quái này làm gì chứ?"

Sắc mặt Trình Tri Quân lại đỏ ửng lên, hẳn không biết là do bị kích thích bởi lời nói của Lâm Cảnh Nhân, hay còn bởi vì lý do nào khác nữa.

Khi Lâm Cảnh Nhân đặt tay lên trán của Trình Tri Quân, Lâm Cảnh Nhân phát hiện đầu của Trình Tri Quân đã nóng lên, nàng nhú nhú lông mày nói: "Huynh đang sốt rồi."

Trình Tri Quân thể nhưng lại không có phản ứng gì, chỉ thản nhiên nói: "Vậy thì, cứ phó thác cho trời thôi."

Lâm Cảnh Nhân nhìn Trình Tri Quân, cảm tức hần mang dáng vẻ rên sốt không thành thép, cái này giống như lợn chết không sợ bị trụng nước sôi vậy, đã thành như thế rồi, lại vẫn không chịu mau chóng nghĩ ra biện pháp.

Lâm Cảnh Nhân cuối cùng cũng hiểu rõ, kiếp trước Trình Tri Quân mất mạng cũng là do chính hần tự mình tìm lấy.

Lâm Cảnh Nhân không còn cách nào khác, liền đi ra ngoài lấy nước một mình.

Chờ đến khi Lâm Cảnh Nhân đi ra ngoài rồi, hai mắt Trình Tri Quân liền sáng lên, hần duỗi tay ra, lần mò lấy xuống túi gấm được đeo trên thắt lưng mình, sau đó lấy ra một viên thuốc uống vào.

Nhìn dáng vẻ của hần lúc này, nào là muốn chết chứ, trong lòng hần vốn đã tính toán trước mọi việc, chỉ là không biết, vì sao Trình Tri Quân lại nói ra những lời kia với Lâm Cảnh Nhân mà thôi.

Sau khi Lâm Cảnh Nhân bùng nước quay trở vào, nàng liền lấy khăn lau trán cho Trình Tri Quân.

Cũng không biết là do vừa nãy Trình Tri Quân uống viên thuốc kia đã có tác dụng, hay là do Lâm Cảnh Nhân dốc lòng chăm sóc hần, tóm lại là, vào lúc nửa đêm, cuối cùng Trình Tri Quân đã không còn sốt nữa.

Bên ngoài trời lại bắt đầu đổ mưa to, Lâm Cảnh Nhân Cảnh Nhân ngồi ở trên ghế, cảm thấy đêm nay khó mà dễ qua.

Bây giờ ngồi nhìn lại, nàng cũng đã bị kéo dính tại nơi này, muốn trở về cũng không được, cho dù nàng có thể rời khỏi đây, nhưng cũng không thể để Trình Tri Quân ở lại, hơn nữa nửa đời hạnh phúc về sau của nàng còn phải phụ thuộc vào Trình Tri Quân hẳn bảo hộ cho.

Huống chi, bây giờ nàng không có cách gì để rời đi, chung quy cũng đâu thể bắt Trình Tri Quân đưa nàng ra ngoài, vết thương của hần vẫn còn đang không ngừng chảy máu, nếu còn bắt hần dùng sức chỉ sợ vết thương lại nứt ra.

Dù sao nàng cũng là người từng chết qua một lần, trong lòng hần sẽ có vài phần độ lượng hơn so với người thường, lúc này, nàng đã điều chỉnh tốt tâm lý của mình, thôi tới đâu hay tới đó vậy, giờ cũng đã ở đây rồi, dù có nôn nóng cũng chỉ vô dụng thôi?

Chẳng qua ngồi ở đây, quả thực có một chút không được thoải mái cho lắm.

Vào nửa đêm Trình Tri Quân tỉnh dậy, liền nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân đang ngồi ở bên giường, đã dựa vào cạnh giường ngủ thiếp đi.

Khi nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ nhưng mang nét mệt mỏi của Lâm Cảnh Nhân, Trình Tri Quân khẽ cau mày lại.

Hần vươn một tay ra, kéo lấy Lâm Cảnh Nhân nằm lên giường một cách nhẹ nhàng.

Mặc dù đã cố ý cẩn thận dùng lực, nhưng miệng vết thương vẫn có chút đau, cũng may toàn thân Lâm Cảnh Nhân nhẹ bẫng, không quá nặng, chỉ dùng lực bằng một tay cũng đủ kéo một người lên.

Sau đó Trình Tri Quân nhích gần vào bên trong, vớ tay lấy một chiếc chăn bông đặt xuống ngăn cách giữa hai người bọn họ.

Chỉ là, Lâm Cảnh Nhân tuy người đã ngủ, nhưng không an ổn lắm.

Có lẽ do đói chỗ, nên nàng đã gập ác mộng.

"Trình Tri Hiền..." Lâm Cảnh Nhân nói mơ trong giấc mộng.

Một tiếng nói mớ này, ở trong giấc mộng của nàng, là tràn đầy hận ý, nhưng mà trong lúc nói ra, lại mang theo vài phần cảm giác bách chuyển thiên hồi*

*đại ý là tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Roi vào trong tai của Trình Tri Quân, liền khiến sắc mặt của hắn hơi đông lại, đến khi Trình Tri Quân nhìn lại Lâm Cảnh Nhân, bên trong ánh mắt của hắn đã mang theo chút lạnh lẽo.

(hehe, huynh đã biết ghen: kaka)

Rốt cuộc Trình Tri Quân đã quá mệt mỏi và suy nhược, cũng mơ màng thêm thiếp đi vào giấc ngủ.

Cho đến khi bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim kêu, Lâm Cảnh Nhân mới đột nhiên tỉnh lại.

Lúc tỉnh lại, theo thói quen thông thường nàng sẽ ngồi dậy, tiện tay ấn xuống giường một cái.

Nhưng cái ấn tay này trực tiếp ấn lên trên người của Trình Tri Quân.

Trình Tri Quân khó chịu hừ lên một tiếng, đột nhiên liền mở bừng mắt ra.

Lâm Cảnh Nhân sợ đến hết hồn, nàng lập tức bước xuống liền ngã vào trên người của Trình Tri Quân, Lâm Cảnh Nhân hơi sững sờ, sau đó liền nhớ lại chuyện ngày hôm qua, đây không phải là giường của nàng, mà là căn viện bỏ hoang của Trình Tri Quân cơ mà!

Chỉ là...Làm thế nào mà nàng có thể lên được giường của hắn chứ?

Chẳng lẽ giữa đêm ngủ không yên nên tự mình trèo lên sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Lâm Cảnh Nhân trở nên kỳ quái, tay chân có chút chập choạng nhanh chóng rời khỏi người của Trình Tri Quân bước xuống giường.

Trong lòng không ngừng lăm bầm, xong rồi xong rồi, nam nữ thụ thụ bất tương thân, tuy rằng nàng sống lại một kiếp cũng không để ý đến chuyện này, nhưng ai có thể đảm bảo Trình Tri Quân hắn không để bụng chứ?

Nếu để Trình Tri Quân cảm thấy, bản thân nàng là một nữ nhân không biết chừng mực ý tứ, về sau nàng gả qua cho hắn, hai người còn có thể chung sống hòa thuận với nhau được sao?

Lâm Cảnh Nhân vẫn luôn hy vọng, lúc Trình Tri Quân còn sống, bọn họ có thể chung sống hòa thuận với nhau.

Chờ Lâm Cảnh Nhân leo xuống, Trình Tri Quân mới cảm thấy thân thể hắn đã khá hơn rất nhiều, nhưng sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, cho dù là ai bị người khác đập trúng vết thương, thì đều cũng sẽ có chút ít cảm giác.

Lâm Cảnh Nhân tự cảm thấy đuối lý, cúi đầu nói:"Đề ta xem vết thương cho huynh."

Chờ đến khi Lâm Cảnh Nhân vén lên miệng vết thương, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, miệng vết thương đã đóng lại, chỉ cần không vỡ ra, thì sẽ không có vấn đề gì cả.

Nàng không ngờ Trình Tri Quân có thể hồi phục nhanh đến như vậy.

"Trong ngăn tủ ở đằng kia, có y phục, muối đến lấy một cái giúp ta thay." Trình Tri Quân chỉ chỗ cho Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng đi lấy y phục, chỉ cần Trình Tri Quân đừng truy hỏi chuyện, làm sao nàng có thể bò lên giường hắn, có bảo nàng làm gì nàng cũng sẵn lòng a.

Rốt cuộc Trình Tri Quân cũng không tiện thay y phục, vì vậy Lâm Cảnh Nhân không thể làm gì khác ngoài việc da đầu tê dại* cũng phải miễn cưỡng đến giúp hắn.

(có thể hình dung là có một cảm giác cực kỳ sợ hãi)

Đợi đến khi Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy bóng lưng của Trình Tri Quân, nàng có chút sững sờ, trên lưng là một vết thương dữ tợn, tuy rằng đã lành nhưng vẫn còn để lại vết sẹo.

Đây chính là vết thương do lần trước nàng và Trình Tri Quân cùng nhau rớt xuống núi để lại.

Mặc dù Lâm Cảnh Nhân biết Trình Tri Quân coi nàng như nha hoàn để sai bảo, nhưng vì ngón ngang trắm mối bên lòng, nên nàng cũng quên luôn ngượng ngùng xấu hổ.

Sắc mặt Trình Tri Quân nhàn nhạt nói:"Chuyện hôm qua cảm ơn muối, bây giờ ta sẽ đưa muối ra ngoài."

Khi cả hai đã đến gần bức tường của sân viện, Trình Tri Quân lại dùng sức mang Lâm Cảnh Nhân đi ra ngoài.

Lâm Cảnh Nhân quan tâm hỏi: "Vết thương của huynh sẽ không sao chứ?"

"Đã cầm máu rồi, ta sẽ cẩn thận hơn, không có gì đáng ngại nữa." Trình Tri Quân mở miệng nói.

Lâm Cảnh Nhân gật đầu nói: "Vây, huynh tự mình chăm sóc cho tốt, ta trở về đây."

Chờ nói xong, Lâm Cảnh Nhân muốn cắt đứt đầu lưỡi mình luôn, nằng quan tâm đến hấn làm gì chứ? Cho dù có thực sự quan tâm hấn, thì cũng không nên nói ra mà.

Nếu để Trình Tri Quân hiểu lầm điều gì đó, thì thật là không tốt rồi.

Lâm Cảnh Nhân chỉ đơn giản là muốn gả cho Trình Tri Quân để làm quả phụ, chứ không hề muốn dính líu phần tình cảm nào với hấn cả.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bảo vệ

Lâm Cảnh Nhân nghĩ nghĩ, chắc Thái Liên cũng đã trở về, vì thế nằng tự mình quay trở về phủ.

Về đến phủ, lúc Lâm Cảnh Nhân định mở cửa sau đi vào, thì đã nhìn thấy khuôn mặt của Chu bà tử đầy vẻ tái nhợt đứng đó chờ nằng.

"Tiểu cô nãi nãi của ta ơi, rốt cuộc thì cô cũng đã trở về." Chu bà tử hiện giờ không thèm đếm xỉa cấp bậc gì, chỉ mau chóng kéo lấy tay Lâm Cảnh Nhân đi vào.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Trực giác nói cho Lâm Cảnh Nhân biết, dường như đã xảy ra chuyện gì không hay rồi.

Chu bà tử vội vàng nói: "Tiểu cô nãi nãi, cô nhanh mau về phòng đi, lão gia và Trần di nương đã phát hiện ra cô không có ở trong phủ. Hiện giờ họ vẫn chưa nghĩ tới cửa sau này, nếu họ mà phát hiện ra..."

Chu bà tử rùng mình một cái.

Lâm Cảnh Nhân lập tức mau chóng quay trở về phòng.

Lúc nằng vừa về đến Tịnh viện, liền trông thấy rất nhiều người đã đứng ở bên trong viện rồi.

Lâm Tân Mẫn vẻ mặt phẫn nộ đang nhìn Thái Liên và Vương thị.

Vương thị đứng ở một bên, còn Thái Liên thì đang quỳ dưới mặt đất.

"Thái Liên, ngươi mau nói, đại tiểu thư đã đi đâu rồi?" Ngọc Liễu trừng mắt nhìn Thái Liên, lạnh giọng hỏi.

Thái liên cắn chặt răng, không hé nửa lời.

"Không chịu nói? Vây đừng trách ta đánh ngươi!" Ngọc Liễu khịt mũi nói.

Nói xong, Ngọc Liễu liền tát vào mặt của Thái Liên, ngay lập tức một vết hằn đỏ tươi đột nhiên xuất hiện trên khuôn mặt của nằng.

Đúng lúc Trần di nương mở miệng nói: "Ngọc Liễu, không được như vậy! Có gì từ từ nói."

Nếu không được Trần di nương đồng ý, thì ngay từ đầu Ngọc Liễu làm sao dám đánh nằng? Đây rõ ràng chính là Trần di nương bà đang muốn dạy dỗ Thái Liên, sau đó lại muốn trở thành người tốt trước mặt Lâm Tân Mẫn.

Vương thị chuẩn bị nói chuyện, thì Lâm Cảnh Nhân đã vội vã bước vào.

Lúc này không thể để mẫu thân nói chuyện được, tính tình mẫu thân nóng nảy, nếu lỡ sơ ý nói ra gì đó, chỉ sợ vừa mới trở về, liền phải rời khỏi phủ.

Lâm tân mẫn đã lạnh giọng nói: "Tiện tỳ này, đáng đánh, Ngọc Liễu, đánh!"

Ngay lập tức, Lâm Cảnh Nhân liền đứng trước mặt Ngọc Liễu, cánh tay đang vung lên, cũng không dám rơi xuống, do dự một lúc, Ngọc Liễu mới bỏ tay xuống.

Lúc này, Lâm Tân Mẫn mới phát hiện ra Lâm Cảnh Nhân đã trở về, ánh mắt ông rơi trên người nàng, trầm giọng nói: "Cảnh Nhân! Con còn biết trở về?"

Lâm Tân Mẫn thật sự rất tức giận, lúc nói chuyện, cũng không gọi là Nguyên nương hay là A Nguyên nữa, mà đặt biệt xưng hô bằng tên, Cảnh Nhân.

Suy nghĩ của Lâm Cảnh Nhân nhanh chóng xoay chuyển, lúc này nàng không muốn truy cứu, chuyện nàng đi ra ngoài, vì sao Trần di nương lại biết, mà nàng chỉ nghĩ làm thế nào để có thể bùng nổ chuyện này cho xong. . .

Chuyện này đối với nàng cũng chẳng là gì, nàng sắp phải xuất giá, cho dù phụ thân có tức giận, ngoài chịu đựng ra, thì còn có thể làm gì được nàng.

Nhưng mà, chuyện này vạn vạn không thể liên lụy đến mẫu thân.

Đúng lúc này, đã có người đi tới truyền tin: "Lão gia, nhị công tử của Trình phủ tới."

Lâm Tân Mẫn có hơi sững sờ, sau đó nói: "Người đi ổn định người trước, lát nữa ta sẽ đến."

Lâm Tân Mẫn trừng mắt nhìn Lâm Cảnh Nhân, dường như đang có ý định muốn dạy dỗ nàng trước.

Lúc này, lại truyền đến hàng loạt tiếng bước chân, thế nhưng lại chính là Trình Tri Quân đang sai chân bước vào, bất chấp sự ngăn trở của người khác.

Trong phút chốc, Lâm Cảnh Nhân có chút sững sờ, Trình Tri Quân đến đây làm gì? Hắn vẫn chưa trở về Trình phủ sao?

Đầu tiên, Trình Tri Quân hành lễ với Lâm Tân Mẫn, sau đó mới nhìn Lâm Cảnh Nhân nói: "Bá phụ, người hân là đang tức giận với Lâm cô nương sao?"

Lâm Tân Mẫn mím môi nhưng không nói gì.

Lúc này ông đang lo lắng chuyện của nữ nhi sẽ bị Trình gia biết được, tuy rằng Trình nhị công tử là một con ma bệnh, nhưng cũng là người của Trình gia, hiện giờ Trình gia chính là thuyền trưởng thuyền cao *

*nước lên thì thuyền lên; sự vật phát triển thì những gì tùy thuộc vào nó cũng phát triển theo)

Trình Tri Quân lại nói: "Chuyện này, trái lại tiểu bối có phần không đúng, Lâm cô nương không có ở trong phủ, là vì nàng ấy nhận lời mời của ta. . ."

Lâm Cảnh Nhân kinh ngạc nhìn Trình Tri Quân, hắn có biết mình đang nói gì không?

Nhận lời mời của hắn, hắn muốn đem chuyện này ôm về người hắn mà giải quyết sao.

Lâm Tân Mẫn cũng kinh ngạc nhìn Trình Tri Quân: "Ý của người là gì?"

Trình Tri Quân thờ dài một tiếng nói: "Gần đây, cơ thể ta càng trở nên tồi tệ, chủ trì của Thanh Sơn Tự là An đại sư, lần trước có đến phủ của ta, nói rằng, ông ấy muốn làm cho ta một tràng pháp sự."

"Mà pháp sự này phải được thực hiện ở trong chùa miếu, còn về Lâm cô nương. . . Là bị ta mời đi xem tướng mạo."

"Thích An đại sư nhìn Lâm cô nương, bảo rằng vận thế nhân duyên của Lâm cô nương gần đây sẽ bị hoạn nạn, mệnh phạm tiểu nhân, trên người nhiễm phải chướng khí, tốt nhất lúc làm pháp sự, nàng cũng nên ở đó. . . Vì thế Lâm cô nương đã bị ta giữ lại." Trình Tri Quân tiếp tục nói.

Lâm Cảnh Nhân ở cạnh bên nghe Trình Tri Quân miến cưỡng dùng lý do tháo gỡ, khóe miệng không khỏi co rút một chút.

Giả mà mệnh phạm phải tiểu nhân, rõ ràng, hân là đang nói về Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt mà.

"Cảnh Nhân, nếu là Trình Tri Quân công tử mời, vì sao con không nói cho ta một tiếng, lại tự ý đi ra ngoài?" Lâm Tân Mẫn trầm giọng hỏi.

Lâm Cảnh Nhân cúi đầu, vẻ mặt mang đầy đáng và ủy khuất: "Con dù sao cũng là một cô nương chưa xuất giá, đi gặp nam tử chung quy cũng không tốt, cho dù nam tử đó chính là vị hôn phu tương lai của mình, nhưng tóm lại cũng không hợp lễ nghĩa, chỉ là gần đây suốt ngày con cũng đều bất an lo lắng, bởi vì. . . Bởi vì. . ."

Nói xong Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nguyệt, nàng mím môi, tròng mắt rung rung.

Chiều theo như thế, cho dù Lâm Cảnh Nhân không có nói gì, nhưng mọi người đều biết Lâm Cảnh Nhân bị thương là vì lo lắng cho Lâm Cảnh Nguyệt.

"Đúng lúc Trình công tử nói rằng muốn đi làm pháp sự, thứ nhất là trừ đi bệnh tật trong người hân, thứ hai, là muốn xem nhân duyên từ nhỏ của bọn con, cũng muốn đi cầu bình an. . . Vốn định một lát sẽ về, nào ngờ lại bị giữ lại một đêm. . ."

Trình Tri Quân tiếp tục lời nói của Lâm Cảnh Nhân: "Ta biết, những gì ta làm với cô nương là chuyện không phù hợp với phép lễ nghi, nhưng. . . Nếu để Lâm cô nương bị phạt, ta sợ trong lòng sẽ không được thoải mái. . . Hơn nữa Lâm cô nương cũng không làm chuyện gì quá phận, lại không bị người bất gặp ở cùng với nam tử, nếu chỉ vì thế mà bị trách phạt quá nặng, vậy không biết một cô nương chưa xuất giá, cùng một nam tử tư thông thì sẽ bị định tội gì?".

Trình Tri Quân nói xong, liền cười có như không nhìn Lâm Tân Mẫn.

Lâm Tân Mẫn giật mình một cái, lúc này mới chợt nhớ ra, hình như hắn đang nhắc đến là chuyện của đứa con gái thứ hai của ông mà.

Bím tóc này đã bị người khác nắm chặt trong tay, lúc này, nếu như trừng phạt Lâm Cảnh Nhân, chỉ sợ Trình Tri Quân sẽ trút giận lên Lâm Cảnh Nguyệt mất.

Lâm Tân Mẫn cảm thấy, Trình Tri Quân dường như đối với Lâm Cảnh Nguyệt cũng có chút ghét bỏ, dù sao hắn cũng tận mắt trông thấy nương tử chưa cưới của mình, đã cùng đại ca hắn xảy ra với nhau loại chuyện như thế.

Nam tử đều giống nhau, sẽ có một số người không chịu đựng được loại chuyện như vậy.

Lâm Tân Mẫn lại nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nhân, thấy vẻ mặt nàng vẫn còn mang chút ủy khuất, trong lòng có chút dịu lại, đứa nhỏ này cũng là bị ép, hiện giờ tâm lý có chút lo lắng, cũng là đương nhiên.

Thôi, thôi, chuyện này coi như cho qua đi.

Về việc Lâm Cảnh Nhân xuất phủ bằng cách nào, Lâm Tân Mẫn cũng không muốn truy cứu thêm nữa.

Chuyện này vốn không thích hợp làm lớn chuyện, trong phủ đã mang tiếng xấu, nếu để chuyện của Lâm Cảnh Nhân bị truyền ra ngoài, cũng sẽ không tốt cho Lâm gia.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hết giận

Trong lòng Lâm Tân Mẫn nghĩ như vậy, nên cũng không còn muốn truy cứu vấn đề này nữa.

Trình nhị công tử này, hắn cũng không thể làm mất lòng được.

Sau khi cân nhắc, Lâm Tân Mẫn liền nói: "Nếu đã như vậy, lỗi của A Nguyên không quá nghiêm trọng."

Vì thể diện của mình, Lâm Tân Mẫn phải giữ lại chút thanh thế, đâu thể vì những câu nói của Trình Tri Quân mà bị chặn lại, nói cho cùng, thể diện này của ông cũng có chút hơi khó coi.

Vì vậy, Lâm Tân Mẫn lại nói: "Nhưng đã là sai, thì A Nguyên phải bị phạt chép mười lần nữ giới kinh."

Lâm Cảnh Nhân nghe được những lời này, nàng nghĩ, mặc dù nàng rất không muốn đi chép cái thứ nữ giới gì đó, nhưng nếu nàng phải chép, thì Lâm Cảnh Nguyệt chẳng phải cũng nên bị bắt chép cả trăm lần sao? Nhưng, chuyện đã đến nước này, thì đã có thể xem như mọi chuyện đều kết thúc viên mãn rồi.

Không ngờ, vào lúc này, Trình Tri Quân lại ra mặt cho Lâm Cảnh Nhân: "Bá phụ, tiểu bối cho rằng so với đại cô nương, thì Lâm nhị cô nương mới cần phải chép thứ này hơn, ta nghĩ, không bằng như vậy đi, Lâm nhị cô nương và đại cô nương, cùng chép mấy lần nữ giới kinh là được rồi."

Lâm Cảnh Nguyệt nghe vậy, oán giận nhìn thoáng qua Trình Tri Quân.

Hừ, nàng biết, cái tên bệnh hoạn này là đang ghi hận, hơn nữa lại dám vào lúc này gây khó dễ mình, nàng nhìn thoáng qua Trần di nương xin giúp đỡ.

Trần di nương vội vàng cười nói: "Lão gia, thiếp nghĩ chuyện này nên bỏ qua đi, A Nguyên cũng đâu phải ra ngoài gặp người khác, mà là A Nguyên là đi gặp Trình nhị công tử, là vị hôn phu tương lai, chuyện này nếu đem ra trách phạt cũng không thích hợp cho lắm."

"Và lại, bây giờ, hai đứa nhỏ còn cần phải thêm áo cưới, việc chép sách này hao tổn rất nhiều thời gian!" Trần di nương cười nói giảng hòa.

Lâm Tân Mẫn coi như đã có bậc thang mà bước xuống, vì thế liền gật đầu nói: "Vậy chuyện này cứ như vậy đi."

Suy cho cùng, Lâm Tân Mẫn vừa mới bị Trình Tri Quân đá thương thể diện, cho nên, đối với Trình Tri Quân cũng không lạnh không nóng, chỉ để lại một câu: "Trình nhị công tử, ta còn có việc, thứ cho ta không phụng bồi được."

Nói xong, Lâm Tân Mẫn liền rời đi.

Trần di nương thấy Lâm Tân Mẫn đi rồi, liền liếc nhìn Lâm Cảnh Nhân, sau đó cười nói: "A Nguyên, con một đêm đã không về, nhất định rất mệt rồi,

mau trở về phòng, tắm rửa sạch sẽ, rồi nghỉ ngơi đi.”

Vương thị nghe vậy, sắc mặt liền tối sầm lại, nói những lời này, chẳng khác nào nói nữ nhi bà đã đi ra ngoài làm điều gì đó với bọn nam nhân vậy.

Vì vậy, Vương thị liền hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói:"Ta thấy Cảnh Nguyệt đứa nhỏ này, so với Nguyên nương cần được nghỉ ngơi nhiều hơn đó."

Bên này, Trình Tri Quân liếc nhìn Trần di nương, rồi nhắc nhở nói:"Có một vài chuyện ta không nói, không đồng nghĩa trong lòng ta không biết, nếu có người đã được đăng chân còn lên đăng đầu, không chịu buông lỏng, ta tin, thái nải nải của ta rất là nguyện ý muốn biết, đêm hôm đó, lúc Lâm phủ bị cháy, đã xảy ra chuyện gì."

"Trình gia chúng ta gia phong thanh chính nề nếp, hiển nhiên sẽ không cho phép những chuyện bẩn thỉu như vậy xảy ra... Đến lúc đó, tương lai của vị cô nương nào đó vào trong phủ ta, chỉ sợ sẽ không được suôn sẻ đến như vậy." Trình Tri Quân nói lời này, giọng điệu rất bình tĩnh, bên trong còn nghe ra sự phẫn nộ của hắn đối với Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt.

Nhìn dáng vẻ này, dù thấy Trình Tri Quân không phải là đang trút giận cho hắn rồi.

Thằng nhãi này, ngay từ đầu thì đã không để ý đến Lâm Cảnh Nguyệt rồi, mặc dù Lâm Cảnh Nguyệt đem mũ xanh đội lên đầu hắn, nhưng trong lòng hắn chắc hẳn không có một chút phong ba bão táp nào cả.

Những gì hắn làm bây giờ, hầu hết đều là để cho Lâm Cảnh Nhân có thể trút được cơn giận trong lòng.

Vương thị nhìn Trình Tri Quân, cảm thấy rất hài lòng mãn nguyện.

Trong lòng bà, vẫn luôn không hài lòng đối với người con rể này, cảm thấy nữ nhi bà chọn hắn, là bởi do tình huống vạn bất đắc dĩ.

Nhưng lại không ngờ, Trình nhị công tử này, lời nói cử chỉ, tiền lùi có độ.

Khi cần lễ độ tuyệt đối không thiếu nửa phần, khi cần ra tay thì cũng không mềm lòng, là một vị nam tử tâm trí nhạy bén, làm việc cũng rất lưu loát sạch sẽ.

Bây giờ, hắn lại có thể che chở cho Lâm Cảnh Nhân như vậy, điều này thực khiến Vương Thị có chút phải thay đổi cách nhìn khác về hắn rồi.

Trần di nương bị Trình Tri Quân khêu chọc một cái, sắc mặt đã đen lại, liền dứt khoát dắt Lâm Cảnh Nguyệt rời đi.

Theo Trần di nương quan sát, sở dĩ Trình Tri Quân như thế, là do vẫn còn tưởng nhớ đến nữ nhi của bà, nhưng bà vạn vạn không thể để Trình Tri Quân thương nhớ nữ nhi của mình được.

(Chời, h t mới thấy hai má con này hok biết ăn gì mà tự tin vãi...)

Trần di nương đi rồi, Vương thị nhìn Trình Tri Quân, lại nhìn Lâm Cảnh Nhân, cả hai đều mang dáng vẻ muốn nói lại thôi, bà biết, bọn nhỏ e rằng có điều muốn nói, vì thế liền mở miệng nói:"Nguyên nương, phụ thân con nếu đã bận rộn như thế, con nên thay mặt phụ thân tiễn Trình công tử rời phủ đi."

Không có nam chủ nhân chiêu đãi, với thân phận của Trình Tri Quân, đương nhiên không thể giữ lại trong viện phủ rồi.

Nhưng nếu để Lâm Cảnh Nhân tiễn khách, về tình và lý đều đúng.

Lâm Cảnh Nhân liền chia tay nghênh tiếp, nói:"Trình nhị công tử, đi thôi, bên này."

Chờ hai người đi đến một chỗ không một bóng người, lúc này, Lâm Cảnh Nhân liền đứng lại, nhìn Trình Tri Quân nói:"Chuyện hôm nay, cảm ơn huynh."

Trình Tri Quân lắc đầu nói:"Không cần cảm ơn ta, chuyện hôm nay, vốn là do ta liên lụy muội."

Trình Tri Quân lại nói:"Bất luận là như thế nào, muội cũng là phụ nhân tương lai của ta, bọn họ làm như vậy, chính là đang khi dễ ta, ta đương nhiên không thể nhẫn nhịn rồi."

Lâm Cảnh Nhân im lặng không lên tiếng, chỉ nhìn Trình Tri Quân, dường như hắn đối với tình hình của Lâm gia nắm rất rõ ràng, biết nàng là đích nữ của Lâm phủ, có danh nhưng không tiếng, ở trong phủ này kỳ thực rất là ủy khuất.

Trình Tri Quân nhìn Lâm Cảnh Nhân, nói:"Ta phải đi rồi, chúng ta..... Sau này còn gặp lại."

Nói xong, Trình Tri Quân liền bước đi về phía trước.

Lâm Cảnh Nhân muốn gọi Trình Tri Quân lại, hỏi thăm một chút về vết thương của hắn giờ đã thế nào rồi, vết thương còn chưa lành, đã chạy tới Lâm phủ, đúng là làm liều mà.

Chỉ là, lời nói vừa tới miệng, Lâm Cảnh Nhân đã vội nuốt trở vào.

Bản thân nàng biết lý do mà nàng phải quan tâm hắn, nhưng Trình Tri Quân thì lại không biết, và hắn sẽ càng không hiểu là vì sao.

Nếu bản thân nàng còn nhiều chuyện, chỉ sợ sẽ khiến hấn càng hiểu lầm mà thôi.

Lâm Cảnh Nhân đưa mắt nhìn theo bóng dáng Trình Tri Quân rồi đi.

Khi Trình Tri Quân bước đi trên đường, chân hấn vẫn còn khập khiễng, nhưng bóng dáng từ phía sau thì lại hết sức nhẹ nhàng và sâu sắc, có chút gì đó tựa như cây mai trong gió tuyết, lại tựa như mang theo cốt cách khí phách của cây tùng.

Chờ Trình Tri Quân rồi đi, lúc này Lâm Cảnh Nhân mới quay trở về Tịnh viện.

Khi đến Tịnh viện, Lâm Cảnh Nhân liền cho gọi Thái Liên đến.

Thái Liên quỳ trên mặt đất, vẻ mặt sợ hãi và áy náy nhìn Lâm Cảnh Nhân, run rẩy nói: "Tiểu thư, chuyện này là do ta làm hỏng, xin tiểu thư hãy trừng phạt."

Lâm Cảnh Nhân nhẹ giọng nói: "Nói cho ta biết, em làm sai cái gì?"

Thái Liên tiếp tục nói: "Thái Liên không có giấu được chuyện tiểu thư không có ở đây..." lúc nói, âm thanh cũng nhỏ hần xuống theo.

"Sau đó.. chuyện này bại lộ như thế nào?" Bây giờ Lâm Cảnh Nhân cũng đã an toàn, cho nên, đương nhiên nàng rất muốn quan tâm đến vấn đề này.

Thái Liên lắc đầu nói: "Không biết là vì sao, hôm nay nhị tiểu thư lại đến, rồi nói là muốn cùng tiểu thư thảo luận với nhau về chuyện thêu khăn voan trùm đầu màu đỏ phải dùng sợ tơ gì thì mới đẹp..."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Phản bội

"Sau đó thì sao?" Lâm Cảnh Nhân tiếp tục hỏi.

Thái Liên liền nói: "Dù sao, em vẫn cảm thấy, dường như nhị tiểu thư đã biết người không có ở trong phủ, cô ta vẫn một mực la hét đòi muốn gặp người, nô tỳ ngăn cản không được, sau đó phu nhân liền đi ra can ngăn."

"Nhưng mà, phu nhân vừa mới ra tới, Trần di nương cũng đã đi đến, cứ như thể bà ấy chỉ đợi ở đó vậy." Thái Liên lại tiếp tục nói.

Bây giờ, Lâm Cảnh Nhân có thể xem như đã hiểu rõ tường tận, hóa ra, Trần di nương đã sớm biết chuyện nàng không có ở trong phủ rồi.

Nhưng làm sao mà Trần di nương biết được?

Lâm Cảnh Nhân lại nhìn Thái Liên, thấy dáng vẻ của Thái Liên luôn một lòng thấp thóm lo âu, trong lòng nàng thờ dài một tiếng, chuyện này khẳng định không phải là Thái Liên làm rồi.

Vì thế, Lâm Cảnh Nhân liền nói: "Thái Liên, em đứng lên đi, em giúp ta suy nghĩ kĩ lại, còn có những ai biết được chuyện ta xuất phủ không?"

Thái Liên suy nghĩ một chút, liền nói: "Tịnh An, nô tỳ bên cạnh phu nhân cũng biết."

Lâm Cảnh Nhân gật đầu, nàng không nghi ngờ Tịnh An lắm, bởi vì, Tịnh An mới vừa vào phủ, còn chưa đến mức phải thông đồng với Trần di nương.

"Còn có, Ngọc Oanh... Hôm nay Ngọc Oanh có đến hỏi em, vì sao không đưa đồ ăn sáng cho người, em chỉ nói là, tiểu thư đang ngủ... Hay là cô ấy đã đoán ra được." Thái Liên tiếp tục nói.

Lâm Cảnh Nhân cau mày, rồi tự lẩm bầm một mình, Ngọc Oanh sao?

Nhưng lần đầu nàng xuất phủ, Ngọc Oanh cũng không có mật báo cho bà ta.

Tuy rằng nàng vẫn luôn đề phòng Ngọc Oanh, nhưng trong lòng nàng, thực sự không thể tin rằng Ngọc Oanh sẽ làm ra những chuyện như vậy.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, Tịnh An đã vội vã chạy xông vào: "Tiểu thư, không ổn rồi, Ngọc Oanh treo cổ tự tử!"

Lâm Cảnh Nhân lập tức đứng dậy, lúc này nàng không quan tâm gì khác nữa, liền chạy thẳng đến phòng của Ngọc Oanh, hiện giờ, Ngọc Oanh đã được cứu, Vương thị đang ở bên cạnh nhìn Ngọc Oanh.

Trên cổ Ngọc Oanh có một vết đỏ, hai mắt nhắm lệ nhìn Lâm Cảnh Nhân, Ngọc Oanh không nói lời nào chỉ biết im lặng mà khóc.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng có chút hờn giận, nhưng giọng nói lại vô cùng nhẹ nhàng: "Ngọc Oanh, em làm sao vậy? Ta cứu em đưa trở về đây, đâu phải để em tìm chết!"

Lúc này, Ngọc Oanh đã loạng choạng ngồi dậy, quỳ xuống đất, lau nước mắt nói: "Tiểu thư, cô để em chết đi, em biết em đã có lỗi với cô, nhưng em thực sự không còn cách nào khác..."

Nói xong, đôi mắt Ngọc Oanh lại nhắm lệ nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân nhìn Ngọc Oanh, thấp giọng nói: "Cho dù em muốn chết, cũng phải nói rõ ràng, là vì sao? Em cứ chết không rõ ràng như thế, thì mọi chuyện đều được giải quyết xong sao?"

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã đoán ra được, chuyện này có lẽ là do Ngọc Oanh làm rồi.

Nhưng vì sao Ngọc Oanh lại đi phản bội nàng?

Lâm Cảnh Nhân tự hỏi, bản thân nàng đối xử với Ngọc Oanh cũng tốt mà, về tình và lý, Ngọc Oanh không nên phản bội nàng mới đúng.

Ngọc Oanh nghẹn ngào nói: "Từ ngày em quay trở về bên cạnh tiểu thư, Trần di nương đã phái em theo dõi mọi động tĩnh của cô."

Vương thị nghe vậy, sắc mặt run lên, lạnh giọng nói: "Á dám!"

Lâm Cảnh Nhân thì không ngạc nhiên lắm, nói vậy cũng hợp lý, Trần di nương làm sao có thể thần thần mà đưa Ngọc Oanh trở về chứ, chẳng qua lúc đó, nàng vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, còn cho rằng, vì chuyện của Lâm Cảnh Nguyệt, Trần di nương vẫn phải cầu cạnh nàng, cho nên mới cúi đầu khuất phục, hóa ra, cái bà ấy muốn, chính là đặt một đũa nha đầu đến bên cạnh mình.

"Khế ước bán thân của em vẫn còn trong tay ta, vì sao Trần di nương lại có thể uy hiếp được em?" Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn Ngọc Oanh.

Ngọc Oanh mím môi không chịu nói, sau đó lại nói: "Tiểu thư, điều đó không còn quan trọng nữa rồi, cô chỉ cần biết, em đã phụ lòng tin tưởng của tiểu thư đối với em, em thực lòng xin lỗi tiểu thư, cô hãy để em chết đi."

Thái Liên có chút tức giận nhìn Ngọc Oanh: "Ngọc Oanh, nếu cô thực sự đã muốn chết, thì cô tự mình đi chết đi, vì sao lại còn phản bội tiểu thư nữa?"

Trong lòng Thái Liên, việc phản bội là điều hoàn toàn không thể tha thứ được.

Một mặt là đau lòng cho Ngọc Oanh khi làm ra loại chuyện như vậy, mặt khác cũng cảm thấy áy náy, nếu nàng không nhờ tiểu thư cứu Ngọc Oanh từ tay Trần di nương mang về đây, thì đã không có chuyện như ngày hôm nay.

Ngọc Oanh quỳ trên mặt đất khóc lóc, sau đó bắt đầu dập đầu liên tục.

Từng cái dập đầu gõ xuống, không có bao lâu trên mặt đất đã đỏ thẫm một mảng.

Lâm Cảnh Nhân mắt lạnh nhìn Ngọc Oanh dập đầu, một lát sau, nàng mới bảo Thái Liên ngăn Ngọc Oanh lại.

Vì cô ta đã dám phản bội nàng, thì cũng nên chịu trừng phạt, nếu nàng tha thứ cho Ngọc Oanh mà không cần làm gì, thì về sau những người xung quanh nàng, sẽ không còn ai coi lời nói của nàng ra gì nữa.

Mặc dù Lâm Cảnh Nhân rất tin tưởng nha đầu Thái Liên này, nhưng trong lòng nàng vẫn hiểu sự khác biệt giữa chủ và tớ, đối xử tốt với họ, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ dung túng một cách mù quáng.

Lúc này, thân mình của Ngọc Oanh đã loạng choạng, cơ thể có chút không ổn định.

Lâm Cảnh Nhân phân phó Tịnh An: "Tịnh An, phiền cô ở lại trông giữ Ngọc Oanh."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền gọi Thái Liên ra ngoài.

Về mặt Thái Liên áy náy nhìn Lâm Cảnh Nhân: "Tiểu thư, em... Nếu không phải do em, Ngọc Oanh sẽ không tới hầu hạ người, nếu người muốn quở trách, thì hãy nặng chửi nê tỷ, không cần khấu hạ lưu tình."

Lâm Cảnh Nhân thở dài một hơi, sau đó mới nói: "Thái Liên, ta vẫn phân biệt rất rõ ràng, ý định ban đầu của em cũng tốt, nhưng ta cũng chưa từng ngờ đến sẽ xảy ra loại chuyện như bây giờ."

"Hiện giờ ta chỉ muốn hỏi em, em có biết, Trần di nương đã dùng thủ đoạn gì để bức ép Ngọc Oanh làm như vậy không?" Lâm Cảnh Nhân nhìn Thái Liên nói.

Nàng trái lại không tin, Trần di nương có thể dùng tiền mua được Ngọc Oanh.

Ngay cả cái chết Ngọc Oanh còn không sợ, thì nói gì là tiền bạc? Chỉ vì một ít tiền bạc này mà ngay cả mạng cũng không còn, thì quả thực không đáng.

Hơn nữa, nếu là người của Trần di nương, vậy lần đầu tiên nàng xuất phủ, e rằng Trần di nương đã biết. Nhưng nếu bà ta cố tình để nàng ra ngoài, thì không hẳn.

Bởi vì, dựa theo tính tình của Trần di nương, bà ta làm sao có thể đợi đến bây giờ mới tới làm khó dễ nàng? Đoán chừng khi đó đã gây khó dễ nàng rồi.

Chỉ ít bà ta cũng sẽ đến uy hiếp và đe dọa nàng một trận.

Thái Liên lắc đầu nói: "Cái này nô tỳ cũng không rõ nữa, từ khi Ngọc Oanh đến bên cạnh Trần di nương hầu hạ, giữa hai người chúng em đã ít liên hệ với nhau rồi..."

"Em đi hỏi thăm một chút, Ngọc Oanh có qua lại với người nào nữa không." Lâm Cảnh Nhân căn dặn.

Lúc này, Vương Thị cũng đã đi ra, bà nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân xử lý việc gọn gàng sạch sẽ, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thông phòng

"Nguyên nương, con tính xử trí Ngọc Oanh như thế nào?" Vương thị ở trước mặt nữ nhi mình, giọng nói vẫn luôn dịu dàng.

Lâm Cảnh Nhân nói: "Chờ Thái Liên trở về trước."

Vương thị gật đầu, lúc này Vương thị đã nhìn ra, nữ nhi của bà so với bà ngày trước còn thông tuệ và có chủ kiến hơn bà rất nhiều, rất nhiều việc, đã có thể tự mình làm chủ được.

Vương thị lại hỏi: "Ngày hôm qua, ta nghe Thái Liên nói, con và Trình nhị công tử..."

Lâm Cảnh Nhân gật đầu, nàng biết chuyện này nàng không thể nói dối được, mẫu thân nàng sẽ biết, cho nên, nàng mới không căn dặn Thái Liên đừng nói cho mẫu thân biết.

Nàng mở miệng nói: "Ngày hôm qua, hấn gặp phải chút chuyện, con không thể không giúp."

Vương thị thở dài, nói: "Hôm nay, nhìn hấn so với huynh trưởng của hấn vẫn tốt hơn rất nhiều, chỉ đáng tiếc, lại mang bệnh trong người!"

Lâm Cảnh Nhân đưa tay nắm lấy cánh tay của Vương thị, làm nũng nói: "Nương, dù sao bệnh của hấn so với cái dạng người trong tâm có bệnh, vẫn tốt hơn nhiều."

Lời này, là Lâm Cảnh Nhân ám chỉ Trình Tri Hiếu, hấn là loại người có lòng dạ đen tối.

Vương Thị đưa tay ra điểm điểm lên trán của Lâm Cảnh Nhân, cười nói: "Vi con đã thích, mọi chuyện cũng đã trở thành như thế, nương cũng không cần trở nữa, ta tin, hấn là một người có phúc phận, có lẽ bệnh tình của hấn sẽ ngày một khá hơn."

Vừa rồi Vương thị cũng đã nhìn thấy dáng vẻ của Trình Tri Quân, trông bộ dạng của hấn bây giờ, bệnh tình cũng không đến nỗi nghiêm trọng như người đã đồn đại, trong lòng của bà cũng có mấy phần yên tâm.

Vương thị lại nói: "Nếu vạn nhất thật sự xảy ra chuyện... Nương cũng đã chuẩn bị rất nhiều của hồi môn, nửa đời sau của con, có thể an tâm cả đời mà không lo không nghĩ rồi."

Cảm nhận được tình cảm của Vương thị, Lâm Cảnh Nhân cảm thấy có chút ấm lòng.

(Mẹ của tỳ tuy là người không biết cách ăn nói dịu dàng, nhưng vẫn là người mẹ ấm áp nhất nha (￣ω￣))

Kiếp trước, vào những ngày gian nan khó khăn ấy, mẫu thân cũng chưa dùng đến những thứ hồi môn này, mục đích của bà cũng chỉ vì để lại cho nàng.

Nàng từng cho rằng mẫu thân không yêu thương nàng, nhưng bây giờ nghĩ lại, mẫu thân rõ ràng đã dốc hết sức mình để yêu thương nàng nha.

Không mất bao lâu, Thái Liên đã trở về.

Nàng thì thầm nói với Lâm Cảnh Nhân lời gì đó.

Chờ nghe xong, sắc mặt của Lâm Cảnh Nhân liền đen lại.

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng, âm u nói: "Thì ra là vậy."

Tiếp theo, Lâm Cảnh Nhân cũng không vội vàng đi xử lý Ngọc Oanh, chỉ dặn dò, bất luận như thế nào cũng không để Ngọc Oanh suy nghĩ nông cạn mà tìm đến cái chết.

Chuyện của Ngọc Oanh vừa mới hạ màn, trong phủ liền truyền đến tin tức Như Ý của nhà họ La đã mang theo Bình Nhi vào phủ.

Vương thị biết, Lâm Cảnh Nhân đã hoàn thành tốt công việc mà bà đã giao, vì vậy mới khiến cho Như Ý chịu mang Bình Nhi nhập phủ, người đã tới Tịnh viện.

Chuyện này Trần di nương đã biết, nhưng cũng không có cách gì ngăn trở.

Vì dù gì Như Ý vẫn là nha hoàn hồi môn của Vương thị, hiện giờ nha hoàn hồi môn này muốn gặp chủ tử mình một lần, cũng không tính là quá đáng, huống hồ bọn họ đều là nữ quyến, lại càng không có cơ gì để bắt.

Trần di nương chỉ cho rằng Vương thị muốn tuyển cho Lâm Cảnh Nhân một nha hoàn hồi môn, nên bà cũng không để ý lắm đến chuyện này.

Mặc dù làm vậy, rất khó để sắp xếp an bài một người ở bên cạnh Lâm Cảnh Nhân, nhưng mục tiêu lớn nhất của bà, là để nữ nhi của mình gả cho Trình Tri Hiếu, mong muốn đã đạt được, những thứ còn lại cũng không khiến bà khó khăn gì.

Khi Vương thị nhìn thấy Bình Nhi, hiển nhiên trăm chiều đều thấy hài lòng.

Bình Nhi này quả thực là đúc từ khuôn mẫu của Như Ý, thậm chí, khí chất do liên* còn muốn hơn cả mẫu thân nó.

(*kiểu như là loại phụ nữ đung đưa, yếu đuối để người thương tiếc vậy á)

Bằng cách này, Bình Nhi đã được giữ lại ở bên cạnh Vương thị.

Phải biết rằng, La Bình Nhi chỉ là người hầu, hiện giờ khế ước bán thân cũng đều bị Vương thị nắm giữ trong tay, nên cũng rất dễ khống chế bọn họ.

Vương thị vừa mới trở về phủ, trên người lại không có xiêm y gì đẹp, trái lại Lâm Cảnh Nhân, từ trong tủ quần áo của mình tìm được một bộ váy màu hồng nhạt, đưa cho La Bình Nhi, còn tỉ mỉ trang điểm cho nàng.

Như thế, La Bình Nhi nghiễm nhiên đã trở thành một đóa hoa móng manh kiều diễm, đang mùa nở rộ chỉ còn chờ người đến hái mà thôi.

Vương thị mang theo La Bình Nhi đi thỉnh an Lâm Tân Mẫn.

Hôm nay, bởi vì chuyện của Lâm Cảnh Nhân, mà tâm tình của Lâm Tân Mẫn có vài phần không vui.

Hiện giờ nhìn thấy Vương thị đến, trong lòng hiển nhiên cũng có vài phần không hài lòng, vốn dĩ hắn muốn đuổi Vương thị đi, nhưng vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt ngưng ngững của La Bình Nhi.

La Bình Nhi cũng nhìn thấy Lâm Tân Mẫn, ở trước mặt nàng, là một nam tử văn nho tao nhã, so với cái gã nam nhân mà nàng muốn gả kia vẫn khá hơn nhiều.

La Bình Nhi chỉ cúi đầu, nở nụ cười e lệ thẹn thùng.

Một màn này, thực khiến trái tim của Lâm Tân Mẫn có chút men say.

Vương thị liền thuận thế nói: "Lão gia, đây là Bình Nhi."

Lâm Tân Mẫn thấy Vương thị giới thiệu Bình Nhi, có hơi sững sốt trong giây lát, hắn có vẻ không tin Vương thị lại có thể trình trọng giới thiệu một người nha hoàn cho hắn... Đây không chỉ đơn giản chỉ muốn giới thiệu cho hắn biết tên mà thôi.

Nó không phải là phong cách của Vương thị, ban đầu, hắn nhìn trúng bên cạnh nàng một đứa nha hoàn, Vương thị liền đem nha hoàn đó gả cho người nhà họ Hứa... Vương thị chính là một người nữ nhân rất hay ghen tị với người khác.

Lâm Tân Mẫn vốn không biết, khi một nữ nhân đồ kị, đó là lúc, trong lòng nàng ta còn có hắn, nhưng hôm nay, nàng đã nhìn rõ, chỉ muốn từ người nam nhân này lấy được lợi ích, cho nên, càng không cần phải quan tâm đến nó nữa.

Hơn nữa, hiện giờ Vương thị không muốn hầu hạ Lâm Tân Mẫn.

Hôm nay, lấy Bình Nhi làm tấm gỗ che chắn cho nàng, nghĩ đến thôi, bà cũng đã hài lòng vui sướng.

"Bình Nhi ra mắt lão gia." Bình Nhi nhẹ nhàng nói.

Vương thị cười nhìn Bình Nhi, mở miệng nói: "Lão gia, chàng cũng vất vả cả ngày rồi, cho nên, ta mới gọi Bình Nhi qua đây, xoa vai, đắp chân cho chàng."

Nói rồi Vương thị liền tươi cười rời đi, cũng không quên đóng cửa lại.

Là một người nam nhân, đặc biệt là một người nam nhân như Lâm Tân Mẫn, làm sao hắn có thể cưỡng lại một vị cô nương chủ động đưa tới cửa đây?

Phải biết, Trần di nương cho dù có khá hơn, nhưng tổng thể hắn cũng sẽ phát ngán vì không có gì mới lạ.

Vì vậy, khi Vương thị trở về, trong lòng hắn, thậm chí vẫn còn có ý nghĩ đó đối với Vương thị.

Suy cho cùng, món ăn dù có ngon đến đâu, cũng đã hơn mười năm, ăn mãi trong một ngày cũng ngán, cho nên hắn muốn nếm thử món gì đó tươi mới hơn thôi.

Phần sau đó, nước chảy thành sông.

La Bình Nhi bồi Lâm Tân Mẫn từ giữa trưa cho đến ngày hôm sau.

Bên đây, Trần di nương lại nảy sinh chuyện cái miệng do nóng mà bị bỏng rộp, cho nên không dám gặp người.

Trần di nương không muốn gặp người, trái lại rất thuận lợi cho Vương thị.

Chờ đến ngày hôm sau, Vương thị liền chủ động đi tìm Lâm Tân Mẫn, mỉm cười nói: "Lão gia, Bình Nhi vẫn luôn ở trong thư phòng của chàng, việc này cũng không tiện lắm, hay là, như vậy đi, sân viện Mẫu đơn vẫn còn trống, thiếp và Bình Nhi chuyển đến đó ở, cũng tiện thể cùng nhau chăm sóc cho lão gia thật tốt."

Bây giờ, Bình Nhi vẫn còn là nha hoàn của Vương thị, cho nên, không thể lập tức trở thành di nương được, chỉ có thể là nha hoàn thông phòng.

Đi theo bên cạnh Vương thị, cũng không thích hợp cho lắm.

Nếu là trước kia, có lẽ Lâm Tân Mẫn sẽ đi trung cầu ý kiến của Trần di nương một chút.

Nhưng trong chuyện này, hắn có chút hụt hẫng, Trần di nương không chủ động tới nói, hắn càng cảm thấy, trong lòng Trần di nương hơn nửa phần hắn là không vui, tỏ vẻ khó chịu, cho nên, trong lòng hắn liền không muốn đề Trần di nương đến xử lý chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Mưa hoa

Lúc này, Lâm Tân Mẫn mới trực tiếp đồng ý với Vương thị: "Vậy nàng và Bình Nhi cùng đến Mẫu đơn viện đi."

Trên mặt Vương thị mang theo vẻ tươi cười, ôn tồn nói: "Đa tạ lão gia."

Lâm Tân Mẫn nhìn thấy Vương thị như vậy, hắn dường như đã đem chuyện không thoải mái ngày hôm qua quên sạch rồi, cho nên hiển nhiên, thái độ hắn đối với Vương thị vẫn rất là dễ chịu.

Chờ cho đến khi Trần di nương vội vã chạy đến, thì Vương thị đã bắt đầu sắp xếp lại nơi ở của mình.

Hôm nay, Lâm Tân Mẫn đã sắp xếp cho Vương thị một nơi ở, điều này cho thấy hắn đã nói rõ với mọi người ý định giữ lại Vương thị, không chỉ như vậy, mà Vương thị đã thất sủng nhiều năm, dường như đã có lại được sự sủng ái của Lâm Tân Mẫn.

Trong hậu trạch này, nếu một nữ nhân không có sự sủng ái của phu quân, cũng không có một nương gia* hùng mạnh, thì từ xưa đến nay, e rằng một bước cũng khó mà đi.

(*Nhà mẹ đẻ)

Nhưng bây giờ mọi thứ dường như đã khác, thái độ của Lâm Tân Mẫn đối với Vương Thị đã khác xưa rất nhiều.

Theo đó, thái độ của nhiều người đối với Vương thị cũng đã thay đổi.

Ít ra mấy bọn hạ nhân mắt chó coi thường người khác, cũng không dám trịch thượng giúp Trần di nương hỉ mũi trút giận, phải hiểu, nữ nhân trong hậu viện này, trước khác nay khác, một là gió tây sẽ lấn át gió đông, hai là gió đông sẽ lấn át gió tây.

Hôm nay, cũng đã có chút ít nhanh nhậy, cảm giác ra được hướng gió rất có khả năng phải đổi chiều rồi.

Trần di nương đi đến Mẫu đơn viện với nụ cười trên môi."Tỷ tỷ, hôm nay hay tin tỷ dọn đến Mẫu đơn viện, ta liền đặc biệt chọn cho tỷ vài món đồ trang trí, đem qua cho tỷ."

Nói xong, Trần di nương xua xua tay, để nha hoàn phía sau xách đồ mang vào.

Vương thị nhìn thấy Trần di nương, trên mặt cũng đầy ý cười, sau đó gọi Bình Nhi đến chào hỏi:"Muội muội, bên cạnh ta có thêm một nha đầu mới, ta giới thiệu cho muội và nó quen biết nhau một chút."

"Bình Nhi, còn không qua ra mắt Trần di nương." Vương thị híp mắt cười nói.

Bình Nhi bước tới, uyển chuyển cúi chào Trần di nương, sau đó nói:"Bình Nhi ra mắt Trần di nương."

Sắc mặt Trần di nương tối sầm lại, trước khi Vương Thị trở về, mọi người trong phủ đều sẽ cố ý tránh gọi hai chữ "di nương" này, nhưng hôm nay, La Bình Nhi thế mà lại dám ở trước mặt mọi người kêu nàng là Trần di nương!

Thế diện của Trần di nương lập tức bị đánh rớt.

Nhưng Trần di nương lại không tìm được lời nào để phản bác.

Ai bảo vốn dĩ nàng là một di nương chứ?

Loại chuyện sùng thiếp diệt thê này, âm thầm xử lý trong phủ là được, nếu thực sự ầm ĩ ra bên ngoài, đối với Trần di nương cũng không tốt, tâm tư của Lâm Tân Mẫn và Lâm lão phu nhân sẽ hướng về ai đây.

Mặc dù nói, chuyện hôm nay mọi người đều biết, nhưng nếu lóp giấy cửa sổ không bị xuyên thủng, thì trong lòng ai nấy cũng chỉ có thể ngầm hiểu mà thôi, sẽ không dám bàn luận nhiều ra bên ngoài.

Nhưng nếu hôm nay nàng không thừa nhận cách xưng hô Trần di nương này, vậy chính là nàng không đúng.

Cho nên, hôm nay Trần di nương có cắn nát răng mình, cũng chỉ có thể nuốt trôi cục tức vào bụng mà thôi.

La Bình Nhi cũng là một người thông minh, biết vận mệnh mình bây giờ đang nằm trong tay của Vương thị, cũng biết mục đích Vương thị gọi nàng đến phủ để làm gì, cho nên nàng không cần phải khách khí với Trần di nương.

Nếu không cân nhắc những chuyện này, La Bình Nhi nhất định sẽ cùng Trần di nương đấu một trận ra trò.

Đều là nữ nhân của Lâm Tân Mẫn, nhưng Vương thị lại lót đường cho nàng và Lâm Tân Mẫn, hiển nhiên trong lòng Bình Nhi không có quá nhiều phòng bị đối với Vương thị..

Nhưng Trần di nương chính là vật cản của nàng, làm sao La Bình Nhi có thể nhìn thuận mắt với Trần di nương cho được.

Sau khi La Bình Nhi hành lễ, còn không quên nói: "Trần di nương, xin thứ lỗi cho Bình Nhi, thân thể vẫn còn chưa khỏe, cho nên không thể hành đại lễ với người."

Chuyện hành lễ chỉ là chuyện nhỏ, La Bình Nhi cố ý nhấn mạnh, cơ thể nàng không được khỏe, vì sao lại không khỏe? Chẳng phải do vì bận mây mưa suốt ngày hôm qua sao?

Những lời này có rơi vào trong tai Vương thị, thì cũng không thể khiến cho Vương thị đau lòng.

Nhưng nếu nó rơi vào tai Trần di nương, thì lại không phải như thế, Trần di nương cảm thấy máu nóng trong người cuộn cuộn dâng trào, bản thân bà tiết chế cảm xúc, và việc hàm dưỡng vẻ ngoài dối trá suốt bao năm qua, thiếu chút nữa đã tan thành mây khói chỉ trong tích tắc.

Vương thị nhìn thấy Trần di nương như thế, liền cảm thấy bản thân mình chưa từng thoải mái đến như vậy.

Vương thị mỉm cười nhìn thoáng qua đôi lông mày xinh xắn của Bình Nhi, rồi cười nói: "Bình Nhi, người cần phải bảo dưỡng tốt thân mình, lát nữa ta sẽ căn dặn người đi nấu cho người một chén canh tổ yến, để tiện bồi bổ một chút cho người."

Ngay lập tức Trần di nương nhin không nổi lên tiếng:"Canh tổ yến là thứ quý giá,một con nha hoàn thì làm sao có thể uống được?"

Kiều ngạo như thế thì có được gì, hiện giờ vẫn còn chưa phải là di nương, chẳng qua nó cũng chỉ là một tên nha hoàn chỉ biết dùng thủ đoạn bỉ ổi để dụ dỗ lão gia thôi!

Ánh mắt Vương thị có chút lạnh lùng nói:"Sao nào, một người làm phu nhân như ta, chẳng lẽ quyền thưởng cho người khác một chén canh tổ yến cũng không được?"

"Không nói đến thân phận khác biệt của Bình Nhi, chỉ nói đến việc Bình Nhi là nha hoàn bên cạnh ta, nếu ta muốn thưởng, thì cũng không có gì là sai cả!" Vương thị hừ lạnh một tiếng.

Trần di nương lại cười nói: "Tỷ tỷ, tỷ đang nói gì vậy, việc này đương nhiên là không sai, chỉ là, chi phí chi tiêu trong phủ nhiều lắm, tỷ không có quản việc trong phủ nên không biết củi gạo quý hiếm, nếu cứ tùy tiện thưởng như thế, tiền bạc trong phủ há chẳng phải sẽ bị dọn sạch sao?"

Vương Thị xua xua tay nói: "Nếu muối không nở bỏ ra, vậy thì thôi đi."

Trần di nương thấy Vương thị như thế, liền cho rằng Vương thị đã nhận thua, trong lòng có chút đắc ý, tuy hiện giờ bà là một di nương, nhưng lại là người nắm quyền trong cái phủ này!

Đương nhiên, ở bên ngoài, sẽ không thể nói việc quản lý trong phủ là do Trần di nương quản.

Mà chính là Lâm lão phu nhân quản, Trần di nương, chỉ là trợ giúp cho Lâm lão phu nhân thôi.

Lâm lão phu nhân tuổi tác đã lớn, làm sao có thể quản được những chuyện vặt vãnh này? Chẳng qua chỉ mang danh tiếng, để thuận tiện cho người trong Lâm phủ chế định phường tứ* mà thôi.

(*cửa tiệm, cửa hiệu buôn bán)

Rõ ràng đã làm ra loại chuyện sùng thiếp diệt thê, nhưng lại đòi hỏi người ngoài không thể tìm ra lỗi sai của bà.

Chung quy, vị lão phu nhân này quản việc nhà là tốt sao? Đón một cái di nương tới giúp đỡ bà, vậy cũng không sao! Dầu sao cũng chỉ là "giúp đỡ nhau" mà thôi.

Về phần các vị phu nhân khác, do phu quân mình không có chức quan cao như Lâm Tân Mẫn, cho nên cũng chỉ có thể chịu đựng, bị Trần di nương là một tên thiếp thất chen ép lên đầu mình.

Chỉ có điều, xưa nay Trần di nương làm người, cũng sẽ khiến cho những người như bọn họ chỉ được ý kiến vừa phải.

Trần di nương khoa tay múa chân ở đây được một lúc, sau đó thỏa mãn rồi đi.

Lâm Cảnh Nhân vẫn luôn ở bên cạnh, nhìn thấy một màn vừa rồi, nàng và Vương thị nhìn nhau, sau đó cả hai đều hài lòng.

Lúc này Lâm Cảnh Nhân mới nói với La Bình Nhi: "Có lẽ, người đã biết nên làm gì tiếp theo rồi?"

La Bình Nhi là một người thông minh, vừa nói đã hiểu, nàng liền gật đầu nói: "Ta sẽ làm theo lời dặn của tiểu thư."

Lâm Cảnh Nhân bố trí lại một chút, ngay sau đó, La Bình Nhi liền ngã bệnh.

(hí hí, đồ mọi người, tiếp theo tỷ nhà ta và La Bình Nhi sẽ làm ra chuyện gì nè?) (¯ _ ¯) (¯ _ ¯)

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 46: Năm quyền

Lâm Tân Mẫn mới chỉ được nếm trải vị ngọt của La Bình Nhi chưa được bao nhiêu, lại nghe nàng ngã bệnh, hiển nhiên sẽ tới thăm hỏi nàng.

Vương thị nắm lấy bàn tay của La Bình Nhi, lau nước mắt.

Lâm Tân Mẫn nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của La Bình Nhi, có chút đau lòng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Vương thị lau nước mắt, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Nha đầu Bình Nhi đúng là mệnh khổ, ngay cả thân thể của mình cũng không được tốt, hôm qua như thế... liền đã sinh bệnh. Thiếp muốn bồi bổ cho Bình Nhi, nên mới đến nhờ Trần muội muội xin tổ yến, nhưng nào ngờ Trần muội muội lại nói củi gạo trong phủ rất quý, tổ yến không thể tùy tiện đưa cho một người có thân phận như La Bình Nhi ăn được..."

Lúc này, Bình Nhi nhìn thấy hấn liền bật khóc, nàng nắm tay Vương thị và nói: "Phu nhân, em biết phu nhân vì muốn Bình Nhi tốt, nhưng Bình Nhi cũng chỉ là một người hầu không được lên bàn tiệc. Trần di nương lại không thích em, thì làm sao có khả năng để ăn tổ yến? Đều là em liên lụy đến phu nhân, khiến phu nhân bị Trần di nương trách mắng."

Lúc này Bình Nhi khó khăn ngồi dậy, nhìn Lâm Tân Mẫn nói: "Lão gia, người cũng không cần nhọc lòng vì Bình Nhi, Bình Nhi có ăn tổ yến hay không cũng không quan trọng, chỉ là phu nhân quá đáng thương, chỉ vì ta mà lại chịu sự quở trách của di nương."

Lâm Tân Mẫn nhìn Bình Nhi và Vương thị ngồi đây khóc lóc, trong lòng lập tức mềm nhũn.

Cái người này, luôn thông cảm cho những kẻ yếu thế.

Lúc trước, Trần di nương bày ra tư thế bị Vương thị bắt nạt, mới khiến cho Lâm Tân Mẫn càng ngày càng không nổi, thương tiếc Trần di nương.

Bây giờ, nhìn dáng vẻ này của Bình Nhi, trong lòng Lâm Tân Mẫn liền có chút ác cảm đối với Trần di nương.

Hắn hừ lạnh nói: "Chỉ là một bát tổ yến, nàng ấy cũng không nổi bỏ!"

Vương thị lại thở dài nói: "Tổ yến nào có quan trọng, chỉ là ủy khuất cho Bình Nhi, thiếp vốn định lấy một ít dược liệu cho Bình Nhi bồi bổ thân thể, để Bình Nhi có thể khai chi tán diệt cho nhà chúng ta. ... Nhưng nhìn dáng vẻ của Trần muội muội, e là không dễ lấy đồ ra rồi!"

Nói tới đây, Vương thị lại nói tốt một câu cho Trần di nương: "Cái này cũng không trách được Trần muội muội, thiếp đã lâu không quản việc nhà, cũng không biết tình huống trong phủ chúng ta như thế nào, có lẽ phủ của chúng ta đang thực sự gặp chút khó khăn. ... Trần muội muội cũng chỉ là lo lắng cho nhà thôi."

Lâm Tân Mẫn được Vương thị khều một cái, liền hừ lạnh nói: "Trong phủ có gì khó khăn? Lâm phủ chúng ta không nghèo đến mức một chén tổ yến cũng không mua nổi! Từ nay về sau, chuyện ăn uống trong phủ do nàng phụ trách đi!"

Vương thị nghe vậy, trong lòng rất vui mừng, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ sầu khổ: "Nhưng mà lão gia... Thiếp đã lâu không quản chuyện này, lỡ như làm hỏng..."

"Nàng là phu nhân của ta, chuyện quản nhà cửa vốn là do nàng phụ trách, nhưng bây giờ, nàng cứ thử quản việc ăn uống để rèn luyện trước đã!" Lâm Tân Mẫn trầm giọng nói.

Vương thị thở dài một tiếng: "Bây giờ lòng thiếp vốn đã bình lặng như nước, lại không muốn quan tâm đến những chuyện vụn vặt này, nhưng nha đầu Bình Nhi này thực sự rất đáng thương, nếu thiếp không trông nom một chút, không biết sẽ chịu oan ức đến mức nào, bây giờ cũng chỉ đành nhận lời."

Thấy vẻ mặt khó xử và dáng vẻ không muốn đoạt quyền của Vương thị, Lâm Tân Mẫn rất là hưởng thụ.

Nếu ngay từ đầu Vương thị có tính tình tốt đến như vậy, thì hắn sẽ không để nàng phải đi đến núi Từ am để làm gì!

Lâm Tân Mẫn quan tâm đến Bình Nhi thêm một lát nữa, lúc này mới rời đi.

Chờ Lâm Tân Mẫn đi rồi, lúc này Lâm Cảnh Nhân sải bước đi vào.

Sau khi đi vào trong, nàng nhìn Vương thị cười nói: "Nương, phụ thân nói thế nào?"

Vương thị cười nói: "Cảnh nhân, cách này của con quả nhiên hữu dụng! Nương đã nhiều năm chưa từng được vui vẻ đến như vậy! Trước kia, nương chỉ biết cãi nhau với phụ thân con một cách âm ỉ, nhưng cuộc cãi vã này, cũng chỉ có lợi cho Trần di nương mà thôi! Hiện giờ, lấy lui làm tiến, cuối cùng cũng đạt được mục đích."

Lâm Cảnh Nhân cười gật đầu, tiếp theo nhìn La Bình Nhi, nói: "Hôm nay cô đã làm rất tốt, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, sau này hiển nhiên sẽ không để cô phải chịu thiệt."

Lâm Cảnh Nhân dừng lại một chút, rồi nói: "Mẫu thân ta không có nhi tử, nếu cô có thể sinh hạ được một đứa bé, có thể cho nó ở bên cạnh phụ trợ mẫu thân ta, lại có thể áp đảo được nhi tử của Trần di nương." Lâm Cảnh Nhân vẽ cho Bình Nhi một cái bánh nướng thơm phức.

Ánh mắt La Bình Nhi sáng ngời, sau đó liền vui vẻ nói: "Đa tạ phu nhân và tiểu thư, có thể cho Bình Nhi một cơ hội như vậy."

Lúc nói lời này, Lâm Cảnh Nhân vô ý liếc nhìn Vương thị.

Thấy sắc mặt Vương Thị có hơi buồn bã, sau đó, bà lại nhìn Lâm Cảnh Nhân, một lời muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, Vương thị cũng đành phải nhẫn nhịn, đem lời định nói nuốt trôi xuống cổ, Nguyên nương, con còn có một người huynh trưởng, có lẽ không nên để Nguyên Nương biết đến chuyện này.

Suy cho cùng, biết rồi thì có thể thay đổi được gì.

Bà thầm kín thở dài, bây giờ chỉ hy vọng Kỳ Ca nhi ở trong Lâm phủ ở kinh đô, có thể thuận lợi như ý.

"Nương... Có phải ta đã nói sai lời gì không?" Lâm Cảnh Nhân có chút lo lắng hỏi, nàng không nên nói về chuyện mẫu thân không có con trai, bây giờ chỉ sợ đã làm mẫu thân phải thương tâm rồi.

Nhưng nhìn dáng vẻ của mẫu thân, có lẽ bà sẽ không muốn có hài tử với phụ thân, thậm chí ngủ chung một phòng bà cũng không muốn..

Vương thị nghe vậy, trên mặt nở nụ cười, sau đó nói: "Không có, con nói không sai, hài tử của Bình Nhi, về sau con đã xuất giá, ta và Bình Nhi ở trong phủ lại không có người nương tựa, chỉ có thể trông cậy vào chuyện Bình Nhi sinh ra một đứa nhỏ thôi..."

Vương thị cũng biết, đây là Lâm Cảnh Nhân muốn lôi kéo Bình Nhi, khiến Bình Nhi cam tâm tình nguyện làm mọi việc cho bọn họ.

Hơn nữa đạo lý này cũng là sự thật, không tính là lừa dối Bình Nhi, La Bình Nhi cũng không ngốc, tất nhiên hiểu rõ, bản thân nếu đi theo phu nhân, nhi tử về sau dưới danh nghĩa phu nhân nuôi dưỡng, có thể sẽ còn được thừa kế gia nghiệp của Lâm gia, vì trong phủ này, chung quy, cũng không có lấy một đứa con trai trưởng dòng chính thất nào cả.

Về phía Trần di nương, nếu nghiêng về chuyện con cháu nối dõi, hai người bọn họ tất nhiên sẽ không thể trở thành bằng hữu được.

Qua một phen lời nói của hai mẹ con Lâm Cảnh Nhân, khiến La Bình Nhi đã hạ quyết tâm, cho dù Trần di nương dùng cứng hay mềm, nàng cũng quyết sẽ đấu với Trần di nương đến cùng.

Lâm Cảnh Nhân ngồi được một lát, liền quay trở về Tịnh viện của mình.

Lúc này, Thái Liên đi đến hành lễ rồi nói gì đó vào tai của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân nghe xong liền gật đầu, rồi đến xem Ngọc Oanh.

Từ lúc treo cổ tự tử cho đến giờ, Ngọc Oanh vẫn chưa ăn bất cứ thứ gì, cả người nàng trông rất hốc hác và tiều tụy.

Nàng nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân đi vào, liền lại bắt đầu rơi lệ.

Lâm Cảnh Nhân trầm giọng nói: "Người phản bội ta, là vì Trần Xung."

Ngọc Oanh nghe được tên này, sắc mặt liền trắng nhợt, sau đó vội vàng lắc đầu nói: "Không phải đâu..."

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nhìn Ngọc Oanh: "Người dùng nóng lòng phủ nhận đến như vậy, Thái Liên, nói cho Ngọc Oanh biết, hiện giờ Trần Xung đã xảy ra chuyện gì?"

Thái Liên tức giận nhìn Ngọc Oanh mang dáng vẻ sắt không rèn thành thép, nói: "Ngọc Oanh, cô thực quá hồ đồ, vì một người nam nhân, mà có thể làm ra loại chuyện có lỗi với tiểu thư? Cô có biết, Trần Xung kia, hiện giờ đã được Trần di nương an bài cho hấn cưới Ngọc Hân, nha hoàn bên cạnh Trần di nương rồi không!"

Ngọc Oanh nghe được lời này, sắc mặt có chút thay đổi, sau đó nói: "Không thể nào".

Thái Liên lạnh lùng cười: "Sao hả, không thể à? Chẳng lẽ ta còn đi lừa cô!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Gây sự

Ngọc Oanh ngơ ngác nhìn Thái Liên, hiển nhiên rất không muốn tin vào những gì Thái Liên nói.

Thái Liên tiếp tục nói: "Nếu cô không tin, cô có thể tự mình đi hỏi thăm... Trần Xung, vốn chính là họ hàng của Trần di nương! Và đương nhiên tâm tư của hắn sẽ luôn hướng về Trần di nương, là do cô ngu, vì Trần xu, lại đi bán đứng tiểu thư của chúng ta!"

Lúc này, Ngọc Oanh đã ngã ngồi xuống đất, nàng không muốn đi ra ngoài xác nhận nữa, từ những lời này của Thái Liên, nàng biết, mình đã thật sự bị lừa dối.

Lúc trước, Trần di nương đã uy hiếp nàng, nếu nàng không đưa ra những tin tức hữu dụng, bà sẽ bán Trần Xung ra ngoài làm một đứa đầy tớ khổ cực vất vả.

Trong lòng nàng có Trần Xung, hiển nhiên sẽ không đành lòng để Trần Xung như vậy....

Ngọc Oanh chợt nhận ra rằng, nàng đã sai, sai một cách quá sai lầm.

Nàng khàn giọng nói: "Tiểu thư, em biết mình đã sai, cô trừng phạt em đi, dù sống hay chết, em cũng sẽ không oán hận, đó là do em tự làm tự chịu."

Lâm Cảnh Nhân nhìn Ngọc Oanh nói: "Thôi, chuyện này cũng đã kết thúc rồi, ta sẽ không khiển trách em, nhưng lúc ta xuất giá, em đừng tới làm nha hoàn hồi môn của ta nữa."

Nàng nhớ lại, ở kiếp trước, Ngọc Oanh vì nàng, nên mới có một kết cục bi cảm, vì thế nàng không so đo.

Nhưng nàng sẽ không dung thứ cho một kẻ hạ nhân không trung thành ở bên cạnh mình.

Ngọc Oanh nghe đến đây, sắc mặt liền trắng bệch nhìn Lâm Cảnh Nhân. Trong lòng thầm nghĩ, đây là hình phạt còn đau đớn hơn so với việc để nàng chết đi.

Lâm Cảnh Nhân xử xý xong chuyện Ngọc Oanh, liền xoay người rời khỏi, trong lòng nàng, hiển nhiên rất thất vọng về Ngọc Oanh.

Thái Liên nhìn vẻ mặt suy sụp của Ngọc Oanh, cảm thấy có chút không đành lòng, mới đưa tay đỡ lấy Ngọc Oanh đứng dậy, sau đó nhìn Ngọc Oanh nói: "Ngọc Oanh, nếu như cô thực sự còn nhớ đến tiểu thư đã đối tốt với cô, thì cô hãy nhớ lấy đừng tìm đến cái chết nữa."

"Giữ lấy mạng này, lập công chuộc tội đi, có lẽ ngày nào đó, tiểu thư sẽ tha thứ cho cô." Thái Liên sâu sắc nói những lời này xong, sau đó cũng xoay người rời đi.

Còn lại một mình Ngọc Oanh, ngồi lại trong căn phòng, thật lâu sau, hình như đã nghĩ thông được điều gì đó, nàng thầm nói: "Một ngày nào đó... Nàng sẽ khiến tiểu thư có thể tin tưởng nàng lại lần nữa."

Lúc này Trần di nương đang ở bên trong Lam viện.

Trần di nương đang nổi giận, bởi vì Lâm Tân Mẫn mới vừa giao lại một số quyền quản lý cho Vương thị, lúc sau Trần di nương mới được biết đến!

Bà đương nhiên biết, Vương thị đem vào trong phủ một tiểu yêu tinh đã là chuyện không hay rồi! Mới có bao lâu! Lòng của lão gia đã hướng về cái à tiểu yêu tinh kia!

Trần di nương nghiêng răng nói: "Được lắm, hay cho một La Bình Nhi! Hay cho một Vương thị! Ta thực rất muốn xem thử, rốt cuộc các người có thể vòng vèo làm ra những chuyện gì!"

Lâm Cảnh Nguyệt ở cạnh bên nhìn thấy vẻ mặt tức giận của mẫu thân, nét mặt của nàng cũng không còn lễ độ như thường ngày nữa, nàng trầm giọng nói: "Nương, chúng ta không thể nhìn mãi như thế, nếu còn tiếp tục nhìn như vậy, con thấy bọn người Lâm Cảnh Nhân bên kia, sẽ cười lên đầu chúng ta mất!"

Trần di nương vỗ "bộp bộp" một cái thật mạnh xuống bàn, sau đó lạnh giọng nói: "Dĩ nhiên là không thể nhìn nữa! Đi! Chúng ta đi tìm tổ mẫu của con!"

Nói xong, Trần di nương liền đi thay lại một bộ y phục, với đôi mắt đỏ hoe, đến tìm Lão phu nhân ở Trường thọ viện.

Lâm lão phu nhân, lúc này, đang nằm phơi nắng ở trong viện, nhìn thấy Trần di nương tới, trên khuôn mặt xuất hiện một nụ cười hiếm hoi.

Trong phủ này, sở dĩ Trần di nương có thể kiêu ngạo đắc ý đến như thế, là bởi vì, Trần di nương và Lâm lão phu nhân cũng có quan hệ họ hàng với nhau, bà gọi Lâm lão phu nhân là cô mẫu.

"Mẫu thân, con dâu đến thỉnh an người." Trần di nương chào hành lễ mấy tiếng.

Một tiếng con dâu này, trái lại rất không hợp với lễ nghĩa.

Chỉ có chính thê mới có thể được tự xưng như vậy, nhưng trong phủ này, Trần di nương sớm đã quen với sự kiêu ngạo ương ngạnh, cho nên bà cũng đã quên chuyện này từ lâu rồi.

Vương thị đã nhiều năm không trở về, người trong phủ, đều cũng đã xem Trần di nương chính là phu nhân quản lý nhà này, thỉnh thoảng Trần di nương nói như thế, cho dù có người thực sự không hài lòng với bà đi nữa, cũng nào dám nói ra.

Ai bảo Trần di nương nắm quyền chứ, lại còn được Lão phu nhân và Lâm Tân Mẫn chống lưng cho?

"Tổ mẫu, Cảnh Nguyệt đảm vai cho người nha!" Lúc này Lâm Cảnh Nguyệt đã ân cần bước qua.

Lão phu nhân liếc nhìn Trần di nương một cái, sau đó hỏi: "Đang êm đẹp tốt lành, sao hả? Hình như người vừa khóc."

Trần di nương nghe vậy, vội vàng lau nước mắt, sau đó giả vờ nói: "Nào có, mẫu thân, chẳng phải đang yên lành tốt đẹp sao? Con khóc chỗ nào được."

"Còn nói không có, mắt đã đỏ hoe cả rồi." Lâm lão phu nhân nói, trong giọng nói mang theo sự ân cần, hoàn toàn không phải loại thái độ khi đối mặt với Vương thị.

Trong lòng Lâm lão phu nhân, Trần di nương chính là người vợ hiền lành tài đức của Lâm Tân Mẫn, còn Vương thị chính là hồ ly chuyên quấy phá Lâm gia.

Vốn dĩ, lúc nhìn thấy gia thế của nhà họ Vương, cho nên mới để Vương thị gả vào, nhưng không ngờ, gia thế của họ Vương không những không thể giúp đỡ gì cho Lâm Tân Mẫn, trái lại còn kéo theo chân sau của Lâm gia, đương nhiên Lâm lão phu nhân có thành kiến rất lớn với nàng.

"Mẫu thân, con là bị gió cát làm cho mắt mờ." Trần di nương cúi đầu, dường như có chút chột dạ nói.

"Cảnh nguyệt, mẫu thân con không nói, thì con tới nói đi." Lâm lão phu nhân giọng nói trầm lại.

Lâm Cảnh Nguyệt hơi hơi dừng lại một chút, lúc này mới nói:"Không phải, là bởi vì... Bởi vì Vương thị trở về... Nhưng không sao cả, nương đã từng nói, muốn cùng Vương thị chung sống hòa thuận, nào có ai ngờ, Vương thị lại không nghĩ như vậy, mới trở về trong phủ chưa được bao lâu, liền để cho La Bình Nhi đi hầu hạ phụ thân."

"Mẫu thân cũng không buồn vì chuyện này, thay vào đó, còn đến xem Bình Nhi, ai ngờ, cô ta lại là người không biết tốt xấu, để Vương thị xúi giục, nói xấu mẫu thân con... Nói mẫu thân khát khe chỉ tiêu ăn mặc với ả, cô ta mới vào phủ có bao lâu chứ? Mẫu thân làm gì có cơ hội mà khát khe với ả chứ?"

"Làm hại phụ thân cho rằng mẫu thân ghen tuông, nên đã để Vương thị phụ trách việc chỉ tiêu ăn mặc ở trong phủ! Vương thị đó giờ xuất thân từ gia đình giàu có, xưa nay luôn tiêu tiền không chuẩn xác, mẫu thân lo sợ Vương thị sẽ đem đồ đạc trong phủ dời đi hết, vì sốt ruột nên mới bật khóc..."

Đội Lâm Cảnh Nguyệt nói xong, Trần di nương mới nhẹ giọng khiển trách:"Cảnh Nguyệt! Không được phép nói bừa! Tổ mẫu con đã lớn tuổi rồi, cũng không nên vì những chuyện này mà nhọc lòng!"

Chiều thức này của Trần di nương quả rất đẹp mắt, vừa được làm người tốt, lại còn được nhỏ mắt cho Lâm lão phu nhân.

Lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt ở cạnh bên đã bắt đầu rơi lệ:"Mẫu thân có thể nhịn được! Nhưng Cảnh Nguyệt thì không thể! Mẫu thân vì cái gì mới cống hiến cho Lâm phủ này nhiều năm như thế! Bây giờ trở về, thế nhưng lại không thấu hiểu cho nỗi vất vả của mẫu thân, trái lại còn như những con sâu làm ra loại chuyện như vậy nữa!"

"Mới trở về được mấy ngày, liền bắt đầu tung hoành! Về sau, nói không chừng sẽ còn bắt nạt mẫu thân con!" Lâm Cảnh Nguyệt nói, vừa nghẹn ngào vừa đau lòng.

Lúc này Trần di nương hai mắt đã đỏ hoe, mắng Lâm Cảnh Nguyệt nói:"Cảnh Nguyệt! Con còn không mau trở về làm việc của mình, còn đứng đây nói bậy bạ cái gì với tổ mẫu nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Phản kích

Lâm Cảnh Nguyệt có chút kích động nói:"Nương, người có thể nhịn, nhưng Cảnh Nguyệt thì không nhịn nổi!"

Nàng trẻ tuổi, tinh thần mạnh mẽ, có thể lý giải được, vì thế chuyện này nếu để nàng nói ra thì sẽ tốt hơn.

Nếu để Trần di nương nói, có lẽ vấn đề sẽ trở thành quan trọng, là Trần di nương không thấu hiểu đạo lý, chỉ vì một chút việc nhỏ nhoi đã đi đến cáo trạng.

Lâm lão phu nhân nghe xong, trầm giọng nói:"Mộng Vân, chuyện này ta sẽ xử lý!"

Mộng Vân, đó là tên của Trần di nương.

"Mẫu thân, đừng... Chuyện này cũng không thể trách Vương thị, dẫu sao con đã quản nhà nhiều năm như thế, trong lòng Vương thị khẳng định sẽ có oán hận... Tỷ ấy làm như thế, con có thể hiểu." Trần di nương vội nói.

Một bên, là Trần di nương chỉ trích Vương thị, một bên, thì lại thể hiện được sự rộng lượng của bà.

"Người đâu, đi gọi Vương thị đến gặp ta!" Lâm lão phu nhân cao giọng ra lệnh.

Sau khi Lâm Cảnh Nhân biết chuyện này, liền biết Trần di nương chắc chắn đã khơi gợi điều gì đó cho Lâm lão phu nhân, về phía Vương thị nàng có một chút không yên lòng, vì vậy, liền cùng nhau đi đến viện của Lâm lão phu nhân.

Chờ đến nơi rồi, Lâm lão phu nhân chưa kịp nói gì, Lâm Cảnh Nhân đã mỉm cười hành lễ với Lâm lão phu nhân, sau đó nhìn bà nói:"Tổ mẫu!"

Một tiếng tổ mẫu này, tràn đầy sự cung kính và mến mộ, khiến cho Lâm lão phu nhân vốn đang mặt lạnh, lúc này đã giảm bớt được một chút.

Dù chán ghét Vương thị, nhưng đứa nhỏ này dẫu sao cũng là người của Lâm gia.

"Vương thị! Cô đã biết sai?" Lâm lão phu nhân nhìn Vương thị, âm thanh hơi trầm xuống hỏi.

Suy cho cùng Lâm lão phu nhân sẽ không vì Lâm Cảnh Nhân mà buông tha cho Vương thị, vì thế đúng như Lâm Cảnh Nhân nghĩ, bây giờ bà đã gây khó dễ rồi.

Lâm Cảnh Nhân chớp mắt, nhìn Lão phu nhân, giọng điệu có vài phần ngây thơ hỏi: "Tổ mẫu, nương của con đã làm sai gì sao?"

Trong lòng của Lâm lão phu nhân, Lâm Cảnh Nhân vẫn thuộc thể loại ngây thơ, vô cùng đơn thuần, kỳ thực, ở kiếp trước, nàng đích xác chính là như vậy, vốn dĩ nàng không biết tính kẻ người khác.

Bây giờ, Lâm Cảnh Nhân hỏi câu này, mặc dù, Lâm lão phu nhân cảm thấy có chút không đúng, nhưng cũng không có ý trách cứ Lâm Cảnh Nhân.

Tuy nhiên, Lâm Cảnh Nguyệt không có ý định buông tha cho Lâm Cảnh Nhân, liền mở miệng nói: "Tỷ tỷ! Chẳng lẽ tỷ không biết! Vương thị mê hoặc phụ thân! Bây giờ tổ mẫu đang rất tức giận đó!"

Nghe được lời nói của Lâm Cảnh Nguyệt có mang vài phần châm chọc mỉa mai, Lâm Cảnh Nhân liền hiếu kỳ quan sát nàng ta một chút, sau đó liền hỏi lại: "Vì sao Nương ta lại phải đi mê hoặc phụ thân! Phụ thân là một người sáng suốt, làm sao có thể bị mê hoặc được? Muội muội, chớ nên nói bậy, lời này nếu để phụ thân nghe được, chỉ sợ sẽ khiến cho phụ thân không được vui."

"Chúng ta là tiểu bối, cũng nên có bổn phận của tiểu bối, không thể đặt điều ở sau lưng trưởng bối như thế, huống chi, trong miệng muội nói người đó, lại chính là phụ thân của chúng ta." Lâm Cảnh Nhân nhanh chóng nói.

Với hai câu nói này, Lâm Cảnh Nhân đã đánh được trọng điểm, chuyện từ trên người Vương thị đổ sang cho Lâm Tân Mẫn.

Cho dù là Lâm lão phu nhân, cũng không thể hồ đồ nói rằng nhi tử bà là loại người dễ dàng bị người mê hoặc, đúng không?

Lúc này, Vương thị mới mở miệng nói: "Mẫu thân, con dâu từ khi trở về, vẫn luôn chấp hành tốt bổn phận, hiện giờ chỉ nghĩ nạp thiếp cho phu quân, để cho Lâm phủ chúng ta có thể khai chi tán diệp, nhưng không biết mình đã làm sai chỗ nào, còn cần mẫu thân chỉ bảo, con dâu sẽ sửa đổi."

"Nghe nói việc lo cơm nước trong phủ, đều là do cô quản?" Lâm lão phu nhân nhắc nhở.

Vương thị lại nói: "Hóa ra là vậy, chuyện này cũng là do lão gia căn dặn xuống, lúc ấy con cũng không dám nói gì, nếu mẫu thân cảm thấy con dâu không thích hợp, vậy con sẽ không quản nữa!"

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy Vương thị nói như thế, không khỏi có chút vỗ tay tán thưởng a!

Hừ, đến lúc đó, phụ thân mà biết, Trần di nương đã đến gặp tổ mẫu, sau đó tổ mẫu liền gây áp lực với nương, nàng cũng muốn xem thử, lúc đó phụ thân sẽ nghĩ như thế nào!

Nếu sau chuyện này, có thể trấn áp Trần di nương, vậy cũng là một món hời!

Dẫu sao, sau khi trấn áp được Trần di nương, thì quyền lợi sẽ rơi vào trong tay bọn họ.

Trần di nương cũng không ngốc, nàng cùng lão phu nhân nói những chuyện này, vốn dĩ hy vọng lão phu nhân có thể giúp bà ta gây áp lực cho Vương thị, dựa theo tính tình trước kia của Vương thị, nhất định sẽ không chịu phục, sau đó, sẽ tranh cãi với lão phu nhân, bất kể là ai sai ai đúng, chỉ cần nói Vương thị chống đối với lão phu nhân, thì ngay lập tức, Vương thị sẽ bị đuổi ra khỏi Lâm phủ!

Sau đó, dĩ nhiên, quyền cai quản Lâm phủ này vẫn sẽ tự động quay trở về tay nàng.

Nhưng có ai ngờ, thái độ của Vương thị lại kính cẩn như vậy, thế nhưng lại có thể thẳng thắn trả lại cho nàng chứ.

Nhưng nếu làm như vậy, khẳng định lão gia sẽ trách cứ nàng! Trần di nương nghĩ đến đây, trên lưng đã toát mồ hôi lạnh, sau đó vội nói: "Tỷ tỷ, muội không có ý đó!"

Trần di nương vừa nói ra lời này, Vương thị liền nở nụ cười: "Muội muội, muội nói gì vậy? Ta nghe có chút không hiểu? Không phải là mẫu thân không vui sao? Vì sao? Chuyện này lại liên quan đến muội rồi?"

Trần di nương nhìn thấy, bản thân mình đã vô tình nhảy xuống cái hố lớn do chính Vương thị đào ra, nàng oán hận đến muốn cắn đứt lưỡi mình.

Trước kia Vương thị không khó để đối phó đến như vậy, bây giờ thì, nàng đã thiếu cảnh giác rồi.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, trên mặt có chút hui quạnh, liền chuyển chủ đề, hỏi: "Cảnh Nguyệt muội muội, chẳng hay muội đã chuẩn bị của hồi môn của mình đến đâu rồi?"

Lâm Cảnh Nguyệt nghe vậy, giọng điệu có chút vui mừng nói: "Đương nhiên là chuẩn bị gần xong hết rồi!"

Lâm Cảnh Nhân cúi đầu, hai mắt đỏ hoe, giọng nói có chút nghẹn ngào nhìn Lâm lão phu nhân: "Tổ mẫu, hôm nay cháu đến tìm người, là vì có chuyện cần người..."

"Lúc trước Trần di nương đã hứa sắp xếp của hồi môn cho cháu, nhưng hôm nay... Cánh Nguyệt muội muội đã chuẩn bị hết rồi, chỉ còn mình con..." Nói xong, Lâm Cảnh Nhân bắt đầu rơi lệ.

"Cháu biết, người cháu gả chính là Trình nhị công tử, không bằng vị đại công tử của Trình phủ kia, vốn con chỉ cần một ít của hồi môn là được, nhưng dù gì cháu cũng là đích tiểu thư của Lâm phủ, nếu phần hồi môn không ra gì, thì người của Trình phủ sẽ nghĩ như thế nào đây? Chỉ e bọn họ sẽ nói người làm quản gia trong Lâm phủ chúng ta, không hiểu phép tắc!" Lời nói Lâm Cảnh Nhân ám chỉ rất rõ ràng.

Nghe thấy Lâm Cảnh Nhân nói đến đây, Trần di nương liền thầm nói, hồng rồi!

Trước kia, bà đã từng nhận lời với Lâm Cảnh Nhân, là sẽ chuẩn bị cho nàng một phần hồi môn giống Lâm Cảnh Nguyệt, nhưng bây giờ mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa, cho dù Lâm Cảnh Nhân có muốn gây chuyện cũng không thể âm ỉ được, bà thì đang muốn đổi ý rồi đó.

Chỉ ít, hôm nay, chỉ có thể nói lý do, vì vội vàng đặt mua đồ cưới cho nữ nhi mình, nên về phần Lâm Cảnh Nhân, bà vẫn đang lẩn lưa chưa chuẩn bị kịp! Chỉ có thể trì hoãn, đến lúc đó cứ cố hết sức lừa gạt rồi cho qua luôn.

Lâm Lão phu nhân nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Cảnh Nhân, trong lòng cảm thấy có chút đau lòng, tuy là bà không thích đứa cháu này lắm, nhưng hiện giờ bà cũng cảm thấy Trần di nương làm vậy cũng có phần hơi quá đáng.

Đã cướp đi Trình đại công tử, bà cũng mất nhắm mắt mở cho qua, nhưng hiện giờ, phần hồi môn này, nếu quá khắc khe với Lâm Cảnh Nhân, thì quả là không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Châm ngòi

Lúc này, Trần di nương liền vội vàng cười nói: "A Nguyên, con đang nói gì vậy, làm sao ta có thể quên phần hồi môn của con được? Ta đang chuẩn bị cho con, nhưng mấy ngày nay bận quá, nên quên đưa cho con, danh sách phần hồi môn cũng đã lên hết rồi, đứa nhỏ này, lại còn có thể hiểu lầm ta."

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy Trần di nương vẫn còn giả bộ, cũng không tiếp tục chất vấn nữa.

Thay vào đó, nàng còn cảm kích nhìn Trần di nương, nói: "Khi còn nhỏ, ta đã ở bên cạnh người cho đến lớn, di đối xử với ta giống như thể con mình, cũng chưa từng nghiêm khắc với ta, hiện giờ Cảnh Nguyệt muội muội phải gả cho Trình đại công tử, di bận rộn vì Cảnh Nguyệt muội muội, ta đây có thể hiểu được."

"Vì di đã nói như vậy, là ta không phải, không hiểu được sự bận rộn của di, ta nhận lỗi với di tại đây." Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân lùi về phía sau từng bước một, đương nhiên không phải bị Trần di nương ép buộc, mà là nếu cùng Trần di nương khiêu chiến, hẳn sẽ không có hiệu quả đến như vậy.

Mặt ngoài, nàng nói là biết ơn Trần di nương, đã đối đãi nàng như nữ nhi ruột thịt của bà, nhưng ẩn tình ở bên trong thì lại khác, tỷ như nói Lâm Cảnh Nguyệt gả cho Trình đại công tử, và việc Trần di nương chuẩn bị phần hồi môn trước cho Lâm Cảnh Nguyệt...

Cái nào mới không phải là thiên vị đây?

Về hai chuyện này, cho dù Trần di nương có quan tâm Lâm Cảnh Nhân bao nhiêu đi chăng nữa, cũng đủ bị lật tẩy, để mọi người trong phủ biết, Trần di nương là một người giả nhân giả nghĩa như thế nào!

Lúc này, Lão phu nhân có muốn bao che cho Trần di nương thì cũng không tiện rồi.

Trong chuyện này, dẫu sao trong lòng lão phu nhân cũng cảm thấy có chút không đúng.

Lâm Cảnh Nhân được định gả cho Trình đại công tử, chuyện này toàn bộ Lâm phủ ai ai cũng biết! Sau, lại trở thành là Lâm Cảnh Nguyệt, lại còn dùng đến phương pháp bản thủ kia, chuyện này vốn không về vang gì, hẳn là nên được giữ kín đáo.

Nhưng mà, Trần di nương lại muốn vì chuyện chuẩn bị phần hồi môn của nữ nhi mình mà giống trống kua chiêng! Lão phu nhân nghĩ đến đây, trong lòng lại thêm vài phần bức bối, cảm thấy Trần di nương này không biết tự kiểm điểm bản thân.

Ngay cả ý định làm khó dễ Vương thị cũng quên mất... Trên thực tế, Vương thị luôn biểu lộ ra dáng vẻ không cãi cò hay gây sự, về mặt luôn khiêm tốn và chịu nghe lời dạy bảo, điều này thực khiến cho Lâm lão phu nhân cảm thấy, bản thân bà đang đắm vào một miếng bông mềm, không lên không xuống, rất là khó chịu.

"Thôi, các người đều trở về hết đi, chuyện quản lý việc nhà, ta sẽ tự mình đi hỏi Tần Mẫn, Mộng Vân, người ở lại!" Cuối cùng Lâm lão phu nhân phân

phó nói.

Lần này, đến Trường thọ viện của Lâm lão phu nhân, hai mẹ con đều an toàn mà lui, tuy rằng trong lòng Lâm Cảnh Nhân có chút vui mừng, nhưng cũng không thực sự là vui mừng quá đổi. Một ngày nào đó, nàng sẽ để cho những kẻ bắt nạt mẹ con bọn họ, biết thế nào là hối hận!

Trong phòng, chỉ còn một mình Lâm lão phu nhân, bà liền trầm giọng nói: "Mộng Vân! Ngươi thật quá hồ đồ!"

Trần di nương biết, chuyện vừa rồi đã chọc cho Lâm lão phu nhân không vui, liền lập tức nói: "Mẫu thân. ..." Giọng nói mang theo bao nhiêu là ủy khuất.

Lâm lão phu nhân xoay chuỗi Phật châu ở trên tay, nhìn Trần di nương nói: "Nguyên nương ở viện nào, ngươi mau chóng chuẩn bị đồ cưới đem qua bên đó đi, Lâm phủ chúng ta chẳng lẽ không thể lo nổi phần hôn môn cho nó sao!"

"Nhưng chẳng phải Vương thị có để lại phần hôn môn cho A Nguyên sao?" Trần di nương mở miệng nói.

"Phần hôn môn trong phủ, chúng quy cũng không thể bắt Vương thị đem hết ra được! Đến lúc đó, mọi người sẽ nhìn Lâm gia chúng ta như thế nào hả! Hơn nữa, chuyện này mà nói, nó vốn đã chịu ủy khuất rồi, ngươi không thể khất khe với nó phần hôn môn này, chỉ có như vậy, trong lòng nó mới có người!" Lâm lão phu nhân bảo ban nói.

Đối với đứa cháu gái mềm yếu này của bà, Lâm lão phu nhân vẫn chưa tàn nhẫn đến như vậy.

Bà sẽ làm như vậy, vì thứ nhất bà thật sự đồng tình với Lâm Cảnh Nhân. Thứ hai, làm như vậy, trong lòng bà cũng dễ chịu hơn được phần nào, chung quy Trần di nương làm ra loại chuyện đó, cho dù bà không tham dự, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một cách rõ ràng.

Bên trong hậu trạch này, được mấy người có tâm tư đơn thuần như cô gái này chứ?

Lâm lão phu nhân, lại càng không thể là người lương thiện đơn thuần gì, trong phủ này có rất nhiều thủ đoạn, bà cũng đều đã thấy qua, làm sao có thể không biết gì được? Chẳng qua, bởi vì không thích Vương thị, nên mới không thể yêu thương Lâm Cảnh Nhân, hơn nữa lại thiên vị Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt, cho nên mới mất nhắm mắt mở cho qua chuyện.

Sau khi Lâm Cảnh Nhân trở về, đã đi đến viện của Vương thị, căn dặn La Bình Nhi mấy câu.

Hiện giờ, tuy rằng Vương thị so với trước kia đã có thay đổi rất lớn, nhưng cũng còn rất nhiều chuyện, vẫn chưa thể chu toàn, cũng may bên cạnh còn có Lâm Cảnh Nhân.

Kiếp trước, dù gì Lâm Cảnh Nhân cũng là phu nhân của Trình phủ, đã từng tiếp xúc với rất nhiều phu nhân nhà quan, chuyện bên trong hậu trạch, dù chưa có kinh nghiệm là bao, nhưng cũng có chút hiểu biết!

Có câu nói chưa ăn được thịt heo, thì đã thấy heo chạy mất rồi!

Lâm Cảnh Nhân căn dặn Bình nhi, La Bình Nhi là một người thông minh, ngay lập tức liền hiểu ý của Lâm Cảnh Nhân

Chờ đến ngày thứ hai, La Bình Nhi đích thân đến gặp Lâm Tân Mẫn, sau đó nhẹ nhàng yếu ớt nói: "Lão gia, lần này ta đến, là để cầu xin cho phu nhân."

"Humm?" Lâm Tân Mẫn rất ngạc nhiên vì điều này.

Sau đó, La Bình Nhi liền mở miệng nói: "Phu nhân đối xử với Bình nhi rất tốt, trong lòng Bình nhi rất cảm kích, nhưng hôm qua, ta nghe nói lão phu nhân đã khiển trách phu nhân, bởi vì lão gia đem việc quản lý thức ăn cho phu nhân. ... Ta biết, chuyện cũng là do Bình nhi khơi mào, cho nên thỉnh lão gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Hôm qua, Lâm lão phu nhân vẫn chưa tìm đến Lâm Tân Mẫn, cho nên hôm nay Bình nhi phải ra tay trước để chiếm lợi thế.

"Vì sao lão phu nhân biết được chuyện này?" Lâm Tân Mẫn thuận miệng hỏi.

La Bình Nhi cắn môi nói: "Không biết nữa."

Nhìn dáng vẻ La Bình Nhi muốn nói lại thôi, Lâm Tân Mẫn liền lập tức phái người đi hỏi thăm một chút, liền nghe nói, hôm qua Trần di nương có đến tìm Lão phu nhân, sau đó lão phu nhân đã tìm đến Vương thị gây khó dễ.

Nếu là lúc trước, lão phu nhân có khó dễ với Vương thị, Lâm Tân Mẫn cũng sẽ không mản để tâm đến.

Nhưng lần này, nghĩ đến chuyện Vương thị bị ủy khuất, cũng là vì chuyện của hần và La Bình Nhi, Vương thị lại không tìm hần kể khổ, nếu không phải do La Bình Nhi nói, hần thậm chí còn không biết đến chuyện này, Lâm Tân Mẫn thực sự cảm thấy có chút áy náy!

Hơn nữa, lần này Bình nhi đến đây, là đi một mình, không phải do Vương thị xúi giục.

Nếu như do Vương thị xúi giục, thì tại sao lại bảo hần thu hồi mệnh lệnh chứ?

"Nàng trở về nói với Vương thị, chuyện này không cần nàng áy lo lắng. Chuyện lo cơm nước trong phủ vẫn là nàng ấy làm, ngày mai ta sẽ cho người gửi

sổ sách qua!" Chung quy Lâm Tân Mẫn vẫn là người làm quan, cho nên làm việc, có thể coi là mạnh mẽ và kiên quyết.

Cho đến khi, Lâm Tân Mẫn phân phó cho người qua bên Trần di nương lấy đồ, lúc Trần di nương đem sổ sách ra, sắc mặt đã tức giận đến trắng bệch.

Cuối cùng cắn hận nói: "Ta muốn xem thử, Vương thị sẽ làm ra cái gì! Đã nhiều năm Vương thị không động vào những việc này, ta xem ả làm sao có thể xử lý cho chu toàn!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Khế đất

Lúc này, Trần di nương tựa như suy đoán ra gì đó, lại nói: "Dựa theo đức hạnh của Vương thị, căn bản không thể hiểu rõ chi phí của các món ăn! Không qua hai ngày, ả sẽ đến cầu ta giúp đỡ!"

Lâm Cảnh Nguyệt ở bên cạnh Trần di nương, nói phụ họa: "Nương, người hãy yên tâm, chờ đến lúc Vương thị đến cầu xin chúng ta!"

Suy nghĩ như vậy, Trần di nương rất vui vẻ đem sổ sách mang đến cho Vương thị.

Lúc đưa sổ sách đến, Trần di nương vẫn không khỏi châm chọc mỉa mai Vương thị: "Tỷ tỷ, nếu có điều gì không hiểu, nhất định phải nhớ đến hỏi muội, muội biết gì sẽ nói đó!"

Vương thị cười nói: "Muội muội có lòng."

Sau khi Vương thị sửa lại tính tình, khiến Trần di nương mỗi lần nói chuyện với Vương thị, đều có một loại cảm giác không làm được gì.

Hòa khí phát không ra, chỉ có thể ghen ở trong lòng.

Chờ Trần di nương đi rồi, Vương thị mới bắt đầu xem sổ sách.

Về điểm này Trần di nương nói không sai, đích xác Vương thị không thể nào quản lý được, bởi vì mẫu thân Vương thị mất sớm, phụ thân thì làm sao có thể chỉ được cho con gái bản lĩnh sinh tồn trong hậu trạch đây?

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng! Bởi vì còn có Lâm Cảnh Nhân mà!

Lâm Cảnh Nhân, nói chính xác là quản cả toàn bộ trên dưới mọi việc của Trình phủ đã rất nhiều năm rồi.

Lúc bắt đầu, Lâm Cảnh Nhân cũng không thể làm được, nhưng sau bao nhiêu năm mò mẫm, Lâm Cảnh Nhân cô nương từ lâu đã trở thành một phu nhân tài đức vẹn toàn.

Gia nghiệp của Trình phủ so với Lâm phủ lớn hơn rất nhiều, hôm nay loại chuyện nhỏ nhỏ này, Lâm Cảnh Nhân có thể làm được.

Vì thế nàng tựa sát bên người Vương thị, giúp Vương thị cùng nhau xem sổ sách.

Khi Lâm Cảnh Nhân nhanh chóng chỉnh lý lại sổ sách một cách hoàn hảo, Vương thị liền kinh ngạc nhìn nàng.

Dường như bà chưa từng quen biết đứa con gái này, Lâm Cảnh Nhân thậm chí so với mẫu thân còn có năng lực hơn, còn so về tính tình, có lẽ còn trầm ổn hơn rất nhiều.

Có điều, do Vương thị không tham gia quá trình trưởng thành của Lâm Cảnh Nhân, cho nên, chuyện nàng có thể làm được gì và không làm được gì, hiện giờ tuy rằng bà rất kinh ngạc, nhưng cũng không hoài nghi Lâm Cảnh Nhân vì sao có thể làm được điều đó.

Ngay cả Thái Liên, là nha hoàn bên cạnh Lâm Cảnh Nhân, rất hiểu nàng, nhưng cũng chưa từng nhìn thấy nàng tính sổ qua.

Chỉ là, cho dù Thái Liên có nhìn thấy, cũng không có gì phải e ngại, bởi vì Thái Liên sẽ cho rằng, Lâm Cảnh Nhân học được từ Vương thị mà thôi.

Nói tóm lại, Lâm Cảnh Nhân và Vương thị, hai người bọn họ đã sắp xếp các khoản trong sổ sách lại một cách gọn gàng, họ nhanh chóng tìm hiểu về các khoản chi phí thực phẩm trong phủ! Điều này thực khiến kẻ chờ đợi Vương thị đến cầu xin, là Trần di nương phải tự mình xấu mặt.

Có chờ đến lúc mặt trăng treo lên đỉnh đầu, nhìn thấy các vì sao sáng lấp lánh, cũng không thể chờ được mà làm xấu mặt Vương thị đâu!

Trần di nương nghĩ đến chuyện này, càng nghĩ càng tức giận, nhưng có thể làm được gì?

Chỉ có thể tự cắn nát hàm răng mà nuốt ngược vào bụng thôi!

Mấy ngày nay, Lâm Tân Mẫn và La Bình Nhi ngày càng keo sơn gắn bó, cũng đã lạnh nhạt với Trần di nương hơn, họ chỉ nhìn thấy nụ cười của người mới, chứ có nhìn thấy người cũ khóc đâu.

Dưới sự sủng ái của Lâm Tân Mẫn, rất nhanh La Bình Nhi đã có tin vui!

Lúc này, tin vui của La Bình Nhi đã được truyền đến tai của Lâm Cảnh Nhân và Vương thị.

Lâm Cảnh Nhân khẽ nhìn thoáng qua Vương thị, nàng thực sự lo lắng, chung quy, mẫu thân cũng là thể thối của phụ thân, sao có thể rộng lượng đến như vậy, có thể nhìn nữ nhân khác có hài tử với phu quân mình sao?

Nhưng sự thật thì, khi Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy Vương thị không có lo lắng gì, trái lại nụ cười còn có vài phần trào phúng, lúc nhìn thấy mẫu thân cười, trong lòng nàng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, có lẽ mẫu thân thực sự đã quá tuyệt vọng với phụ thân rồi.

Nàng vẫn chưa yên tâm, nên hỏi lại một câu: "Nương, người..."

Không đợi Lâm Cảnh Nhân nói xong, Vương thị đã biết Lâm Cảnh Nhân muốn nói điều gì, bà nắm lấy tay Lâm Cảnh Nhân, dịu dàng nói: "Nguyên nương, con không cần phải lo lắng, trong lòng nương một chút buồn cũng không có."

"Trần di nương sinh được hai người con, chẳng phải ta cũng từng nhìn nhin qua rồi sao? Hôm nay cho dù không phải La Bình Nhi, thì cũng sẽ có người nữ tử khác, hiện giờ nương chỉ hi vọng, La Bình Nhi có thể sinh được đứa con trai, để cho ta có chỗ mà dựa vào."

Giọng điệu của Vương thị rất bình thản.

Lâm Cảnh Nhân thấy thế liền gật đầu, sau đó cũng không yên lòng, lại nói thêm: "Nương, La Bình Nhi đã có hài tử, thân phận trắc thất nhất định sẽ có, con thấy Trần di nương chưa chắc có thể dung nạp cô ấy....Người phải cẩn thận một chút."

Phải thôi, Lâm Cảnh Nhân đang nhắc nhở mẫu thân nàng cẩn trọng.

Dựa theo tính tình của Trần di nương, cho dù có tính đối phó với La Bình Nhi, thì cũng sẽ đem chậu phân đổ lên đầu mẫu thân nàng mà thôi!

Cho dù Trần di nương có làm ra chuyện gì xấu xa, bà ấy cũng sẽ không để người khác phát hiện ra mình đã làm điều đó!

Lúc này, Vương thị mới hiểu được ý tứ sâu xa của nữ nhi mình, lần này, sau khi trở về, Vương thị cũng đã thuần thục lên không ít, lại có Lâm Cảnh Nhân ở bên cạnh, từ sớm bà đã không còn là một tiểu thư con nhà quan gia, không can thiệp vào chuyện thiên hạ nữa rồi.

Nếu trước kia, ngay từ đầu Vương thị có thể tâm kế như thế, thì ở kiếp trước, cũng đã không rơi vào kết cục như vậy.

Vương thị gật đầu nói: "Con yên tâm, hừ, Trần di nương nếu dám đến khiêu khích ta, ta chắc chắn sẽ khiến ả phải hối hận!"

Thấy vẻ mặt của Vương thị tràn đầy ý chí chiến đấu, Lâm Cảnh Nhân vừa vui mừng, vừa thấy chua xót.

Nàng rất hy vọng, mẫu thân có thể làm một người nữ tử hạnh phúc, nhưng ở trong Lâm phủ này, nguyện vọng ấy quả thực quá xa xỉ, nếu mình không trở thành một con sói để ăn thịt người, thì bản thân mình sẽ bị người khác ăn thịt!

Lúc này Vương thị đã đứng dậy, lấy trong rương ra một chiếc hộp màu đỏ rực, còn có một cái hộp nữ trang kim cương ngọc.

Lâm Cảnh Nhân biết chiếc hộp này, hộp này chính là vật cuối cùng mẫu thân để lại cho nàng, ở kiếp trước, nàng đã mang nó đến Trình phủ, chỉ đáng tiếc, thứ này cuối cùng lại trở thành bữa đời mạng của nàng.

Vương thị mở hộp ra, bên trong là một hộp trang sức trân châu phi thúy, những món trang sức này đối với Lâm Cảnh Nhân rất quen thuộc, chúng đều là phần hồi môn kiếp trước của nàng.

Mỗi thứ đều có giá trị rất lớn, thậm chí có rất nhiều đồ vật, đều là của triều đình ngự chế. Dù sao, trước kia nhà họ Vương từng có quyền thế ngập trời! Còn có Quý phi nương nương, lúc trước rất thích Vương thị, nên đã thưởng cho Vương thị rất nhiều thứ tốt!.

Vương thị đem những thứ đó đổ ra bên ngoài, sau đó lần mò một chút, tìm thấy một cái ám cách*, từ bên trong lấy ra rất nhiều tờ giấy.

Lâm Cảnh Nhân có chút sững sờ khi nhìn thấy những trang giấy đó....

Kiếp trước, nàng không có nhìn thấy những thứ này

Vương thị mở ra từng tờ một, đưa cho Lâm Cảnh Nhân, rồi nói: "Đây là một ít giấy tờ cửa hàng và một số khế đất, con hãy giữ nó cho tốt."

Kiếp trước, vậy mà nàng lại không biết được trong hộp lại có ám cách, dưới đáy hộp lại luôn để những thứ này.

Hóa ra, ở kiếp trước, khi mẫu thân mất đi, vẫn luôn nghĩ đến nàng! Vẫn luôn để lại cho nàng một lối thoát!

Nhưng mà....

Ở kiếp trước, mấy thứ này mẫu thân cũng không nói cho nàng biết, nhưng bây giờ, mẫu thân lại đem những thứ này giao cho nàng, là vì, là vì....

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Khổ tâm

Lâm Cảnh Nhân thầm nói, dường như sau khi nàng sống lại một đời, có rất nhiều thứ đã thay đổi, trong đó bao gồm cả suy nghĩ của mẫu thân nàng.

Kiếp trước, vì nàng mà mẫu thân phải giấu đi khổ đau.

Hiện giờ, chỉ có một lý do duy nhất để giải thích, chính là ở kiếp trước, mẫu thân biết Trình Tri Hiểu không thật lòng đối với nàng, hoặc giả biết được, bản thân nàng không thể giữ được những thứ này, cho nên mới giữ lại cho nàng về sau.

Quả thật, kiếp trước Vương thị cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng bởi vì đã ở cùng với Lâm Cảnh Nhân một thời gian khá lâu rồi, biết được suy nghĩ của Lâm Cảnh Nhân, hơn nữa có thể chắc chắn Lâm Cảnh Nhân sẽ không bị người ta lừa gạt, cho nên mới đem những thứ này giao hết cho nàng.

Cũng phải thôi, chính vì sự tồn tại của những thứ này, mà ở kiếp trước, Trình Tri Hiểu biết được, liền đã ra sức hạ thủ với nàng.

Trình Tri Hiểu đã lên lút cho người điều tra trong tay Vương thị có những thứ gì, cũng chính vì lý do này, sau khi Lâm Cảnh Nhân vì hắn đã chi rất nhiều tiền, nhưng Trình Tri Hiểu vẫn cho rằng, Lâm Cảnh Nhân đã che giấu nó, đặc biệt là lúc mẫu thân đưa chiếc hộp gỗ đỏ cho Lâm Cảnh Nhân, Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt đã nổi lên lòng tham muốn chiếm đoạt lấy nó!

Bây giờ nghĩ lại, ở kiếp trước, Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt ra tay với nàng, cũng không phải là chuyện hư ảo giả dối.

Lúc này, Vương thị đã đặt khổ đau vào trong tay của Lâm Cảnh Nhân, trầm giọng nói: "Nguyên nương, nương biết, con so với ta còn chu toàn hơn, mấy thứ này sẽ do con gìn giữ."

Nói đến đây, Vương thị dừng lại một chút, rồi lại nói: "Trình nhị công tử kia, ta thấy là một người rất tốt, nhưng cũng không ai biết, có đoán mệnh hay không? Con cũng đừng trách nương nói lời khó nghe, ta chỉ là muốn suy xét một chút, cửa hàng và khổ đau thôn trang này, con phải nắm chặt, chớ để người khác biết được."

Nói xong, Vương thị lại nhìn những trang sức phi thúy kia, sau đó nói: "Mấy thứ này, là trang sức ta tặng thêm cho con."

Vương thị muốn để lại thể diện cho Lâm Cảnh Nhân, không hy vọng, khi Lâm Cảnh Nhân đến Trình phủ rồi, liền bị người ta khinh bỉ.

Lâm Cảnh Nhân nói: "Nương, trong phủ đã chuẩn bị phần hồi môn cho con rồi, những thứ này cứ để con giữ lại, không cần để bọn họ nhìn thấy."

Bạc này đối với nàng còn có rất nhiều công dụng, còn đối với chuyện có thể diện hay không có thể diện.... Ồ, nếu nói về địa vị của Trình Tri Quân ở trong Trình phủ, cho dù nàng có mang nhiều thứ này đến Trình phủ đi chăng nữa, chỉ e bọn họ cũng không cho rằng nàng là một người có địa vị cao nhất đâu.

Vương thị thấy Lâm Cảnh Nhân nói như thế, đành thôi vậy.

Từ khi Lâm Cảnh Nhân ở chỗ Vương thị trở về, liền bắt đầu nhìn các giấy tờ của hàng trong tay mình, vừa nhìn, Lâm Cảnh Nhân không khỏi hít một ngụm khí lạnh, nàng vẫn luôn biết, năm đó nhà họ Vương chính là danh môn vọng tộc, nhưng vạn vạn không hề nghĩ tới, thế nhưng mẫu thân lại có nhiều sản nghiệp đến như vậy!

Cũng không biết năm đó mẫu thân đã gặp phải chuyện gì, mà buộc cách lòng rời khỏi phụ thân, nhiều đồ vật như vậy, thế nhưng tất cả vẫn còn nguyên vẹn, một thứ bà cũng không động vào!

Nếu không, dựa vào phần hồi môn này thôi, Lâm phủ này, cũng không dám xem thường mẫu thân đâu.

Đương nhiên, Lâm Cảnh Nhân không hề biết Vương thị bởi vì chuyện của Kỳ Ca nhi nên mới đoạn tuyệt với Lâm Tân Mẫn, nếu biết, thì sẽ không cảm thấy khó hiểu nữa.

Lâm lão phu nhân không thích Vương thị cũng là vì lý do này, Vương thị rõ ràng có rất nhiều của hồi môn, vậy mà một ít nàng ta cũng không thèm mang ra lót đường cho Lâm Tân Mẫn.

Nhắc mới nói, ở kiếp trước, về điểm này Vương thị so với Lâm Cảnh Nhân, thì vẫn làm tốt hơn!

Có điều, các cửa hàng này, Vương thị đã lâu không đến xem sổ sách, Lâm Cảnh Nhân suy nghĩ một chút, có thời gian nàng nên đi ra ngoài xem một lần.

Mấy thứ này, thậm chí còn thật hơn cả trân châu bảo ngọc kia, đôi khi có tiền cũng chưa chắc mình có thể mua được cửa hàng hay thôn trang hợp ý hay không!

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai của nàng và Vương thị, Lâm phủ tuyệt đối không phải là nơi để mẫu thân có thể an hưởng vào lúc tuổi già. Còn bản thân nàng, sau khi Trình Tri Quân chết đi, khẳng định cuộc sống của nàng ở trong Trình phủ sẽ không mấy dễ dàng gì.

Đến lúc đó, khi phu quân không còn, muốn dọn ra khỏi nhà chồng, cũng không phải là việc gì khó, đại khái có thể tự lập môn hộ, rồi nghĩ cách đưa mẫu thân ra khỏi Lâm phủ, từ đó hai mẹ con nàng, cũng không cần phải trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu, lại có thể sống một cuộc sống vui vẻ tiêu sái a.

Nghĩ như vậy, Lâm Cảnh Nhân liền cảm thấy những cửa hàng này cực kì quan trọng.

Hơn nữa, Lâm Cảnh Nhân biết rằng, trên đời này có một câu nói rất sâu sắc, có tiền có thể sai khiến quỷ ma. Lúc này, nàng không chỉ nghĩ muốn giữ lại những của cải này, mà còn muốn kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền hơn nữa.

Có tiền rồi, không nói cái khác.....ít nhất có thể cho Trình Tri Hiểu một cú vấp ngã trên con đường mà hắn muốn đi lên.

Lâm Cảnh Nhân nghĩ đến đây, hít một hơi, nàng biết, có một vài vị đại nhân, đóng vai trò rất lớn trong quá trình thăng chức của Trình Tri Hiểu, ở kiếp trước, nàng đã từng đem đồ đến phủ của bọn họ mà.

Về phần kiếp này...Nàng cũng sẽ làm như vậy!

Kiếp trước, nàng đã giúp Trình Tri Hiểu đi lên như thế nào, thì kiếp này, nàng sẽ như thế đó đáp Trình Tri Hiểu đi xuống!

Nhưng, Lâm Cảnh Nhân không muốn dùng số tiền mà mẫu thân dùng cả tánh mạng để bảo toàn cho nàng, mối thù này, nàng không thể quên được, vậy chỉ có thể tự mình tìm cách kiếm tiền.

Một nữ tử như nàng, đương nhiên không có cách nào tiến vào quan trường, cho nên chỉ có thể nghĩ cách tích lũy thực lực trên thương trường mà thôi.

Lâm Cảnh Nhân đem những thứ này cẩn thận gói vào trong giấy dầu, sau đó đặt chúng vào bên trong quần áo của nàng.

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Cảnh Nhân liền mang theo Thái Liên xuất hiện ở cửa sau.

Chu bà tử nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân, không khỏi rung mình, trời ơi, sao bà cô này lại tới nữa rồi?Lần trước, Trần di nương đã hỏi Lâm Cảnh Nhân đi ra ngoài bằng cách nào.

Cũng may, cửa sau này có tới hai bà tử trực, lúc đó, bọn họ đã đi nhà xí, nhưng cũng đã bị gánh chịu oan ức.

Nếu không, bà sớm đã bị Trần di nương lột da rồi.

Lập tức Chu bà tử đã muốn bỏ cửa chạy...

Nhưng mà, Lâm Cảnh Nhân đã nhìn thấu thủ đoạn của bà, chỉ lạnh lùng nói:"Nếu như bà dám bỏ trốn, thì bây giờ ta sẽ đi nói với Trần di nương, chuyện trước kia ta ra ngoài như thế nào!"

Chu bà tử đành phải cay đắng cười ha ha nói:"Nào có, làm sao có thể, vừa rồi ta không nhìn thấy tiểu thư, lần này tiểu thư muốn đi ra ngoài...Không biết khi nào người mới trở về?"

Lâm Cảnh Nhân cười nhạt nói: "Ta đi sẽ trở về, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

Chu bà tử không còn cách nào khác đành nhìn Lâm Cảnh Nhân rời đi, hiện giờ bà đã lên thuyền tặc, muốn nhảy xuống, thì chỉ có thể rơi xuống biển mặc cho cá ăn, hiện giờ chỉ có một con đường, đó là đâm đầu đi bóng tối thôi.

Chu bà tử thở dài một tiếng, nhưng ngay sau đó, trên mặt bà lại thoáng hiện lên một chút tươi cười, có lẽ mọi chuyện không tệ như bà nghĩ.

Hiện giờ bên phía phu nhân đã có một chỗ đứng vững trong phủ rồi, La di nương...

Đúng vậy, từ sau khi La Bình Nhi mang thai, từ nhà đầu thông phòng.

Lại biến thành di nương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Tái ngộ

Lâm Cảnh Nhân sai bước ra khỏi Lâm phủ.

Mỗi lần từ Lâm phủ đi ra, Lâm Cảnh Nhân liền cảm thấy tinh thần của mình rất thoải mái, không còn cảm giác nặng nề nữa.

Nơi mà Lâm Cảnh Nhân cần đến, có tên là Lung Linh các, tên này nghe có vẻ giống như một nơi trăng hoa tươi đẹp, nhưng thực tế, đây chỉ là một quán trà tao nhã lịch sự mà thôi.

Kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân đã từng đến đây vài lần, nhưng nàng cũng không biết được, quán trà này thực sự lại chính là phần tài sản riêng của nàng.

Suy nghĩ về đồng khế đất kia, Lâm Cảnh Nhân chợt cảm thấy, tổ gia* bên ngoài, thực sự rất yêu thương mẫu thân nàng, rõ ràng nương đã có mười dặm hồng trang, lại còn có những thứ đồ vật bí mật nhiều không đếm xuể.

(*ông bà)

Chỉ tiếc, vận số nhà họ Vương đã hết, đương gia chống đỡ cho nhà họ Vương, không còn được mấy người, hôm nay sớm đã không còn ai có thể phụ trách và duy trì các cửa hàng của nhà họ Vương nữa.

Lâm Cảnh Nhân nhanh nhẹn sai bước đi vào bên trong Linh Lung các.

Sau khi bước vào, nàng liền nói thẳng vào vấn đề: "Ta muốn gặp chương quỳ của các người!"

Tiểu nhị nhìn thấy cách ăn mặc của Lâm Cảnh Nhân không phải tầm thường, nên cũng không dám lơ là chậm trễ.

Hắn mau chóng đi ra sảnh sau, gọi chương quỳ đi ra.

Lâm Cảnh Nhân cũng không nói nhiều lời, nàng trực tiếp lấy ra một cái ngọc bội, đặt lên trước mặt của chương quỳ.

Khi chương quỳ nhìn thấy vật tổ Tương Phong thuộc về nhà họ Vương, hắn ta liền kinh ngạc nhìn nhìn Lâm Cảnh Nhân, sau đó quan sát nàng từ trên xuống dưới.

"Không biết cô là..." Chương quỳ ngập ngừng hỏi.

Lâm Cảnh Nhân nói: "Đây không phải là nơi tiện nói chuyện này."

Chương quỳ hiểu ý, liền cười nói: "Cô nương, bên này, mời."

Chờ đến khi vào bên trong phòng riêng, Lâm Cảnh Nhân mới mở miệng nói: "Ta họ Lâm."

"Hóa ra là cô lại là con gái của đại tiểu thư!" Chương quỳ có chút kích động nói.

Lâm Cảnh Nhân nhìn chương quỳ, nói: "Ông biết mẫu thân ta?"

Lâm Cảnh Nhân vốn tưởng rằng chương quỳ này chỉ được thuê mướn một cách tình cò, thậm chí sẽ không biết được mẫu thân nàng, chưa từng nghĩ rằng, hắn thực sự quen biết mẫu thân mình!

"Ta đương nhiên biết! Mặc dù đại tiểu thư có thể không quen biết ta, nhưng... trước kia ta từng là người gác cổng cho nhà họ Vương, đại tiểu thư ra ra vào vào, tất nhiên ta đã gặp qua vài lần." Chương quỳ tự giới thiệu mình.

Lâm Cảnh Nhân quan sát, ông mặc áo màu xám, nguyên liệu vải chỉ có thể nói là tạm được, cách ăn mặc không hề xa hoa.

Tuổi ông ước chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt chữ điền, bộ dáng trông có vẻ chất phác và thật thà.

Chỉ là, đã nhiều năm như vậy, mẫu thân cũng chưa từng phái người qua đây, Lâm Cảnh Nhân vẫn có chút ít lo lắng, không biết người này có đủ lòng trung thành hay không.

"Tiểu thư, ta họ Mạc, cô gọi ta lão Mạc là được rồi." Lúc này, Chương Quỳ cũng đang quan sát Lâm Cảnh Nhân.

Thiếu nữ trước mặt này, mắt ngọc mài ngà, nét đẹp như được thừa hưởng từ các nữ tử của nhà họ Vương, thanh lệ trong sáng, mà không kiêu sa, nhưng khi cười lại có chút quyến rũ và có chút quý khí bẩm sinh.

Một nữ tử như vậy, tất nhiên trời sinh không tầm thường. Thảo nào, nhà họ Vương lại có nhiều vị hậu phi* đến như vậy.

(*thê thiếp của vua)

"Mạc chương quây, ta muốn xem sổ sách." Lâm Cảnh Nhân lập tức nói.

Mạc chương quây gật đầu, không mất bao lâu, sổ sách đã được đem tới.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã nhanh chóng lật xem qua, kiếp trước, nàng hiển nhiên có thể xử lý những chuyện vặt vãnh này, kiếp này so với kiếp trước thì có vài phần trầm tĩnh hơn, ngay cả lúc xem sổ sách, nàng cũng có vài phần nhanh hơn so với người bình thường.

Mạc chương quây nhìn thấy dáng vẻ Lâm Cảnh Nhân cứ như cười ngửa xem hoa, trong lòng có chút chán chường.

Xem như thế, thì làm sao có thể nhìn ra được gì?

Nhưng ngay sau đó, Lâm Cảnh Nhân liền dừng lại một chỗ, sau đó nhẹ nhàng gấp lại một góc trên trang giấy đó.

Mạc chương quây tùy tiện nhìn lướt qua trang đó, liền có chút kinh ngạc nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Tuy nhiên, Lâm Cảnh Nhân chỉ gấp lại trang giấy có vấn đề đó, cũng không nói gì cả.

Điều này khiến trái tim của Mạc chương quây phải đánh trống liên hồi, vì ông đoán ra được tại sao Lâm Cảnh Nhân lại làm như vậy, ông rầu rĩ xác định, Lâm Cảnh Nhân quả thực rất thông minh!

Lâm Cảnh Nhân rất hiểu sâu sắc câu nói, nước trong mà không có cá, mặc dù sổ sách có vấn đề, nhưng vào lúc này nàng còn chưa tiện chỉ ra.

Nếu Mạc chương quây làm việc không quá phận, hiện giờ nàng cũng không cần phải làm cho mối quan hệ này trở nên bế tắc.

Dẫu sao, nàng cũng là một cô nương, chung quy cũng không thể tự mình đi đến tử lâu mà quản lý được, vẫn còn cần đến một người như Mạc chương quây đây.

Nhưng mà, nàng cũng không muốn vị chương quây này nghĩ nàng là một kẻ ngốc, nên mới chỉ ra những sai sót này, mà không nói lời nào.

Lúc này, Mạc chương quây đã lên tiếng nói: "Trước khi tiểu thư ra đời, đại tiểu thư đã từng đến đây lãnh bạc, hiện giờ tổng cộng có mười bốn năm lợi nhuận, tính đến cuối tháng trước, tổng cộng còn sáu ngàn ba trăm hai mươi lạng bạc, không biết tiểu thư có muốn mang đi hay không?"

Lâm Cảnh Nhân trầm ngâm một chút, mười lăm năm nay mà chỉ lời được nhiều đó, không hơn cũng không kém, tuy nhiên, nếu bạc này giao vào tay người khác thì chỉ bằng để vào tay nàng thì tốt hơn.

Lâm Cảnh Nhân liền gật đầu nói: "Cứ theo lời của chương quây nói mà làm đi."

"Không biết tiểu thư có mang theo ấn ký?" Chương quây hỏi, hần tất nhiên không thể tùy tiện đưa tiền cho một người xa lạ được.

Lâm Cảnh Nhân gật đầu nói: "Tất cả đều có, nếu ông muốn xem khế đất, cũng được."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền lấy ra mọi thứ, để cho chương quây xem qua.

Đương nhiên, nàng sẽ không lo lắng chương quây sẽ làm gì vào lúc này, khế đất đều có các bản sao lưu ở quan phủ, cho dù ông có cướp đi nó, trừ phi ông có thể làm nàng vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời này... Nhưng dù gì bây giờ, nàng vẫn mang họ Lâm, đương nhiên chương quây cũng không ngốc đến mức làm như vậy.

Một lúc sau, chương quây liền đem hết bạc mang tới.

Lâm Cảnh Nhân ngồi trong gian phòng, tao nhã uống một tách trà, sau đó lại nhìn bầu trời bên ngoài, rất nhiều ký ức bắt đầu ùa về, chỉ sợ, sắp có tai họa thổi đến quét sạch thành Thanh Châu này.

Nhưng đây cũng là một cơ hội rất lớn cho nàng.

Lần này trùng sinh trở về, có một vài chuyện không thể thay đổi, nàng vẫn ngăn không thể được tai họa này.

Trong lòng nàng cũng không cảm thấy áy náy lắm.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua Mạc chương quây về mặt lo lắng đứng ở nơi này, sau đó liền nói: "Ông đi xuống đi, ta muốn ngồi ở đây một lát."

Sau khi Lâm Cảnh Nhân nói xong, Mạc chương quây liền đi xuống.

Khi Mạc chương quây đi xuống, không lâu sau, đột nhiên có người xông vào căn phòng này.

Lâm Cảnh Nhân hơi hơi sững sờ, người tới cũng có chút sững sờ, hai người bốn mắt nhìn nhau, sau đó người nọ liền lên tiếng: "Có người đuổi giết ta."

Lập tức, Lâm Cảnh Nhân hiểu được chuyện gì đang xảy ra, liền chỉ chỉ vào phía dưới cái bàn

Lập tức, người nọ liền chui vào.

Lâm Cảnh Nhân vươn tay đỡ trán, đây đúng là định mệnh mà, đã hai lần gặp hắn, đều là bị người ta đuổi giết!

Người này còn không phải là Trình Tri Quân sao!

Bây giờ, Lâm Cảnh Nhân càng ngày càng chắc chắn, mạng của hắn là chính bị hắn chơi cho đến chết mà.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân có chút do dự, uhm, giả cho Trình Tri Quân ... Rốt cuộc có phải là lựa chọn tốt không? Nếu Trình Tri Quân luôn gặp phải những tai họa như thế này, liệu hắn có liên lụy đến nàng luôn hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Do dự

Trong lúc Lâm Cảnh Nhân còn đang suy nghĩ, thì nàng đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn, vội vàng chạy vào bên trong.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân mới cần đầu lười, tiếp theo, là một khuôn mặt đầy lệ nằm úp xuống bàn. Thái Liên nhìn thấy cảnh này cũng rất ngạc nhiên, nhưng dù sao, nàng cũng đã trải qua chuyện này, ngay lập tức liền phản ứng, nàng vỗ vỗ vào phía sau lưng của Lâm Cảnh Nhân, nói: "Tiểu thư, cô đừng khóc."

Lúc này, đã có mấy người xông vào, Mặc chương quỳ đi theo sau, lúng túng nói: "Các vị quan gia, phòng này khách quý đang ở, các ngài không được quấy nhiễu!"

Lâm Cảnh Nhân lơ mơ nhìn thấy có người đang đi đến, đó là một vài vị nam tử đều mặc đồng phục giống nhau, trên người còn có bội đao và thanh kiếm nhỏ, vừa nhìn liền biết bọn họ là những nhân vật hung ác rồi.

Lòng nàng liền trầm xuống, có chút hối hận vì đã cứu Trình Tri Quân.

Lần đầu tiên, Trình Tri Quân bị đuổi giết, có thể là trùng hợp, nhưng hết lần này lại đến lần khác, luôn bị đuổi giết sao?

Lâm Cảnh Nhân cảm thấy, mọi chuyện lại không đơn giản như ban đầu nàng đã nghĩ.

Có trời mới biết, nàng chỉ muốn trở thành một quả phụ, nhưng nàng không muốn mình phải chết trắng cả như vậy đâu.

Trước mắt, hiện giờ hắn vẫn chưa liên lụy đến nàng. Nhưng ai biết được, sau khi nàng giả qua, kẻ thù của Trình Tri Quân có đến tìm nàng luôn không?

Một vài người sau khi bước vào, họ liền nhìn thấy khuôn mặt đầy lệ của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân nghẹn ngào nhìn người ngoài cửa nói: "Các người tới tìm ta sao? Ta nói cho các người biết! Ta thà chết cũng không trở về! Ta muốn đi tìm Lâm lang. ..."

(*là lang quân đó)

Dáng vẻ này của Lâm Cảnh Nhân, rõ ràng là từ trong nhà trốn ra ngoài mà.

Mấy người ở ngoài cửa vốn định hỏi thêm nàng mấy câu, nhưng nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân như vậy, bọn họ cũng mất hứng, chỉ ở trong phòng lục soát một chút.

Đương nhiên, cũng có một vài người muốn đến chỗ Lâm Cảnh Nhân, để lục soát cái bàn của nàng.

Nhưng Thái Liên đã nhanh chân bước tới trước, nhìn vài người rồi giật dử nói: "Tiểu thư đã nói sẽ không quay về, thì sẽ không về! Các người, nếu muốn đem tiểu thư đi! Thì cứ bước qua ta trước đã!"

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân lại tiếp tục khóc lên, trông vô cùng tuyệt vọng và đáng thương.

Dẫn đầu là một tên nam tử trẻ, tuổi khoảng hai mươi, hắn hành lễ với nàng một cái, sau đó mở miệng nói: "Cô nương, đây chỉ là hiểu lầm, bọn ta đến không phải là tìm cô."

"Không phải đến tìm tiểu thư nhà ta, vậy còn không mau đi! Dọa tiểu thư nhà ta sợ, các người có khả năng bồi thường không?" Thái Liên không khách khí nói.

Nhìn Lâm Cảnh Nhân như, một người điên vì tình lang mà lên chạy ra ngoài, mấy người vừa đến kia cũng không muốn dây dưa nữa, liền trực tiếp rời đi.

Chờ người đi khỏi, lập tức sắc mặt của Mạc chương quỳ đã tràn đầy nghi hoặc, nhưng hắn không hỏi thêm gì, cũng rời đi. Lâm Cảnh Nhân chắc chắn Mạc chương quỳ này sẽ không dám nói gì.

Lúc này, dường như Thái Liên muốn hỏi thêm gì đó, nhưng đã nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân cầm chén trà ném xuống đất!

Vừa khóc, vừa mắng không ngớt: "Đồ nam tử phụ tình, bạc bẽo! Ta bỏ nhà theo hắn, thế nhưng hắn cũng không chịu ra gặp ta!"

"Tiểu thư, cô đừng khóc, có lẽ Lâm công tử có chuyện phải làm..." Rất nhanh Thái Liên đã nhập vào vở kịch, phối hợp với nàng vô cùng nhịp nhàng.

Đợi một lúc sau, khi ngoài cửa người đã rời đi hẳn. Lúc này, Lâm Cảnh Nhân mới thờ phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho Thái Liên đi xem một cái.

Chờ Thái Liên trở về, nói: "Người đều đi cả rồi."

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân mới mở cái bàn lên, không chút khách khí kéo y phục của Trình Tri Quân, lôi Trình Tri Quân ra ngoài.

Sau khi Trình Tri Quân đi ra, biểu hiện trên mặt của hắn vẫn rất thanh đạm, tựa như người vừa mới trốn dưới bàn khi nãy, không phải là hắn vậy.

Về điểm này Lâm Cảnh Nhân rất bội phục Trình Tri Quân, ngay cả khi chạy trốn, cũng có thể mang dáng vẻ tuấn tú, khắp người đều là vàng trắng sáng bao quanh.

"Chuyện vừa rồi, cảm ơn Lâm cô nương." Nhưng cũng may, Trình Tri Quân chỉ lạnh nhạt chứ không phải là thờ ơ lạnh nhạt. Lúc này, hắn thật lòng cảm ơn Lâm Cảnh Nhân.

Tuy nhiên, Lâm Cảnh Nhân cũng không thấy hiếm lạ gì, nàng chỉ hừ một tiếng nói: "Trình nhị công tử thật sự rất có bản lĩnh nha, hai ta bên ngoài tổng cộng đã gặp nhau ba lần rồi. Trong đó có hai lần, là huynh bị người ta đuổi giết!"

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền quan sát biểu hiện của Trình Tri Quân, nhưng từ thần sắc của hắn, nàng cũng không nhìn ra được gì.

Về mặt của hắn vẫn như thế, nhưng trong giọng nói đã mang theo chút áy náy: "Đã quấy nhiễu đến Lâm cô nương rồi."

"Nè, Trình Tri Quân....." Lâm Cảnh Nhân nhìn Trình Tri Quân định mở miệng hỏi hắn, rốt cuộc hắn đang làm cái gì.

Nhưng lời vừa thốt ra đến miệng, Lâm Cảnh Nhân lại không thể tiếp tục nữa. Hai lần bắt gặp hắn đều là trong tình huống cực kỳ nguy hiểm, nhất định hắn là đang làm chuyện gì đó không quang minh chính đại rồi. Nếu nàng biết chuyện của hắn, liền sẽ bị hắn bắt lên thuyền giặc, tựa như chuyện nàng làm với Chu ba tử vậy. Lâm vào tình trạng như thế, há chẳng phải là tiến thoái lưỡng nan sao, lúc đó nàng phải làm gì bây giờ?

Lâm Cảnh Nhân do dự một chút, liền nói: "Huynh đi mau đi, coi như ta không nhìn thấy huynh."

Trình Tri Quân hành lễ, sau đó nói: "Vậy, tại hạ xin cáo từ."

Chờ Trình Tri Quân đi rồi, Lâm Cảnh Nhân tức giận vỗ mạnh xuống bàn một cái.

Lúc này, Thái Liên có chút lo lắng nhìn nàng, hỏi: "Tiểu thư..."

Bây giờ, trong lòng nàng thực sự rất rối bời, hai lần đụng phải chuyện như thế này, suýt chút nữa đã phá vỡ kế hoạch của nàng, nếu cứ gả qua như thế, có phải nàng cũng sẽ bị liên lụy luôn không? Có hay là không đây?

Thứ lỗi cho nàng nha, Trình Tri Quân chẳng qua cũng chỉ là một bước đệm để nàng có thể trở thành một quả phụ giàu có mà thôi, nàng không hề có bất cứ tình cảm nào với Trình Tri Quân cả. Cho nên, vào lúc này, điều đáng để nàng lo nhất chính là chuyện của Trình Tri Quân có liên lụy đến nàng hay không.

Lâm Cảnh Nhân đưa tay xoa xoa huyết thái dương mình, trong lòng đã hạ quyết tâm. Trên đời này, nàng không bao giờ để hạnh phúc và vận mệnh của nàng bị khống chế trên tay người khác.

Hiện giờ, nàng có chút gấp rút, tính toán làm sao để bồi dưỡng thực lực riêng cho chính bản thân nàng.

Nhưng vào lúc này, nàng hiểu rõ, để làm mọi việc không thể một sớm một chiều, cần phải hoàn thành từng chút một, nhiều việc cho dù muốn gấp cũng gấp không được.

Bây giờ, Lâm Cảnh Nhân do dự nhất chính là, bước tiếp theo nàng có nên tiếp tục gả vào Trình phủ hay không, hay là vẫn nên tìm cách hồi hôn.

Nàng muốn gả đến Trình phủ, một là vì tương lai hạnh phúc của chính nàng, hai là, muốn tìm Trình Tri Hiểu để báo thù, nhưng trong thâm tâm nàng, hạnh phúc của bản thân vẫn luôn quan trọng hơn việc báo thù.

Mặc dù, nàng không thể quên được mối hận này, nhưng nếu muốn nàng hi sinh hạnh phúc chỉ để báo thù, thì nàng không thể làm được.

Nhưng nếu, không gả cho Trình Tri Quân, thì nàng có thể gả cho người nào?

Gả cho người khác, có lẽ sẽ không có cuộc sống tốt đẹp đến như vậy, nếu muốn chọn một kẻ đoan mệnh, về phương diện này chắc cũng khó mà kiếm được!

Đối với cánh nam nhân, nàng sớm đã tuyệt vọng rồi, nàng không muốn dính dáng gì đến đám nam nhân này nữa!

Nếu không phải Trình Tri Quân luôn dẫn đến những kẻ có ý định giết người, thì trong lòng nàng, hẳn vẫn là lựa chọn tốt nhất! Xét cho cùng, trên đời này không có nhiều người đàn ông đoan mệnh giống như thế đâu.

=====

Lời ta nói: Ta nói tỷ nói vậy, không biết Trình ca nghe được sẽ cảm tưởng như thế nào nữa

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tính kế

Lâm phủ.

Mấy ngày nay, Lâm Cảnh Nhân gần như đã lấy lại tất các cửa hàng và thôn trang, cũng có một vài cái khó khăn, nhưng Mạc chương quỳ cũng đã giao hết tất cả cho nàng rồi.

Tại thành Thanh Châu này, Mạc chương quỳ cũng được coi như là phân nửa người có quyền có thế.

Lúc này, phản hồi môn ở trong phủ gần như cũng đã chuẩn bị xong. Còn về phản hồi môn của Lâm Cảnh Nhân, Trần di nương vẫn cứ trì hoãn, nhưng đối với sự trì hoãn này của bà, trong lúc lơ đãng Lâm Cảnh Nhân lại nhắc đến chuyện đêm đó.

Rốt cuộc, có một vài người vẫn rất để ý đến thanh danh của con gái mình, vì thế Trần di nương cũng không thể đem chuyện này xử lý tuyệt đối được. Cho nên, tuy rất muốn làm khó Lâm Cảnh Nhân, nhưng những thứ vốn nên có, dường như đều được chuẩn bị đầy đủ.

Đương nhiên, Trần di nương lên lút để lại cho Lâm Cảnh Nguyệt những thứ hồi môn gì, cũng không phải ai cũng biết được.

Nhưng mà, cho dù Trần di nương có chuẩn bị nhiều thứ tốt hơn cho Lâm Cảnh Nguyệt đi chăng nữa. Có lẽ cũng không bằng những thứ mà Vương thị đã đưa cho Lâm Cảnh Nhân, những thứ mà Trần di nương có được, cũng chỉ là một ít tham lam cắt xén của cải trong Lâm phủ mà thôi.

Đương nhiên, làm sao có thể so sánh được với một nữ tử xuất thân từ danh môn thực quý như Vương thị được chứ.

Lúc này, La Bình Nhi đã bắt đầu thai nghén, La Bình Nhi thoạt nhìn vốn đã mảnh mai yếu ớt, kể từ đó, càng khiến Lâm Tân Mẫn đau lòng hơn.

Trái lại, Vương thị bây giờ thì lại không cảm thấy sao cả. Bởi vì, trong mắt bà cũng không còn có Lâm Tân Mẫn nữa, nếu là trước đây, gặp phải loại chuyện này bà nhất định sẽ rất đau buồn, ngay cả trà nước cũng không màn tới, nhưng hôm nay, Vương thị rất nhân hạ vui mừng.

Ít nhất tâm tư của Lâm Tân Mẫn đã đặt hết vào La Bình Nhi kia, hẳn sẽ không cần đến phiền nhiễu bà nữa.

Lúc này, tâm tư của Vương thị đang dồn hết vào việc chuẩn bị cho hôn lễ của Lâm Cảnh Nhân!

So với tâm tình của Vương thị, thì trái lại, vào lúc này Trần di nương lại đứng ngồi không yên. Tuy rằng trong phủ hiện giờ có hai vị di nương khác, nhưng bởi vì hai vị di nương kia vẫn không có con nối dõi, nên hiển nhiên địa vị của bọn họ, chắc chắn sẽ không bằng nàng.

Nhưng bây giờ, La Bình Nhi đến, vốn đã được lợi thế về tuổi trẻ, lại mang dáng vẻ yếu đuối, nhu nhược, đáng được Lâm Tân Mẫn phải sủng ái bằng mọi giá. Hiện giờ, lại có thể sinh ra một mụn con, khẳng định sự sủng ái từ Lâm Tân Mẫn sẽ được phân chia cho cả hai người bọn họ!

Trần di nương nghĩ nghĩ như thế, trong lòng liền lung lay.

Trong lòng nàng tự hỏi, làm thế nào để có thể khiến đứa con trong bụng của La Bình Nhi biến mất, nhưng hiện giờ, Vương thị không phải là một ngọn đèn đã cạn dầu, năm đó, dưới mí mắt của Trần di nương, Vương thị vẫn bình an hạ sinh ra một cặp trai gái, đủ để thấy về mặt này, Vương thị nhất định sẽ không cầu tha qua loa.

Trần di nương cũng đã tìm ra được vài chuyện có thể làm, nhưng không tìm được thời cơ thích hợp.

Nàng càng lo lắng, tính khí liền cũng lớn hơn vài phần, trước đây còn có thể kìm nén cảm xúc, nhưng hiện giờ, nỗi uất ức trong lòng, khiến nàng khó mà kìm nén được, trong lòng tựa như lửa đốt!

Nhưng những thứ này rơi vào trong mắt Lâm Tân Mẫn, càng khiến Lâm Tân Mẫn ngày càng chán ghét Trần di nương hơn, và hẳn cảm thấy dường như Trần di nương và Vương thị đã thay đổi tính tình rồi.

Một người trước kia kiêu ngạo, cố chấp, nay lại trở nên hiền lành dễ chịu. Một người, trước kia tựa như hoa như ngọc, nay lại không biết đã trở thành dạng gì.

Mất thấy sắp đến ngày mừng thọ cho Lâm lão phu nhân, dựa theo quy củ trong phủ, bữa tiệc mừng thọ này sẽ do đương gia Lâm Tân Mẫn chuẩn bị.

Đương nhiên, tuy nói là giao cho Lâm Tân Mẫn, nhưng không đồng nghĩa Lâm Tân Mẫn phải tự tay chuẩn bị, mà chuyện này là do nữ nhân bên trong hậu trạch chuẩn bị mà thôi, trước kia những việc này đương nhiên là do Trần di nương đảm trách.

Chẳng qua, bây giờ có vẻ có một chút khác nhau rồi.

Dẫu sao, Vương thị cũng đã quay về phủ. Hiện giờ, bà cũng đang phụ trách sắp xếp bữa ăn trong phủ, nay tiệc thọ yến này, là một bữa tiệc quan trọng, đương nhiên việc chuẩn bị món ăn cũng được ưu tiên lên hàng đầu.

Trong lúc nhất thời, mọi người cũng đã suy đoán ra, tiệc mừng thọ này, có thể sẽ do Vương thị đảm trách rồi.

Nhưng Lâm Cảnh Nhân lại không mấy vui mừng, bởi vì việc chuẩn bị buổi tiệc rất quan trọng, nàng có thể mượn chuyện này, để cho mọi người biết, trong Lâm phủ, đích thân và đích nữ, không dễ gì để cho mọi người có thể ức hiếp khi dễ đến như vậy!

Cũng có thể cải chính thanh danh, để Trần di nương có thể hoàn toàn nhận ra rằng, bà ta chỉ là một tên trác thất mà thôi!

Tuy nhiên, vấn đề này, không phải Lâm Cảnh Nhân muốn đem lên người mình làm là được, Trần di nương há có thể dễ dàng cho qua sao?

Lâm Cảnh Nhân trầm ngâm một chút, liền đến chỗ La Bình Nhi.

Trong lòng La Bình Nhi hiểu rõ, vị đại tiểu thư vẫn chưa gả đi này, so với Vương thị, lời nói còn quan trọng hơn rất nhiều, nàng nói cái gì thì chính là cái đó!

Từ lâu, La Bình Nhi sớm cũng không vừa mắt Trần di nương, bây giờ nhân cơ hội này, cũng nên tìm cô ta gây chút phiền toái. Cho nên, La Bình Nhi đương nhiên rất sẵn lòng! Dù sao, chuyện này cũng không được xem là vu oan giả họa gì, cũng không biết Trần di nương đã dùng không ít thủ đoạn quỷ quyệt gì để hại đến con nàng đâu!

Đây cũng chỉ là chút đánh trả nhỏ nhỏ của nàng mà thôi!

Bằng cách này, hai người gần như phối hợp rất nhịp nhàng, lập tức trực tiếp khóa chặt Trần di nương!

Một ngày nọ, La Bình Nhi hẹn Trần di nương đến Hoa Nguyên đình gặp mặt, đồng thời còn đưa đến món quà hậu lễ. Hơn nữa, nàng còn đến nhờ nha hoàn bên người, gợi ý một chút, bảo rằng muốn gặp Trần di nương, là bởi vì chuyện của Vương thị.

Trần di nương khi nghe tin này, hừ lạnh một tiếng, nàng cho rằng La Bình Nhi làm như thế, là đã biết nghĩ thông suốt, biết lấy lòng nàng!

Nói chung là, Trần di nương đã chịu đi đến gặp mặt!

Chẳng qua, lúc Trần di nương đến, liền nhìn thấy La Bình Nhi đang ngồi trong đình hóng gió, dưới móng còn được lót thêm một cái đệm nhỏ, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn.

"Ôi, Trần tỷ tỷ, thân thể muội ngày càng nặng, e rằng không có cách nào để hành lễ với tỷ, chúng ta đều là di nương với nhau cả, đương nhiên muội không cần phải cúi đầu khom lưng với tỷ." La Bình Nhi nhu nhu nhược nhược nói.

Lâm Cảnh Nhân đang trốn sau bụi cây, khi nghe câu nói này, nàng không thể không mỉm cười, nàng chỉ đưa ra một chút ý tưởng cho La Bình Nhi, nhưng không ngờ La Bình Nhi lại có thể phát huy tốt đến như thế.

Nàng hừ lạnh một tiếng, nàng không tin Trần di nương không thể không nổi điên!

Về mặt Trần di nương trở nên lạnh lùng, ngoài cười nhưng trong lại không cười nhìn La Bình Nhi, mở miệng hỏi: "La di nương, cô đến tìm ta là có chuyện gì?"

Lúc này La Bình Nhi liền nhoẻn miệng cười nói: "Chỉ là ta nghĩ, chúng ta dù sao cũng là tỷ muội với nhau, lại cùng hầu hạ lão gia, cho nên muốn giao lưu nhiều hơn, để quan hệ của tỷ muội chúng ta ngày càng thân thiết hơn thôi!"

La Bình Nhi nói như vậy, sắc mặt Trần di nương lại càng khó coi hơn.

Trần di nương đã có thói quen tác oai tác quái trong Lâm phủ rồi, cho nên bà cũng đã coi mình là một nửa chủ nhân của Lâm phủ rồi.

Nay lại bị ép phải xưng tỷ muội với Vương thị, trong lòng bà đã chịu đựng đủ rồi. Hôm nay La Bình Nhi này, trong lòng nàng đã coi ả chỉ là một kẻ hồ ly tinh, xuất thân hạ tiện mà thôi.

Đương nhiên, nàng sẽ không thích La Bình Nhi so sánh nàng và ả với nhau.

"Tỷ tỷ, tỷ đã sinh ra hai đứa nhỏ rồi, chắc rất có kinh nghiệm, ta muốn hỏi thăm tỷ một chút, trong thời kỳ thai nghén, ta nên ăn gì? Nên dùng gì ạ?" La Bình Nhi bộ dáng khiêm tốn thỉnh giáo Trần di nương.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Giá họa

Nói là khiêm tốn thỉnh giáo Trần di nương, nhưng lời này rơi vào tai Trần di nương, thì lại là một sự khiêu khích trắng trợn!

Hiện giờ, cái nàng không thích chính là đứa nhỏ chưa chào đời ở trong bụng La Bình Nhi. Bây giờ nghe La Bình Nhi nói như thế, vẻ mặt của Trần di nương giờ đã đen đến độ có thể biến thành nước mực mà chảy ra luôn rồi.

"Muội muội, trong phủ chúng ta có ma ma, chuyện này muội có thể đi tìm những ma ma đó mà thỉnh giáo." Trần di nương lạnh lùng nói.

La Bình Nhi đưa tay sờ bụng mình, rồi nói: "Nhưng ta lại cảm thấy, so với những ma ma đó tỷ càng đáng tin hơn, đứa nhỏ trong bụng, không phải như những đứa trẻ nhỏ khác, lão gia tuổi đã lớn như vậy, lại có được thêm một đứa con, nhất định về sau sẽ thương nó, vỗ về nó trong lòng bàn tay, bây giờ, vạn nhất không thể để xảy ra sai sót gì được."

Hiện giờ, La Bình Nhi chỉ là nhấc tay vung vẩy, những lời này rơi vào trong tai của Trần di nương, đặc biệt rất chói tay.

Đúng vậy, đại ni nữ của Lâm Tân Mẫn sắp già đi. Hiện giờ Lâm Tân Mẫn đã đến tuổi này, lại có thêm đứa nhỏ, nhất định hẳn sẽ yêu thương nó trong tay mình. Nhưng nếu như thế, con trai của nàng, đem ra so sánh chẳng lẽ cũng không bằng sao?

Lúc này, La Bình Nhi mới uống một ngụm nước, sau đó liền ung dung thông thả đứng dậy, nói: "Ta thấy tỷ tỷ hình như không muốn giúp ta, chẳng lẽ tỷ không hy vọng ta sinh đứa nhỏ này ra sao?"

"La di nương." Giọng điệu Trần di nương trở nên lạnh lùng hơn.

La Bình Nhi kéo dài âm giọng: "Sao?"

Trần di nương thực sự không thích đáng về được sủng mà sinh kiêu ngạo của La Bình Nhi bây giờ!

Nhưng bây giờ, nàng đã già rồi, Lâm Tân Mẫn thích một người trẻ trung và tươi tắn như La Bình Nhi hơn, điều này nàng không thể thay đổi được.

"Muội nói lời này thật khiến ta đau lòng, tại sao ta lại không trông ngóng đứa trẻ này được sinh ra chứ? Những lời này của muội đã đâm vào tim ta rồi!" Trần di nương hừ lạnh nói.

Lúc này, Trần di nương khó có thể ngụy trang cho La Bình Nhi một gương mặt dịu dàng được, nàng không đứng dậy, mắng cho ả một trận, cũng là tốt rồi!

Lúc này, La Bình Nhi đã nhanh chóng đưa tay đến bên người Trần di nương, Trần di nương bị hoảng sợ, cho rằng La Bình Nhi muốn đánh nàng, lập tức đưa tay ra cản lại.

Ngay khi hai cánh tay vừa chạm vào nhau, La Bình Nhi đột nhiên lão đảo vài bước, nhìn đáng vẻ này, lão đảo lắc lư, như sắp ngã xuống đất.

Nhưng vào lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã vội vàng chạy vọt ra, trực tiếp đỡ lấy La Bình Nhi, sau đó cao giọng nói: "La di nương, cô không sao chứ?"

La Bình Nhi đảo mắt, ngay lập tức liền nói: "Bụng ta, bụng ta đau quá!"

Trần di nương nhìn thấy cảnh này thì đã biết, mình đã bị trúng kế, vì kế sách này, trước kia nàng đã từng sử dụng qua! Tất nhiên là để đối phó với Vương thị rồi.

Không ngờ, hiện giờ, La Bình Nhi lại thực sự đưa nàng vào thế trận này, đúng là *mười năm Hà đông mười năm Hà Tây mà.

*(là một câu ngạn ngữ dân gian nói về hiện tượng dòng chảy sông Hoàng Hà không cố định, thường xuyên thay đổi tuyến đường (đã nhiều lần xảy ra trong lịch sử). Do đó chỗ này có thể rõ ràng lúc trước nằm ở phía Đông dòng sông, ba mươi năm sau lại nằm ở phía Tây. Câu này chỉ sự biến hóa vô thường của việc đời, có đôi khi sẽ chuyển hướng phân diện, khó có thể đoán trước.)

Lập tức, Trần di nương liền lớn tiếng nói: "La Bình Nhi, cô đừng nói bậy! Ta không có đẩy cô!"

Đôi mắt trong veo của Lâm Cảnh Nhân rơi vào trên người của Trần di nương, nàng nói: "Trần di nương, hóa ra là đi đã đẩy La di nương! Người sao có thể ác độc đến như vậy chứ!"

"Ta không có đẩy!" Trần di nương lạnh giọng nói.

"Đi không làm, La di nương còn chưa nói gì mà, tại sao chưa đánh đã khai! Chẳng lẽ đi muốn uy hiếp đến thai nhi sao?" Ngay lập tức, Lâm Cảnh Nhân phản bác ngay.

Lúc này, La di nương đã khóc rống lên: "Đại tiểu thư, chuyện này không thể trách Trần di nương, đều là do ta sai hết."

"Nó vốn là lỗi của ngươi!" Trần di nương hừ lạnh một tiếng, nói.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã nghe được mong manh tiếng bước chân đi tới, nàng cong môi cười, người mà nàng chờ đợi đã đến, là phụ thân nàng. Vào lúc này, mỗi ngày, từ bên ngoài trở về phủ, đều đi ngang qua đây.

Trò hay vừa tới, phải có khán giả đến xem thì mới tốt?

Bản thân La di nương có thể đi cáo trạng, nhưng bằng cách đó, có vẻ phụ thân sẽ cho rằng La di nương bụng dạ hẹp hòi, hoặc sẽ nói nàng ấy vu oan cho Trần di nương, nhưng nếu Lâm Tân Mẫn vô tình bất gặp thì sẽ như thế nào đây?

"Trần di nương, sao đi có thể nói như vậy, trước kia ta vẫn luôn kính trọng dì, không ngờ, dì thế nhưng lại có tâm tư độc ác đến như vậy, cho dù La di nương có làm điều gì sai đi chăng nữa, người cũng không nên đẩy La di nương. Bởi vì trong bụng nàng ấy còn có hài tử của phụ thân mà!" Lâm Cảnh Nhân bắt mắt nói.

Vừa nói, Lâm Cảnh Nhân vừa nắm tay La Bình Nhi, nói: "La di nương, cô đừng sợ, ta dẫn người đi tìm phụ thân, để phụ thân chủ trì công đạo cho cô."

Lúc này, La Bình Nhi đã co rúm người lại và nói: "Đại tiểu thư, mặc dù Trần di nương đẩy ta, nhưng... ta không nghĩ là Trần di nương cố ý làm thế, chuyện này không cần là phiền đến lão gia."

"La di nương! Bà ta có thể tổn thương cô một lần, thì sẽ có thể làm tổn hại đến cô lần hai! Cô chớ mềm lòng!" Lâm Cảnh Nhân có chút kích động nói.

Nhưng La di nương lại nói: "Đại tiểu thư, công việc của lão gia bận rộn, đừng để ông bị phân tâm bởi những chuyện trong phủ nữa."

Nhìn La di nương tự quyết định, Trần di nương tức giận nói: "Ta đã nói, Ta không có đẩy cô ta!"

"Nhưng vừa nãy ta thấy rõ ràng! Vừa rồi chính dì cũng đã thừa nhận, vì sao bây giờ lại không nhận nữa?" Lâm Cảnh Nhân châm chọc nói.

Lúc này, Lâm Tân Mẫn đã bước tới và hét lên với Trần di nương: "Đủ rồi!"

La Bình Nhi rom róm nước mắt, nàng cắn môi, cái gì cũng không dám nói, cứ như thế, đáng vẻ này càng khiến Lâm Tân Mẫn phải thương tiếc.

Trong lòng Lâm Tân Mẫn đã tin rằng Trần di nương là đang đối phó với La Bình Nhi, nhưng La Bình Nhi lại rất rộng lượng giải vây cho Trần di nương.

"Lão gia..... Thiếp....." Lúc này, Trần di nương đã trở lại đáng vẻ mềm yếu ban đầu, nhưng đối với Lâm Tân Mẫn, nàng làm ra những điều này chỉ khiến hắn cảm thấy nàng rất giả tạo.

Hắn trừng mắt Trần di nương nói: "Cô định làm gì bậy bạ nữa! Cầm tức ba tháng! Trong khoảng thời gian này, mọi chuyện trong phủ đều để Vương thị xử lý!"

"Lão gia, thiếp không có đẩy nàng ta, nha hoàn của thiếp có thể làm chứng!" Trần di nương nhìn Ngọc Liễu, nha hoàn bên cạnh mình nói.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân lại nói: "Ta có thể làm chứng cho La di nương! Chẳng lẽ, lời ta nói, còn không bằng một lời của một tên nha hoàn sao?"

Lúc này, La Bình Nhi mới nói: "Lão gia, ngài không cần vì thiếp mà trừng phạt Trần di nương, tỷ muội bọn thiếp đều nên giữ hòa khí. Nếu không phải hôm nay thiếp hẹn Trần di nương ra tâm sự, nàng ấy cũng sẽ không làm vậy...Đều là do thiếp không tốt, lại nhắc đến việc sinh hài tử của chúng ta, đã làm cho Trần di nương khó chịu."

La Bình Nhi chỉ nói chung chung, nhưng nàng biết, chỉ cần nói như thế, Lâm Tân Mẫn lại càng thương tiếc nàng.

Đây chính là bản sao của Trần di nương! Chỉ tiếc là, La Bình Nhi bây giờ trẻ hơn và được sủng ái hơn nàng mà thôi, với sự giúp đỡ của Vương thị và Lâm Cảnh Nhân, Trần di nương đương nhiên rơi vào thế bất lợi thôi.

"Phụ thân, mặc dù con rất thất vọng về những gì mà Trần di nương đã làm, nhưng con vẫn rất kính trọng bà ấy, vẫn thỉnh phụ thân xử lý nhẹ tay." Lúc này, Lâm Cảnh Nhân cũng cầu xin cho Trần di nương.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Trừng phạt

Bất cứ ai biết đến Lâm Tân Mẫn, điều biết, Lâm Tân Mẫn là người nói một không nói hai.

Nếu Lâm Cảnh Nhân không xen vào cầu xin thì còn đỡ, nàng càng can ngăn, thì Lâm Tân Mẫn càng thêm tức giận.

Hơn nữa, điều này càng phản ánh sự rộng lượng của La Bình Nhi và Lâm Cảnh Nhân, và càng làm nổi bật thêm lỗi lầm của Trần di nương một cách rõ ràng hơn.

Lúc này, Trần di nương đã tức đến nghiến răng, muốn tranh cãi, nhưng Lâm Cảnh Nhân cứ khẳng khẳng là nàng đã đẩy cô ta, còn Ngọc Liễu, nhân chứng duy nhất của nàng, lời nói ra lại không có giá trị, coi như nàng có trăm cái miệng cũng không thể tự bào chữa cho mình.

Nhưng Trần di nương là một người thông minh, con tức giận này, cho dù không muốn cũng đành phải nuốt xuống, vào lúc này, điều cần thiết nhất chính là nhịn cho qua.

Lâm Tân Mẫn là người như thế nào, nàng rất rõ ràng, bây giờ nếu nàng tranh cãi, thì chỉ có thể khiến mọi thứ càng trở nên tồi tệ hơn thôi.

Vì vậy, Trần di nương với đôi mắt đầm lệ cứ nhìn Lâm Tân Mẫn, kết quả là, Lâm Tân Mẫn thực đã cảm thấy có chút mềm lòng rồi.

Tuy nhiên, Lâm Tân Mẫn vẫn rất tin tưởng lời nói của Lâm Cảnh Nhân. Bởi vì, trước kia Lâm Cảnh Nhân rất ngoan ngoãn, căn bản không hề có chút ác ý nào cả, hẳn làm phụ thân của nàng, cho dù không quan tâm nàng nhiều, nhưng cũng biết Lâm Cảnh Nhân, nó chính là đứa nhu hòa thân thiện, sẽ không đi nói dối ai bao giờ.

Trần di nương cố ý nuôi dưỡng Lâm Cảnh Nhân trở thành một người nhu hòa thân thiện, tâm tính kiêu ngạo, nhưng lại không ngờ đến, sau một kiếp đau khổ, Lâm Cảnh Nhân được tái sinh trở lại, bản tính dịu dàng thân thiện, kiêu ngạo đó đã không còn, bây giờ, nàng đã trở thành một người cứng rắn kiên cường rồi.

"Cầm tức ba tháng, trong ba tháng này, nàng phải ăn chay niệm phật, cầu nguyện cho đứa nhỏ trong bụng Bình nhi luôn được bình an! Chuyện trong phủ, sẽ do Vương thị xử lý, nàng không cần xen vào nữa!" Lâm Tân Mẫn đã hạ quyết tâm, kiên định nói.

Lúc này, La Bình Nhi dịu dàng nhìn Lâm Tân Mẫn, mở miệng nói: "Lão gia, để Bình nhi bồi người trở về nha!"

Lâm Tân Mẫn gật gật đầu.

Lúc này, Trần di nương còn định nhân lúc không có ai sẽ đến tìm Lâm Tân Mẫn cầu tình, nhưng cũng bị La Bình Nhi quấy nhiễu rồi.

Vào lúc này, Trần di nương cũng chỉ có thể oán hận, cay đắng ngậm ngùi quay trở về.

Sau khi trở về, bà liền quăng đồ rất nhiều ly chén, từ sau khi Vương thị trở về, cuộc sống của nàng đã không được như ý! Nàng nhất định phải tìm cách, đưa La Bình Nhi và Vương thị cuốn gói khỏi phủ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, địa vị của nàng ở trong phủ này sẽ có khả năng càng ngày càng tệ hơn.

Nếu La Bình Nhi không có con, con trai của nàng sẽ là đứa con trai duy nhất trong đại phòng của Lâm phủ. Cho dù có là con thứ, nhưng cuối cùng thì cũng sẽ trở thành con trai trưởng mà thôi.

Nhưng nếu La Bình Nhi kia, sinh được một đứa con trai.

Vậy, địa vị của con trai nàng cũng rất đáng lo ngại.

Trần di nương không ngốc, cũng đoán được Vương thị muốn nuôi dưỡng đứa con của La Bình Nhi trước mặt nàng.

Theo cách này, đứa con của La di nương, sẽ danh chính ngôn thuận trở thành trưởng tử.

Trần di nương nghĩ đến đây, tức đến độ răng cũng ngứa ra, Vương thị đã là người sa cơ thất thế, cho đến bây giờ, lại còn muốn chiếm luôn vị trí đích thế! Nếu không có Vương thị, nàng sớm đã là *phù chính rồi!

(* (thời xưa từ thiếp lên làm vợ)

Trần di nương thâm căn cố đế, trong lòng suy nghĩ gì đó, ngay lập tức, trong lòng đã có một số âm mưu quỷ kế đã xuất hiện.

Hừ, nàng muốn xem thử, Vương thị còn có thể ngao mạn đến khi nào nữa.

Trần di nương bị cấm túc, hình phạt này tuy không lớn nhưng đối với Trần di nương mà nói, cấm túc không phải là vấn đề to tát gì, việc giao lại quyền quản gia vào trong tay Vương thị, mới chính là hình phạt lớn nhất đối với nàng.

Phải biết rằng, nàng có được ngày hôm nay, không biết đã trải qua bao nhiêu năm công sức.

Tất cả những điều này, liền bị Vương thị nhẹ nhàng đoạt đi.

Mặc dù, Lâm Tân Mẫn chỉ nói những ngày nàng bị cấm túc, Vương thị sẽ thay nàng quản gia, nhưng sau khi hết cấm túc thì sao? Vương thị có thể dễ dàng đem nó trả về cho nàng sao?

Đích thế quản gia, vốn là đạo lý hiển nhiên. Trước kia Vương thị thường phạm phải sai lầm, rồi bị đuổi đến Ngọc từ am. Bây giờ, Vương thị trở về, nàng nhất định không còn lý do gì để có thể cướp lại những thứ này từ tay Vương thị cả!

Nếu là trước kia, có lẽ Trần di nương sẽ bắt được nhược điểm của Vương thị mà gây bất lợi cho bà ta.

Nhưng bây giờ, Trần di nương cũng không dám nghĩ như vậy nữa. Bởi vì Vương thị quản lý đồ ăn trong phủ, một điểm sai sót cũng không tìm ra được.

Cứ như vậy, Lâm Cảnh Nhân chỉ mang La Bình Nhi đi dạo một vòng. Sau đó, liền nhẹ nhàng lấy được kết quả mà mình mong muốn.

Đương nhiên, Lâm Cảnh Nhân sẽ không bạc đãi La Bình Nhi, lập tức thưởng cho La Bình Nhi rất nhiều thứ tốt, những thứ này mà... cũng không phải lấy từ chỗ của Lâm Cảnh Nhân, đương nhiên là lấy từ trong kho phòng của Lâm phủ rồi!

Lâm Cảnh Nhân biết, muốn ngựa chạy tốt, thì phải cho ngựa ăn no.

Tuy nói khế ước bán thân của La Bình Nhi vẫn còn trong tay của bọn họ, nhưng nếu chỉ áp chế La Bình Nhi, thì sẽ không lâu dài. Bây giờ, chỉ có đôi bên cùng có lợi, thì La Bình Nhi mới hoàn toàn đứng chung một chiến tuyến với bọn họ, đó mới chính là thượng sách.

Cuộc sống của gia đình họ La vốn không tốt, hiện giờ, La Bình Nhi có được những thứ này, thường xuyên mang đến giúp đỡ cho La gia, trái lại Như Ý càng thêm hài lòng với đứa con gái này, càng thêm cung kính với Vương thị.

Cứ như vậy, Lâm Cảnh Nhân không cần tốn phần tiền nào, cũng có thể lôi kéo được lòng của La di nương.

Điều tuyệt vời nhất chính là, Vương thị đã có được danh tiếng rất lớn ở trong lòng Lâm Tân Mẫn, phải biết rằng, có một vài thứ, Trần di nương vẫn không nỡ bỏ ra để thưởng cho La Bình Nhi.

Vương thị đem đồ vật thưởng cho La Bình Nhi, sắc mặt cũng không đổi.

Dù sao, đầu phải bạc của bà, cho nên Vương thị làm chuyện này một cách rất vui vẻ.

Đặc biệt, có một vài thứ Trần di nương dự định sẽ lên lút đưa cho nữ nhi của mình làm của hồi môn, nhưng đều bị Vương thị lấy đem đi, bảo sao Trần di nương có thể không tức giận đây?

Nghĩ đến việc, Trần di nương sẽ tức giận, trong lòng Vương thị và Lâm Cảnh Nhân cũng thấy vui sướng.

Trần di nương không cam lòng, liền chạy đến chỗ Lâm lão phu nhân mà khóc một trận, cứ như vậy, tuy rằng Lâm lão phu nhân rất không thích La Bình Nhi và Vương thị, nhưng bà cũng không có cách gì để giải quyết.

Thông thường, Lâm Tân Mẫn không mấy quan tâm đến những chuyện này, bà còn có thể đi qua đi lại để giải quyết theo ý bà.

Nhưng bây giờ, chuyện này lại do chính Lâm Tân Mẫn đã lên tiếng, bà cảm thấy rất khó để thay đổi.

Bây giờ, Lâm Tân Mẫn gần như là đứa con trai có triển vọng nhất của bà, đương nhiên bà không muốn vì Trần di nương mà đi tranh cãi với Lâm Tân Mẫn.

Hơn nữa, về chuyện này, Lâm lão phu nhân chỉ cảm thấy, chuyện không có bằng chứng, tranh cãi cũng không được gì. Huống chi, hiện giờ, La Bình Nhi đang được sủng ái hơn rất nhiều.

Về phía La Bình Nhi và Vương thị, tuy Lâm lão phu nhân cực kì không thích bọn họ, nhưng đối với bọn họ mà nói, cũng không tổn hại thêm gì.

Ai bảo, Lâm lão phu nhân vốn dĩ ghét bỏ các nàng.

Mặc dù La Bình Nhi mới vừa vào phủ, nhưng bởi vì nàng thân cận với Vương thị, hơn nữa, lâu lâu Trần di nương lại đi mách lẻo với lão phu nhân, cho

nên bà sớm đã không vừa mắt La Bình Nhi.

Chuyện tổ chức tiệc mừng thọ, cứ như vậy, đặt lên trên người Vương thị.

Vương thị đã lâu không có làm những chuyện như vậy, cho nên có chút không quen. Trái lại đối với Lâm Cảnh Nhân, những việc này cứ như là ngửa quen đường cũ.

Chẳng mấy chốc, mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa đâu vào đấy.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Phàn cấn

Về phàn mời những ai, Vương thị cũng không cần phải quá nhọc lòng.

Vương thị ở Ngọc tử am đã lâu, vì thế với tình hình bên ngoài hiện giờ như thế nào cũng không biết quá nhiều. Nhưng Lâm Cảnh Nhân thì khác, vì giúp đỡ cho Trình Tri Hiểu, đối với toàn bộ thành viên trong gia đình nội ngoại thì năng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Kể từ khi nàng gả đi, năm đầu tiên, nàng đã tỉ mỉ sắp xếp ổn thỏa mạng lưới quan hệ của cả tộc rồi.

Cho nên, sau này, công danh của Trình Tri Hiểu như đường mây nhẹ bước, một chút sai sót cũng không có. Tất cả điều do có sự đóng góp thầm lặng của Lâm Cảnh Nhân ở phía sau.

Đừng nhìn Lâm Cảnh Nhân lúc còn ở trong Lâm phủ, là một cô nương nhu mì thiện lương mà khi dễ nàng không có năng lực. Từ sau khi đến Trình phủ, công danh của Trình Tri Hiểu bay nhanh như gió, chính là do có Lâm Cảnh Nhân biết cách xử lý chuyện trong và ngoài một cách ổn thỏa.

Bây giờ, chỉ là một bữa tiệc mừng thọ nho nhỏ, nên Lâm Cảnh Nhân thực hiện nó dễ như trở bàn tay.

Hiện giờ nàng đã viết ra danh sách đưa cho Vương thị, nên mời những ai, chuẩn bị những gì, mọi thứ đều rất rõ ràng không bỏ sót thứ gì. Còn về phàn Vương thị, tuy rằng trước đây do bị cung chiều quá mức, làm chuyện nào thì hư chuyện đó. Nhưng bà có một điểm rất đáng quý, đó là toàn tâm toàn ý tin tưởng vào Lâm Cảnh Nhân, bất kể Lâm Cảnh Nhân làm cái gì, nói cái gì bà cũng đều ủng hộ hết mình.

Lâm Cảnh Nhân được sự ủng hộ và tin tưởng của Vương thị, cho nên khi bắt đầu mọi việc nàng cũng đã thả lỏng không ít.

Về phàn Lâm lão phu nhân, lúc này bà vẫn còn rất nhiều ân oán đối với Vương thị, cho nên bà đã quyết định trong buổi tiệc mừng thọ sẽ dốc hết sức lực đi tìm lỗi sai của nàng.

Chỉ trong nháy mắt, đã đến ngày mừng thọ. Ngày hôm nay là một ngày trong trẻo đẹp trời, trong phủ đã có rất nhiều tiểu bối tề tựu, bọn họ cùng nhau đi đến Trường thọ viện để thỉnh an Lâm lão phu nhân, Lâm Cảnh Nhân và Vương thị đã thức dậy từ sớm.

Vì không muốn Lâm lão phu nhân tìm ra lỗi, nên hai mẹ con liền đến trước một bước.

Hôm nay, Lâm Cảnh Nhân mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, cả người trông thanh tú xinh đẹp, chẳng khác gì hoa đào đang nở trong mùa xuân, xanh tươi sáng sủa.

Vương thị mặc chiếc váy đỏ thêu hoa mẫu đơn, khoác thêm lên người một chiếc áo mỏng màu tím sẫm, cả người trông rất hoan hỷ và đoan trang, về phần La Bình Nhi cũng là đến cùng với Vương thị.

Trên người La Bình Nhi mặc một chiếc váy tiên nữ màu xanh nước biển, tuy đang mang thai, nhưng vòng eo của nàng uyển chuyển, vẫn tạo cảm giác cho người ta giữ mãi không chắc.

Sau khi đến Trường thọ viện, Lâm lão phu nhân vẫn chưa thức dậy.

Đám người của Lâm Cảnh Nhân đành đứng đó chờ.

Có lẽ, Lâm lão phu nhân đã thức rồi, nhưng chỉ muốn gây khó xử cho bọn họ. Dù gì, Lâm lão phu nhân cũng là trưởng bối, cho dù đám người của Lâm Cảnh Nhân trong lòng có bất mãn, cũng không dám làm ra chuyện gì lỗ mãng.

Bây giờ mọi thứ đang chuyển biến theo hướng tốt đẹp, lúc này, nếu làm ra những chuyện bốc đồng, thì sẽ cực kỳ không có lợi.

Vì vậy, cho dù có tức giận nhưng vì tình hình chung, hôm nay cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đối với vị tổ mẫu này, kiếp trước Lâm Cảnh Nhân cũng không có nhiều oán hận. Tuy rằng, nàng biết chuyện mẫu thân mình có liên quan rất lớn đến Lâm lão phu nhân, nhưng tất cả đều là người thân, kiếp này, Lâm Cảnh Nhân đột nhiên cảm thấy....

Vị tổ mẫu này, cũng không phải là người đáng được tôn kính.

Thậm chí nàng muốn hỏi Lâm lão phu nhân một câu, hài tử của Trần di nương là huyết mạch của Lâm gia, nàng chẳng lẽ không phải sao? Nàng không yêu cầu được đối xử đặc biệt, nhưng trong lòng Lâm lão phu nhân, nàng không bằng hai người con thiếp trác, nghĩ vậy trong lòng nàng vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Một lúc sau, Tôn ma ma, nha hoàn bên người lão phu nhân, cuối cùng cũng mở miệng nói rằng lão phu nhân đã thức dậy.

Hôm nay, tâm trạng của Lâm lão phu nhân có vẻ rất tốt, bà mặc trên người một bộ y phục màu tím với những đường chỉ vàng đậm, trên đầu có đeo một đôi bông tai màu kim tuyến bạc.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã ngoan ngoãn hành lễ một cái, quỳ trên mặt đất nói những lời chúc tốt đẹp: "Chúc tổ mẫu thọ tỷ Nam Sơn..."

Một nụ cười hiếm hoi xuất hiện trên khuôn mặt của Lâm lão phu nhân: "Đứng dậy đi."

Ngay lúc bà lên tiếng, Lâm Tân Trác của ngũ phòng và phu nhân Từ Thị cũng đã đến, đi cạnh bên là một đứa trẻ nhỏ bốn đến năm tuổi, cũng đang ngoan ngoãn nói lời chúc tốt đẹp đến Lâm lão phu nhân.

Khuôn mặt của Lâm Tân Trác vẫn được tính là văn nhã, nhưng sắc mặt thì có chút trắng suốt, khóe miệng rủ xuống, nhìn sơ qua liền biết, người này thuộc kiểu người chơi bồi quá độ, ngay cả Từ Thị, thân sắc cũng không được tốt lắm, cả người cũng uể oải, phảng phất như cả cơ thể đều nặng nề khó chịu.

Đối với vị thím thứ năm này, Lâm Cảnh Nhân vẫn rất có thiện cảm.

Mức độ đáng ghét của Lâm Tân Trác này, so với Trình Tri Hiểu kia, có lẽ không hơn gì mấy.

Lúc này, Lâm Tân Trác nhìn về phía bên kia, ánh mắt liền rơi vào trên người Vương thị, tuổi tác của Vương thị so với Lâm Tân Trác lớn hơn rất nhiều, nhưng trên người Vương thị lại mang theo một loại thiên phú cao quý, người nhìn đến sẽ không đoán ra được tuổi tác, hiện giờ, nhìn đến lại có một chút quyền rũ thú vị.

Vừa nhìn thấy, Lâm Tân Trác liền ngậm ngẫn cả người.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy màn này, nàng không khỏi nhú nhú mày, ngũ thúc này của nàng, là loại đức tính gì, nàng trong lòng biết rất rõ, Ngọc Oanh không phải thiếu chút nữa đã rơi vào móng vuốt của ông ta sao?

Lâm lão phu nhân cũng nhìn thấy ánh mắt của Lâm Tân Trác khi nhìn thấy Vương thị, vẻ mặt bà trở nên không vui, nhìn Vương thị một cái thật sâu.

Nhìn ánh mắt của Lâm Tân Trác, Vương thị lại không có cách nào để trách mắng hắn.

"Trác nhi, con đã lâu không đến thỉnh an ta, mấy ngày nay đã đi đâu và làm gì?" Lâm Lão phu nhân mỉm cười khi đối mặt với đứa con trai của mình.

Ngàn vạn sai, thì cũng không phải là con bà sai!

Cho dù một ngày nào đó, Vương thị có thực sự có mối quan hệ gì đó với Lâm Tân Trác, thì Lâm lão phu nhân cũng sẽ cảm thấy rằng, chính Vương thị là người quyến rũ Lâm Tân Trác mà thôi.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân về mặt vô tội nhìn Lâm Tân Trác, nói: "Ngũ thúc, hôm qua con đi dạo bộ có nhìn thấy người ở Mạch Hương viện, nhưng chỗ đó lại cách Trường thọ viện không xa, người không có đến thăm tổ mẫu sao?"

Trong lòng Lâm Tân Trác như có quỷ, vẻ mặt khảm trương nhìn Lâm Cảnh Nhân, nói: "Cảnh Nhân, con nói bậy bạ gì đó!"

Lâm Cảnh Nhân cúi đầu, chỉ dùng mũi chân trái đá chân phải của mình. Sau đó, bày ra bộ dáng im lặng không nói nên lời.

Nhưng vào lúc này, khi nhìn thấy dáng vẻ này của Lâm Cảnh Nhân, người ta sẽ cảm thấy chuyện nàng nói là sự thật.

Hôm qua Lâm Cảnh Nhân thực sự không có nhìn thấy Lâm Tân Trác ở Mạch hương viện....nhưng, Mạch hương viện lại là nơi Trần di nương đang ở.

Chẳng qua, Lâm Cảnh Nhân biết Lâm Tân Trác và Trần di nương có mối quan hệ rất tốt, nếu không, hẳn chỉ đến qua một lần, thì cũng không thể nhìn thấy Ngọc Oanh.

Bởi vì Ngọc Oanh làm việc tại Mạch Hương viện.

Chỉ vì Lâm Tân Trác nhìn mẫu thân mình một cái, lão phu nhân liền suy nghĩ lung tung, điều này khiến nàng cảm thấy thực khó chịu, mà đã không thoải mái, thì đương nhiên cũng nên kéo người khác xuống nước cùng.

Trực tiếp đẩy bồn phân là Lâm Tân Trắc, lên người Trần di nương là xong.

Trái lại, nàng muốn xem thử trong lòng của Lâm lão phu nhân sẽ có cảm nghĩ gì.

Từ Thị ở bên kia, không khỏi chấn động lắc lư thân thể.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy màn này, trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ kinh khủng, nàng chỉ muốn cắn lại hần một cái, nhưng Từ Thị lại rất để ý đến lời nàng nói như vậy, có lẽ chuyện này không đơn giản như nàng đã nghĩ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Áp chế

Trong lòng nghĩ như vậy, nhất thời Lâm Cảnh Nhân liền cảm thấy hải hùng khiếp vía.

Ánh mắt của nàng quét lên trên người của Từ thị rồi chuyển đến trên người của Lâm Tân Trắc. Mặc dù vị ngũ thúc này của nàng có chút không đáng tin cậy, nhưng tổng thể cũng không đến mức dính líu chấm dứt đến nữ nhân của đại ca mình chứ, đúng không?

Mặc dù Lâm Cảnh Nhân cố gắng phủ nhận vấn đề này trong lòng nàng, nhưng nó vẫn cứ âm ỉ ở đó.

Nếu Trần di nương thật sự có chuyện gì có với Lâm Tân Trắc, vậy Trần di nương chắc chắn sẽ rơi vào thế vạn kiếp bất phục!

Lúc này, Vương thị đã lôi kéo tà váy của Lâm Cảnh Nhân, thấp giọng khiển trách, "Nguyên nương, sau này con không được nói những chuyện hư ảo giả dối! Còn không mau đến nhận lỗi với ngũ thúc."

Lâm Cảnh Nhân rất biết nghe lời, liền lưu loát nói: "Ngũ thúc, thực xin lỗi, là con đã mạo phạm thúc, có lẽ con đã nhìn lầm, nhớ nhầm, người chưa từng đi tới Mạch Hương viện."

Những lời này của Vương thị và Lâm Cảnh Nhân, dường như là đang che đậy điều gì đó.

Lúc này, Lão phu nhân đã chuyển đề tài, nói: "Các con có thể đến gặp ta, trong lòng ta còn vui vẻ hơn so với việc nghe những lời chút đại cát đại lợi này."

Rõ ràng là lão phu nhân không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nữa. Lâm Cảnh Nhân cũng biết, nếu nói thêm, cũng chẳng ích lợi gì, dẫu sao cũng không có chứng cứ, có nói, chỉ sợ sẽ có người nhảy ra nói nàng bôi nhọ bọn họ.

Nhưng cho dù thật sự nàng muốn vu khống, thì nàng sẽ nguy tạo ra chứng cứ rồi đến tìm bọn họ.

Tuy làm ra loại chuyện này, có một chút thâm độc, nhưng nghĩ đến những gì nàng gặp phải trong kiếp trước, nàng cảm thấy cho dù mình có làm gì đi chăng nữa, thì cũng chẳng là gì cả, nhiều nhất thì, cũng xem như là nàng mang tất cả những gì đã xảy ra trước kia, trả lại cho bọn họ mà thôi!

Trên đời này, không có đạo lý nào cho rằng, để người khác mưu hại, tính kế mình, mà mình không thể không đáp trả!

Nếu như nói, kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân là một người mềm lòng nhân từ, thì bây giờ, Lâm Cảnh Nhân đã mang một trái tim lạnh như đao cắt, nhất định sẽ không động lòng thương hại với kẻ thù của mình.

Ngay sau đó, bọn người của nhị phòng, tam phòng, và tứ phòng cũng đều tới.

Lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt cũng mới tới, nàng nhìn lão phu nhân, trước tiên hành lễ với bà, sau đó là quỳ trên mặt đất nói: "Tổ mẫu, hôm nay mẫu thân cũng muốn đến, nhưng hiện giờ vẫn còn trong thời gian cấm túc.... Mong tổ mẫu khai ân, có thể để mẫu thân đến đây mừng thọ với người."

Lâm Cảnh Nhân cong môi, nàng đã biết từ sớm, Lâm Cảnh Nguyệt sẽ mang bộ dáng này mà đến.

Lúc này, nàng đi về phía trước một bước, nói với lão phu nhân: "Tổ mẫu, tuy rằng Trần di nương có sai, nhưng hôm nay là ngày đại hi, vẫn nên để Trần di nương ra ngoài, đến chung vui với chúng con ạ."

Lâm Cảnh Nhân thật hào phóng nha, bởi vì nàng biết, Lão phu nhân cũng sẽ vì Trần di nương mà ra mặt thôi.

Một khi đã như vậy, nàng cũng nên thuận nước đẩy thuyền, để mọi người cảm thấy, kỳ thực nàng vẫn còn tình cảm với Trần di nương, nhưng trong khi đó, Trần di nương lại rất tuyệt tình với nàng.

Công phu mặt ngoài này, nếu có thể tận dụng đủ lực, làm đúng lúc, thì nó có thể giết người một cách vô hình.

Vương thị cũng thuận theo nữ nhi của mình, mở miệng nói: "Mẫu thân, người mở lời để Trần muội muội ra đây đi, còn về phía Lão gia, con sẽ nhờ La di nương cầu xin giúp muội ấy."

Lão phu nhân đương nhiên sẽ không nở cámcác tặc Trần di nương, tuy rằng nó chỉ là một đũa thiếp thất, nhưng cũng là thân thích với lão phu nhân, trong đám nữ quyến ở Lâm phủ này, lão phu nhân để ý nhất cũng chính là Trần di nương.

Lúc này, bà xua xua tay nói:"Biết rồi, vậy đến mời nàng ta đến đây mừng thọ đi."

Lúc này, mọi chuyện trong phủ đều do Vương thị quản lý, vì thế liền dẫn đầu nói: "Đa tạ mẫu thân ân điển."

Nói xong, Vương thị xoay người nói:"Tĩnh An, người đến báo tin vui cho Trần di nương đi."

Đến khi Tĩnh an tới Mạch Hương viện, Trần di nương cũng đã ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị rời đi, thì nghe nói:"Chúc mừng Trần di nương, phu nhân vừa mới cầu xin cho người, lão phu nhân đã ân chuẩn mời người đến mừng thọ."

Lời này của Tĩnh An, ít nhiều cũng khiến người nghe có phần khó chịu.

Trần di nương muốn đi ra ngoài, nhưng nếu nàng đi được, thì đó là do lời cầu xin của Vương thị. ...Nghĩ vậy, trong lòng nàng thực sự không cảm thấy thoải mái đâu, không phải vì chuyện nhỏ này mà giận dữ, mà là do bởi vì lý do này, trong nháy mắt Trần di nương cảm giác được bản thân đã bị rơi xuống thế hạ phong.

Nàng từ khi nào, đã suy bại đến mức phải cần đến sự cầu tình của Vương thị chứ?

Nhưng lúc này, Trần di nương không dám nổi giận, không thể làm gì khác hơn đành phải cắn răng chịu đựng, thông thả ung dung cất bước đi ra ngoài.

Khi mọi người đã đến gần như đông đủ, lúc này, Lâm Tân Mẫn từ trong phủ nha đã trở về, bắt đầu đến chúc thọ cho Lão phu nhân.

Lúc Lâm Tân Mẫn nhìn thấy Trần di nương cũng có ở đây, về mặt nhân nhậ, không nói thêm gì. Có lẽ, bởi vì hôm nay là tiệc mừng thọ của Lâm lão phu nhân, hấn cũng không muốn làm mất thể diện của bà, hoặc là có lẽ hấn vẫn còn tình cảm với Trần di nương.

Tiếp đó chính là ngo yến, là bữa tiệc trưa dành cho cả nhà.

Ngọ yến qua đi, những người đến mừng thọ, cũng lần lượt đến, những người này trước khi rời đi, sẽ ở lại Lâm phủ, dùng bữa tiệc tối.

Trong phủ còn mời đến một gánh hát tới xướng khúc, thật là náo nhiệt, cả khu hoa viên trông trải giờ đã dày đặc khách khứa. Lâm Cảnh Nhân đã bố trí cảnh vật xung quanh một cách tao nhã và lịch sự, đây là điều mà Trần di nương kia không thể so sánh được, bà ta làm sao lại phóng khoáng đến như thế chứ.

Một vài vị phu nhân đã đến, Trần di nương tựa như con hồ điệp lượn vòng quanh những vị phu nhân này.

Những vị phu nhân đó Trần di nương đều quen biết. Những năm trước, những việc như thế này, cũng đều do Trần di nương đảm nhận.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy Trần di nương như vậy, chỉ cười lạnh một tiếng, xem ra hôm nay Trần di nương muốn chiếm hết danh tiếng tốt và công trạng về phía mình rồi!

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua phía Vương thị.

Vương thị gật gật đầu, rồi dẫn nàng đến chỗ mấy vị phu nhân và Trần di nương. Chờ đến trước mặt, Vương thị liền mỉm cười nhìn mọi người nói:"Các vị phu nhân, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi."

"Chẳng hay vị này là..." Có người nhìn thấy y phục quý khí trên người Vương thị, nhin không được liền hỏi.

Vương thị cười nói:"Ta là đích thê của Lâm *chức tạo, Vương thị."

(*là nội vụ phủ, các phường dệt may)

Vài vị phu nhân nhìn Vương thị, sau đó hít lấy một hơi, nói:"A, cô là Lâm phu nhân!"

Vương thị gật gật đầu nói:"Bởi vì, mấy năm nay ta có bệnh trong người, cho nên không có lui tới thăm hỏi các tỷ muội, đã thất lễ với mọi người rồi, xin thứ lỗi."

Vương thị vừa nói ra, các vị phu nhân hai mặt nhìn nhau, rồi lại nhìn Vương thị. Không phải nghe nói Vương thị bởi vì phạm phải lỗi gì đó mới bị đưa đến Ngọc Từ am sao? Tại sao bây giờ lại có thể trở về?

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra được, lý do vì sao năm đó Vương thị phải rời khỏi phủ để đến Ngọc từ am.

Nhưng lúc này, cũng không ai hỏi Vương thị bệnh thật hay là giả, họ chỉ cười nói, hàn huyên chuyện phiếm với bà.

Vương thị vừa xuất hiện, Trần di nương đã không bằng.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân nhìn Trần di nương cười nói: "Trần di nương, mẫu thân đã cầu xin cho di trong thời gian cảm tức được thả ra, chẳng phải lúc này, di cũng nên đi bồi tở mẫu sao?"

Trần di nương không phải bị Vương thị cảm tức, nhưng nhờ Vương thị cầu tình mới được thả ra, nói đơn giản như vậy, cũng không có gì là sai cả.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Vô sỉ

Nhưng khi Lâm Cảnh Nhân nói như vậy, để rơi vào trong tai của một vài người quan tâm, thì lại mang hương vị khác.

Trong Châu Thành này, Lâm gia cũng là dòng họ có mặt mũi, cho nên đối với chuyện của nhà họ Lâm, thì ai ai cũng biết, bao gồm cả chuyện Vương thị không có ở trong phủ, và người chịu trách nhiệm việc nội trợ trong nhà họ Lâm chính là vị di nương này.

Thật ra mà nói, mấy vị phu nhân này, trong lòng vẫn có chút ít khinh thường Trần di nương.

Bởi vì, bọn họ đều là dòng chính thất, cho nên đối với những người được gọi là di nương ấy, luôn mang lại cho bọn họ cảm giác có chung một kẻ thù.

Không một ai muốn nhìn thấy chính thất bị người coi thường, những năm trước, tất nhiên các nàng sẽ không nói gì với bên ngoài. Đây nói cho cùng cũng là chuyện gia đình của người khác, bọn họ không cần phải xen vào, mà có xen vào cũng không tiện. Hai là, Lâm gia cũng đâu phải dễ chọc vào, không ai muốn mang phiền phức đến cho mình.

Nhưng hôm nay, mọi chuyện dường như đã khác trước.

Các vị phu nhân nhìn màn này trước mắt, nghe thấy Lâm Cảnh Nhân tựa như vô tình nói ra những lời đó, đột nhiên nghĩ đến, Trần di nương không còn được sủng ái nữa, mà trái lại Vương thị lại được sủng ái rồi.

Lúc này, có một vài vị phu nhân cảm ghét bọn tiểu thiếp đến tận xương tủy, liền bước về phía Vương thị, nắm tay thân mật, trêu mếu nói: "Lâm phu nhân, tỷ muội chúng ta đã nhiều năm không gặp, nhất định phải cùng nhau tâm sự chuyện nhà thật vui đó."

Còn có một số vị phu nhân không muốn chen vào, nên đã lựa chọn bỏ đi.

Chỉ còn lại một mình Trần di nương đứng đó, nhìn thấy mấy vị phu nhân đang cùng Vương thị thân thiết trò chuyện với nhau, chột thần sắc trên mặt đã trở nên khó xử.

Nhưng dù sao, thì Trần di nương cũng đã quản lý Lâm phủ nhiều năm như vậy, không thể không có bạn bè, đúng không? Lúc này, có hai vị nữ tử đi ngang qua.

Trong đó là phu nhân của Hứa gia, là thương hộ, Hứa phu nhân tuổi ước chừng khoảng ba mươi, hơi gầy, mang dáng vẻ như bị suy dinh dưỡng lâu ngày, cái cằm vô cùng nhọn, sắc mặt có chút hơi tái nhợt, nhìn trông như là loại người cay nghiệt.

Một người nữa, là phu nhân của Lưu gia, cũng trạc tuổi nhau, hơi mập, trên đầu đeo một cây trâm màu vàng, thoạt nhìn giống như là người giàu mới nổi.

Hai vị phu nhân này đều là phu nhân của gia đình thương nhân, trước kia thường lui tới nịnh bợ Trần di nương, thông qua Trần di nương thu được rất nhiều lợi ích, bây giờ, đương nhiên sẽ đứng về phía Trần di nương.

Lúc này, vị Hứa phu nhân kia nhìn Vương thị, cười nói: "Lâm phu nhân, những ngày cô ở Ngọc Từ am, chắc là rất khổ sở nhỉ?"

Hứa phu nhân muốn nhắc nhở Vương thị đoạn hồi ức tồi tệ khi đó.

Vương thị lại dừng dung nói: "Dù có khó khăn đến đâu, rồi cũng sẽ qua."

Hứa phu nhân cảm thấy xấu hổ khi nghe Vương thị nói như vậy. Lúc này, Lưu phu nhân lại nói: "Ồ kia, Hứa muội muội, muội thật đúng là, cái hay thì không nói, lại đi nói cái xấu, loại chuyện này làm sao có thể nhắc đến một cách tùy tiện như vậy chứ?"

Lúc này, Vương thị còn chưa lên tiếng, thì Đào phu nhân Bạch Thị đứng ở bên cạnh Vương thị đã mở miệng nói chuyện: "Lâm phu nhân, bà có nghe thấy tiếng chó sủa bầy bà ở đây không?"

Nghe thấy câu này, Lâm Cảnh Nhân thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng, Bạch Thị này thực sự đủ thẳng thắn, đủ kiêu ngạo nha!

Nàng cố ý quan sát Bạch thị một cái, đây là một người phụ nữ sáng sủa và xinh đẹp, nàng ấy hoàn toàn khác với những kẻ dung chi tục phẩn kia.

Lưu phu nhân sắc mặt run lên, lập tức nói: "Người!"

Nhưng Bạch thị chỉ chậm rãi, ung dung nói: "Ta sao hả? Cô tốt hơn hết là nên tôn trọng ta, nếu không cẩn thận, ta mà sơ ý, sẽ đi nói với lão gia nhà ta rằng ta đến Lâm phủ liền bị chó cắn đó."

Nhà chồng Bạch thị, cũng không phải là một gia đình bình thường, mà là quan gia.

Tuy không thể so sánh với nhà họ Lâm, nhưng cũng không phải là chỗ để cho Lưu phu nhân có thể đắc tội.

Lâm Cảnh Nhân liếc mắt nhìn vài lần, cảm thấy mẫu thân có thể làm tốt, ở đây cũng không cần cô nữa, vì vậy nàng liền xoay người rời đi.

Lúc này, mới đi được vài bước, đã bị một người chặn lại, người đó không phải ai khác, chính là Trình Tri Hiểu.

Trình Tri Hiểu si ngốc đứng nhìn người nữ tử mắt ngọc mài ngày ở trước mặt mình. Lại nghĩ đến, tại sao mình lại dính phải cao dán chó gì mà để cho Lâm Cảnh Nguyệt bám dính mình như thế. Lúc này, hắn vô cùng cảm thấy hối hận.

Nếu có thể để hắn được lựa chọn lại lần nữa, hắn nhất định sẽ chọn Lâm Cảnh Nhân.

"Cảnh nhân." Trình Tri Hiểu trầm giọng gọi.

Lâm Cảnh Nhân nhướn mày, ơ hay, lại là Trình Tri Hiểu, hắn chưa bị đá kích đủ hay sao?

Lại đến tìm nàng gây chuyện nữa.

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng hỏi: "Chẳng hay Trình đại công tử kiếm ta là có chuyện gì?"

"Cảnh Nhân, nàng có nhất thiết phải nói chuyện với ta như thế không? Ta biết, chuyện xảy ra ngày hôm đó, là ta có lỗi với nàng, ta thực lòng xin lỗi nàng. Bây giờ, cơn bức bối của nàng hẳn phải tan hết đi rồi, phải không?" Trình Tri Hiểu tha thiết nói, rồi tiến lên phía trước một bước.

Lập tức, Lâm Cảnh Nhân liền lùi lại phía sau một bước, nơi này có rất nhiều người, nếu để người khác nhìn thấy, nói không chừng sẽ bị bọn họ đàm tiếu.

Nàng không muốn chỉ vì một người như Trình Tri Hiểu mà hủy đi danh tiếng của nàng.

Trình Tri Hiểu vẻ mặt đau lòng nhìn Lâm Cảnh Nhân, nói: "Cảnh Nhân, ngày đó ta không còn cách nào khác, ta không thể không có trách nhiệm với mọi người, nhưng trong lòng ta, nàng chính là duy nhất."

Lâm Cảnh Nhân nghe được những lời này, lạnh lùng cười, phải a, nàng là người duy nhất, tiền của nàng cũng là duy nhất trong lòng hắn!

Lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt đang đi tới, sau khi Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy, khẽ môi hơi cong lên, nhìn Trình Tri Hiểu nói: "Nếu huynh có thể từ hôn, ta sẽ suy xét lại thử."

Lâm Cảnh Nhân biết, Trình Tri Hiểu nhất định sẽ không từ hôn, nàng nói lời này, là bởi vì nàng muốn Lâm Cảnh Nguyệt phải cảm thấy ghê tởm, chán ghét hắn.

Chẳng phải Lâm Cảnh Nguyệt rất muốn gả qua đó sao? Nàng muốn cho Lâm Cảnh Nguyệt biết rằng, người nam nhân mà ả vốn một lòng luôn nghĩ về. Vào lúc này, đang bày tỏ nỗi lòng với nàng. Nàng muốn cho Lâm Cảnh Nguyệt nếm trải mọi đau khổ mà kiếp trước nàng đã trải qua.

Trình Tri Hiểu có chút sùng sốt, sau đó mở miệng nói: "Cảnh Nhân, nàng đừng gây khó xử cho ta. ... Ta không thể làm như vậy."

"Vậy huynh thích Cảnh Nguyệt sao? Nếu đã thích cô ta đến như thế, vì sao còn dây dưa với ta?" Lâm Cảnh Nhân vẻ mặt oán trách nhìn Trình Tri Hiểu

Trình Tri Hiểu nhìn thấy biểu hiện của Lâm Cảnh Nhân như vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, thầm nói có triển vọng, vì vậy liền vội vội nói: "Ta nói này, trong lòng ta chỉ có nàng. Trong lòng ta, nàng so với mọi người còn tốt hơn rất nhiều, ta muốn cưới nàng, còn chuyện kia vốn chỉ là bất đắc dĩ mà thôi!"

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Trình Tri Hiểu cảm giác được có gì đó kỳ lạ, khẽ quay đầu lại, thì hắn đã nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lâm Cảnh Nguyệt, nàng đang nhìn hắn.

Khi Trình Tri Hiểu nói những lời này, Lâm Cảnh Nguyệt đã nghe được, trong lòng hắn có chút chột dạ, vội vàng ho khan một tiếng: "Cảnh Nguyệt, sao nàng lại đến đây?"

Lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt đã nổi điên, nàng có thể không tức sao? Nhìn thấy vị phu quân tương lai của mình đang thông đồng với tỷ tỷ mình! Nàng thích Trình Tri Hiểu đến như vậy, vậy mà, hiện giờ lại nghe được những lời này của hắn, thật khiến Lâm Cảnh Nguyệt đau lòng vô cùng.

Vốn dĩ là một trái tim rực lửa bùng bùng cháy, trong nháy mắt, liền bị dội xuống một gáo nước lạnh.

Chương 60: Bát nước bẩn

Lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt đã rất tức giận nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Trong lòng nàng thích Trình Tri Hiểu, cho dù bây giờ nàng thực sự rất đau lòng, nhưng cũng sẽ không nghĩ đến việc trách móc Trình Tri Hiểu, vì tất cả những chuyện này đều là do Lâm Cảnh Nhân, là chính ả dụ dỗ Trình Tri Hiểu mà thôi!

"Tỷ tỷ! Ta biết, để tỷ gả cho Trình nhị công tử, là đã để tỷ chịu phải chịu ủy khuất, nhưng vì có gì tỷ lại có thể làm ra loại chuyện này! Trình đại ca vốn đã là phu quân tương lai của ta, tỷ làm như vậy... Làm sao ta có thể chịu nổi đây?" Ánh mắt của Lâm Cảnh Nguyệt chứa đầy vẻ chỉ trích.

Lâm Cảnh Nhân chỉ mỉm cười chế giễu, hừ, chỉ mới như vậy liền đã chịu không nổi? Kiếp trước, bản thân nàng thì tính là gì đây? Kiếp này, chẳng phải Trình Tri Hiểu cũng bị giật lấy từ tay cô ta sao? À còn dám tự cho mình là đúng, đứng đây đồng ý ư?

Lâm Cảnh Nhân hít một hơi, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt nói: "Muội muội tốt của ta ơi, ta hy vọng muội có thể nhìn rõ một chút, ta không có làm gì cả, Trình Tri Hiểu là tự tới tìm ta, muốn trách, thì trách muội không có bản lĩnh, giữ không được trái tim của tên nam nhân này."

Nói đến đây, Lâm Cảnh Nhân lại cười chế giễu: "Cho dù muội có dùng thân thể mình để giữ lấy nam nhân, thì có ích lợi gì chứ? Chỉ cần ta nói một lời, muội cũng sẽ giống như mẫu thân của muội, chỉ là một kẻ thiếp thất mà thôi!"

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân cũng không sợ hủy hoại hình tượng của nàng ở trong lòng Trình Tri Hiểu, nên nàng nói chuyện hết sức gay gắt.

Trước đây nàng chưa bao giờ là người xấu tính, sau này cũng sẽ không bao giờ trở thành loại người cay nghiệt, nhưng khi đối mặt với Lâm Cảnh Nguyệt, nàng chỉ muốn dùng một chút lời nói ác ý để châm chọc cho Lâm Cảnh Nguyệt nhói lòng mà thôi.

Có lẽ, sẽ có một số người có thể cảm thấy, nàng có hơi đối xử tàn nhẫn với một cô nương như thế này.

Nhưng mà, chuyện móc mắt cắt tay, lại tận mắt nhìn thấy muội muội và phu quân của mình ở bên nhau, hận càng thêm hận thay nhau kéo tới, nếu Lâm Cảnh Nhân còn nói chuyện nhân từ với Lâm Cảnh Nguyệt nữa, thì có vẻ như Lâm Cảnh Nhân xứng đáng phải chịu những khổ cực đó rồi.

Nếu bản thân không cứng cỏi, dù là kiếp trước hay kiếp này, kết quả đều là xương cốt cũng không còn!

Lâm Cảnh Nguyệt bị Lâm Cảnh Nhân chọc tức đến mức toàn thân đau nhức, tựa như bàn chân giẫm phải gai nhọn. Lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt không còn có thể giả bộ mang dáng vẻ dịu dàng như nước được nữa, lập tức xông lên tát vào má Lâm Cảnh Nhân một cái.

Lâm Cảnh Nhân mỉm cười, nhướn mày, vẻ mặt càng ngày càng âm trầm xuống.

Ngay sau đó, Lâm Cảnh Nhân cười lạnh một tiếng, cả người lão đảo ngã xuống, trên đời này, vốn kẻ yếu lúc nào cũng được đồng tình, nàng sớm muộn gì cũng sẽ trả lại cái tát này, nhưng bây giờ, nàng có cách trừng phạt Lâm Cảnh Nguyệt một cách tốt hơn cơ.

Vốn dĩ ba người đang nói chuyện, đáng lẽ không đủ thu hút sự chú ý của người khác.

Nhưng Lâm Cảnh Nhân ngã một cái, mọi chuyện lại trở nên lớn hơn rồi.

Đầu tiên, là Thái Liên chạy tới, ôm lấy Lâm Cảnh Nhân sắp ngã xuống đất, sau đó khóc lóc hét lên: "Tiểu thư, cô bị sao vậy?"

"Á, Tiểu thư, là ai đã đánh cô!" Thái Liên tiếp tục hét lên.

Lúc này, một số người đã vây quanh, trong số đó có rất nhiều người đều là đến mừng thọ Lâm lão phu nhân.

Lâm Cảnh Nhân nhìn Lâm Cảnh Nguyệt đầy oán trách, và sau đó, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Lâm Cảnh Nhân âm thầm kéo nhẹ ống tay áo của Thái Liên, Thái Liên và Lâm Cảnh Nhân vốn dĩ rất ân ý nhau, cho nên, nàng lập tức hiểu ra ý tứ của Lâm Cảnh Nhân.

Vì thế, Thái Liên liền nhìn Lâm Cảnh Nguyệt ghen ngào nói: "Nhị tiểu thư, sao cô lại có thể độc ác như vậy, phu quân của đại tiểu thư đã bị cô cướp đi mất rồi, vậy mà, cô còn ra tay với đại tiểu thư tàn nhẫn như vậy!"

"Cô có biết, đêm đó khi tiểu thư nhìn cô và Trình đại công tử ở bên nhau, quần áo không chỉnh tề, tiểu thư bị thương đến độ lao tâm phế phổi. Hiện giờ, trong người vẫn còn mang bệnh, nếu cô đã có những gì mình muốn rồi, vì sao cô vẫn còn trưng ra bộ dáng hùng hổ dọa người như thế chứ!" Thái Liên trông giống như một người hầu trung thành đang bắt bẻ cho tiểu thư nhà mình.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân kịch liệt ho khan vài tiếng, sau đó yếu ớt khiển trách:"Thải Liên, em không được nói bậy, ta không thấy.....Ta cái gì cũng không có nhìn thấy.."

Lúc này, cảnh tượng này lại rơi vào trong mắt mọi người ở đây, tất nhiên bọn họ đã liên tưởng ra được điều gì đó.

Đại tiểu thư Lâm gia, bị muội muội cướp mất phu quân. Hiện giờ, còn bị đưa muội muội kêu ngoạ, độc đoán ức hiếp mình, nhưng đổi lại, nàng ấy vẫn luôn một mực bênh vực đưa muội muội này!

Tuy rằng nhìn Lâm Cảnh Nhân yếu ớt khiến người ta phải tức giận, nhưng lại càng thương hại, mọi người trái lại càng cực kỳ khinh thường Lâm Cảnh Nguyệt.

Dưới tình thế cấp bách, Lâm Cảnh Nguyệt vội vàng nói:"Rõ ràng Trình đại ca đã nói là nguyện ý cưới tỷ làm chính thê, là do tỷ không muốn, tại sao lại vào lúc này oán trách ta?"

"Hừ, tiểu thư oán trách cô khi nào hả! Thật đúng là không biết người có lòng mà! Tiểu thư rõ ràng cảm thấy, nếu bản thân mình gả qua đó, cô sẽ bị bắt làm thiếp, tiểu thư vì biết ơn công dưỡng dục của Trần di nương, nên mới chịu ủy khuất để nhường lại cho cô!" Thải Liên tiếp tục nói.

Ồ, cứ ngỡ Trình Tri Hiểu có nữ nhân khác, Lâm Cảnh Nhân sẽ nổi lên ghen tuông mà ồn ào quậy phá. Dẫu sao trên đời này, nam tử tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường.

Nhưng khi nghe Thải Liên nói những lời này, mọi người lập tức nhìn Lâm Cảnh Nhân một cái.

Lúc này, Vương thị cũng đã đi tới, ôm lấy Lâm Cảnh Nhân, gọi nàng là tâm can bảo bối, sau đó lau nước mắt nói:"Ta là mẹ, mà không có bản lĩnh, nếu nương có thể về sớm một chút, cũng sẽ không để cho con phải chịu ủy khuất nhiều đến như vậy."

"Vừa rồi là Lâm Cảnh Nhân dụ dỗ Trình đại ca mà!" Lâm Cảnh Nguyệt tức giận giống như gà mái mắc đẻ, đỏ mặt bừng bừng nhìn Vương thị và Lâm Cảnh Nhân.

Lúc này, Vương thị lại nói:"Cảnh Nguyệt! Tỷ tỷ ngại mọi lúc mọi nơi cũng đều đang bảo vệ ngươi, nhưng ngại nhìn xem, ngại đang làm gì đây? Ngày đó, khi Trình gia đến định thân, trong phủ cũng không ít người có mặt ở đó, tỷ tỷ ngại nếu thật sự không nghĩ cho ngươi, đại thê cũng sẽ có thể gả qua làm chính thê! Hà tất còn phải đi quyến rũ Trình Tri Hiểu sao?"

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân ai oán nhìn thoáng qua Trình Tri Hiểu,nói:"Trình đại công tử, huynh nói đùa ta đi, vừa nãy ta có dụ dỗ huynh sao?"

Trình Tri Hiểu, hẳn biết có nói gì vào lúc này cũng là không đúng.

Nếu nói có? Mọi người sẽ cho rằng Trình Tri Hiểu vì Lâm Cảnh Nguyệt, cùng nhau hợp tác bắt nạt Lâm Cảnh Nhân

Nói không? Thì sẽ rơi vào vòng tay của Lâm Cảnh Nhân.

Lúc này, trong lòng hắn cân nhắc một chút, cuối cùng rút ra một kết luận, không bao giờ từ bỏ Lâm Cảnh Nhân, Lâm Cảnh Nhân có rất nhiều tiền, tiền này... Có liên quan đến tiền đồ của hắn nha.

Cho nên, Trình Tri Hiểu nghiêm trang nói:"Ta và đại cô nương Lâm Cảnh Nhân chỉ là tình cờ gặp nhau, ta tự biết mình có lỗi với Lâm đại cô nương, nên chỉ nghĩ muốn bồi nàng đi chung."

Về mặt Lâm Cảnh Nguyệt không thể tin nhìn Trình Tri Hiểu, hẳn sao có thể, sao có thể nói dối trắng trợn như vậy chứ!

Tuy nhiên, Lâm Cảnh Nguyệt lại không dám cãi nhau với Trình Tri Hiểu, nếu cãi nhau với hắn, dưới con nóng giận, hắn sẽ lui hôn với nàng, vậy tương lai của nàng sẽ ra sao đây?

Nữ tử bị từ hôn vốn dĩ là một chuyện xấu hổ, huống chi, hiện giờ, mọi người đều biết, nàng không còn là một thân trong sạch nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Cảnh Nguyệt liền cảm thấy máu huyết trào dâng, khoe miệng còn có chút tanh ngọt, thực sự là quá tức giận rồi.

Lúc này, Vương thị mới nói:"Cảnh Nguyệt, ngại cũng quá càn quấy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Thanh danh

Dựa theo nguyên tắc mà nói, Vương thị cũng được coi như là mẹ cả của Lâm Cảnh Nguyệt, nói Lâm Cảnh Nguyệt một hai câu cũng không có gì là sai.

Nhưng vấn đề quan trọng chính là, bởi vì dựa vào mẫu thân nàng, từ xưa đến nay Lâm Cảnh Nguyệt luôn có thói quen ra oai độc đoán, nàng làm sao có thể dung thứ cho người khác nói nàng như vậy được?

Lúc này, nàng liền lập tức, tức giận nhìn Vương thị nói: "Ồ đây không có chỗ cho bà nói chuyện đâu!"

Wương thị cười lạnh, nói ra: "Mẫu thân của người dạy người như vậy sao? Đây là được giáo dưỡng tốt ư, không nói đến thân phận ta là mẹ cả của cô, chỉ cần thân phận ta là trưởng bối, thì người hoàn toàn không có lý do để nói những lời này với ta."

Lúc này, Trên mặt của Lâm Cảnh Nhân đầy vẻ xấu hổ nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, nói: "Muội muội, mặc dù muội hiểu lầm ta và Trình đại công tử, con tức giận này, cũng không thể phát giận lên người mẫu thân ta như vậy được?"

Lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt đã bị chọc tức đến mức không còn lý trí, nàng hừ lạnh một tiếng, nói: "Mẫu thân ư? Bà ta là cái gì chứ? Cũng đáng để ta gọi là mẫu thân à?"

Sắc mặt Vương thị trắng bệch, vẻ mặt không thể tin được, dùng tay ôm lấy ngực mình, hiển nhiên là đã bị lời nói của Lâm Cảnh Nguyệt làm cho tức giận rồi.

Trên thực tế, từ lâu trong lòng Vương thị đã hiểu rất rõ, Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt này chưa bao giờ đặt bà vào trong mắt. Lúc này, bà hành động như vậy, cũng là bởi vì mấy ngày qua bà đã tiến bộ lên không ít, biết được, nên làm cách nào để đối phó với Lâm Cảnh Nguyệt và Trần di nương.

Trước kia, bà quá kiêu ngạo, quá cứng cỏi, làm việc gì cũng phải phân biệt đúng sai phải trái, cho nên ít nhiều gì cũng thường xuyên đối đầu với người khác, qua rất nhiều chuyện xảy ra, bà mới nhận ra, cho dù bà có lý, nhưng cuối cùng cũng trở thành người hung dữ chuyên bắt nạt người khác.

Nhưng Vương thị ngày nay đã khác xưa rất nhiều, đương nhiên cũng sẽ không giống như trước nữa.

Lúc này, bên trong đám người đã có người lên tiếng, lại chính là Bạch thị, Bạch thị hừ lạnh một tiếng, nói: "Chỉ là một đứa con gái của thiếp thất, lại không ngờ rằng, có thể ở trước mặt mọi người làm ra loại chuyện không biết xấu hổ đến như vậy!"

Sở dĩ Bạch thị dám ở đây nói chuyện, ngoài lý do là bên nhà chồng nắm giữ chức quan trọng người ra, còn có nguyên nhân khác, chính là nhà chồng của Bạch thị, ít nhiều cũng có quan hệ họ hàng với Trình gia.

Hiện giờ, Lâm Cảnh Nguyệt sớm thôi sẽ trở thành phu nhân của dòng tộc họ Trình, Bạch thị tỏ vẻ bất mãn, tuy có chút phiền phức, nhưng suy cho cùng, đâu phải là bỗng nhiên nàng thêm chuyện chứ.

Lúc này, Lâm Tân Mẫn cũng đã nghe thấy động tĩnh ở đây, liền nhanh chân đi tới.

Theo nguyên tắc mà nói, bên này có rất nhiều nữ quyến, Lâm Tân Mẫn ít nhiều sẽ lảng tránh sang một bên, nhưng cho dù khoảng cách ở xa, hẳn cũng nghe được vài lời to nhỏ ở phía bên này. Cho nên, hẳn cảm thấy, nếu giờ hẳn không ra mặt nữa, thì thể diện của phủ Lâm gia đều bị ném đi hết rồi.

Chuyện sủng thiếp diệt thê, trong lòng mọi người đều đã hiểu rõ, nhưng không thể để cho bên ngoài bắt được điểm đó mà bàn tán.

Lúc trước, Vương thị không có ở trong phủ, cũng không xảy ra xung đột như vậy.

Nhưng hôm nay thì khác, Vương thị có mặt ở phủ, nhưng lại bị một đứa nữ nhi của một thiếp thất làm cho mất hết mặt mũi. Vào lúc này, cho dù Lâm Tân Mẫn da mặt có dày, cũng không thể nào nhịn nổi.

Hơn nữa, nhìn thấy hai cô con gái của mình đều sắp phải gả đến Trình phủ, vào lúc này, nếu có làm ra điều gì sai trái, mà phá hỏng hôn sự, thì không tránh được mất đi một ít giá trị sao.

Đặc biệt là Lâm Cảnh Nguyệt, nếu không gả cho Trình Tri Hiểu, thì còn có thể gả cho ai đây?

Tuy chuyện xấu kia không đến mức ai ai cũng biết đến, nhưng cũng không thể nói là không ít người không biết được....

Lúc này, Lâm Tân Mẫn còn chưa biết, hiện giờ chuyện xấu kia, mọi người dường như đã biết hết rồi, lời Thái Liên nói rõ ràng đến như vậy, mọi người nghe đến như thể tận mắt chứng kiến luôn.

Đừng nói là thật, cho dù không phải, thì những người này cũng có thể xấu xa biến hóa ra một câu chuyện hề rỗng tuếch đó.

Lúc này, Trần di nương cũng bước nhanh tới, ánh mắt đảo qua một vòng, rất nhanh liền hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Nàng nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, lập tức nói: "Cảnh Nguyệt, còn không mau xin lỗi tỷ tỷ và phu nhân đi!"

Trần di nương là một người nhanh nhạy, trước kia khi không có Vương thị ở đây, nàng kiêu ngạo sao cũng được, nhưng bây giờ Vương thị đã xuất hiện, biểu diễn chút công phu bên ngoài, nàng đây vẫn làm được.

Đặc biệt là phải diễn trước mặt Lâm Tân Mẫn, nàng không muốn làm cho Lâm Tân Mẫn không vui.

Về mặt Lâm Cảnh Nguyệt không thể tin nhìn Trần di nương, do tuổi tác của Lâm Cảnh Nguyệt vẫn còn trẻ so với Trần di nương, cho nên, lúc này liền nói: "Nương, rõ ràng Lâm Cảnh Nhân chọc tức con trước."

Lúc này, Lâm Tân Mẫn trầm mặt nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, hần liền nói: "Còn không mau xin lỗi tỷ tỷ người, sau đó quay trở về đóng cửa ăn năn hối cải cho ta."

Lâm Tân Mẫn không quan tâm đến việc ai đúng ai sai trong chuyện này, chỉ biết, bất luận như thế nào, cũng phải bênh vực cho Lâm Cảnh Nhân và Vương thị, nếu không thể diện của Lâm gia thực sự đều bị ném ra ngoài hết.

Cho dù, hần có yêu thích Trần di nương hơn, nhưng Trần di nương và Vương thị giao chiến, làm trò cười trước mặt nhiều người như vậy, hần cũng phải lựa chọn đứng về phía Vương thị mà thôi.

Huống chi, lúc này, trong tim hần giờ chỉ có mỗi La Bình Nhi, về phần Trần di nương, hần đối với nàng chỉ là niệm tình xưa cũ. Cho dù vậy, bây giờ Trần di nương cũng không đủ để hần có thể vì nàng mà không màng tất cả đứng về phía nàng.

Sau khi cân nhắc ưu và nhược điểm, đương nhiên Lâm Tân Mẫn không chút do dự mà đứng về phía Vương thị.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã chậm rãi đứng lên, với dáng vẻ mềm mại yếu ớt, nhìn nàng cứ như sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào, nàng với đôi mắt đỏ hoe, giọng nói có chút ủy khuất, nói: "Phụ thân, tuy Cảnh Nguyệt muội muội đã làm sai, nhưng thỉnh phụ thân niệm tình hôm nay là ngày đại thọ của tổ mẫu, mà tha cho muội muội đi ạ."

"Vốn chỉ là chuyện tí muội hai người bọn con, là trò chơi của các tiểu nữ nhi, suy cho cùng cũng không đến mức quấy rầy nhiều người như vậy đâu." Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói.

Lời vừa nói ra, những người chung quanh đứng vây xem, có phần xấu hổ ngượng ngùng, lần lượt rời đi. Tuy nhiên, trong lòng bọn họ đã biết rất nhiều chuyện, giả tỷ như chuyện Lâm Cảnh Nguyệt trèo lên giường của tỷ phu mình chẳng hạn.

Chẳng hạn như, đại cô nương của Lâm gia kia, rất khác với vẻ ngoài tầm thường mà bên ngoài vẫn đồn thổi, đầu tiên là nói về dáng vẻ, so với muội muội nàng vẫn đẹp hơn rất nhiều, còn về tính tình, thì quả thật rất tốt.

Chuyện xảy ra lớn như vậy, lúc này, vẫn còn muốn bảo vệ đứa muội muội của mình.

Một cô nương như vậy, quả rất đáng tiếc khi bị gả cho vị nhị công tử mắc bệnh của Trình gia kia, thật sự quá đáng tiếc a.

Tuy rằng, mọi người đều bị Lâm Cảnh Nhân hạ lệnh đuổi khách, nhưng trong lòng bọn họ cũng không oán trách Lâm Cảnh Nhân, trái lại còn thật sự cảm thấy, nàng vẫn luôn suy nghĩ cho đứa muội muội mình.

Nói chung là, lúc này ở trong lòng mọi người, Lâm Cảnh Nhân quả thực chính là một thánh mẫu, thực sự là một tiểu cô nương ôn hòa lương thiện.

Hãy nói về phần Lâm Cảnh Nguyệt... Lúc này, khi mọi người nghĩ đến cô ta, không một câu nào là tốt cả.

À chẳng những cướp đi tỷ phu tương lai của tỷ tỷ mình, lúc này còn muốn hèn hạ khinh bỉ tỷ tỷ của mình nữa chứ, cô ta có điểm nào là dịu dàng thiện lương đây?

Lúc trước, Trần di nương mang theo Lâm Cảnh Nguyệt ra mắt, lúc đó, trong lòng mọi người, ai ai cũng cảm thấy Lâm Cảnh Nguyệt thực sự là một cô gái ôn nhu hiền diệu.

Tuy nhiên, vào lúc này, mọi người đều cảm thấy, những phẩm hạnh tốt đẹp của Lâm Cảnh Nguyệt lúc trước, đều là giả tạo cả mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hoang mang

Trong lòng mọi người, Lâm Cảnh Nhân và Lâm Cảnh Nguyệt là hai cá thể đối lập nhau.

Mọi người rất dễ dàng có thể phân biệt được, cuối cùng hai vị cô nương này ai mới chính là người, được bọn họ yêu thích.

Và rõ ràng, trong lòng của mọi người đều nghiêng về phía Lâm Cảnh Nhân.

Về phía Lâm Cảnh Nguyệt, vào lúc này thanh danh của nàng đã vô cùng tồi tệ rồi.

Nàng tặng cho Lâm Cảnh Nhân một cái tát, đương nhiên, Lâm Cảnh Nhân sẽ không dễ dàng nhận nó đến như vậy, đây chỉ là đòn phản công đầu tiên của nàng đối với Lâm Cảnh Nguyệt mà thôi.

Và Lâm Cảnh Nguyệt rất đáng bị xui xẻo như thế.

Sau khi mọi người rời đi, chỗ này chỉ còn lại đám người Trần di nương, Vương thị, và Lâm Tân Mẫn.

Lâm Tân Mẫn rất hài lòng với những gì Lâm Cảnh Nhân đã làm vừa rồi, theo quan điểm của Lâm Tân Mẫn, cho dù Lâm Cảnh Nhân thực sự bị oan ức, nhưng gây chuyện trước mặt nhiều người như vậy, là điều không nên, dẫu sao việc xấu trong nhà không thể đem cho người ngoài nhìn thấy được.

Vì Lâm gia, thân là nữ nhi nên biết hy sinh một chút.

Lâm Cảnh Nguyệt không cam lòng, vào lúc này, cả người như có một ngọn lửa bùng cháy. Rõ ràng đó là lỗi của con tiểu tiện nhân Lâm Cảnh Nhân, vì sao kết quả, lại là Lâm Cảnh Nhân được hưởng lợi chứ? Trái lại, nàng còn bị mang tiếng xấu?

Phải biết, danh tiếng đối với một cô gái mà nói, nó rất là quan trọng, nhưng hiện giờ, mọi chuyện xảy ra đến như vậy, về sau Lâm Cảnh Nguyệt nhất định sẽ bị nhà chồng của mình xem thường.

Danh tiếng của Lâm Cảnh Nguyệt đã bị phá hỏng, theo nguyên tắc mà nói, các cô nương ở Lâm phủ cũng sẽ bị ảnh hưởng theo. Nhưng hiện giờ, người bị hại lại là Lâm Cảnh Nhân, nên ảnh hưởng cũng không nhiều lắm. Tuy nhiên, cho dù nàng có bị ảnh hưởng đi chăng nữa, Lâm Cảnh Nhân cũng không sợ hãi.

Vì dù sao, nàng cũng đâu dự định sống cả đời ở Trình gia chứ, nàng chỉ đợi tên Trình Tri Quân kia, hí hí, chờ hắn đi đời nhà ma, nàng liền có thể có một cuộc sống tiêu sái hạnh phúc rồi. Nàng nào muốn tái giá với người khác, cho nên hai chữ thanh danh này, đối với nàng mà nói, có hay không cũng không quan trọng nữa.

Lúc này, Trình Tri Hiểu vẫn còn ở đây, dẫu sao, thì hắn cũng là người trong cuộc mà.

Chẳng qua, lúc này sắc mặt của hắn hơi mang vẻ u ám và buồn bực, không biết hắn đang nghĩ gì nữa.

Lâm Tân Mẫn ho nhẹ một tiếng, sau đó nói: "Dù hôm nay đã xảy ra chuyện gì, thì cũng nên kết thúc ở đây thôi."

Nói xong, Lâm Tân Mẫn lại nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nhân, hy vọng Lâm Cảnh Nhân không truy cứu nữa.

Lâm Cảnh Nhân lại bắt đầu khóc, sau đó gật gật đầu nói: "Nguyên nương nghe lời phụ thân."

Đây là Lâm Cảnh Nhân muốn nói cho mọi người biết rằng. Mặc dù nàng không truy cứu, nhưng chuyện nàng bị ủy khuất... Trên đời này, chỉ có những đứa trẻ biết khóc mới được cho kẹo, nàng không thể để người ta cảm thấy rằng, nàng bị khi dễ, mà một chút phản ứng cũng không có đâu.

Lâm Tân Mẫn nhìn thấy cô con gái lớn của mình như vậy, liền có phần thương xót. Dù sao, nó cũng là cốt nhục của hắn mà.

Vì thế, Lâm Tân Mẫn liền trừng mắt với Lâm Cảnh Nguyệt, nói: "Mấy ngày này, ngươi không được ra ngoài, cứ an ổn đợi gả đi."

Và hiển nhiên, Lâm Cảnh Nguyệt sẽ không khuất phục khi bị xử lý như vậy, nhưng không phục thì còn có cách nào ư.

Lúc này, Trần di nương liền nhìn đến nàng, ra hiệu cho nàng đừng nói xằng nói bậy.

Bây giờ, dù Lâm Tân Mẫn có nói gì đi nữa, nàng cũng phải nhận nó.

Mọi chuyện đã như thế này rồi, tất cả đều đứng về phía của hai kẻ tiện nhân Lâm Cảnh Nhân và Vương thị kia. Bây giờ mà còn muốn ngụy biện, thì sợ rằng tổn thương lớn nhất cũng chính là hai người bọn họ mà thôi.

Xét cho cùng, Trần di nương là một người thức thời.

Mặc dù không cam lòng, nhưng bà vẫn cố gắng nhịn xuống con tức giận này.

Tiếp đó, Lâm Tân Mẫn chấp tay với Trình Tri Hiểu, nói: "Chúng ta qua bên đó xem bọn họ múa hát đi."

Trình Tri Hiểu gật gật đầu, rồi đi theo Lâm Tân Mẫn, cùng nhau rời đi.

Thực ra, Lâm Tân Mẫn cũng rất không hài lòng với Trình Tri Hiểu, bởi vì trong mắt ông, hai đứa con gái của ông trở thành như vậy, đều là do tên Trình Tri Hiểu này mà ra, nhưng với tình hình hiện tại, hắn cũng không thể nói gì được.

Lâm gia làm sao có thể đắc tội với Trình gia chứ?

Đời này, hắn sợ nhất là giữ vị trí chức tước ở Thanh Châu, nhưng Trình Tri Hiểu thì khác biệt, là một thiếu niên thành công, còn là học giả của đương triều. Về sau, tiền đồ của hắn sẽ có một tương lai tươi sáng.

Chờ Lâm Tân Mẫn và Trình Tri Hiếu đi rồi, Trần di nương nhìn Vương thị bằng ánh mắt lạnh lùng, nói: "Tỷ dạy cho tốt nữ nhi của mình đi, quả đúng là người có chút tâm cơ!"

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã thông thả đứng dậy, trên mặt không còn vẻ thương tâm khổ sở nữa, trái lại còn có chút giễu cợt. Sau đó, Lâm Cảnh Nhân đem mớ tóc rối bù sửa sang lại một chút, rồi nói: "Ta từ nhỏ đã ở bên cạnh di nương, bản tính này, hẳn là học từ di nương một ít đó."

Những chiêu trò này, chẳng qua cũng chỉ là học được từ Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt mà thôi.

"Hừ, tiểu tiện nhân, ta biết ngươi không phải là cái đèn dầu đã cạn mà, ngươi dám quyến rũ Trình đại ca, còn không biết xấu hổ?" Lâm Cảnh Nguyệt không tự chủ được, lại chửi rủa vài câu.

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân cũng không nói gì, mà chỉ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Cảnh Nguyệt.

Thật không biết, đầu của Lâm Cảnh Nguyệt ăn gì để lớn nữa, đến thời điểm này, còn có thể mắng ra được những từ như vậy.

Câu dẫn Trình Tri Hiếu?

Kiếp trước kiếp này, hai đời sống chung với nhau, đều là Lâm Cảnh Nguyệt quyến rũ Trình Tri Hiếu. Mà thê tử chưa qua cửa, danh chính ngôn thuận với Trình Tri Hiếu, vẫn luôn là nàng.

Lâm Cảnh Nhân cũng không nói gì, chỉ như thế nhìn Lâm Cảnh Nguyệt.

Lâm Cảnh Nguyệt tuy chửi rủa, nhưng một chút tự tin cũng không hề có, rất hiển nhiên đã nhớ tới, ai mới là người dụ dỗ hắn.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Vương thị nhìn hai mẹ con ở phía đối diện, cười khanh khách nói: "Gió thổi rồi! Hôm qua vẫn là gió tây thổi, nhưng hôm nay nó đã là gió đông rồi."

"Trên đời này, không có gì là vĩnh viễn không thể thay đổi, có một vài thứ thay đổi cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là con người, rõ ràng đã nhìn thấy được sự thay đổi, nhưng vẫn không chịu thừa nhận số phận của mình! Đi trong gió, lại chẳng sợ gió lớn thổi bay đi mất!". Vương thị nói xong, liền mang theo Lâm Cảnh Nhân rời đi.

Trước khi rời đi, Lâm Cảnh Nhân nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, rồi nói một câu đầy ẩn ý: "Ta chỉ muốn nói cho muội biết, thứ muội muốn lại là thứ ta không cần. Nếu có một ngày, ta hối hận... thì thứ đó vẫn là của ta. Còn muội, cái gì cũng không có, chỉ là đồ vật thay thế mà thôi."

Không cần biết vì điều gì mà Lâm Cảnh Nguyệt lại thích Trình Tri Hiếu, nhưng có một điều hiển nhiên là... Lâm Cảnh Nguyệt yêu thích Trình Tri Hiếu đến điên cuồng, loại tình cảm này thậm chí rồi sẽ sinh ra một số ý nghĩ điên rồ khác.

Hiện giờ, Lâm Cảnh Nhân lại nói ra những lời kích thích Lâm Cảnh Nguyệt như thế, đương nhiên nàng sẽ chịu không nổi. Bây giờ, hai mắt nàng trừng to, trong lòng như có một ngọn lửa muốn phun trào, chỉ có thể đứng đó, nhìn nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân lại phát ra một tràng cười như tiếng chuông bạc phản bác lại, khiến cho khẩu khí trong lòng của Lâm Cảnh Nguyệt không kịp phát tác, liền mắc nghẹn lại ở giữa lòng ngực.

Không thể nuốt trôi, cũng không thể đưa nó ra ngoài.

Chuyện đã xảy ra như vậy, Lâm Cảnh Nguyệt và Trần di nương cũng không còn mặt mũi nào để tiếp tục bữa tiệc mừng thọ nữa, nên liền cùng nhau rời đi.

Chờ hai người rời đi rồi, liền có một người từ chỗ sâu trong đám cỏ cây, từ từ bước ra.

Thì ra, đó là Trình Tri Quân.

Cảnh tượng vừa rồi, đều rơi vào mắt hắn...

Đôi mắt ánh lên vài phần nghi hoặc, nàng rốt cuộc là kiểu cô nương gì đây?

Nhìn bộ dáng lúc này, dường như, nàng còn có tình cảm với đại ca hắn, nhưng cần thận xem xét lại, trong đó còn ẩn chứa một chút ý vị cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Xấu hổ

Hôm nay, Lâm Cảnh Nhân ở trong lòng Trình Tri Quân, tràn đầy vẻ bí ẩn.

Hắn có chút không đoán ra được vị cô nương này.

Trình Tri Quân một mình đứng đó, được một lúc, rồi lại lắc đầu bỏ đi.

Hình như, ở trong lòng hắn, cái cô gái này có một vị trí nào đó rất không bình thường, đây cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Trước mặt mọi người, Lâm Cảnh Nhân chính là "người bị hại". Đương nhiên, cũng sẽ có chút ngại ngùng khi cùng mọi người vui vẻ bên nhau. Vì thế, nàng có quay lại đó cũng không mấy thích hợp. Cho nên, Lâm Cảnh Nhân liền chọn lấy một chỗ tương đối yên tĩnh mà ngồi xuống.

Nhìn bộ dáng của Lâm Cảnh Nhân hiện giờ có vẻ có chút cô đơn, nhưng thật ra vào lúc này, tâm tư của Lâm Cảnh Nhân đang bay bổng trên mây. Nàng đang nghĩ đến đầu năm tới nàng sẽ phải gả đến Trình gia, ngày tháng ở đây sẽ càng ngày càng ít, trước lúc nàng rời đi, nhất định phải đảm bảo cho mẫu thân nàng có thể đứng vững trong Lâm phủ mới được.

Ngoài điều này ra, nàng vẫn có một chút tâm sự nặng nề.

Hiện giờ, nàng đối với tương lai của mình có chút hoang mang và mờ mịt, vốn dĩ tâm trí nàng kiên định sẽ gả cho Trình Tri Quân...Nhưng hiện giờ, nhìn thấy Trình Tri Quân hắn, một lần lại một lần bị người ta đuổi giết...

Điều này, thực khiến trong lòng nàng cũng có chút dao động.

Lâm Cảnh Nhân nghĩ nghĩ, liền cảm thấy có chút phiền muộn, yên lặng thấp giọng niệm một câu:"Trình Tri Quân....."

Trong câu niệm này, ít nhiều cũng có chút cảm giác thiên hồi bách chuyển, Lâm Cảnh Nhân vừa nói xong câu này, liền nghe thấy bên cạnh nàng, có một giọng nói trầm thấp vang lên:"Ừm?"

Lâm Cảnh Nhân sững sốt, kinh ngạc nhìn qua.

Liền đã nhìn thấy Trình Tri Quân, hắn một thân thanh y, không biết hắn từ khi nào đã đứng ở bên cạnh nàng rồi.

Mái tóc đen như mực vậy vậy trong gió được cố định bởi một cây trâm trúc tiết ngọc bích trong suốt, và trong bàn tay mảnh khảnh ấy, hắn đang cầm một cây gậy cùng màu với cây trâm trên tóc hắn.

Rõ ràng, hắn là một người tàn tật, lại mắc bệnh kinh niên, nhưng trong khoảnh khắc này, Lâm Cảnh Nhân lại cảm thấy, người đứng trước mặt nàng, dường như là một đóa hoa sen thanh u yên tĩnh đứng dưới ánh trăng.

Hắn đang ở rất gần nàng, trên người thoang thoảng còn mang theo hương vị của thảo dược.

Có người đã từng nói, mùi hương của thuốc, chính là mùi hương độc nhất vô nhị. Trước kia, nàng từng chế nhạo câu nói này, mùi của thuốc vừa thơm lại vừa đắng, có gì mà dễ ngủ cơ chứ, nhưng hiện giờ, Lâm Cảnh Nhân lại cảm thấy, người ta nói như vậy cũng không phải là không có lý do.

Hương thuốc này tuy mang theo vị đắng, nhưng cùng với hương thơm của cỏ cây, mặc dù mùi rất nhẹ bay vào trong miệng và mũi, lại mang theo vài phần cảm giác quần vút lưu luyến.

Lâm Cảnh Nhân suy nghĩ một chút, mới chợt tỉnh táo lại, nhận ra được, việc nàng nhìn chăm chăm vào một nam tử như thế này thì có gì đó không ổn cho lắm, vì thế Lâm Cảnh Nhân cười khan nói:"Thì ra là Trình nhị công tử."

Trình Tri Quân hơi hơi gật gù đầu, sau đó bước đến chỗ đối diện với Lâm Cảnh Nhân, thông thả ngồi xuống.

Lâm Cảnh Nhân có chút mất tự nhiên, sau đó nói:"Không biết huynh..... Có chuyện gì sao?"

Ánh mắt Trình Tri Quân sâu thẳm, bên trong lại phảng phất như có những ngôi sao đang nhấp nháy, bóng tối và ánh sáng gặp nhau trong cái ánh nhìn của Trình Tri Quân, tạo thành một vẻ ngoài, khiến người khác khó có thể đoán ra được.

Hắn vươn những ngón tay mảnh khảnh của mình ra, nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt bàn đá xanh.

Lâm Cảnh Nhân chợt cảm thấy, bầu không khí bỗng trở nên có chút áp lực, nàng cảm giác được, Trình Tri Quân, hiện giờ trong lòng hắn hẳn có chút không vui, cứ cảm giác như, hắn sắp nổi gió bão giông tố đến vậy.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt nàng đột nhiên rơi vào trên vạt áo của Trình Tri Quân.Nàng nhìn thấy một nửa lá cỏ xanh, đây chính là lá Ngọc Lan, mà chiếc lá này, ở trong phủ cũng chỉ có một nơi trồng nó.

Cũng chính là nơi vừa rồi mà nàng và Trình Tri Quân nói chuyện.

Chẳng lẽ, Trình Tri Quân cũng đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện vừa rồi giữa nàng với Trình Tri Quân chăng?

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh Nhân cảm thấy có chút mất tự nhiên. Tuy rằng nàng không muốn ở bên cạnh Trình Tri Quân, nhưng hôm nay, trên danh nghĩa,

nàng cũng là nương tử chưa qua cửa của hắn.

Cho dù là ai, khi nhìn thấy vị thể tử chưa cưới và đại ca của mình ở bên nhau, e rằng cảm xúc sẽ không khá hơn là bao.

Hơn nữa, lời nàng nói vừa rồi cũng tràn đầy khiêu khích, chỉ là muốn lừa Lâm Cảnh Nguyệt mà thôi. Nhưng nếu... những lời này rơi vào trong tai của Trình Tri Quân, không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào về nàng.

Ngộ nhờ hắn đòi hỏi hôn.....

Nghĩ đến điều này, kỳ thực Lâm Cảnh Nhân cũng không sợ hai chữ hôn này cho lắm.

Nhưng hiện giờ, trong lòng vẫn còn đang mâu thuẫn, kế hoạch ban đầu của nàng là gả cho Trình Tri Quân, suy cho cùng cái ý tưởng này thực sự có đúng không.....

Ở kiếp trước, đầu sao, nàng thực sự không hiểu biết gì về Trình Tri Quân cả.

Lúc này, Trình Tri Quân mới lên tiếng:"Ta chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi một chút."

Lâm Cảnh Nhân nghe vậy, liền vội vàng đứng lên, nói:"Vâng, ta sẽ không quấy rầy huynh nữa."

Bây giờ, Lâm Cảnh Nhân như thế này đối mặt với Trình Tri Quân, thực sự cũng có chút căng thẳng. Trong lòng nàng không thể nghĩ được ra ý gì thêm, nàng tuy khinh bỉ Trình Tri Hiếu, nhưng sự thật rất rõ ràng, nàng đã làm ra loại chuyện y chang như thế.

Chẳng lẽ, bây giờ nàng phải đi giải thích cho Trình Tri Quân sao?

Nhưng... căn bản Trình Tri Quân cũng đâu coi đây là vấn đề, vậy nếu nàng còn cho hắn lời giải thích, chẳng khác nào người ta chưa đánh đã tự khai, càng giải thích càng khiến hắn nghi ngờ.

Lâm Cảnh Nhân cảm thấy, trong lòng mình cứ như bị cái gì đó vò nát vậy.

Lúc này, Trình Tri Quân mới trầm thấp cười, nụ cười này, thực khiến cho Lâm Cảnh Nhân có chút rợn người, sờn cả tóc gáy.

Nếu không phải đã từng chứng kiến Trình Tri Quân bị đuổi giết hai lần. Có lẽ, Lâm Cảnh Nhân vẫn sẽ cảm thấy hắn cũng chỉ là một con ma bệnh, sẽ không uy hiếp được gì đến nàng, hắn bất cứ lúc nào cũng có thể đi đòi nhà ma, và nàng...về sau có thể sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng hiện giờ, Lâm Cảnh Nhân quả thực không dám coi thường tên Trình Tri Quân này đâu.

Có thể để người ta đuổi giết, lại dính vào những kẻ hung ác như thế, thì làm sao là người bình thường được? Và... hắn lại càng không thể là một con ma bệnh vô dụng đâu.

Lâm Cảnh Nhân cảm thấy Trình Tri Quân, cái con người này... tuy thoát nhìn đáng vẻ bề ngoài thanh tú sáu sắc, nhưng kỳ thực, nói không chừng trong lòng lại là một bụng đen tối, thực sự là một người trong ngoài không đồng nhất a.

Trình Tri Quân mỉm cười nhìn Lâm Cảnh Nhân, hình dáng xinh đẹp của nàng được chiếu vào trong đôi mắt của Trình Tri Quân.

Chỉ nghe giọng điệu của Trình Tri Quân mang theo chút dò hỏi:"Nàng sợ ta."

Mặc dù nghe qua như có vẻ như dò hỏi, nhưng Lâm Cảnh Nhân có thể nghe thấy ý nghĩa rõ ràng từ những lời này của Trình Tri Quân.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng nói:"Làm sao có thể, ta sợ huynh làm gì, huynh cũng sẽ không ăn ta."

(Uh, bây giờ huynh ấy sẽ không ăn tỷ, mà sau này thôi...haha..)

Nói đến đây, Lâm Cảnh Nhân lộ ra vẻ mặt đắc ý, nói:"Huống chi, ta đã cứu mạng huynh hai lần. Trên đời này, nào có đạo lý ân nhân cứu mạng lại đi sợ người được cứu chứ?"

"Uhm?Vậy thì tại sao lại trốn tránh ta?" Giọng điệu của Trình Tri Quân tràn đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Lâm Cảnh Nhân nhìn cây sồi ở phía sau lưng của Trình Tri Quân, rồi lại nhìn lên đám mây bay ở trên bầu trời, nhưng lại không dám nhìn thẳng Trình Tri Quân.

Sau đó mới cúi đầu, đỏ mặt nói:"Tuy rằng, hai ta đã định ra việc hôn ước, nhưng suy cho cùng ta cũng chưa có gả qua, vì thế nếu để người khác nhìn thấy hai ta ở bên nhau như thế này, có vẻ không tốt cho lắm."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

